**ஹை பவர் ஸர்ஃப் சலவை: ஒப்பற்ற வெள்ளவெளேர் சலவை—
அது வெட்டவெளிச்சம்.**

மாசு, அழுக்கு, எதனையும் சுவடு தெரி-
யாமல் அகற்றி வெளுக்கும் அதிக டிட்டர்-
ஜென்ட் சக்தி—அதுதான் ஹை பவர்
ஸர்ஃப். படு அழுக்கான துணி-
களுக்கும் பளிச்சிடும் வெண்மை.
கேட்பானேன், வேறெந்த
சலவைப் பவுடரையும் விட
ஸர்ஃப் உபயோகிக்கும்
தாய்மார்களே அதிகம்.

**வேறெந்த சலவைப் பவுடரையும்
விட ஸர்ஃப் உபயோகிக்கும் தாய்மார்களே அதிகம்.**

லிண்டாஸ்-SU-230-170 TM

சிவசங்கரி எழுதும்

போகப் போக...

புதிய தொடர் கதை ஆரம்பம்

கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்

புதுமையான தீபாவளி போனஸ்!

ஜனனம்

வாஸந்தி எழுதிய நாவல்

தீபாவளி இதழிலிருந்து 5 வாரங்களுக்கு இந்த தொடர் நாவல் விகடனுடன் இலவச இணைப்பாக வழங்கப்படும்.

அரசியலுக்கு அதிர்ச்சிவைத்தியம் அளிக்கும் அருண்ஷோரி!

அண்மைக் காலமாக இந்தியப் பத்திரிகை உலகில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருப்பவர் 39 வயதான இளைஞர் அருண்ஷோரி. இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகையின் பொறுப்பாசிரியராகப் பணி புரிந்து வரும் இவருடைய பேனா மிகப் பெரிய அரசியல் புள்ளிகளையெல்லாம் தர்மசங்கடத்திலாழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. டஜன் கணக்கில் நின்று கொண்டிருக்கும் 'கோலியத்'களை நோக்கி அஞ்சாமல் நடைபோடும் 'டேவிட்' போலக் காட்சியளிக்கிறார் அருண்ஷோரி.

பொருத்தமான சிலைக்குப் பக்கத்தில்

பிஹார் ஜெயில் பற்றியும், பக கைதிகளாக குருடாக்கிய கொ பற்றியும் இவர் எழுதிய கட்டு ஒவ்வொன்றும் அணுகுண்டு இணையான சக்தி வாய்ந்த அண்மையில் மகாராஷ்டிர மு அந்துலே 'ஏழைகளுக்கு உதவ' டஜனுக்கும் மேற்பட்ட ட்ரஸ் அமைத்து, அதில் ஒவ்வொரு பிர பெயரை வேறு சம்பந்தப்படுத்தி தபர் என்ற முறையில் அந்த ட் களுக்குத் தன்னைத் தலைவரா கொண்டு சிமெண்ட், சர்க்கரை போ அத்தியாவசியப் பண்டங்களின் டாக்களை விநியோகிக்கும் அதி ரத்தைத் தன் கைக்கு மாற்றிக் கொ அதன் மூலம் தொழிலதிபர்களிட கம்பெனிகளிடமிருந்தும், கூட்டு சங்கங்களிடமிருந்தும் கோடிக் கண 'நிதி' குவித்த நுணுக்கங்களை வெ வெளிச்சமாக்கிய ஷோரியின் கட்டு ஒரு புயலைப் போல ஆளும் யினரைத் தாக்கியது.

அந்துலே நிதி விவகாரத்தைப் ஷோரி தொடர்ந்து எழுதிய கட்டு களைப் படித்த பிறகு இந்த மனி நேரில் சந்திக்க வேண்டும் என்ற அ பிறந்தது.

அருண்ஷோரியின் வீடு புது டில்லி அமைதி தவழும் வெஸ்ட் எண்ட் கா யில் இருக்கிறது. பிரதமரின் இ துக்கு வெகு அருகாமையில்தான்!

போகப் போக...

சிவசங்கரி

1

லிஃப்ட் மூன்றும் மாடியில் குலுக்கல் இல்லாமல் நின்று சமர்த்தாக வாயைத் திறக்க, அருண் நிதானமாக வெளியில் வந்தான்.

இவன் வருவதை எதிர்பார்க்கும் நினைவில் ஃப்ளாட்டின் வாசக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்த தாமு, கால்களை அகல அகலமாக வைத்து அருகில் வந்து ப்ரீஃப் கேஸைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டான்.

''வாங்க தம்பி...! நல்லா இருக்கீங்களா? என்ன இப்படி இளைச்சிப் போயிட்டீங்க?''

''இளைச்சிட்டேனு! நானு? ஹா! இந்த டூப்தானே வேணாங்கறது தாமு. இரண்டு மாசமா டென்னிஸ் ஒழுங்கா விளையாடாம தொந்தி விழுந்து போயிட்டதுல பாண்ட்டை ஒரு இஞ்ச் பிரிச்சி விடச் சொல்லணும்னு நா நினைச்சிட்டிருக்கேன்... நீ என்னடான்னு சும்மா கதை அளக்கறியே!''

''நா சும்மா சொல்லலே தம்பி; நீங்க வேணு அம்மா வந்தா கேட்டுப் பாருங்க.''

''அம்மாவா? அவங்களாவது நா பெருத்திருக்கேன்னு ஒத்துக்கறதாவது! நீயும் அம்மாவும் என்னிக்கும் ஒரு கட்சி தானே...!''

சிரித்துக் கொண்டே அருண் வீட்டினுள் நுழைந்து, கோட்டைக் கழற்றித் தாமுவிடம் நீட்டி விட்டு, கைகளை மேலே தூக்கி, சௌகர்யமாக சோம்பல் முறித்தபடி சோபாவில் உட்கார்ந்தான்.

''ம்ம்..ஹோ, நீ எப்படி இருக்கே தாமு?''

''நல்லா இருக்கேங்க....''

— பதில் சொன்னவன், பெட்டிகளோடு உள்ளே வந்த கார் டிரைவரிடம் ''முன் அறையிலே வச்சிடு தாமஸ்'' என்று சொல்லி அவன் பின்னோடு போய், தாமஸ் வெளியில் சென்ற பிறகு வாசக் கதவைச் சாத்திவிட்டு மீண்டும் அருணிடம் வந்தான்.

''இந்த இடத்துக்கு நீங்க இப்பத்தான் முத தடவையா வரீங்க இல்லியா தம்பி? பெரியவருக்கு ரொம்ப கவலை—இந்த ஃப்ளாட் உங்களுக்குப் பிடிக்குமோ, பிடிக்காதோன்னிட்டு. அந்த முன் அறையிலே உங்க பெட்டிகளை வைச்சிருக்கேன்.... சரிப்படலேன்னு இந்த பெட் ரூமுக்கு மாத்திடலாம்..''

''ம்ம், பார்க்கலாம்... என்ன அவசரம்? முதல்லே எனக்கு ஸ்ட்ராங்கா ஒரு கப் காபி, சர்க்கரை போடாம..''

''இதோ கொண்டு வரேங்க!''

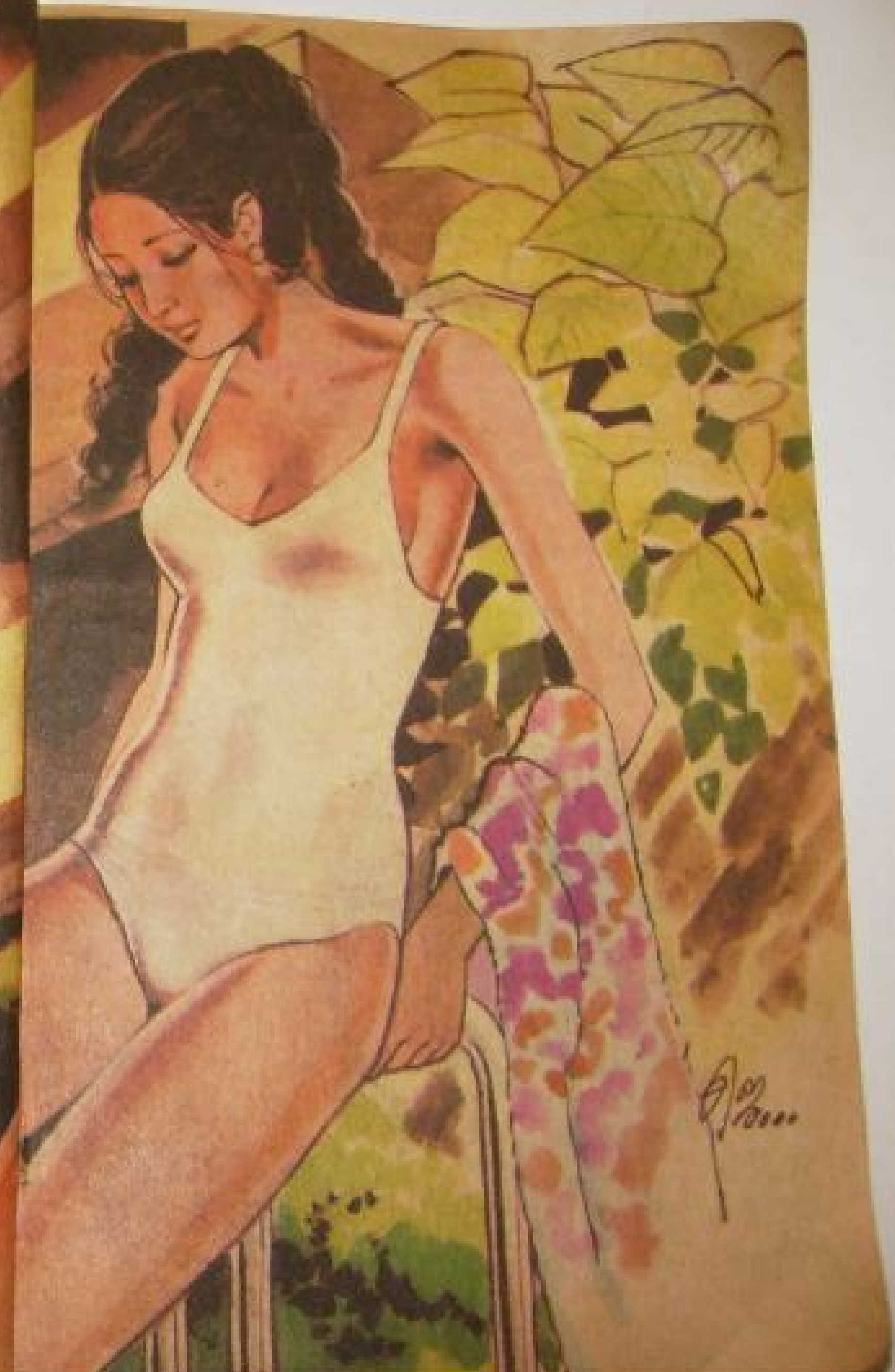

—தாமு அவசரமாய் திரும்பிச் சமையல்கட்டைப் பார்க்க நடந்தான்.

லேசாக வழுக்கை விழுந்த தலை, ஒரு பக்கமாய் சாய்ந்து நடக்கும் நடை... தாமு அப்படியேதான் இருக்கிறான்.. கொஞ்சங்கூட மாறவில்லை. எத்தனை வயசிருக்கும் இவனுக்கு? ஐம்பது, ஐம்பத்தைந்து? ஓ. ஈ. வி...

அருணுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளாய் தாமு அவர்களோடுதான் இருக்கிறான்.

கொடைக்கானல் குளிருக்குக் கொஞ்சமும் அஞ்சமாட்டான். மங்குமங்கென்று விடியலிலிருந்து இரவு வரை உழைப்பான். இதைச் செய், அதைச் செய் என்று சொல்லவே வேண்டாம் — இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அத்தனையும் செய்வான்.

இவனுக்கு நம்மை விட்டால் யார் என்ற எண்ணத்தில் அருணின் தாய் ஈஸ்வரி, தாமுவுக்கு ஏத்த பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்துக் கல்யாணம் பண்ணிக் கூட வைத்தாள்.

ஆனால், அந்தப் பெண் முழுசாய் ஆறு மாசம் போவதற்குள் 'ஐயே, இவன் ஆம்பிளையே இல்லே' என்று பகிரங்கமாய் பழித்துவிட்டு வேறு யாருடனோ ஓடி விட்டது.

அது நடந்து இருக்கும் பதினெட்டு, இருபது வருஷங்கள்.

தன் மண வாழ்க்கை இப்படிச் சேரழிந்து விட்டதே என்ற குறை எல்லாம் தாமுவுக்கு இருந்ததாக யாரும் உணரவில்லை. சரியாகச் சொல்லவேணும் என்றால் விட்டது சனி என்ற நிம்மதியோடு அவன் வலம் வந்த மாதிரிகூடப் பட்டது.

தாமு அருமையாய் சமையல் செய்வான். பார்த்துப் பார்த்துப் பரிமாறுவான். அக்கறையுடன் கவனித்துக் கொள்வான். வீட்டில் பத்து ஆள் இருந்தாலும் ஒவ்வொன்றின் மேற்பார்வையும் தானே செய்தால்தான் அவனுக்குத் திருப்தி.

சென்னையில் அருண் தனியாகத் தங்குவது தீர்மானமான பிறகு நம்பிக்கையான, பொறுப்பான ஆசாமி அவனைக் கவனிக்கத் தேவை என்று ராமசாமியும் ஈஸ்வரியும் நினைத்ததால் இப்போது தாமுவுக்கு சென்னை வாசம்.

அருண், காலை முன்னாலிருந்த ... மேல் போட்டுக் கொண்டு ... சாய்ந்து, பார்வையைச் சுழற்றினான்.

சுவருக்குச் சுவர் தொட்டுக் ...டிருந்த புஸுபுஸு கார்ப்பெட் ... விழுங்கும் வசதியான சோபா ... நடுநாயகமாகத் தொங்கும் ... ஷாண்டிலியர், விட்டத்து ... தரைக்குமாய் ஆடிய கர்ட்... நடராஜர் சிலை, பாவை ... ஓவியங்கள், பச்சை க்ரோட்... தொட்டிகள்.

ம்ம்.. நாட் பேட்.. அப்பா பார்... பார்த்துத்தான் வீட்டைத் தயார் ... இருக்கிறார்.

விசில் அடித்தபடி எழுந்தவன், ... பக்கச் சுவரில் மாட்டியிருந்த ம... ஓவியத்தை ஒரு நிமிஷத்துக்கு ... பார்த்தான்.

குதிரைகள்— புரிகிறது. தேர் ... ஏதோ ஒன்று — புரிகிறது. — ..அப்புறம் அது என்ன? செவ... ஒளிர்வது—சூரியனா?

தலையைச் சாய்த்து இரண்டு கோணத்தை மாற்றிப் பார்த்தான்.

என்ன ஓவியம் இது!

கீதோபதேசமா?

இல்லே, வேறு ஏதாவதா?

ம்ஹூம்.. புரியவில்லே. தோள் ... குலுக்கி, படுக்கை அறைப் பக்கம் ... எண்ணி இரண்டடி வைத்தபோ... போன் ஒலித்தது.

எடுத்து ''ஹலோ!'' என்றான்.

''அருண்? திஸ் ஈஸ் டாடி.. ... ஏர்-போர்ட்டுக்கு வர முடியலே. ... கூட ஒரு டிஸ்கஷன்லே உட்கார்ந்... டிருக்கேன்.''

''அதனால என்னப்பா, நா என்... குழந்தையா?''

''வீடு பாத்தியா? பிடிச்சிருக்கா?''

''இன்னும் பூரா பார்க்கலே.. பட்... திங்க் இட் லுக்ஸ் ப்யூட்டிஃபுல்!''

ராமசாமி சிரித்தார்.

'உனக்குப் பிடிக்கும் என்று நா... அப்போதே சொன்னேனே!'— என்... பெருமை அதில் கலந்திருந்தது.

''நீ கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்... நா லஞ்சுக்கு அங்க வரேன். இரண்...

...ணிக்கு மேல ஃபாக்டரிக்குப் போக...ாம், ஓ. கே.?''

''யெஸ் டாடி..!''

''அ— மறந்திட்டேனே! உங்கம்மா...ட்ட பேசினியா? பேசிடு. அவளுக்கு நீ ...கொடைக்கானலுக்கு வந்து அவளோட ...ரெண்டு நாள்கூடத் தங்காம ...ந்த வேலை ஒப்புக்க வந்திட்டதுலே ...ருத்தம்.''

அருண் சிரித்தான்.

''நா என்ன வெளிநாட்டுலேந்தா ...ரேன் டாடி? இரண்டு மாச ட்ரெயினிங் ...டிஞ்சி பம்பாய்லேந்துதானே ...ரேன்? பத்து நாள் கழிச்சி, இங்கே ...லே கொஞ்சம் புரிபட்டப்புறம் ஒரு ...ரிப் வந்து அம்மாவைப் பார்க்காமலா ...ருப்பேன்.''

''அதை உன் வாயால நீயே உங்கம்மா...ட்ட சொல்லிடு, ஷி வில் பி ஹாப்பி.''

''சரி'' என்று சொல்லிவிட்டு அருண் ...தொடர்பைத் துண்டித்தான்.

தாமு நீட்டிய காபியைக் குடித்தபின் ...கொடைக்கானலுக்கு எஸ். டி. டி. ...போட்டுப் பார்த்தான்.

...லைன் கிடைக்கவில்லை. நாலு தரம் ...முயற்சி பண்ணிய பிறகும் தொடர்பு ...கிடைக்காமல் இருக்க, அப்புறமாய் ...பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற ...முடிவோடு எழுந்தான்.

...படுக்கை அறைகள், சாப்பாட்டுக்...கூடம் எல்லாம் தனிப்பட்ட அழகோடு ...அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதை ரசித்துக் ...கொண்டே பால்கனிக்கு வந்து நின்றான்.

...வெளிர்நீல ஆகாயத்தில் வெள்ளை ...ப்பக்குடையாய் மேகங்கள் இங்கும் ...அங்கும் முளைத்திருந்தன.

...டிசம்பர் மாதத்து வெயில் உடம்புக்கு ...இதமாக இருந்தது.

...குனிந்து கீழே பார்த்த போது பச்சைப் ...புல்வெளிக்கு நடுவில் பீன்ஸ் விதை ...வடிவிலிருந்த அந்த நீச்சல் குளம் ...தெளிச்சென்று துத்தநாக நீலமாய் ...மின்னித்து.

...! இதுதானா?

...இந்த ஸ்விம்மிங் பூல்தானா?

''அந்த போயஸ் கார்டன் வீட்டை ...உனக்குப் பிடிக்கும்னே நா நினைக்கிறேன். ...லேஅவுட் அண்ட் பாஷ் ப்ளேஸ், எண்ணி ...ஒண்ணிரண்டு ஃப்ளாட்ஸ். வசவசனு

''தலை தீபாவளிக்கு வந்த மாப்பிள்ளையை எதுக்கு ஒரு மாசம் இருந்துட்டுப் போகச் சொல்றீங்க?''

''இல்லேன்னு, பொங்கல் வரைக்கும் உக்காந்துடுவானே!''

கூட்டம் இல்லே. ஒரு பக்கம் நாலு பெ...ரும் கொண்ட நாலு ஃப்ளாட்ஸ். இந்தப் பக்கம் இரண்டு பெட் ரூம் ஃப்ளாட்ஸ் எட்டு. தட்ஸ் ஆல். தனி காம்பவுண்ட், லான்.. லிஃப்ட் எட்ஸெட்ரா, எட்ஸெட்ரா. ஜெனரேட்டர் இருக்கறதால எலெக்ட்ரிஸிடி போயிடுமேன்ற பயம் வேணும். கண்ணுபின்னு தெப்பாள் இல்லாம, அத்தனை பேரும் ஜார்ல பெரிய மனுஷங்க... அ! மறந்திட்டேனே.... அந்தக் கட்டடத்துக்குச் சொந்தமா ஒரு லவ்லி ஸ்விம்மிங் பூல்கூட இருக்கு அருண்....'

ஹோ ... அப்பா அன்று கண்களை விரித்துக் கொண்டு ஒஹோ என்று சிலாகித்துப் பேசிய நீச்சல் குளமும், லானும் இவைதானா?

ம்ம்.... நாட் பாட்....

அருண் திரும்பி உள்ளே வந்து தன் அறையில் நுழைந்தான்.

உடைகளைக் களைந்து கொண்டே பாத்டப்பில் வெது வெதுப்பான நீரை நிரப்பினான். இறங்கிக் காலை நீட்டி உட்கார்ந்தான்.

முதல் நாள் இரவு சரியான தூக்கம் இல்லே. போய் வருகிறேன் என்று தெரிந்தவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ள

அந்த அலிச்சல். அப்புறம் ராத்திரி விடிய விடிய நண்பர்கள் கொடுத்த டிப்பார்ட்டி....

கண்களை மூடிச் சில நிமிஷங்களுக்கு தீ கடம்பைப் பிடித்து விட்டதை அனுபவித்தபோது அப்பா தன்னைத் திருப்தி செய்வதில் எத்தனை முனைப்பாக இருக்கிறார் என்ற நினைப்பு எட்டிப் பார்க்க, இதழ்களிலிருந்த உதடுகளை உப்பக்கமாய் ஒரு முறுவல் கீறியது.

ஐ. ஐ. டி-யில் படித்த கடைசி வருஷத்தில்; 'மேலே எம். எஸ். அல்லது எம். பி. ஏ., பண்ண அமெரிக்காவுக்குப் போக விரும்புகிறேன்' என்று அருண் சொன்ன நாளிலிருந்து, அப்பாவுக்குள்ளும் அம்மாவுக்குள்ளும் பூதமாய் ஒரு பயம் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு விட்டது.

இந்தக் காலத்தில் பல பையன்கள் விஷயத்தில் சகஜமாக நடக்கிறதைப் போல, அருணும் வெளிநாட்டுக்குப் படிக்கப் போகிறேன் பேர்வழி என்று கிளம்பிப் போய், ஒரு வெள்ளைக்காரியை மணந்து, அந்த நாட்டுச் சுக வாழ்க்கையைவிட்டு வர மனமில்லாமல் அங்கேயே ஐக்கியமாகி விடுவானோ என்ற பயம்—

ஒத்தைப் பிள்ளையை நம் நிழலிலேயே வைத்துக் கொள்ளாமல் பிரிந்து விடுவோமோ என்ற பயம்—

இத்தனை காசும் பணமும், நிலமும் நீச்சும், கோட்டை கோட்டையாய் வீடும் தொழிற்சாலையும் பின்னைக்கு லட்சியம் இல்லாமல் வீணாகி விடுமோ என்ற பயம்—

இந்த பயங்கள் விரட்டிய விரட்டலில் அருண் தன் ஆசையை வெளியிட்ட கையோடு ராமசாமி தன் மனசில் இருப்பதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லி விட்டார்:

''அமெரிக்கா என்ன பெரிய அமெரிக்கா..! இங்க நம்ம ஊர்லே இல்லாத படிப்பா, அனுபவமா, சௌகரியமா? என்ன இல்லே இங்கே! இப்ப எல்லாம் இட் சஸ் எ க்ரேஸ் டு கோ டு யு. எஸ். ஃபார் ஹையர் ஸ்டடீஸ்.. உனக்கு எதுக்கு மேல் படிப்பு அருண்? ஃபாக்டரி பொறுப்புக்கும் எஸ்டேட் வேலைக்கும் நீ படிச்ச படிப்பே அதிகம். வேற பொறுப்பை ஏத்துக்கறத்துக்கு முன்னலே ஒரு தடவை வெளிநாடுகளுக்கு ஜாலியா போயிட்டு வா. அங்கங்கே பேக் இண்டஸ்ட்ரீஸ் எப்படி நடக் பார்க்கணும்னு பாரு. நா ஏ பண்ணறேன். அதைவிடுட்டு என்னப்பா நீ புதுசா பிரச்னையைக் கிளப்பறே?....''

''இதுலே புதுப் பிரச்னை இருக்கு டாடி? எனக்கு மேலே ணும்னு ஆசையா இருக்கு. ஆல் தவிர இப்ப வயசு இருபத்திரெண்டுகூட ஆகலே. குள்ள ஃபாக்டரி எம்.டி.-யா பொறு கலை எத்துக்க நா விரும்பலே.. ஐ வ எக்ஸ்பீரியன்ஸ்....''

ராமசாமி இப்படியும் அப் நடந்தார்.

''ஓ. கே. உடனே வேலை உனக்கு இஷ்டம் இல்லியா? ரைட் வேணும். மேலே படிக்க ஆசையா இருக்கா? சரி, இ விலேயே எம். பி. ஏ., பண்ணு தடுக்கலே. ஆனா, யு. எஸ். இங்கேனு மட்டும் கிளம்பி உங்கம்மாவாலே உன்னைப் கண்டிப்பா இருக்க முடியாது.''

பெற்றவர்களுக்குத் தான் படுவது போல, தனக்கும் பெ களின் நெருக்கம் வேண்டும், பிரிந்து அதிக நாள் இருக்க மு என்பதை உணர்ந்த அருண், வாதாடாமல் அகமதாபாத்தில் பி. ஏ., முடித்தான். இரண்டு பம்பாய் பாக்கேஜில் இண்டஸ்ட் பயிற்சி எடுத்தான். இதோ, பொ ஏற்க வந்துவிட்டான்.

முரண்டிக் கொண்டு நிற் சட்டென்று அவர் வழிக்கு நான் விட்டதில்தான் அப்பாவுக்கும் வுக்கும் எத்தனை சந்தோஷம்?

அதை வெளிப்படுத்தும் என்னென்லாம் செய்து என்னைக் படுத்த முயலுகிறார்?

லட்சக்கணக்காய் பணத் கொட்டி போயஸ் கார்டனில் ஃப்ளாட்....

இங்கு அங்கு போக ஒரு டாட் வண்டி...

தயங்காமல் எடுத்துச் செல ஏக பணம்...

ஷவரில் முகத்தைக் காட்டி, பன் துளிகளாக விழுந்த அந்த

அனுபவித்தவாறே அருண் குளித்து முடித்தான்.

வெளியில் போக உடை உடுத்தி, மில்லியனேர் பெர்ஃப்யூம் வாசனையுடன் பால்கனியில் நின்று ஸ்விம்மிங் பூலை பராக்குப் பார்த்தபோது ராமசாமி வந்தார்.

பேசிக் கொண்டே சாப்பிட்டார்கள்.

இரண்டரை மணி சுமாருக்குப் புறப்பட்டு வேளச்சேரி தொழிற்சாலை, மவுண்ட் ரோட் ஆபீஸ் எல்லாம் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு, முக்கியமான அறிமுகங்களை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தபோது மணி ஐந்தரை என்றது.

வண்டியிலிருந்து இறங்கிய நிமிஷத்தில் கட்டடத்தின் சக குடித்தனக்காரர்களைப் பற்றி ராமசாமி பேசினார்:

''நாலாவது மாடியிலே 'பி'ஃப்ளாட்லே மிஸ்டர் அண்ட் மிஸஸ் குப்தா இருக்காங்க, நைஸ் கப்பிள். அப்புறம் முதல் மாடியிலே மிஸ்டர் சதாசிவம்—எஸ்.எஸ். இண்டஸ்ட்ரீஸின் சேர்மன் - இருக்கார். பெரிய மனுஷர். ரொம்ப நல்லவர், மை குட் ஃப்ரெண்ட். இப்ப டெல்லிக்கு வேலையா போயிருக்கார். இரண்டு நாளில வருவார். வேணும்னு, அவங்க வீட்டுலே உன்னை இன்ட்ரட்யூஸ் பண்ணி விடறேன், வர்றியா?''

அருண் முகம் சுளித்தான்:

''வேணும்ப்பா.... நாட் நௌ.... மிஸ்டர் சதாசிவம் வந்தப்புறம் நானே போய் அறிமுகப்படுத்திக்கிறேனே..''

பிள்ளையின் ரிஸர்வ்ட் ஸ்வபாவத்தை அறிந்த ராமசாமி அவனை வற்புறுத்தவில்லை.

மேலே வந்தார்கள். தாமுவை காபி கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு சோபாவில் அமர்ந்து மகனுக்குத் தெரிய வேண்டிய விவரங்களைப் பற்றி ராமசாமி நீளமாகப் பேசினார்.

அப்பாவின் பேச்சைக் கேட்டபடி கையில் காபி கோப்பையுடன் எழுந்து நடந்த அருண், பால்கனிக்குச் சென்று நின்று கொண்டான்.

பார்வை இயல்பாகக் கீழே படர்ந்தது.

வாவ்.....

மை காட்!

யாரிவள்?

''நான் சொல்றதுக்கெல்லாம் 'யெஸ் சார்' போடறவங்களைக் கண்டாலே எனக்குப் பிடிக்காது ....! அதனாலே நீங்க எல்லாரும் நான் சொல்றதுக்கு சும்மா தலையை மட்டும் ஆட்டிக்கிட்டிருந்தால் போதும்...!''

✖

'நம்பர் 10'-படத்தில் 'போ டெரீக்' அணிந்த நீச்சல் உடை பாணியில் பின் பக்கம் இ.... நல் ஒன்றுமே இல்லாமல் மறைந்து, முன் பக்கம் நீட்டமாய் வளைந்து — வாவ்! இரண்டு பக்கமும் துள்ளும் போனி டெய்ல்.. குறைய வேண்டிய இடங்களில் குறைந்து, நிறைய வேண்டிய இடங்களில் நிறையும் உடல்....

வாவ்...... வாவ்......

இந்த மெர்மெய்ட் யார்?

''என்ன அருண்! நாபாட்டுக்கு பேசிட்டுப் போறேன்... ஆர் யு லிஸனிங் டு மீ, அருண்?''

அருண் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினன்.

என்ன இது!

அப்பா பேசுவதை, கூப்பிடுவதைக் கூடக் கவனிக்க விடாமல் இந்தப் பெண் என்ன கவனத்தை ஈர்க்கிறாள்!

காது மடல் வெந்து போகுமளவுக்கு உள்ளுக்குள் சின்னதாய் வெட்க உணர்வு எட்டிப் பார்க்க, அப்பா தன் அவஸ்தையைப் புரிந்து கொள்ளுமுன் அவசரமாக பால்கனியை விட்டு அவன் நகர்ந்தான்.

(தொடரும்)

போகப் போக...

சிவசங்கரி

2

இரண்டாம் நாள் காலையில் ராமசாமி ஊருக்குக் கிளம்பி விட்டார்.

கொடைக்கானலில் பிறந்து, வளர்ந்து வாழ்பவராதலால் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு நாட்களுக்குமேல் சென்னையில் தாக்குப் பிடிப்பது என்பது அவருக்கு முடியாத காரியம்.

அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தால்கூடப் பசபசவென்று பெருகும் வியர்வை, புழுக்கம்.. ச்சே.. என்ன க்ளைமேட் இது! மனுஷனின் எனர்ஜியை அடியோடு உறிஞ்சி விடுகிறதே—என்று வந்து இறங்கின அரை மணிக்கெல்லாம் முணுமுணுக்கத் தொடங்குபவர், வேலை நிமித்தம் நிமிஷங்களை எண்ணிக் கொண்டு இருந்துவிட்டு, முதல் சந்தர்ப்பத்தில் கிளம்பி விடுவார்.

''உருளை வெட்டற சீஸனாச்சே! கிழங்குகளுக்குத் திட்டமா கலர் போடறத்துக்கு நா கிட்டவே நிக்கணுமே!''—என்பார்.

''பண்ணைக்காடு எஸ்டேட் ஏலக்கா செடிகள்லே பூச்சி விழுந்திருக்கு... மருந்து சரியா அடிச்சாங்களோ, இல்லையோ— போய்ப் பார்க்கணும்!'' —என்பார்.

எந்தக் காரணமும் அகப்படாவிட்டால் ''சவ்வரி தனியா இருக்கா.. நா போகணும்'' என்று சொல்லிக் கொண்டாவது கிளம்பி விடுவார்.

''பாக்கேஜிங் இண்டஸ்ட்ரி, மத்த ஏஜன்ஸி விஷயமா இனி மாசம் இரண்டு தடவை ஓடி வர வேணும்கறதை நினைக்கறப்பவே அப்பாடினு இருக்கு அருண். நீ இருக்கே எல்லாத்தையும் பார்த்துக்க.... அப்புறம்

எனக்கு என்ன கவலை?'' என்று சொல்லியபடி அந்த காலை அவர் காரில் புறப்பட்டுப் போனதும், குளித்து, காலை நெறுண்டி சாப்பிட்டு, ஒன்பது மணி அளவில் அருண் தானும் ஆபீசுக்குக் கிளம்பினான்.

லிஃப்டில் இறங்கி வாசலை நோக்கிச் சென்ற போது மாடிப்படிகளில் வேகமாக இறங்கி, துள்ளல் நடையில் ஒரு பெண் வாசலுக்கு ஓடினாள்.

அவளா?

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் நீச்சல் குளத்தில் காணப்பட்ட அந்த மெர்மெய்டா?

யெஸ்.... அவளேதான்....

படிகளைக் கடந்து தயாராக நின்ற அம்பாஸடர் காரில் ஏறிக் கொண்டதும் வண்டி புறப்பட்டுப் போனது.

அருண் கொஞ்சம் நிதானித்தான்.

கரு நீல 'ராங்லர்' ஜீன்ஸ். சில்க் காட்டன் ப்ளவுஸ். கோலாபூரி ஸ்லிப்பர்ஸ்.... அப்புறம், இரண்டு பக்கமும் துள்ளிய போனி டெய்ல்ஸ்...

அவள் தோன்றி, நடந்து, மறைந்த சில கணங்களில் இவற்றை மட்டுமே நன்றாகப் பார்க்க முடிய மனசு திடுமென்று 'வாவ்'—என்றது.

உள்ளுக்குள் என்னமோ ஜிலுஜிலுப்பு...

முகத்தைப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அந்த உயரமும், அந்தத் துள்ளலும், அந்தச் சுறுசுறுப்பும்....

மை காட் —

இவள் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே!

எப்படி இருக்கும் அந்த முகம்?

கையும், காலையும் பார்க்கையில் நல்ல வெளுப்பு மாதிரிதான் தோன்றுகிறது.

அண்ட், ஷி ஈஸ் ரியலி டால்!

என்ன உயரமிருப்பாள்?

ஐந்து அடி எழுங்குலம்? சரி...

ம்ம்ம்.... சீக்கிரம் அந்த முகத்தைப் பார்க்கவேண்டும், கிட்டத்தில்...

யோசனை மாறுமலேயே டாட்ஸனை செலுத்தினாலும், மவுண்ட் ரோடு அலுவலகத்துள் நுழைந்து தன் அறைக்குச் சென்று இருக்கையில் அமர்ந்த பின் அவன் கவனம் சுத்தமாய் மாறிப் போனது.

பர்சேஸ் மானேஜர், அக்கௌண்டண்ட், ஜெனரல் மானேஜர்களோடு பேசி, ஃபைல்கள் படித்து, லெட்டர்கள் பார்த்து, அதை, இதை செய்து தொழிற்சாலை பற்றி நிறையத் தெரிந்து கொண்டு முனைந்ததில் பொழுது ஓடிப் போக, மாலை இந்தரைக்... ஒவ்வொருவராக வீட்டுக்குக் கிளம்பியதும் தானும் புறப்பட்டான்.

வீட்டுக்கு வந்து காரை நிறுத்தி விட்டு, லிஃப்டில் ஏறியபோது கூப்பிடாமல் ஓடி வரும் நாய்க்குட்டி மாதிரி அந்தப் பெண்ணின் நினைப்பு நெஞ்சுக்குள் ஓடி வந்தது.

இது நாழிகை அவளை நினைக்காமல் எப்படி இருக்க முடிந்தது என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே மேலே போனான்.

''காபி கொண்டு வரட்டுமா தம்பி?'' என்ற தாழுவிடம் 'வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டு நேரே பால்கனிக்குச் சென்று எட்டிப் பார்த்தான்.

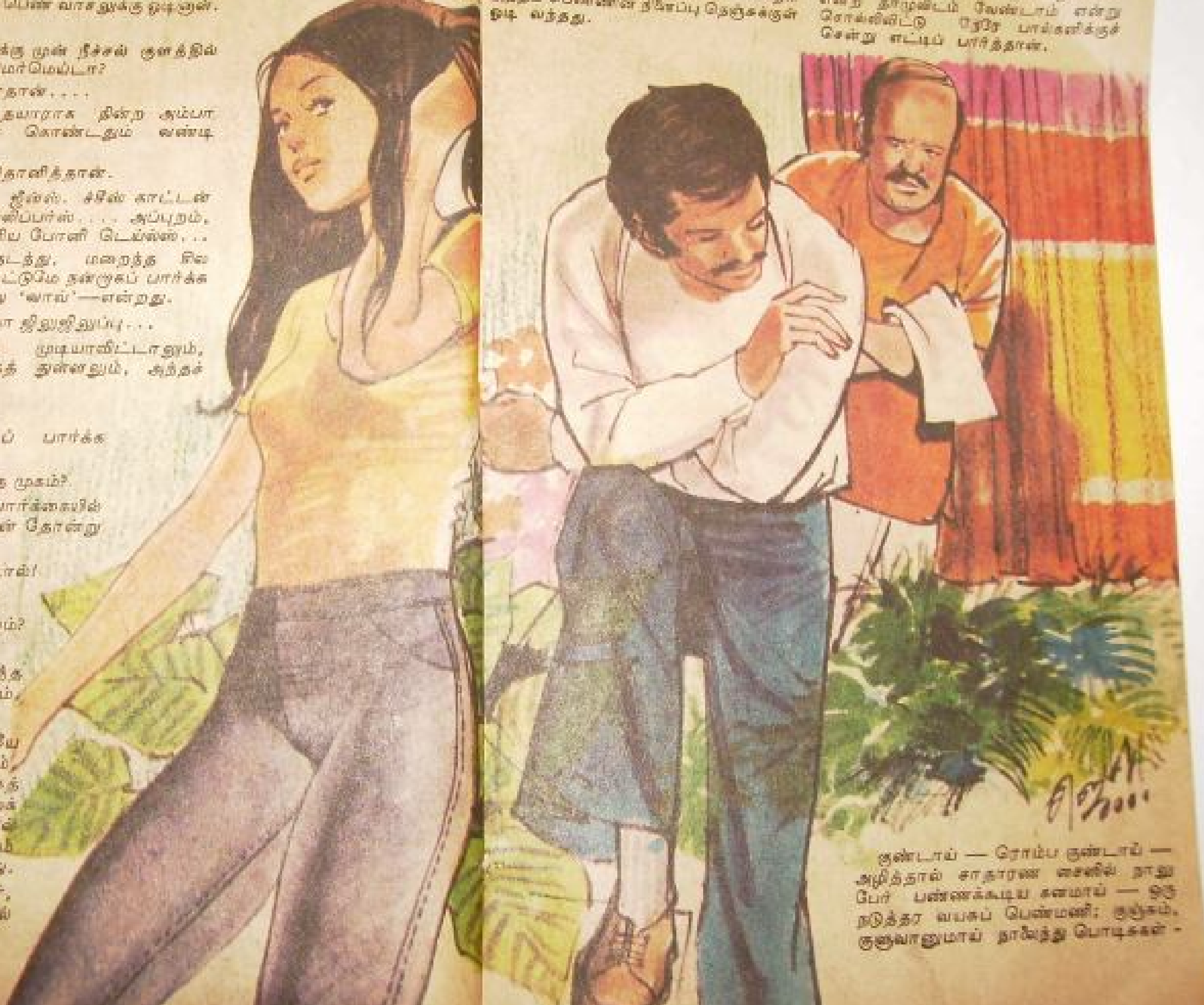

குண்டாய் — ரொம்ப குண்டாய் — அழித்தால் சாதாரண சைஸில் நாலு பேர் பண்ணக்கூடிய கனமாய் — ஒரு நடுத்தர வயசுப் பெண்மணி; குஞ்சும், குளுவானுமாய் நாலைந்து பொடிகள் -

''கொஞ்சங்கூட வெட்கம் இல்லாமல் என்னிடம் கணக்கு கேட்கிறயே.. பதிலுக்கு நான் உன்னிடம் சரித்திரம், பூகோளம், விஞ்ஞானம் கேட்டால் உன் கதி என்ன ஆகும்?''

—முத்து. தங்க. ஐயப்பன்

ரப்பர் ட்யூபை மாட்டிக் கொண்டு காச் காச்சென்று கத்திக் கொண்டு....

ம்ஹூம் — அவளைக் காணோம்....

நேற்று வராத மாதிரி இன்றும் நீச்சல் அடிக்க வராமல் இருந்து விடுவாளோ?

முகத்தைக்கூட நன்றாகப் பார்க்காத பெண்ணுக்காகத் தான் இப்படித் தவிப்பது வேடிக்கையாய் இருக்க, அருண் தன் அறைக்குச் சென்று குளித்தான். ஜீன்ஸும், குர்த்தாவும் அணிந்து ஹாலுக்கு வந்து 'தாமு' என்று குரல் கொடுத்தான்.

''என்ன தம்பி?''

''சோடா இருக்கா?''

''இருக்குங்க.''

''எலுமிச்சம் பழம்?''

''இருக்குங்க.''

''பழத்தைப் பிழிஞ்சி சோடா விட்டுக் கொண்டு வாயேன்.''

அவன் சமையல்கட்டுக்குள் மறைந்து போனான்.

அருண் டி. வி-யை 'ஆன்' செய்தான். திராபையாய் ஏதோ நிகழ்ச்சி.

திடீரென்று நீச்சல் குளத்திலிருந்து 'தொப்' என்ற சிப்புச் சத்தம். பால்கனிக்குச் சென்று எட்டிப் பார்த்தான்.

இருட்டத் துவங்கி விட்டதால் நீச்சல் குளத்தைச் சுற்றியிருந்த விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன.

மெர்குரி வெளிச்சத்தில் ஜலத் நீலம் பளபளத்தது.

இப்போது பூலில் கூட்டம் கொஞ் கூடியிருந்தது.

ஆணும், பெண்ணுமாய் ஜோடி....

ஒரு பக்கமாய் உட்கார்ந்து தண்ணீ காலை அளைந்தபடி இரண்டு பசங்கள்

அப்புறம்......

அவள்......

அதே 'போ டெரிக்' நீச்சல் உ தான்.. அதே போனி டெய்ல்

ஜீன்ஸ் — ஷி ஈஸ் ப்யூடிஃபுல்....

''இந்தாங்க தம்பி.''

பார்வையை அவளிடமிருந்து விலக் மலேயே அருண் கையை நீட்டித் தட் இருந்த கண்ணாடி டம்ளரை எடுத் கொண்டான்.

தாமுவுக்கு அவளைப் பற்றின விவ கள் ஏதாவது தெரிந்திருக்குமோ?

பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த் என்ன?

''நீ இங்க வந்து பதினைஞ்சு, இரு நாள் ஆயாச்சு இல்லே தாமு?''

''ஆமாம் தம்பி.''

''இந்த கட்டடத்து மத்த குடித்தன காரங்களையெல்லாம் ஸ்நேகம் பண்ண கிட்டாயா? மே சில பேர் குளிக்க களே, அவங்களை உனக்குத் தெரியுமா?

தாமு பால்கனியின் விளிம்புக்கு வ எட்டிப் பார்த்தான்.

''அதோ, அங்க ஒன்னு நீந்து களே அவங்கதான் மாடிலே இருக் குப்தா சாரும், அவங்க சம்சாரமும்..

இத்தடி உயரமுள்ள டைவிங் போர்டு ஏறி, வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பாக தண்ணீரில் பாய்ந்து, அமிழ்ந்து, சர வென்று மேலே வந்து, லாகவமாக கைகளை வீசி நீந்தி, கரையை அடைந் படிக்கட்டு வழியாக ஏறி, முகத் நீரை வழித்தபடி அவள் மீண்டு டைவிங் போர்டை நோக்கி நடந் கொண்டிருந்தாள்.

''சிகப்பு நிக்கர்லே இதோ, இந்த பக்கம் இருக்கிறது.... சுரேஷ்.... இரண்டாவது மாடி சங்கரன் சாரோட மகன்.. பள்ளிக்கூடத்துலே படிக்கிறான். ஒரு நாய் வளர்க்கிறான் பாருங்க, கன்னுக் குட்டியாட்டம்.. அடேங்கப்பா..!''

மீண்டும் தண்ணீரில் பாய்ந் அமிழ்ந்து, மேலே வந்து, நீந்தி விளி

டைனிங் டேபிளில் சௌகரியமாக இப்படி ஒரு குழாய் வைத்தால்.....?

*

புக்கு வந்து கரையேறியவள், தரையில் கிடந்த துண்டை எடுத்து மேலே போர்த்திக் கொண்டு சற்றுத் தள்ளி யிருந்த அறையை நோக்கி நடக்க முற்பட்டதும், அருண் லேசாகப் பரபரத்தான்.

''அந்தத் தாட்டியான அம்மா யாரு தெரியுமா தம்பி? அவங்களும் தம்ப மாடிதான்.. லேட் சம்சாரம்.. எதுக்காவது, யாரையாவது வெரட்டிக் கிட்டே இருக்காட்டி அவங்களுக்குப் போது போகாது.... ஆமாம்..''

எதையோ நினைத்துக் கொண்டு தாமு சிரித்தது அருணுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

எந்தக் குண்டம்மா யாரை விரட்டினால் எனக்கென்ன?

அவளைப் பற்றின விவரங்களைச் சொல்லாமல் இவன் ஏன் கழுத்தை அறுக்கிறான்!

அருண் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவள் உடைமாற்றும் அறையை விட்டு வெளியில் வந்தாள்.

காலையில் பார்த்த அதே ஜீன்ஸ், அதே ஜாவுஸ்தான்.

''அப்புறம் தம்பி....''

தலையை ஒரு உதறு உதறி, ஈர முடியை அலட்சியமாய்ப் பின்னுக்குத் தள்ளி நடந்தவள், கட்டடத்துக்குள் நுழைந்து மறைந்தாள்.

தாமுவின் பேச்சில் ஸ்வாரஸ்யம் குறைந்து போக அருண் உள்ளே வந்து சோபாவில் உட்கார்ந்தான்.

'டைவ் அடித்துக் குளித்தாளே, அத்தனை பேரிலும் பளிச்சென்று தனியாகத் தெரிந்தாளே, உயரமாய்ப் பளபள வென்று கண்ணைப் பறித்தாளே - அவள் யார் தாமு?..' கேட்டு விடலாமா?

வேலைக்காரனிடமா?

ஒரு வயசுப் பெண்ணைப் பற்றியா?

என்ன நினைப்பான் அவன்?

ம்ஹூம், வேண்டாம்.

காலி டம்ளரை நீட்டி ''சரி, நீ போய் உன் வேலையைக் கவனி'' என்றான்.

மனசு முழுவதையும் அந்தப் பெண்ணே அடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

யாரவள்?

எந்த மாடியில் இருக்கிறாள்?

சலிப்போடு கையில் இருந்த பேப்பரைப் பிரித்தவன் சட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

நாளைக்கு ஸ்விம் பண்ணப் போனால் என்ன? நானும் இந்தக் கட்டடத்தில் ஒரு ஃப்ளாட்டுக்குச் சொந்தக்காரன் தானே? ஸோ, எனக்கும் இந்த பூலில் குளிக்க உரிமை உண்டுதானே?

இப்போதை நீச்சல் உடையோடு அவளைப் போய், அவளை எதேச்சையாய் சந்திப்பது போல மீட் பண்ணுவதை விட்டுவிட்டு, இப்படி உட்கார்ந்து வெட்டியாய் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே, ஓ - வாட் எ ஃபூல் ஐ'ம்!

அருண் புது உற்சாகத்தோடு எழுந்தான்: "வெளியே வேலை இருக்கு. போயிட்டு வரேன் தாமு" என்று சொல்லிவிட்டு காரில் கிளம்பி மவுண்ட் ரோட் கடை ஒன்றுக்குப் போனான். நல்லதாக ஒரு நீச்சல் உடையை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்து பொழுதோடு சாப்பிட்டான்.

எஸ்.டி.டி. போட்டு அப்பா, அம்மாவுடன் பேசினான். "வெளியே எங்கயும் போகலியா? உன் பழைய ஐ.ஐ.டி. ஃப்ரெண்ட்ஸ் யாரையும் பார்க்கலியா?" என்று அப்பா கேட்டதற்கு "என்ன அவசரம்ப்பா? முதல்ல வேலை புரிபடட்டும்; அப்புறமா கஸ், ஃப்ரெண்ட்ஸ்னு போனா போச்சு" என்றான். பத்து மணிக்கெல்லாம் படுக்கச் சென்று, 'பீடில்' களின் பாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டே டேப்பை நிறுத்தாமல் உறங்கிப் போனான்.

காலை ஏழரை இருக்கும். போன் விடாமல் தலைமாட்டில் அலற, எரிச்சலோடு, கண்களைத் திறக்காமல், ரிஸீவரை எடுத்து "ஹலோ!" என்றான்.

"கான் ஐ ஸ்பீக் டு மிஸ்டர் ராமசாமி, ஆர் மிஸ்டர் அருண் ப்ளீஸ்?"

கனமாய் ஒரு குரல் வினவியது.

"அருண் ஸ்பீக்கிங்!"

"குட் மார்னிங், என் பேர் சதாசிவம், முதல் மாடிலே இருக்கேன். ஸாரி, தூக்கத்துலேந்து எழுப்பிட்டேனா?"

சதாசிவமா? எந்த சதாசிவம்?

ஓ! அப்பா அன்று சொன்னாரே, அந்த மனிதரா?

தூக்கக் கலக்கம் மாறும்முன்பேயே அருண் "குட்மார்னிங் — உங்களைப் பத்தி அப்பா சொல்லி இருக்கார். டெல்லி லேந்து எப்ப வந்தீங்க ஸார்?" என்றான்.

"ராத்திரி ஃப்ளைட்டுலே.... அப்பா இருக்காரா அருண்?"

"இல்லே ஸார், அவர் நேத்து கொடைக்குத் திரும்பிட்டார்."

"அதுக்குள்ளயா? ம்ம்....சரி, நீங்க ப்ரேக்ஃபாஸ்டுக்கு என்ன பண்ணப் போறீங்க? இங்கே வாங்களேன்... டவுன் அண்ட் ஹால் இட் வித்... எட்டரைக்கு வர முடியுமா?"

அருண் உடனே பதில் சொல்லவில்...

காலை நேரத்தில் தெண்டியாக இட்... தோசை என்று வெட்டும் சமாசா... அவனுக்குப் பிடிக்காது.

எதுக்கு ஸார் வீண் சிரமம்—எ... தட்டிக் கழிக்கலாமா?

எட்டரைக்கா? வேலை இருக்கிறது... ஸாரி — என்று நைஸாக நழுவி... லாமா?

"என்ன அருண்! வர்றீங்க இல்லே...

சதாசிவம் மீண்டும் அழைத்தது... அருண் தன் நினைப்பை மாற்றிக் கொண்டான்.

பெரிய மனிதர், அப்பாவின் நண்... போய் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வருவது தானே மரியாதை?

வருவதாகச் சொல்லி, நன்றி தெரிவித்து ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு, தனை சீக்கிரம் எழுந்திருக்கப் பிடிக்... தால் திரும்பப் படுத்து, இன்... குட்டித் தூக்கம் போட்டுக் கண் விழி... போது மணி எட்டடித்திருந்தது.

நாழியாகி விட்டதே!

பரபரவென்று பல் தேய்த்து, மழு... ஷேவ் செய்து, குளித்து, வெளிர் சாம்... நிறத்தில் கோடு போட்ட ஸ... அணிந்து மில்லியனேர் வாசனையோ... கீழே இறங்கிச் சதாசிவம் வீட்டு காலிங் பெல்லை அழுத்தினான்.

ஆள் ஒருவன் கதவைத் திறந்து உள்ளே அழைத்துப் போய் ஹாலில் உட்காரச் சொன்னான்.

மகா தடபுடலாய் பணக்கார தனத்தை டாம் டாம் அடித்துக் கொண்டிருந்த வீட்டை மேல் பார்வையாகப் பார்த்து முடிப்பதற்குள் சதாசிவம் வந்துவிட்டார்.

மனுஷர் சரியான ஆஜானுபாகு ரகம்...

தன்னையும், மனைவியையும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். ரொம்ப நாள் பழக்கப்பட்ட நிறுசில் சிரித்துப் பேசினார். அப்புறம் "ராஜி, நித்யா எங்கே? வரச் சொல்லு, சேர்ந்து சாப்பிடலாம்" என்றார்.

"குட் மார்னிங் டாடி.. ஐ'ம் கம்மிங்.."

அப்போதுதான் பூத்திருக்கும் ரோஜாவின் மலர்ச்சியோடு வந்தவளை எதிர்ப்பட்டுப் பார்த்த அருணுக்கு ஷாக் அடித்தது.

வாவ்....

அவள்....

அந்த 'போ - டெரிக்' நீச்சல் உடை அழகி!

வாட் எ ப்ளஸெண்ட் ஸர்ப்ரைஸ்!

"என் ஒன்லி டாட்டர் நித்யா. பி.காம்., ஃபைனல் இயர் படிக்கிறா.. படிப்புல கெட்டிக்காரி...." "டாடி ஐ வாண்ட் டு பி ஸி. ஏ.,'ன்னு...." "சரிம்மா உன் இஷ்டம்'னு விட்டுட்டேன். அதோ, அந்த கப்போர்ட்ல இருக்கற கப்ஸ் அத்தனையும் இவ வாங்கினதுதான். பேச்சுக்காக, ஸ்விம்மிங்குக்காக.... இன்னும்...."

மூச்சு எடுக்கச் சதாசிவம் நிறுத்த, "என் உயரம், வெயிட் பத்தின விவரங்களை விட்டுட்டீங்களே டாடி" என்று நித்யா சொல்ல, அருண் சிரித்து விட்டான்.

நித்யா கண்களை நிமிர்த்தி அருணைப் பார்த்தாள். தட்புக் கலந்த புன்னகையோடு, — "ஹலோ, அப்பாவுக்கு நா ரொம்ப செல்லம் — புரிஞ்சிருக்குமே!" என்றாள்.

அருகில் நின்றிருந்ததால் நித்யா கிட்டத்தட்ட தன் பருவத்துக்கு வருவது அருணுக்குப் புரிந்தது.

நல்ல நிறம். மேக்கப் இல்லாத முகம். இன்றைக்கும் ஜீன்ஸ் — பனியன்தான். ஆனால் போனி டெய்ல் இல்லே.. ப்ரஷ் செய்யப்பட்ட கேசம் "நான் ரொம்ப மிருது.. தொட்டுப் பார்க்கிறயா?" — என்று அழைத்தது.

முதல் சில நிமிஷங்களுக்கு அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க அவளோடு சகஜமாய் பேச அருண் ரொம்ப சிரமப்பட்டான்.

அப்புறம், சாப்பிட்ட நாழிகையில், அப்பாவும், பெண்ணும் சரளமாகப் பேசப் பேச, தானும் கொஞ்சம் சாதாரணமானான்.

"உங்களுக்குச் சொந்த ஊர் கொடைக்கானலா?"

"ம் ம்."

"படிச்சதெல்லாம் அங்கேதானா?"

"கொஞ்சம் அங்கே, கொஞ்சம் இங்கே."

"என்னை மாதிரி நீங்களும் குட்டிச் சுவராக்கப்பட்ட கேஸா? ஐ மீன்—ஒரே பிள்ளையா?"

"இந்த மந்திரியைப் போய் எதுக்கு சார் தலைமை வகிக்க கூப்பிட்டீங்க?.. இந்த நாடகத்தைத்தான் இவர் இதுக்கு முன்னாடி ஏழெட்டு தடவை பார்த்துட்டாரே!...."

"தலைமை வகிச்சு பார்த்த தில்லையாம் சார்!...."

"நோ....நோ.. இரண்டு அக்கா கல்யாணமாகி டெல்லி, சிங்கப்பூரில் இருக்காங்க."

"அடி சக்கை - வர்ற வருஷம் லீவுக்கு சிங்கப்பூர் போனா தங்க வசதியான இடம் இல்லையேன்னு தவிச்சிட்டிருந்தேன். இனி அந்த அவஸ்தை இல்லே...."

அருண் சிரித்தான்.

"நீங்க ஸ்விம் பண்ணுவீங்களா அருண்?"

"ம்ம்..காலேஜ் டீம்ல கூட இருந்திருக்கேன்."

"ரியலி? எந்த காலேஜ்?"

"ஐ.ஐ.டி. மெட்ராஸ்."

"யா? தென், யு மஸ்ட் பி ரியலி குட்யா!"

அந்தக் கண் விரிப்பும், ஆச்சரியமும் ஏகமாய் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ண, காலை டிபன் முடிந்து ஆபிஸுக்கு வந்த பிறகும் கூட, வேலையில் கவனத்தைச் செலுத்த முடியாதபடி மாலையில் நித்யாவோடு கழிக்கப் போகும் நேரத்தின் நினைப்பு குமிழ் குமிழாய் அவனுக்குள் வெடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

(தொடரும்)

"கேர்ஃப்ரீ பாதுகாப்பு
— அதைப்போல் வேறொன்றில்லை"

போகப் போக...

சிவசங்கரி

3

அன்றைக்கு சனிக்கிழமை என்பது ஒரு மணிக்குத்தான் அருணுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

மதியம் ஆபீஸ் கிடையாது.

என்ன பண்ணலாம்?

ஏதாவது மாட்னி ஷோவுக்குப் போனால் என்ன?

டேபிள் மேல் இருந்த ஹிந்துவைப் பிரித்தான். எல்லாம் ஏற்கெனவே பம்பாயில் பார்த்துவிட்ட ஆங்கிலப் படங்கள்தாம். ஹிந்தி, தமிழுக்குப் போக 'மூட்' இல்லை..ஸோ பிக்சரும் வேண்டாம்.

தாமுவை போனில் அழைத்து "அரை மணியில் சாப்பிட வருகிறேன்" என்று சொன்னவன், மேகஸின்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு இரண்டரை சுமாருக்குக் கிளம்பினான்.

சப்பாத்தி, சப்ஜி, வறுத்த மீனை ஒரு கை பார்த்தான். அந்த வார தமிழ், ஆங்கில பத்திரிகைகளோடு தன் அறைக்குச் சென்று படுத்தான்.

படிப்பில் புத்தி போகவில்லை. காலையில் நித்யா பேசின பேச்சுக்களும், சிரித்த சிரிப்பும், உதடுகள் பிரியும்போது எட்டிப் பார்த்த அந்த வெள்ளைப் பற்களும் கண் முன்னால் நின்று வித்தை காட்டின.

பத்திரிகைகளை ஒரு பக்கமாகப் போட்டுவிட்டுக் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

மாலையில் தானும் நித்யாவும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நீந்துவதாகவும், 'உங்களுக்குச் சரியா ஸ்விம் பண்ண என்னால முடியாது. யூ ஆர் ஸோ குட்' என்று அவள் சொல்வது போலவும் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டே தூங்கிப் போனான்.

நாலரை மணிவாக்கில் எழுந்து முகம் கழுவி ஹாலுக்குச் சென்று தாமு தந்த டீயுடன் உட்கார்ந்தபோது வாசல் மணி மென்மையாய் அழைத்தது.

கதவைத் திறக்கப் போன தாமு திரும்பி வந்து ''உங்க ஃப்ரெண்டாம், காத்திருக்கார் தம்பி'' என்றதும் 'ஏதேதோ யார் அவன்?' என்ற கேள்விக் குறியுடன் அருண் வாசலுக்கு வந்தான்.

''ஹலோ மதன்! ஞாபகம் இருக்கு இல்லே''

வெட வெடவென்று உயர்ந்த உடம்பு, மீசை, காதை மறைத்த முடி. வெளுத்த ஜீன்ஸ், ஷர்ட், வாயில் சூயிங்கம்..

''விசு!''

அருணின் சந்தோஷம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

கையை நீட்டி நண்பனின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினான்.

''இப்போ எங்கேயிருந்து வரே மூச்சே! நா இங்க இருக்கறது உனக்கு எப்படித் தெரியும்? நானு நான் முன்னாலதானே நானே இ... வந்தேன்!''

விசு உள்ளே வந்தான். வீட்...

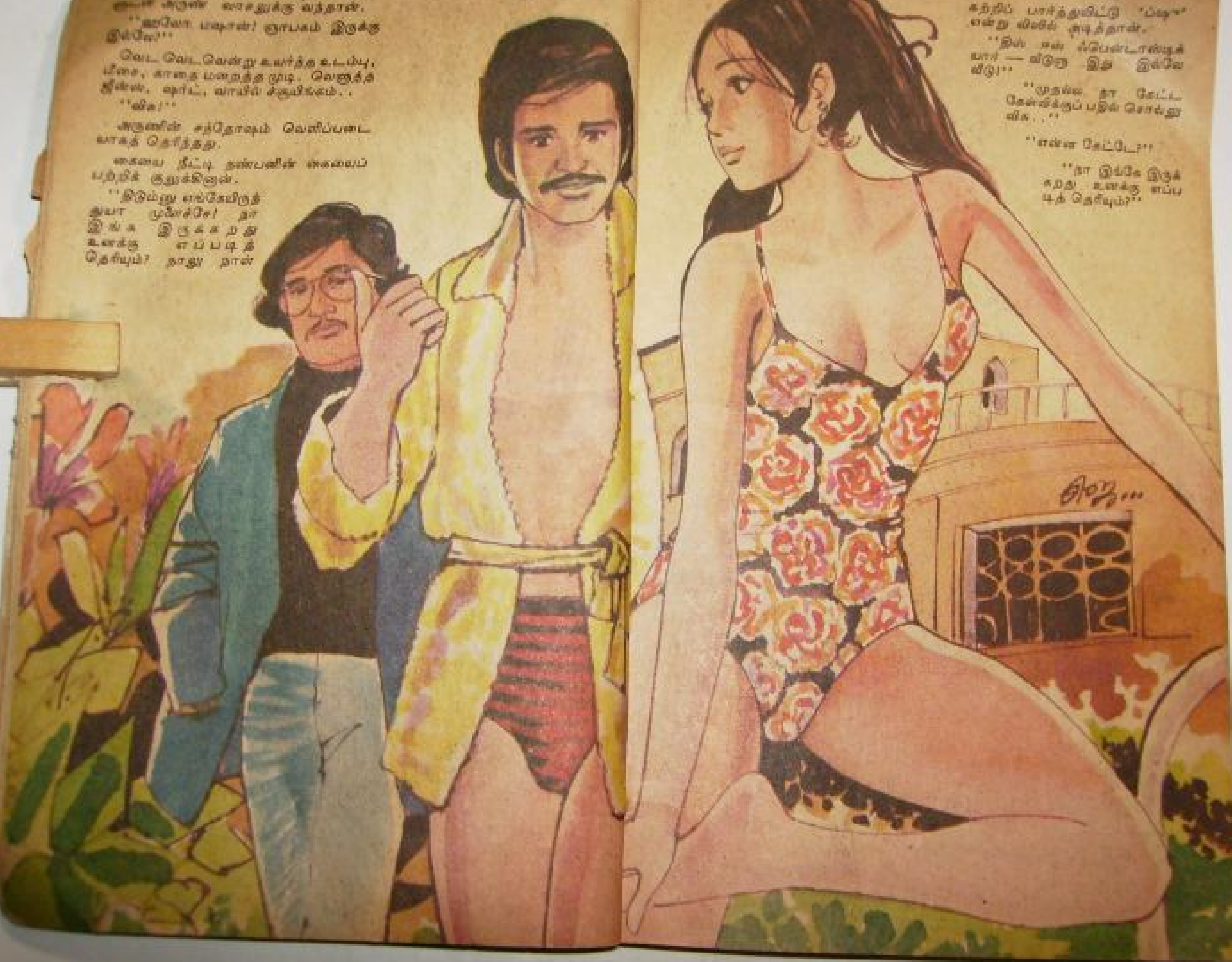

சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு 'ப்யூ'' என்று விசில் அடித்தான்.

''இஸ் சம் ஃபென்டாஸ்டிக் யார் — வீடுனு இது இல்லே வீடு!''

''முதல்ல நா கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு விசு..''

''என்ன கேட்டே?''

''நா இங்கே இருக்கறது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''உங்க புருஷன் ஏன் 'சள் புள்'னு எரிஞ்சு விழுறாரு...?''

''அவருக்கு டயாபடீஸ்....''

''அதனாலே...?''

''ஸ்வீட்டா பேசக்கூட பயப் படுவார்...!''

✖

விசு முகத்தைத் தீவிரமாக்கிக் கொண்டான்:

''விடிகாலேல ஒரு சிட்டுக்குருவி என் ரூம் ஜன்னல்ல வந்து உட்கார்ந்து 'சிப் சிப்'னு கூப்பிட்டுது.. என்னம்மா கண்ணு விஷயம்னேன். அருண் வந்துட்டானே தெரியுமானு கேட்டுது.. அட, தெரியாதேன்னேன். எம். டி-யா பொறுப்பு எடுத்துக்கிட்டு போயஸ் கார்டன் வீட்டுலே ஷோக்கா இருக் கான்னுது. சரி, நம்ப தோஸ்த் நம்பளை மறந்துட்டாலும் நாம்ப விட்டுக்கக் கூடாதுனு நினைச்சேன் — வந்திருக் கேன்.''

அருண் முன்னும் சாய்ந்து நண்பனின் தோளைத் தட்டிச் சிரித்தான்:

''நீ மாறவே இல்லேய்யா.... அப்படியே அதே விஷயம், குறும்புத் தனத்தோடதான் இன்னும் இருக்கே.. ஜோக்ஸ் அபார்ட், நிஜமா எப்படித் தெரியும்னு சொல்லு விசு....''

''இன்னிக்குக் கார்த்தால ஒரு சிட்டுக் குருவி....''

''ஜேய்.. அறுக்காதடா.. ஆளை விடு.. சொல்ல இஷ்டம் இல்லாட்டி வேணாம்....''

''இதுலே சொல்ல என்ன இருக்கு அருண்! ஊர் பெரிய பணக்காரங்கள்ல நீ ஒருத்தன். புதுசா பெரிய பதவி ஒப்புக்கிட்டு இருக்கே.. நியூஸ் வெளிலே பரவாமலா இருக்கும்!''

''விளையாடாதடா — ப்ளீஸ் — வந்ததை உனக்கு யார் சொன்னா?''

''ஓ.கே.. ஓ.கே.. நேத்து மவுண்ட் ரோட்ல பார்த்தேன். லேட்டு கிட்ட; நீதானானு புரியலே. ஊருக்கு வந்தா காலேஜ் பக்கம் வருவியேனு நினைச்சேன். எதுக்கும் விசாரிக்க, காலேல சீப்காட்டிக்கு போன் பண்ணேன். வந்திருக்கறதும், இங்க வீடு விருக்கறதும் தெரிஞ்சுது.. ஸர்ப்ரைஸா இருக்கட்டும்னு நேரா வந்துட்டேன்....''

''நானே நாளைக்கு காம்பஸ்ல வர்றதா இருந்தேன். குட் இவ் யு டு டே.... எப்படி இருக்கே? மத்தவங்கெல்லாம் எப்படி இருக்காங்க?''

''நீ எப்படி இருக்கே? முதல்ல அதைச் சொல்லு.. நாம பார்த்து வருஷம் இருக்காது?''

''சனி—எம். பி. ஏ., கடைசி வருஷத்துல இருக்கறப்ப உன்னைப் பார்த்தது, இல்லியா? அப்புறம் காண்டேக்ட் விட்டுப் போச்சு. அப்பா அப்ராட் போக விடல, கதைதான் உனக்குத் தெரியுமே. பாம்பேல இரண்டு மாசம் ட்ரெயினிங் எடுத்தேன்; அண்ட் தியர் ஐ'ம். விஷயம் இருக்கட்டும் — இன்னும் நாலு மாசத்துல உன் கோர்ஸ் முடிஞ்சிடுமே — மேலே என்ன பண்ண உத்தேசம்?''

''வேற என்ன? எல்லா ஐ. ஐ. டி. பசங்களுக்கும் இருக்கற கனவுதான் எனக்குள்ளயும் வளர்ந்திருக்கு. அமெரிக்கா.. மேல் படிப்பு.. அதான் ஜீ. ஆர். ஈ; ஜீ. மேட் எல்லாம் எழுதி பாஸ் பண்ணியாச்சு.. நிறைய யுனிவர்சிட்டிகளுக்கு அப்ளை செய்திருக்கேன். வெயிட்டிங் ஃபார் த ரிஸல்ட்ஸ்.''

அருண் கரிசனத்துடன் விசுவைப் பார்த்தான்.

''உனக்கு என்ன கவலே டா? படிப்புலே நீ ப்ரில்லியண்ட். விளையாட்டுல அது, இதுனு, ஒரு ஆல்ரவுண்டர். அப்புறம் என்ன? கண்டிப்பா ஸ்காலர்ஷிப்போட யு.எஸ். யுனிவர்சிட்டி உன்னை எங்கிட்ட வா, எங்கிட்ட வானு கூப்பிடத்தான் போறது....''

அருண் சொன்னது மிகையில்லை. விசு அத்தனை கெட்டிக்காரன்தான்.

விசுவைக் கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருஷ மாக அருணுக்குத் தெரியும்.

இவன் மூன்றாம் ஆண்டில் இருந்த போது அவன் முதல் ஆண்டில் சேர்ந்தான். இவன் மெக்கானிக்கல் பிரிவு, அவன் எலெக்ட்ரானிக்ஸ்....

லட்சணமாய், சுறுசுறுவென்று தன் புத்திசாலித்தனம் முகத்தில் பளிச் சிட்க வளைய வந்த விசு, கல்லூரியில் சேர்ந்த சில நாட்களிலேயே சீனியர் களின் செல்லம் ஆனான். அதுவும் அருணை அவன் கொஞ்சம் அதிகமாகவே நெருங்கி விட்டான்.

இத்தனைக்கும் குணம் என்று பார்த் தால் அருண் ரிஸர்வ்ட் டைப். விசு போன்ற லொட லொடா..-ஒருத்தரை சுலபத்தில் ஸ்நேகிதம் பண்ணிக் கொள் வது அருணுக்குக் கஷ்டம். விசுவுக்கு அது சனி.... அருண் வாயில் தங்க ஸ்பூனோடு பிறந்தவன். இவன் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்- ஆனாலும்.. இரண்டு பேருக்கும் விருப்பு வெறுப்புகள், ரசனைகள் ஒன்றாக இருந்த தால் சீனியர், ஜூனியர் பாகுபாடு இல்லாமல் இருவரும் அன்யோன்ய மாய்ப் பழகியதுதான் நிஜம்.

''ஸோ, அப்புறம் என்னய்யா?''

''நீதான் சொல்லணும் அருண்... அப்பா இப்போ எங்க இருக்காங்க?''

''சிங்கப்பூர்ல.. அவளுக்குப் போன மாதம் பெண் பிறந்திருக்கு. தெரியுமா?''

''எனக்கெப்படி மச்சான் தெரியும்! லெட்டர் போட்டியா? மீட் பண்ணியா? பெரிய மனுஷனாயிட்டே..''

''ச்சே, சும்மா டீஸ் பண்ணாதடா.. நான்தான் நாளைக்கு உங்களையெல்லாம் பார்க்க வர்றதா இருந்தேன்னு சொல் றேனே....''

''ரீல் விடாதே மச்சான்.''

''என்ன விசு, புதுசா மச்சான், மச்சான்னு வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்றே!''

''இதான் இப்ப ஸ்டைல் — மச் சான்னு சொல்லக் கூடாது.. மஞ் சான்னு நுனி நாக்கால சொல்லணும்.. எங்கே, சொல்லு....?''

அருணுக்குச் சிரிப்பு எழுந்தது.

''என்ன ஸ்டைலோ? எனக்கு …ணும்ப்யா. அதெல்லாம் உன்

''கள்ளா? சாராயமா?''

''கள்ள சாராயம்!''

கூடவே இருக்கட்டும்.. சரி, உங்கம்மா, தங்கச்சிங்க நல்லா இருக்காங்களா? எங்கே, திருச்சிலேதானே இருக்காங்க..''

''ம்ம்.... ரைட் யூ ஆர்.''

''நாபாட்டுக்குப் பேசிட்டே இருக் கேனே — என்ன சாப்பிடறே? டிபன் பண்ணச் சொல்லவா?''

''அப்பாடி....! ஒருவழியா கேட் டியே. என்னடா ஒரு வாய் ஜில் வாட்டர்கூடக் கொடுக்காம அனுப்பிடு வியோன்னு பயந்துட்டேன். செமை பசி மச்சான்.. எதுவேணு கொடு.''

அருண் உட்பக்கம் திரும்பித் தாமுவை அழைத்தான்:

''விசு ஸாரை ஞாபகம் இல்லையா தாமு? மூணு வருஷம் முன்னால கோடைக்கு வந்திருந்தாரே! மீசையைப் பெரிசா வளர்த்துகிட்டு சம்பல் பள்ளத் தாக்குக் கொள்ளைக்காரன் மாதிரி இருக் கறதுலே அடையாளம் தெரியலையா? விசுக்குப் பசிக்குதாம் — ஆம்லெட் போடறியா? சீஸ் ஆம்லெட் அண்ட் டீ....''

பதினைந்து நிமிஷங்களில் ஆம்லெட்டும் டீயும் தயாராயின.

சாப்பாட்டு மேஜைக்கு முன் அமர்ந்து சாப்பிடுகையில் கீழிருந்து பேச்சுக் குரல்கள் கேட்க, திடுக்கிட்டுப் போய் அருண் மணிக்கட்டைப் பார்த்தான்.

ஹோ!.... ஆறு....?

''அத்தனை பேர் படுத்துக்கிட்டிருக்கறச்சே எப்படி ஜன்னல் கம்பியை உடைச்சு உள்ளே போனே...?''

''இவ்வளவு பச்சையா கேட்டா எப்படிங்க...? அது தொழில் ரகசியம்... சொல்ல முடியுங்களா...?''

நித்யா குளிக்க வந்திருப்பாளோ?

இத்தனை நாழிகை இல்லாத பரபரப்பு இருமனைத் தலை தூக்க அருண் இருக்கை கொள்ளாமல் தவிக்கத் தொடங்கினான்.

''எங்கயாவது போகணுமா அருண்?''

''ம்! ஒண்ணும் இல்லே. வேறு ஸ்விம்மிங் போலாமோன்னு நினைச்சேன். தட்ல ஆல்....''

''எங்கே.... 'ஜிம்'முக்கா?''

''எங்க பில்டிங்கிலே பூல் இருக்கு விக... இங்க பாரு....''

எழுந்து அவன் பால்கனிக்குப் போக, பின்னோடு விகவும் சென்றான்.

''தேர்....''

நித்யா பனிச்சென்று ஜலத்திலாடே கண்ணைப் பறித்தாள்.

இன்று வேறு உடை. கறுப்பில் பெரிசாய் வெப்பப் பூக்கள் போட்ட உடை....

வளைந்திப் பார்த்த விக மெதுவாக விசில் அடித்தான்.

''ஹேய்.. அது இரட்டை வால் நித்யா இல்லே!''

அருண் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி

''ஷ்ஷ்... உரக்கப் பேசாதே ஷி மைட் ஹியர் யூ. உனக்கு அவளைத் தெரியுமா?''

''ம்ம்... கொஞ்சம்.. டிபே வருவா.. சரியான அரட்டை வால். இரண்டு பக்கமும் டெயில் தொங்குமா, எல்லாத்துக்குமா சேர்த்து வால்னு பேர்....''

சுருக்கென்று ஒரு எண்ணம் குள் எட்டிப் பார்த்தது.

விகவுக்கு அவளைத் தெரியுமா

தின் சான் கிவன் கிரேட்.... என்ன பேசுவது, எப்படி நெருங்குவது என்று தயங்கி இப்போது வழி பிறந்து விட்டது

விகவைக் கூட வைத்துக் கொண்டு சனியாம் நன்றாக அரட்டை வாமே!

தனியாக நித்யாவுக்குச் ச தன்னால் வளைவாக்க முடியாதே அவளைத மறைய அருண் ஆர்வ விகவின் கைகளைப் பிடித்தான்.

''நீ கூட ஸ்விம் பண் இல்லேடா?''

''என்னது! நீ கூடவா? அப்படிச் சாதாரணமா சொல் மஹால்: ஐயா இப்ப காலேஜ் காப்டன், தெரியுமா?''

வாவ் — இது இன்னும் சௌக யிற்றே!

''வெரி குட் — அப்ப வா, கீழே போய்க் கொஞ்ச நேரம் பண்ணிட்டு வரலாம்.''

''நா ட்ரெஸ் கொண்டு வர வேணு நீ பண்ணு — நா இருக்கேன்....''

அருண் ஒப்புக்கொண்டான்.

கீழே போனார்கள்.

தனி அறைக்குச் சென்று உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்தா

''ஹலோ!''—நித்யா அவ பார்த்துவிட்டுக் கிட்டத்தில் வந்தா

''ஹலோ!.. இது என் கிட்டே விக — ஃப்ரம் ஐ. ஐ. டி. உங் தெரியும்னு சொல்றேனே....!''

நித்யா கண்களை அப்படியா விரித்தாள்.

''யா — டிபேட்ல பாத் கோம்..'' அறிமுகம் முடித்த கை அருண் நீரில் பாய்ந்து குள

த்தை நாலு தரம் நிறுத்தாமல் நீந்தி டு, பின் பக்கம் திரும்பி மிதக்கத் டங்கினான்.

கரையிலிருந்து விக வாயில் விரல்களைக் த்துக் கொண்டு கத்தினான்:

''நீ இப்படி ரிலாக்ஸ் பண்ணறப்போ, க்கு ஓட்டப் பந்தய சேம்பியன் காசிங் ஒரு தடவை நீச்சல் ட்டில கலந்துகிட்டு தோத்துப் னதுதான் ஞாபகத்துக்கு து....''

''வாட் சான் தட்?'' தண்ணீரிலிருந்து லையைத் தூக்கி அருண் வினவினான்.

''யார் முதல்லே குளத்தோட நீளத் ப் பத்து தரம் நீந்தறாங்களோ ட்டி. மில்காசிங் வேக வேகமாக முதல்லே வந்து பத்தாவது த்தை நீந்தறப்ப தலையைத் ிப் பின்னால பாத்தாராம். றுக்கெட்டினவரை ஒருத்தரையும் வில்லையாம். சரி, கிட்டத்தில் யாரும் லியே. கொஞ்சம் ஓய்வு எடுப் ம்னு திரும்பி மிதக்க ஆரம்பிச்சா ம். அப்ப கூட்டத்துலே ஒருத்தன் ஏ ரிலாக்ஸிங்?'னு கேட்டானாம். ருக்குக் கோபம் வந்துடுத்தாம். ம்பிக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, 'நோ மில்காசிங், நாட் ரிலாக்ஸிங்'னு ஞராம். அதுக்குள்ள இன்னொரு அவரைத் தாண்டி நீந்திவிட்டுப் பிட்டதுல, பாவம் தோத்துப் பிட்டாராம்....''

கரையில் உட்கார்ந்திருந்த நித்யா கவென்று சிரிக்க ஆரம்பிக்க, ளையும் அந்தச் சிரிப்பு தொற்றிக் ண்டது.

அப்படி வந்த ஒரு மணி நேரம் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்து தான் போயிற்று.

விக ஏதாவது அறுக்க, நித்யா பதில் சொல்ல, அருண் சேர்ந்து கொள்ள, மூவருமாய்ச் சிரிக்க....

அன்றைக்கு விக அறுதம் நல்ல மூடில்தான் இருந்தான்...

''என் ரூம்ல இருக்கற மேஜை ரொம்ப வெட்கப்படுது. அருண்'' என்றான்.

என்னடா உளறுறெ — என்கிற நிறுமில் அருண் கண்களை விரித்தால் ''அதுக்கு ட்ராயர் இல்லே மஹான் — அதான்'' என்றான்.

''மவுண்ட் ரோட் ட்ராஃபிக் லைட்டுக்கு அவமானமா இருக்காம் — ஏன் தெரியுமா?'' — என்று கேட்டு, ''ட்ராஃபிக் லைட்டுக்கா, அவமானமா, ஏன்?'' என்றும், ''எல்லார் நடுவுலேயும் மாத்திக்கறது இல்லியா — ச்சி பாவம்'' என்றான்.

இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லி நித்யாவை ஓயாமல் சிரிக்க வைத்து, பேசச் செய்து, நெருங்கி 'ஷரப்' பண்ணி யதுரைமாய் சந்தோஷத்தை உண்டாக்க, ஒரு வழியாய்க் குளித்து முடித்து, மேலே வந்ததும் 'நாளைக்கு ஸண்டேதானே, காலையிலே இங்க வந்திடு.... ஸ்விம் பண்ணி, சாப்பிட்டு ஏதாவது பிக்சர் போலாம்.... டூ கம்' என்று மறு நாளும் கண்டிப்பாய் வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி, விக சரி என்ற பிறகே அவனுக்கு அருண் விடை கொடுத்தான்.

(தொடரும்)

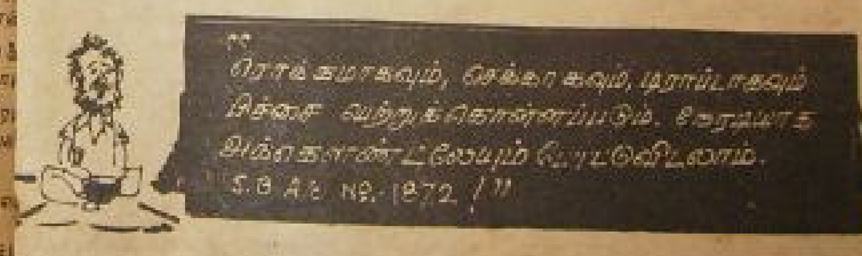

—எம். பூக்கோதை

போகப் போக...

சிவசங்கரி

4

ஸீப் ஜீரோ—

ஏ. ஸி. செய்யப்பட்டு ஜிலுஜிலுத்தது.

ஒரு பக்கமாய் சின்னச் சின்ன ஐஸ் க்ரீம் தொட்டிகள். நிறுச நிறுசாய்.. பார்க்கும்போதே நாக்கில் நீரை வரவழைப்பதாய்.. கலர் கலராய்..

எதிர்பக்கம் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அருண் உட்கார்ந்திருந்தான்.

யாருக்கு எந்த ஐஸ் க்ரீம் என்று தீர்மானிக்கும் நோக்கில் கண்ணாடிப் பெட்டி மேல் கவிழ்ந்து தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த விசுவையும், நித்யாவையும் பார்க்கையில் அவனுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

முக்கியமாய் நித்யாவை.

அந்த உயரத்தை, அந்த அழகை..

அந்தத் துறுதுறுப்பை..

இலை பச்சையில் குட்டி குட்டிப் பூக்கள். கூடவே ஜரிகை 'கடி' ப்ரிண்ட் செய்யப்பட்ட சுரிதார், கமீஸ். வெளிர் பச்சை சல்லாத் துணி துப்பட்டா.

வெறும் க்ரீம் தடவப்பட்டுப் பளபளத்த முகம். அதில் பெரிசாய் சிவப்பு நிறத்தில் ஒட்டப்பட்ட பொட்டு. மூக்கில் ஒரு வளையம். கண்களில் மை. கழுத்தில் கறுப்புக் கயிற்றில் கோக்கப்பட்ட உருண்டை மணிகள். பாதங்களில் மெல்லிசாய் வெள்ளி கொலுசு. கை, கால் விரல் நகங்களில் மரூன் நிற நெயில் பாலிஷின் ஜொலிப்பு....

வாவ்!

இவள்தான் எத்தனை நேர்த்தியாகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கிறாள்!

இந்த மூக்கு வளையமும், கறுப்புக் கயிறும் இவளுக்குத்தான் எத்தனை பொருத்தமாக இருக்கின்றன!

இவளைப் பக்கத்தில் உட்கார வை... கையோடு கை பிணைந்து 'ஐ ல... நித்யா' என்றும் என்ன சொல்...

'உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க, உன்னோடு பழகப் பழக உன்மேல் நான் கொண்டுள்ள அன்பு அதிகரிக்கிறது. வில் யூ மாரி மீ?' என்றும் என்ன சொல்லுவான்?

சொல்லிவிட வேண்டும். சீக்கிரம் அவளிடம் என் மனதைச் சொல்லிவிட வேண்டும்......

தனக்கு அவர்கள் முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கும் தைரியத்தில் அருண் கண்ணை இப்படி அப்படி நகர்த்தாமல் நித்யாவை ஊன்றிப் பார்த்தான்.

ஒரு மாசமா!

ஜஸ்ட் ஒரே ஒரு மாசமா?

அன்றைக்கு மிக எதேச்சையாய் வந்ததும், இருவருமாய் நீச்சல் குளத்துக்குப் போனதும், நித்யாவோடு பொழுதைக் கழித்ததும், மறுநாள் மீண்டே திரும்பச் சந்தித்ததும் நடந்து ஒரு மாசம்தானா ஆகிறது! அதற்குள்ளா இத்தனை நெருக்கமும், பிணைப்பும், தவிப்பும்!

அருணுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஸ்வபாவத்தில் கூச்சமுள்ளவனான தான்கூட இந்த இரண்டு பேர்களின்

காட்டேக்கு சுடு கொடுப்பது நிஜ மாகவே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அந்த ஞாயிறு அன்று சொன்னபடி விச காலையில் எட்டுக்கெல்லாம் வந்து விட்டான்.

இரேம் போய் நீச்சல் குளத்தில் குளித்த போது நித்யாவும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டாள்.

''விச என்கூட பிரேக்பாஸ்ட் சாப் பிடப் போறான். நீங்களும் வர முடியுமா?'' என்று அருண் கேட்க, ''இந்த 'வக' பிஸினஸை விட்டுடறதா இருந்தா வரேன்!'' என்று சொன்னவள், ஒன்பது மணி அளவில் இவர்கள் மேலே ஃப்ளாட்டுக் குப் போனதும், தன் வீட்டுக்குப் போய் உடை மாற்றி, அம்மாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு தானும் வந்து சேர்ந்தாள்.

அரட்டை, அரட்டை, அரட்டைதான்.

தாமு தயாரித்த சிற்றுண்டிகளை ஒரு பிடி பிடித்தார்கள்.

சீட்டு விளையாடுவதென் போர்வழி என்று ஒரு மணி நேரம் சுத்தடித் தார்கள்.

திடீரென ''லஞ்ச் அபோஷட் லஞ்ச் இல் சோமா?'' என்று அருண் வினவ, பன்னிரண்டரைக்குக் கிளம்பி சோழா ஹோட்டலுக்குச் சென்று இரண்டு வரைக்கும் சாப்பிட்டுக் கொ... பேசினார்கள்.

மூன்று மணி சுமாருக்கு விச... வுக்கு டாட்டா சொல்லி அனுப்பி... படுக்கையில் விழுந்த போது அரு... 'பஞ்சரை' என்று உரக்கக் கத்திக்... வேண்டும் போன்ற குஷி ... போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த வாரத்தில் மூன்று ... பொழுதுகளில் அவர்கள் ... நடந்தது.

இதற்கெல்லாம் ஆபீஸி... வந்து அருண் தயாராக இருப்... ஐ-ஐ-டி-யிலிருந்து விச வரு... காலேஜிலிருந்து திரும்பி, ... மாற்றுடை உடுத்தி நித்யாவும் வரு...

மெரீனாவுக்கு டிரைவ் போ... போலீஸ் கார்டனில் வாக் போ... நீச்சல் குளத்தில் குளித்தார்கள். ... பாக்கம் நெடுஞ்சாலையில் இருக்கும் ... டாக்' ரெஸ்டாரெண்டுக்குச் ச... பன்னுக்கு நடுவில் மாமிசத் துண்... வைத்து வாட்டித் தரும் ஹாம்பர்... வாங்கி, கடுகுச் சட்னியில் தோய்... தின்றார்கள்.

கூடவே விடாமல் அரட்டை ... தார்கள்.

விச வாய் ஓயாமல் அறுப்ப... சிரிப்பதையும் ரசித்து விட்டு ''ஐ... ரொம்ப அறுவை.. அவிச ஜோக்... சிரிப்பே வரலே'' என்று நி... பழிப்பாள்.

''சிரிப்பு வரலேன்னு ஏன் சிரிச்சே?''

''சும்மா.. ஐயோ பாவம்!னு ஒ... வைச்சேன்..''

''என்று.. இதானே வேண்டாங்கற... சிரிச்ச சிரிப்புல கண்ணுல ஜலம் ... நிறுத்தாம்.. அப்புறம் ஐம்பமா இ... பேச்சு வேற....''

இப்படி ஆரம்பிப்பது கொஞ்... கொஞ்சமாக வளர்ந்து நீளமான ஆர்... மெண்டாக மாறிப் போகும்.

''உனக்குத் தெரியுமா அருண், நித்... எம். ஏ., பண்ணப் போறாளாம். அ... வளவுதான் - எந்த மஹானுபா... இவளைத் தன்கிட்ட சேர்த்துக்... போறாரோ, அவர் கோவிந்தா...அ... ப்ரொஃபஸர் கோவிந்தா.. அவ... நம்பிக் கணக்குகளைக் கொடுக்க... கம்பெனிகள் கோவிந்தா.. கோவி...

''பத்தாயிரம் ரூபாய் வரதட்சிணை வாங்கினதுக்காக நம்ம முனியை அவனோட மாமனார் முதலிரவிலே நல்லா தண்டிச்சுட்டார்....''

''எப்படி...?''

''படுக்கையோடு அரை டஜன் ஏர்-பில்லோ வாங்கிக் கொடுத் துட்டார்.. அதை முனி ஊதி முடிக்கிறதுக்குள்ளே பொழுது விடிஞ்சு போயிடுச்சு..!''

★

...நாம சங்கீர்த்தனம் கோவிந்தா கோவிந்தா!''—சிரிப்பினூடே விச கேலி பண்ண, நித்யா முறைப்பாள்.

''யார் யாரோ, ஐ-ஐ-டி-லே படிச் சிட்டு எம். பி. ஏ., பண்ணணும், அமெரிக்கா போகணும்னு ஆசைப்படறத் துக்கு என் ஆசை ஒண்ணும் குறைஞ்சி போயிடலே. நானாவது நம்ம ஊர் கம்பெனிகளைத்தான் கெடுக்கப் போறேன். ஆனா..பாவம், அமெரிக்கா—அந்த தலையில் இப்படிக் கண்டவங்களையெல்லாம் ஏத்தியாகணும்னு இருக்கே, அதை நினைச்சா ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு. என்ன அருண், நா சொல்லறது சரிதானே?''

அவர்களுடைய விதண்டாவாதங்களை வாய் திறக்காமல் கூடவே அமர்ந்து அருண் ரசிப்பான்.

சில சமயங்களில் நித்யாவை அதிக மாக விச ரூல் பண்ணுவது பொறுக்க முடியாமல் போனால் ''மை காட் - நீங்க இரண்டு பேரும் எப்போதுமே இப்படித் தான் எட்டிக்குப் போட்டியா பேசிட்டே இருக்கணுமா? ரிலாக்ஸ் ஃப்ரெண்ட்ஸ்... ரிலாக்ஸ்'' என்று நடுவில் புகுந்து ஒரு வார்த்தை பேசி, சிரித்துச் சமானிப்பான்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் ஊரில் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலப் படம் ஒன்று விடாமல் போனார்கள். சென்னை யைக விம்பு என்பதை நிரூபிக்கும் விதத்தில் ஒரு ஞாயிறு அன்று காலை, மாட்னி, மாலை என்று மூன்று தியேட்டர் களில் மூன்று படம் பார்த்தார்கள்.

★

அப்புறம்....

''அ...ருண்..!''

கொஞ்சம் உரக்க, இடத்தில் குனிந்து நித்யா அழைக்க, அருண் ஒரு வேகத்துடன் நிமிர்ந்தான்.

''எந்த ஊர்ல இருக்கீங்க? என்ன ஞாபகம்? அரை மணியா கூப்பிட றேனே!''

''வாயத் திறந்தா பொய்தான். நிமிஷத்துக்கு நாநூறு பொய்..உனக்கு கின்னஸ் ஆஃப் லேடி-னு பட்டம் கொடுத் துடலாம் நித்யா..அரை மணியாம்! மை ஃபுட்..நாம இங்க வந்தே அஞ்சு நிமிஷம்தானே ஆகுது..''

''ப்பா...! விளையாட்டுக்கு, ஒரு பேச்சுக்கு ஒரு வார்த்தை சொன்னா, நான்தான் அரிச்சந்திரனுக்கு வாரிசுனு ஜெம்பணுமா?''

''நீ சொன்னாலும் சொல்லாட்டாலும் நீயா ஒரு சந்திரனுக்கு வாரிசுதான். ஆனா அரிச்சந்திரன் இல்லே, ராமச்சந் திரன்..''

நித்யா சிரித்துக் கொண்டே அருண் பக்கம் திரும்பி, ''உங்களுக்கு எந்த ஐஸ் க்ரீம் அருண்? அதைக் கேட்கத்தான் அரை மணியா, ஸாரி, இரண்டு நிமிஷமா கூப்பிட்டேன்'' என்றாள்.

அருண் எழுந்து கண்ணாடிப் பெட்டி யிடம் சென்று குனிந்தான்.

''ஹனி அண்ட் வால்நட்!''

''எனக்கும்.''

''இது அரசியல்வாதி வீட்டு நாயோ...?''

❋

''எனக்கும்.''

மூன்று ஐஸ் க்ரீம்களை வாங்கிக் கொண்டு அங்கேயே அமர்ந்து தின்று விட்டு வெளியில் வந்தார்கள்.

காரில் செல்லும்போது எதிரில் வந்த லாரி ஒன்று ஒற்றைக் கண்ணுடன் வர, ''இடியட்..! இப்படி ஒத்தை லைட்டுடன் வர்றது ரொம்ப அபாயமானதுனு இவனுக்கு ஏன் தெரியலே?'' என்றாள் நித்யா.

''இரண்டு விளக்கும் போட்டுட்டு வர்றப்பவே சிலர் முட்டாள்தனமாக நடந்துக்கறாங்களே, ஹவ் அபௌட் [illegible]?''

[illegible] பேசிய விசு கால் நிமிஷம் தாமதித்து [illegible]டு ''ஒரு சமயம் ஒரு சர்தார்ஜி என்ன பண்ணுனாராம்..'' என்று துவங்க,

''ஐயோ...! திரும்ப ஜோக்கா?''— நித்யா சலிப்புடன் பதிலிக்க, அதைப் பொருட்படுத்தாமல் விசு தொடர்ந்தான்:

''ரோடுல வேகமா மோட்டார் சைக்கிள்ல போயிட்டு இருந்த சர்தார்ஜி எதிர்பக்கமா வந்த லாரில போய் இடிச்சு மோதி விழுந்தாராம். 'கண் தெரியலே? இரண்டு ஹெட் லைட்டையும் போட்டுகிட்டு வரேனே'னு லாரிக்காரன் கத்தினப்ப, 'நீ லாரினு நா கண்டேனா! என்னை மாதிரி இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள்காரங்க அடுத்தடுத்து வராங்க.. நடுவுலே வேகமா பூந்து அவங்களுக்குப் பயம் உண்டாக்கலாம்னு நா நினைச்சேன்'னு சர்தார்ஜி சொன்னாராம்.. எப்படி?''

''ச்சீ, ஹௌ ஸ்டுப்பிட்..'' என்று சொல்லிக்கொண்டே நித்யா சிரித்தாள். அப்புறம் கொஞ்சம் யோசனையுடன் ''ஆமா, ஏன் எல்லா ஜோக்ஸும் சர்தார்ஜிகளை வைச்சே இருக்கு? பாவம், அவங்க...!'' என்று கேட்க, தெரியாது என்கிற பாவனையில் விசு தோ[illegible] குலுக்கினான்.

காரை போயஸ் கார்டனில் நிறு[illegible] அருண், ''எனக்கு என்னமோ ரொம்ப அநியாயமா தோணுது. [illegible] அன்ஃபேர்... இண்டியாவிலே [illegible] நிறைஞ்சவங்க சர்தார்ஜிகள்தா[illegible] விளையாட்டு வீரர்களும் அவங்கதா[illegible] இந்தக் குணங்களோட ஸ்போர்[illegible] தேசமும் அவங்களுக்கு [illegible] இருக்கறதாலதான் எல்லா[illegible] இப்படிப் பக்கம் பக்கமா [illegible] பண்ண முடியுதுனு நா நினைக்கறே[illegible]'' என்று சொல்ல, நித்யா 'ஹியர், ஹியர்' என்று சொல்லி கைகளைத் தட்டினாள்.

''பார்த்தியா விசு.. வாய் [illegible] உனக்கு ஜோக் அடிக்கத் தெரியு[illegible] ஆனா இந்த மாதிரி பொறுப்பா சொல்லத் தெரியலே.. என்ன தானும் அருண் அருண்தான்...''

''ஹ்ன்.... ஹ்ன்!'' — நின்று[illegible] காரிலிருந்து இறங்கிய விசு கேலி [illegible]தான்.

''நா ஏன் அருணுக்கு ஐஸ் வை[illegible]ணும்? நிஜத்தைத்தான் சொல்றேன்.''

''ஓஷ்.... காக்கா, ஓஷ்.. அரு[illegible] இன்னிக்கு ரொம்ப காக்கா தொ[illegible] மஹான்....''

அருண் சிரிக்க, நித்யாவையும் அ[illegible] சிரிப்புத் தொற்றிக் கொண்டது.

சிரிப்படில் ஏறினாலும் விசு, ''ஷவ[illegible] ஷவர் பெய்கிறது, ஒவ்வொரு பீஜும் உன் ஃபேஸ் தெரியுது'' என[illegible] பாட ஆரம்பித்தான்.

நித்யா காதை மூடிக் கொண்டா[illegible]

''என்ன பாட்டுயா இது!.. தமிழு[illegible] இல்லாம, இங்கிலீஷும் இல்லாம?''

அருண் கண்களை விரித்தான்.

''இது ஒரு ஸ்டைல் மஹான். த[illegible] சினிமா பாட்டை அங்கங்கே இங்கிலீ[illegible] படுத்திப் பாடணும். ராஜபார்[illegible] படத்துலே அந்தி மழை பொழிகிறது[illegible] ஒரு பாட்டு.... அதை..''

முடிக்க விடாமல் நித்யா [illegible] இட்டாள்:

''ப்ளீஸ்! வேணுமே.. நல்ல பாட்[illegible] கொலை பண்ண வேணுமே.., ஒ[illegible] அறுவை ஜோக்ஸ், இல்லேனு இ[illegible] சித்ரவதை! நல்லதா எதுவுமே உனக்[illegible] தெரியாதா விசு?''

''ஏன் தெரியாது.. பர்ஸ்ட் க்ளா[illegible] ஜோக் தெரியும்.. சொல்லட்டுமா?''

''உனக்கு? பர்ஸ்ட் க்ளாஸ் ஜோ[illegible] ஜோ! நு டேஸன்ட் பீஸ் இட்...''

தாமு கதையைத் தொடங்கி... உன்னை சொல்லு கட்டளைத்தார்கள்.

''சொல்லட்டுமா? அப்புறம் திட்டக் கூடாது.. அருமையான ஜோக்..! ஒரு அம்மா இருந்தாங்க.. அவங்களுக்கு ஒரு நாய் செலம் ஜுஹோவும் பிடிச்சிருந்தது. அன்னிக்கும் பார்த்து ஒரு முக்கியமான பார்ட்டி. போகாம இருக்க முடியாது. எதுக்கும் இருக்கட்டும்னு இரண்டு கர்ச்சீப் எடுத்து, ஒண்ணைக் கையிலேயும் இன்னொண்ணை முன் பக்கமா ப்ளவுஸ் உள்ளேயும் வைச்சிட்டு கௌம்பிறாங்க.. பார்ட்டி நடந்துகிட்டு இருக்கு.. இந்த அம்மா கையிலே வைச்சிருந்த கர்ச்சீப்பை எங்கேயோ தவற விட்டுட்டாங்க.. சரி, ப்ளவுஸ் உள்ள இருக்கற இன்னொரு கர்ச்சீப்பை எடுக்கலாம்னு தேடுறா அது கிடைக்கலே. நமும் ஒரே போயிட்டது போல இருக்கு.. ஒரு நிமிஷம் போல தேடுறாங்க. திடீர்னு தன்னைச் சுத்தி இருக்கறவங்க பேச்சை நிறுத்திட்டுத் தன்னையே பார்க்கறது புரிஞ்சதும் தவிக்கப் போயிட்டாங்க. எதையாவது பேசி நிலைமையைச் சமாளிக்கணுமேனு நினைச்சு, 'என்கிட்ட கண்டிப்பா இரண்டு இருந்தது.. எனக்குத் தெரியும்'னு சொல்ல....''

அருணும் சிரிப்பை அடக்க இயலவில்லை. ஆனால் காது சிவந்து சிரிப்பைக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்க முயற்சிக்கும் நித்யா முன் விசு இப்படிப்பட்ட ஜோக்கைச் சொல்வது சங்கடத்தை உண்டுபண்ண, ''தாமு, நூ'' என்று குரல் கொடுத்தபடி உள்பக்கம் எழுந்து போனான்.

மறுநாள் மதியம் டவுனுக்கு வேலையாய் செல்ல நேரிட்டபோது ஒரு கடையில் பெரிசு பெரிசாய் போஸ்டர்கள் தொங்குவதைப் பார்த்ததும் 'நித்யாவுக்கு போஸ்டர்களில் விருப்பம் அதிகமாயிற்றே!' என்ற நினைப்பு மின்ன, வண்டியை நிறுத்திவிட்டு அருண் கடைக்குள் போனான்.

நுழைந்த உடனேயே கண்களில் குளிர்ச்சென்று பட்டது ஒரு போஸ்டர். சின்னப் பையன், அவனைச் சுற்றி நாய்க்குட்டிகள். ஒன்று காலை நக்கிக் கொண்டு ஒன்று, கன்னத்தை முத்தமிட்டபடி ஒன்று, மடியில் ஏறிப் படுத்தபடி ஒன்று.... இன்னும்.... இந்த நாய்க்குட்டிகளின் அன்பை உணர்ந்துவிட்டதில் பையன் முகத்தில் சந்தோஷம். மேலே ஒரு வாசகம்.

''உங்களுக்கு மருந்து, மாத்திரை எல்லாம் வேண்டாம்... பேசாம கிருஷ்ணா, ராமான்னு ஜபம் பண்ணுங்க...''

''அப்படியா..! ரொம்ப தாங்க்ஸ் டாக்டர்.. நான் வர்றேன்..''

''போறதாவது.. கன்ஸல்டிங் ஃபீஸ் பத்து ரூபாயை வச்சிட்டுப் போங்க.....!''

◙

'இஃப் யூ லவ் ஸம்படி ஷோ இட்.'

'யாரிடமாவது அன்பு தோன்றினால் அதை வெளிப்படுத்தி விடு...'

வாவ்! வாட் எ நைஸ் போஸ்டர்! பேசத் தெரியாத நாய்க்குட்டி வால் ஆட்டி, கண்ணில் அன்பைத் தேக்கி எப்படியோ அன்பை வெளியிடுவது போல, நானும் இனியும் தாமதிக்காமல் நித்யாவிடம் 'ஐ லவ் யூ' என்று சொல்லி விட வேண்டுமோ?

போஸ்டருக்குப் பணம் கொடுத்து அழகான பளபளப்பான பேப்பரில் அதைச் சுற்றி, ரிப்பன் கட்டி, காருக்கு எடுத்து வருகையில் விவரிக்கத் தெரியாத குதூகலத்தில் இருதயம் எகிறிக் குதித்தது.

மூன்று வேலைகளை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும்.

முதலில், நாளைக்கே, நித்யாவிடம் தனிமையில் இந்த போஸ்டரைத் தர வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, விசுவிடம் 'டேய், சும்மா சும்மா நீ நித்யாவை ஓவராகக் கேலி பண்ணாதேடா.. ப்ளீஸ், ஐ லவ் ஹர் டா! ப்ளீஸ் அண்டர்ஸ்டாண்ட்' என்று சொல்ல வேண்டும்.

அப்புறம்—அம்மாவோடு போனில் பேச வேண்டும்.. 'இங்கே ஒரு தடவை வந்து போயேன்மா' என்று கூப்பிட வேண்டும். வந்தவுடன் 'இவளை உனக்குப் பிடிக்கிறதாம்மா?' என்று நித்யாவைக் காட்டிக் கேட்க வேண்டும்.

(தொடரும்)

இப்பொழுது
மதர்ஸ் ஸ்பெஷல்...
உங்கள் குழந்தைக்கு,
அவன் விரும்பிய அளவு ஊட்டம்
தரும் தாய்ப்பாலை நீங்கள்
அளித்திட உதவி செய்கிறது.

5

"அருண்!"

"ஸ்பீக்கிங்!"

"விசு பேசறேன்."

"என்னப்பா விஷயம்? அதிசயமா ஆபீசுக்கே போன் பண்றே?"

"உன்னோடு கொஞ்சம் பேசணும்!"

"இதுக்கென்னடா இத்தனை தயக்கம்? சாயங்காலமா வீட்டுக்கு வர்றியா? நா வந்து உன்னை பிக்கப் பண்ணிக்கட்டுமா?"

"வேணாம் அருண்.... வீட்டுலே வேணாம். நீ ஆபீஸ்லேந்து எத்தனை மணிக்குக் கௌம்புவே?"

"ம்.... அஞ்சு மணிக்கு!"

"நா அதுக்குள்ள அங்கே வந்துடறேன், எங்கயாவது ட்ரைவ் போய் பேசலாம்."

சரி என்று சொல்லி ரிசீவரை வைத்த அருணுக்குக் கொஞ்சம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. கொஞ்சம் கவலையாக இருந்தது.

வீட்டில் பேச வேண்டாம் என்கிறான்.

காரில் போய்த் தனியாகப் பேசலாம் என்கிறான்.

அப்படி என்ன ப்ராப்ளம்?

பணம், கிணம் தேவைப்படுகிறதா?

தாமுவுக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்று நினைக்கிறானா?

விசுவின் குடும்ப நிலை அருணுக்கு நன்றாகத் தெரிந்ததுதான்.

பணக்காரன் என்ற ரகமும் இல்லை, ஏழை, இல்லாதவன் என்ற பிரிவும் இல்லை.

நடுத்தரம்.

போகப் போக...

சிவசங்கரி

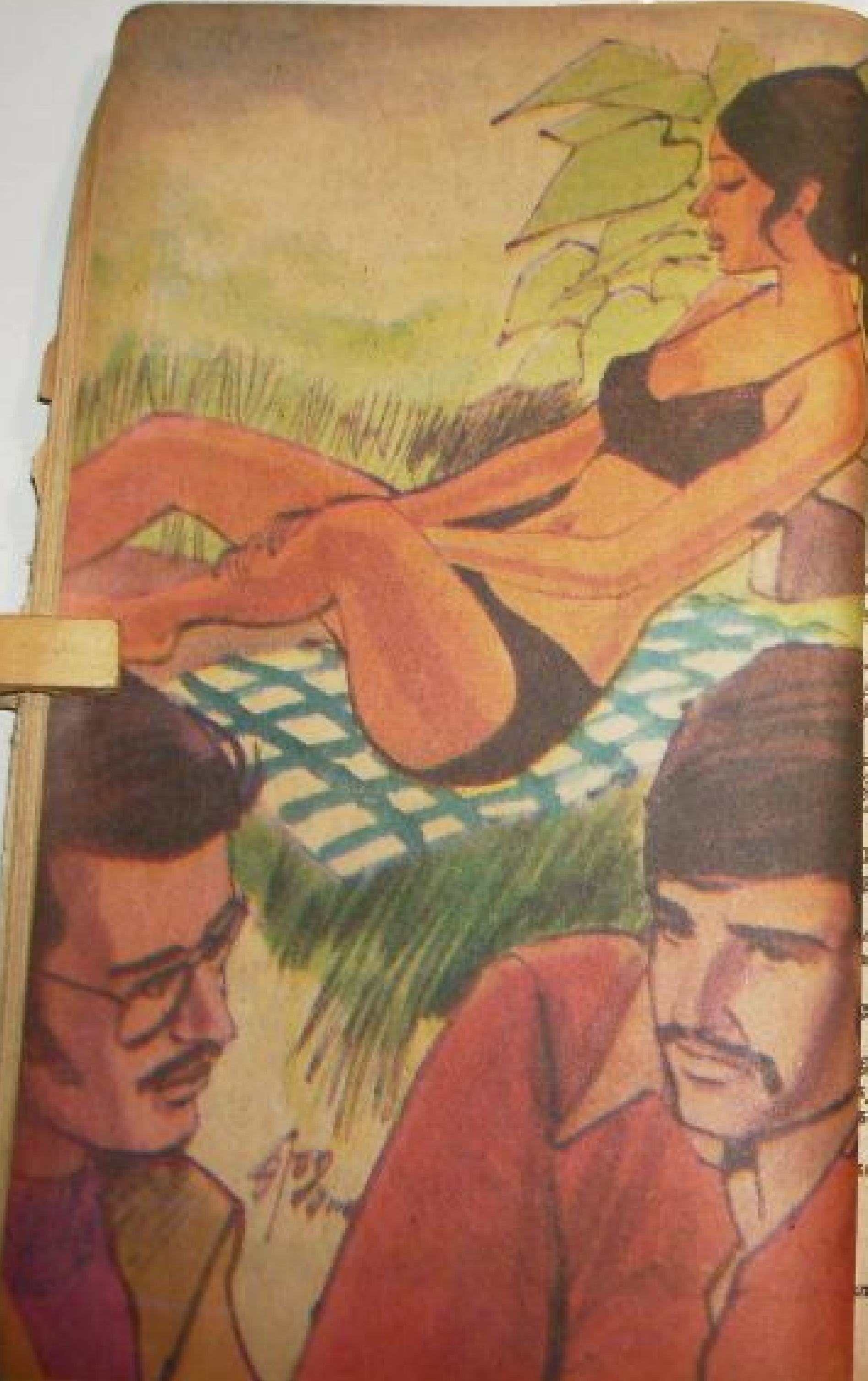

கொஞ்சம் சிக்கனமாய், எதிர் காலத்தை நினைத்துப் பார்த்துத் திட்டமிட்டு நடக்கும் குடும்பங்களில் அவளுடையதும் ஒன்று.

விசுவுக்கு அப்பா கிடையாது.

அம்மா மட்டும்தான்.

திருச்சி காலேஜ் ஒன்றில் லெக்சரராக இருக்கிறாள்.

அப்புறம் மொட்டு மொட்டாய் மூன்று தங்கைகள்; இரண்டிரண்டு வயது வித்தியாசத்தில் பன்னிரண்டு, பதினாலு, பதினாறு என்று.

விசுவின் அம்மா விவேகி, தைரியசாலி.

கணவர் அகாலமாக இறந்து போனதும் அடித்துக் கொண்டு அழுது உடைந்து போகாமல் 'குழந்தைகளுக்காக தான் திடமாக வாழ வேண்டியது என் கடமை' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினவராம்.

அம்மாவைப் பற்றிப் பேசுகையில் விசுவுக்குக் குரல் கம்மிப் போகும்; நெஞ்சை அடைத்துப் போகும்; அருண் இரு முறைகள் பார்த்திருக்கிறான்.

அருணைத் தெரிந்த இத்தனை வருஷங்களில் பணம் போதவில்லை என்று ஒரு நாள்கூட விசு குறைப்பட்டுக் கொண்டதில்லை.

ஒவ்வொரு பையன் மாதிரி தன்னிடம் விதவிதமாய் டிரெஸ் இல்லை, ஸ்கூட்டர் இல்லை, ஏன், சைக்கிள்கூட இல்லை என்றெல்லாம் விசு முனகினதே இல்லை.

தனக்கிருப்பதில் திருப்தி அடைபவன் போல பேச்சில், நடத்தையில் எப்போதும் ஒரு நிறைவு இருக்கும்....

அப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு இப்போது மட்டும் திடுமென்று பணத் தட்டுப்பாடு உண்டாகக் காரணம்?

சட்டென்று அருணுக்குச் சிரிக்கத் தோன்றியது.

நானாகவே பணக் கஷ்டம் என்று நினைத்துக் கொண்டு என்னவெல்லாமோ கற்பனை பண்ணுவது மகா அசட்டுத்தனம்தானே!

விசுவுக்குப் பணத்தின் தேவை இருக்காது. நிச்சயம்.

சரி — இருக்காது.

வேறு என்ன?

எது குறித்துப் பேச இந்த போன் கால்?

அடுத்த மாசம் வரும் ஐ. ஐ. டி. 'மார்டிக்ரா' விழாவுக்கு ஏன் உதவி ஏதாவது தேவைப்படுகிறதோ! இல்லை, அமெரிக்கா போகும் விஷயமாய்க் கலந்தாலோசிக்க விரும்புகிறானோ!

வா —

அப்படித்தான் இருக்கும்.

காரணத்தை ஊகித்துவிட்ட திருப்தியுடன் நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்த அருணுக்குள், ஒரு நிமிஷம் பூரணமாய்ப் போவதற்குள் 'அப்படியென்றால் வீட்டிலேயே பேசலாமே! வீட்டில் வேண்டாம் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்?' என்ற கேள்வி எழ, புருவங்கள் திரும்ப முடிச்சு முடிச்சாகச் சுருங்கிப் போயின.

சொன்னபடி குத்தடிப்பதற்குள் விசு வந்து விட்டான்.

அரக்கப்பரக்க வந்ததைத் தெரிவிக்கும் கலைந்த தலை; வியர்வை.

''ப்ஷு.''—பெருமூச்சு விட்டு சோபாவில் உட்கார்ந்தவனைப் பார்த்து அருண் புன்னகைத்தான்:

''காபி சாப்பிடறியா?''

''உனக்கு வேலை இருக்கா? இல்லேன்னு 'ட்ரைவ் இன்'னுக்குப் போலாமே.''

பத்து நிமிஷங்களில் இரண்டு பேரும் கிளம்பினார்கள்.

கார் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே அமரப்போன விசு பின்ஸீட்டில் இருந்த போஸ்டர் உருளையைக் கவனித்தான்.

''போஸ்டரா அருண்?''

''ம்.''

''யாருக்கு?''

'இது நித்யாவுக்காக, விசு. ஐ லவ் ஹெர். அதைத் தெரிவிக்கும் ரீதியில் அமைந்துள்ள போஸ்டர் இது' —என்று சொல்லி விடலாமா என்று நினைத்த அருண், சின்ன சிரிப்போடு வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தான்.

இப்பொழுது வேண்டாம்.

சொன்னால் கேலியும், சிரிப்புமாக இவன் பேச ஆரம்பித்து விடுவான்.

எதையோ பேச வேண்டும் என்று சொன்னானே, அதை முதலில் கூறி, விஷயமாகப் பேச வேண்டியவற்றை முடித்து விடலாம்.

அப்புறம், 'டேய், விஷயம் இதுடா' என்று நிதானமாகச் சொல்லி இவனை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தலாம்.

''போஸ்டர்தான். அது யாருக்கு, என்ன விஷயம்னு அப்புறம் சொல்றேன். முதல்லே, நீ என்னமோ பேசணும்னு சொன்னியே, அதைச் சொல்லு..''

''சொல்றேன். சொல்லத்தானே போன் பண்ணிட்டு வந்திருக்கேன்... 'ட்ரைவ் இன்'னுக்குப் போய் ஒரு இடத்திலே வண்டியை பார்க் பண்ணிட்டு அப்புறம் பேசலாம்.''

கியரை மாத்திப் போட்டு, வேகத்தை அதிகரித்து, மவுண்ட் ரோட் ட்ராபிக்கில் கலந்த அருண் தலையைத் திருப்பி நண்பனைப் பார்த்தான்.

ஏதோ ஒரு சமாசாரம் அவனைப் பாதித்திருப்பது வெளிப்படையாகப் புரிய, எதும் பேசாமல் காரை ஓட்டினான்.

ட்ரைவ் இன்னில், ஒரு பக்கமாய் மர நிழலில் நிறுத்தி, ஹாரன் அடித்து, சர்வர் வந்ததும், ''இரண்டு சன்னா பட்ரோ, காபி'' என்று ஆர்டர் கொடுத்தான். விகவைப் பார்த்து, நீ பேசலாம் என்று சொல்லும் வகையில் திரும்பி ...ட்கார்ந்தான்.

விகவின் பார்வை அருணிடம் இல்லை.

தூரத்தில் விளையாடும் குழந்தைகளிடம் இருந்தது.

அழ அழ ஊஞ்சலில் ஒரு குழந்தையை அமர்த்தி வேகமாக ஆட்டினது ஒரு பிள்ளை.

சறுக்கு மரத்தில் சறுக்கிவிட்டு திரும்ப சறுக்க படிகளில் ஏறியது ஒன்று.

குதிரைமேல் சவாரி செய்தபடி ஒரு பெண் குழந்தை. முகத்தில் எகப்பட்ட பெருமை; சிரிப்பு....

''விக!''

''ம்!''

''எனிதிங் பாதரிங் யூ?''

''ம்ம்!''

இன்னமும் அருணைப் பார்க்காமல் தலை குனிந்திருந்த விக டாஷ் போர்டில் படிந்திருந்த தூசியில் விக விக என்று இரண்டு தரம் எழுதி அழித்தான்.

''ஹேய்...என்னய்யா.. பேசணும்னு வந்திட்டு இப்படிப் பேசாம உட்கார்ந்திருந்தா என்ன அர்த்தம்?''

விகவின் தலை குனிவும் மௌனமும் என்னமோ மாதிரி இருக்க, நண்பனின் தோளைத் தட்டி ''விக... விஷயம்... சொல்லுய்யா'' என்...

விக தலையை நிமிர்த்தாம... பேசினான்:

''நா பொய் சொல்லிட்டேன் அ... அதுக்காக முதல்ல உன்கிட்ட ம... கேக்கறேன்..''

பொய்யா? என்னிடமா? எப்... ஒன்றும் புரியாததால் அருண்... மல் இருந்தான்.

''ஒரு பொய்யைச் சொல்லிட்... காப்பாத்தறதுக்காக இத்தனை ஒரு ம... நா பட்ற பாடு எனக்குத்தான் தெரி... இனிமேலும் உண்மையை மறை... விரும்பலே.. நீ என்ன நினைச்சா... சொல்லிடறதுனு முடிவு பண்... டேன்.''

எதுக்காக இத்தனை பெரிய பீ...

ஒரு மாசமாய் ஒரு விஷய... மறைத்தானா? என்ன அது!

விக பார்வையைத் திருப்ப அரு... கள் பக்கம் ஓட்டினான். ஒரு நிமி... போல மௌனமாய் இருந்தான்... புறம் சன்ன குரலில் பேசினான்:

''நித்யாவைத் தெரியாதுனு சொன்னது பொய் அருண். எ... அவளைத் தெரியும். அவளுக்கும் ... நன்னாவே தெரியும்.. கிட்டத்தட்ட... வருஷமா எங்களுக்குள்ள பழக்கம்...

''..........''

''சரியா சொல்லணும்னா வி ஆர்... லவ் வித் ஈச் அதர் அருண்.. உ... சந்திக்கறதுக்கு ரொம்ப முன்னாடியே... நாங்க ஒருத்தரை ஒருத்தர் நேசிக்கறோ... உங்க வீட்டுக்கு நா போன ம... வந்தப்ப நித்யாவை அவ்வளவா ... யாதுனு சொன்னதும், அவகிட்ட... விக'னு நீ இன்ட்ரொட்யூஸ் பண்... தும், 'அப்படியா?'னு அவ கண்... விரிச்சதும் பொய் - நடிப்பு அ... அதுக்காக நான் ரொம்ப வருத்... படறேன். தினம் தினம் இதை ... கிட்ட சொல்லிடணும்னு நினைப்பே... என்னமோ தயக்கமா இருக்கும்.. ... அருண்.... ஐ'ம் ஸாரி யா....!''

விக சொன்னதைக் காதில் வா... மனதில் பதிய வைத்துக் கொள்... அருணுக்குப் பிரம்மப்பிரயத்தன... இருந்தது.

திடுமென்று ரொம்ப வியர்த்... கொட்டியது. இருதயம் காதுக்...

''பெரியவங்க பேசிக்கிட்டிருக்கிறபோது நீங்க ஏன் இங்கே ஒக்காந்துகிட்டிருக்கீங்க? வாங்க, நாம தனியா போய் ஏதாவது விளையாடலாம்.''

★

...அடித்தது. ஸ்டீரிங் வீலைப் பிடித்திருந்த கை லேசாய் நடுங்கியது.

நித்யாவுக்கும் இவனுக்கும் காதலா?

மை காட்!

ஒன்றுமே தெரியாத வெகுளிகள் மாதிரி இரண்டு பேரும் நடித்து என்னை ஏமாற்றி விட்டார்களா?

நித்யா விகவைக் காதலிக்கிறாளா?

அப்படியென்றால் என் நித்தி, நித்திம்மா என்று மனசுக்குள் கோட்டை ...ள் கட்டியதெல்லாம் வீண்தானா!

ஏமாற்றம் நெஞ்சில் ஆட்டம் போட்ட ...வில் பகபகவென்று கோபம் எழுந்தது.

ராஸ்கல்....

அயோக்கிய ராஸ்கல்....

ஒரு மாசமாய் என்னை ஏமாத்தி இருக்கிறான், என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே!

நித்யாவை இவன் காதலிக்கிறானா?

நன்றாய்க் காதலிக்கட்டும்.

இரண்டு பேரும் எக்கேடு கெட்டு ஒழியட்டும்....

ஐ டோன்ட் கேர்....

இந்த ஆத்திரமும் கோபமும் சரியாய் ஒரு நிமிஷத்துக்குத்தான். அதற்குள் புத்தி செயல்படத் துவங்கியது.

எதற்காக நான் இப்படி ஆத்திரப் படுகிறேன்?

இப்படி வெடித்துப் போக எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

★

இரண்டு பேர் மனசு ஒப்பி ஒரு வருஷமாகப் பழகுவதைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தி எனக்கு இல்லையென்றும் கோளாறு என்னிடம்தானே?

விகவின் சலசலப்பையும், அவனை நிமிர்த்து பார்த்தபோதெல்லாம் நித்யா அவாறு சந்தோஷத்துடன் பளபளத் ததையும் உணர முடியாதது என் தப்பு தானே?

நானாக நித்யாமேல் அன்பை வளர்த்துக் கொண்டுவிட்டு, இன்று உண்மை தெரிந்ததும் என் அன்பு அர்த்தம் இல்லாமல் போனதற்காகக் கண்டபடி வெகுண்டு போவது நியாயமே இல்லையே!

எனக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?

நோ....

பொறுமை, ஆத்திரம் எல்லாம் மனுஷனைச் சாப்பிட்டுவிடும் அசுரன்கள்.

என்னிடம் அவை நெருங்கக் கூடாது.

நோ....நோ....

மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் அருண் சிரித்தான்:

''கங்க்ராட்ஸ் விக... ஒன்னு, நா மடையனா இருக்கணும், இல்லே நீங்க இரண்டு பேரும் ரொம்ப புத்திசாலித் தனமா நடத்திட்டு இருக்கணும்...எது சரி, சொல்லு?''

அருணின் சிரிப்பும், யதார்த்தமான பேச்சும் விகவைத் தொட்டன.

''யூ ஆர் க்ரேட் அருண்... என்மேலே உனக்குக் கோபம் இல்லியா?''

''கோபமா, எதுக்கு?''

''பொய் சொன்னதுக்கு.''

''ம்ம்.. கோபம் இல்லே.. உங்களுக் குன்னு ஆயிரம் காரணம் இருக்கலாம், லோ, மறைச்சிங்க.. ஆனா எனக்குக்கொஞ் சம் வருத்தமாதான் இருக்கு.. நீ என்னே நம்பி உண்மையைச் சொல்லலியேனு.''

''தோ பார்.. நம்பிக்கை இல்லாம இல்லே.. இப்போதைக்கு எங்க காதல் சமாசாரம் யாருக்கும் தெரிய வேண டாம்னு நாங்க நினைச்சதாலதான்..''

''அப்ப, இப்ப மட்டும் ஏன் சொன்னே?''

விக சங்கடத்துடன் இருக்கையில் கால் மாற்றி உட்கார்ந்தான்.

''அதான் சொன்னேனே.. உங்கிட்ட பொய் சொல்றது எனக்குக் கஷ்டமா இருக்குனு!''

சாப்பிடாமல் ஆறிக் கிடந்த ...ரோலைக் காக்கா ஒன்று வந்து ...த்தியது.

...யனை அழைத்துத் தட்டுகளை ...த்துப் போகச் சொல்லிவிட்டு, காபியை ஆளுக்கு ஒன்றாகக் குடித்தார்கள்.

''நித்யாவை நா முத முதல்ல ஒரு டிபேட்ல சந்திச்சேன்... அவளைப் பேச விடாம ஒரேயடியா நாங்க கேலி பண் ணதை அவ ரொம்ப ஸ்போர்டிவா எடுத்துக்கிட்டா.. அந்தக் குணம் எனக் குப் பிடிச்சது. அப்புறம் ஜஸ்ட் எ மினிட் நிகழ்ச்சிலே நாங்க இரண்டு பேரும் கலந்துக்கிட்டோம். அவ என்னே மடக்க, நா அவளே முடக்க, அன்னிக்கு ஏக ரகளே. தானாக ஆக எப்படியோ, இரண்டு பேருக்கும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் ரொம்ப பிடிக்கப் போச்சு.... அடிக்கடி சந்திக் கத் தொடங்கினோம். பீச், ரெஸ்டா ரெண்ட், சினிமானு போக ஆரம்பிச் சோம். மெதுவா வீ ரியலைஸ்ட் தட் வீ லவ் ஈச் அதர். படிப்பு முடியறவரைக் கும் இந்த விஷயம் யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்னு நினைச்சதால, சீக்ரியா வெளியே போகறது. சந்திக்கறது கஷ்டமா இருந்தது. எங்க அதிர்ஷ்டம் அந்த சமயம் பார்த்து நீ வந்தே.. நாங்க அடிக்கடி சந்திக்க நீ ரொம்ப உபயோ கமா இருப்பேனு நாங்க நினைச்சது பொய்யாகலே.. ஐ'ம் ரியலி ஸாரி அருண்..''

''ஸோ — முதல் நாள் என்... தேடி வந்ததுகூடத் திட்டமிட்... தானா?''

விக 'ஆமாம்' என்று தலையாட்டி... ஞன்.

''அன்னிக்கு மத்தியானம் ... எனக்கு போன் பண்ணா.. 'நீ-... படிச்ச ஒரு அருண் இப்ப எங்க ... மாடிக்குக் குடி வந்திருக்கார், ... அவரைத் தெரியுமா?'னு ... உன்னேப்பத்தின விவரங்களைச் சொ... 'தோ—நல்லாவே தெரியு...' சொன்னேன், அப்புறம்தான்......''

மேலே பேச முடியாதது போல ... பேச்சை நிறுத்தினன். நண்ப... கையைப் பற்றினன்.

''உன்னே ஏமாத்தறது ... நோக்கம் இல்லே... எங்க நில... அப்படி, ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்... ப்ளீஸ்யா....!''

மேற்கொண்டு கால் மணி ... பேசிவிட்டு, காரைக் கிளப்பி, ...ண்டருக்குப் போறேன். இருக்கு. என்னே இங்கேயே இறக்... ஜ'ஸ்ட் எ பஸ்'' என்றவனே வழு... இறக்கிவிட்டு அருண் வீட்டுக்கு வந்த...

மறக்காமல் போஸ்டரை எடு... கொண்டு மேலே போனன்.

''நித்யாம்மா போன் பண்ணாங்... நீச்சல் குளத்துக்குப் போறாங்களா... உங்களே வரச் சொன்னாங்க.''

''ம்.''

பால்கனி பக்கம் செல்லா... படுக்கை அறைக்குச் சென்று கதவை... தாழிட்டான்.

போஸ்டரைப் பிரித்தான்.

மகிழ்ச்சி பொங்கச் சிரிக்க... பையன்—

அவன்மேல் தாங்கள் கொண்டு... காதலைத் தெரிவிக்கும் தாய்க்குட்டி...

''ஒருவர் மேல் அன்பு இருந்தா... அதை வெளிப்படுத்தி விடு.''

எங்கே?

இனிமேல் எங்கே?

போஸ்டரைச் சுருட்டி அலமாரி... மேல்தட்டில் விட்டெறிந்த போது க... ஓரங்களில் கசகசவென்று நீர் ... கண்களை ஒரு தரம் அழுந்தக் கசக்கி அ... அடக்கியவாறு அருண் படுக்கை... படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டா...

(தொடரும்)

போகப் போக...

சிவசங்கரி

6

அத்தனை வெயில் இல்லே.

இருந்த வெயிலும் தெரியாதபடி மரங்கள் அடர்த்தியாகப் பந்தல் போட் டிருந்தன.

சின்னச் சின்ன இடுக்குகள் வழியாகப் பாய்ந்த சூரிய ஒளி இங்கும் அங்கும் தரையில் பத்துப் பைசா காசுகளாகச் சிதறியிருந்தது.

காய்ந்த இலைகள் காலடியில் சர சரத்தன.

இரண்டாம் நாளாய் புள்ளி மான்கள், பெருத்த வயிறு, மெல்லிய கால்கள், குட்டி வால், தலை கொள்ளாமல் கொம்பு.

ஆண் மான் ஒன்று தலையை நிமிர்த்தி, மூக்கை ஆட்டி, காற்றில் வாசனே எடுத்தது.

குட்டி மானேடு மேய்ந்து கொண் டிருந்த தாய் மான், திடுமென ரொம்ப பயந்து போய் சப்தமில்லாமல் வேக மாய்ப் பாய்ந்தோடத் துவங்க, குட்டி யும் அம்மாவைத் தொடர்ந்தது.

நித்யாவின் கவனம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படி எதிலும் பதியவில்லே.

வழக்கமாக இந்த மான் பண்ணைக்கு ...ந்தால் மான்களின் சந்தேகக் குணத்தை ...ம், ஓட்டத்தையும் நின்று ரசிப்பாள். ...ண்டியிருக்கும் குரங்குகளுக்குக் கடலே ...காடுப்பாள். விக எதையாவது ...சால்ல, வயிறு வலிக்கச் சிரிப்பாள்.

ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து ...சாக உந்தி இப்படியும், ...ப்படியும் அவன் ஆட, ...ட்ட பாக்கெட்டில் கை ...ட்டபடி குரங்குகளே ...படிக்கை பார்த்தான்.

''எனக்கு என்னமோ நீ ...நன்கிட்ட அதுக்குள்ள ...வசரப்பட்டுச் சொல்லி ...ருக்க வேணும்னே ...தோணுது விக..''

''சொன்னதால என்ன ...து?''

''நாம இப்போதைக்கு ...ர்கிட்டயும் சொல்லக் ...— ன்னுதானே ...மானிச்சிருந்தோம்?''

''யா... யா.. அருண் எல்லார் மாதிரி யும் இல்லே நித்தி.. ஜீனியஸ் டிஃபரன்ட்... ஒரு மாதிரி அவனே நாம ரொம்பத் தான் ஏமாத்திட்டோம்னு மனசு உறுத் தித்து.. ஏன், நீ கூட அடிக்கடி இத்தனே நல்லவன்கிட்ட நாம பொய் சொல் லிட்டோமேனு வருத்தப்பட்டுச் சொல் லலியா?''

''சொன்னேன்.. அதுக்காகத் தொப் புனு உண்மையைப் போட்டு உடைக்க ணுமா விக? நம்ப மேலே அருணுக்குக் கொஞ்சம் கூட சந்தேகம் வராதே... அப் புறம் எதுக்காக வலியப் போய் நீயா சொன்னேனு எனக்குப் புரியலே..''

''..........''

''அப்பா அம்மாவை அருண் அடிக்கடி மீட் பண்ணறான்... எதையாவது வாய் தவறிச் சொல்லிட்டா..?''

''அப்படியெல்லாம் உளறக் கூடியவன் அவன் இல்லே என்று உனக்குத் தெரி யாதா நித்தி?''

''ஓ.கே. தெரியும்... அருண் ஒரு ஜெண்டில்மேனாகவே இருக்கட்டும்... ஆனாலும் நீ இப்போ சொல்லி யிருக்க வேண்டாம் விக... அதுவும் என்கிட்ட எதுவுமே சொல்லாம நீயா

...ட்ட போனது எனக்கு வருத்தமாத் தான் இருக்கு...''

விசு நித்யாவை நெருங்கி வந்தான். குனிந்து அவள் தலை முடியில் ஒரு தரம் முத்தமிட்டு ''ஐ'ம் ஸாரி நித்யா... இவர்னு எனக்குள்ள ஒரு சந்தேகம் தோணித்து. அதான் யோசிக்காம கொள்ளாம உடனே அருணிட்ட சொல்லிட்டேன்...'' என்றான்.

''சந்தேகமா? என்ன அது?''

விசு அசட்டுச் சிரிப்பொன்றைச் சிரித்தான்.

''வேணும். கேட்காதயேன்.. ப்ளீஸ்...''

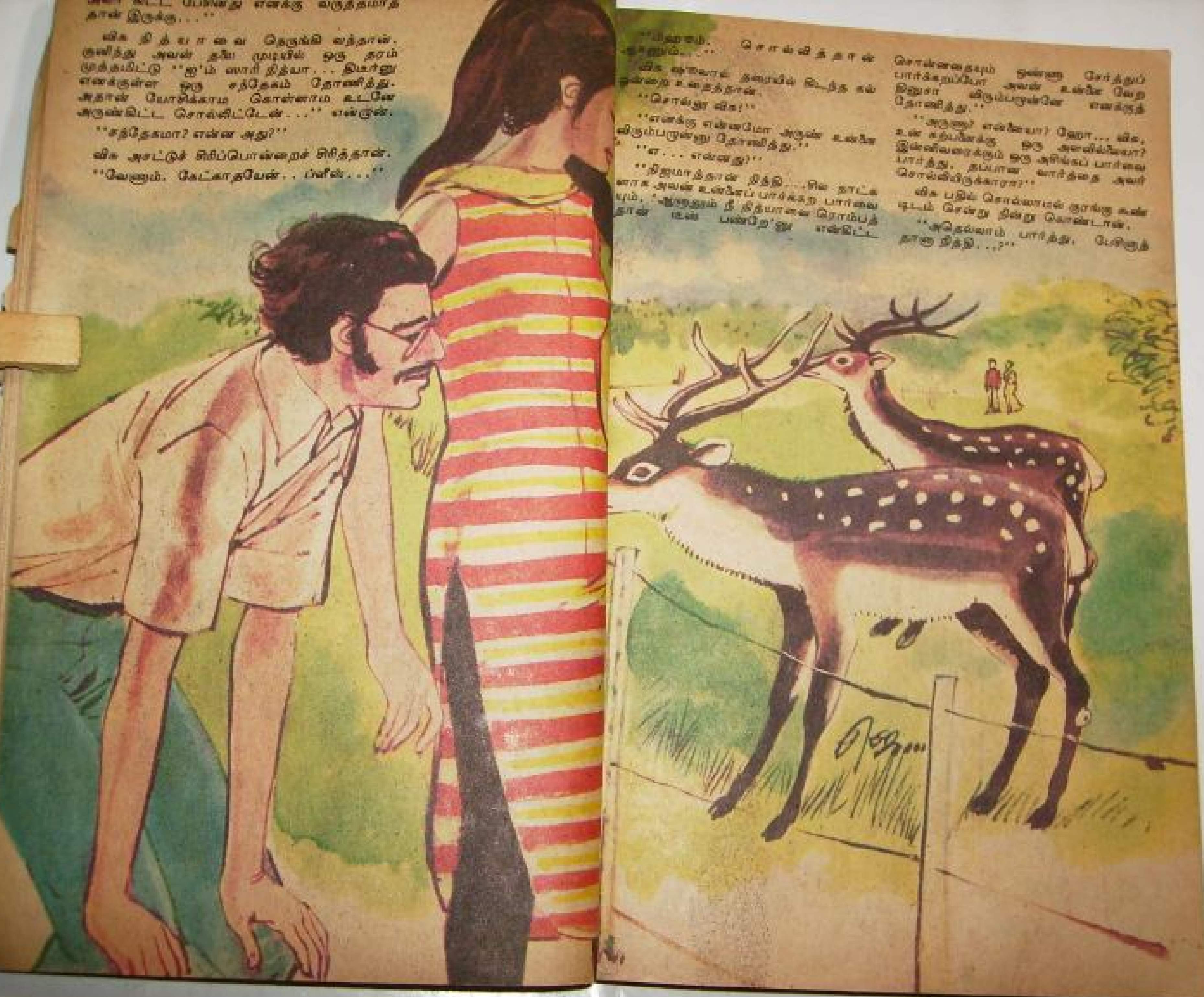

''நிஜமாவும். சொல்லித்தான் ஆகணும்...''

விசு ஷூவால் தரையில் கிடந்த கல் ஒன்றை உதைத்தான்.

''சொல்லு விசு!''

''எனக்கு என்னமோ அருண் உன்னே விரும்பறான்னு தோணித்து.''

''எ... என்னது!''

''நிஜமாத்தான் நித்தி... பல நாட்களா அவன் உன்னைப் பார்க்கற பார்வையும், 'அருணும் நீ நித்யாவை ரொம்பத் தான் டீஸ் பண்றே'ன்னு என்கிட்ட சொன்னதையும் ஒன்னு சேர்த்துப் பார்க்கறப்போ அவன் உன்னே ரொம்ப விரும்பறான்னே எனக்குத் தோணித்து.''

''அருணா? என்னையா? ஹோ... விசு, உன் கற்பனைக்கு ஒரு அளவில்லையா? இன்னிவரைக்கும் ஒரு அசிங்கப் பார்வை பார்த்து, தப்பான வார்த்தை அவர் சொல்லியிருக்காரா?''

விசு பதில் சொல்லாமல் தூரங் கண்டிடம் சென்று நின்று கொண்டான்.

''அதெல்லாம் பார்த்து, பேசிருத் தாரு நித்தி...''

புத்தம் புது சுவை மயம்
நியூட்ரின் தரும் நயம்

பல்வேறு புதுமைச் சுவைகளின்
நாவிலும் நெஞ்சிலும்
நிலைத்திடுபவை-
நியூட்ரின் ரோல்கள்.

CAS/NC:56/81 TAMIL

தின்னத்தின்ன திகட்டாத மிட்டாய்!

நியூட்ரின் கன்பெக்ஷனரி
கம்பெனி லிமிடெட், சித்தூர்-517 002 (ஆ.பி.)

nutrine

''பின்னே!''

''ஸாரி நீத்து... எனக்கு விளக்கமா பேசத் தெரியலே. கொஞ்ச நாளாகவே மனசுலே 'ஜாக்கிரதை...' உனக்குப் போட்டியா அருண் ஒரு வார்னிங்.. ஸ்வீப் பரீட்சை எதுக்கு! அதான் உண்மையைச் சொல்லிட்டேன்.''

''இதுல உனக்கு என்ன லாபம்!''

''என்ன லாபமா? 'ஹேய்! இவ என் காதலி, நானேக்கு நான் மணக்கப் போறவ, ஸோ—உன் மனசில் ஏதாவது ஆசைகள் இருந்தா முளையிலேயே கிள்ளிடு'ன்னு நா சொல்லாம சொன்னதை அவன் புரிஞ்சுக்க மாட்டானு?''

நித்யா ஊஞ்சலை விட்டு இறங்கினாள். விசு கையில் இருந்த கடலைகளை எடுத்துக் குரங்கிடம் நீட்டினாள்.

ரோமம் நிறைந்த கையில் பளிச்சென்று தெரிந்த வெள்ளை விரல்களை நீட்டி குரங்கு கடலைகளை வாங்கிக் கொண்டது.

அழகு காட்டுற மாதிரி பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு கடலைத் தோலைக் கடித்துத் துப்பி, பருப்பை மென்றது.

''எனக்கு இன்னொரு விஷயத்தை நெனச்சா கூட பயமா இருந்தது நீத்து.. ா அவசரப்பட்டு அருண்கிட்ட பேசின துக்கு அதுகூட காரணம்தான்..''

என்ன அது என்பது போல நித்யா புருவங்களைத் தூக்கினாள்.

''உங்க அப்பா அம்மாக்கு அருண் மேல ஒரு கண் இருக்குமோனு தோணுது. நல்ல பையன், நல்ல குடும்பம், நல்ல பணம்..எல்லாத் தகுதியும் உள்ள ாச்சலர்..''

அருண் பற்றி விசு சொன்னபோது மேலே விழுந்து மறுத்த நிலையில் த்யா இதற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க வில்லை.

இரண்டு நாளாக அவளுக்குள்ளும் சில சமயங்களில் எட்டிப் பார்க்கும் எண்ணம்தான் இது!

சதாசிவம் பதினைந்து நாட்களாக ஊரில் இல்லை, லண்டனில் ஒரு பிஸினஸ் மீட்டிங் என்று போயிருந்தவர், இரண்டு நாட்கள் முன்புதான் திரும்பினார்.

வந்ததிலிருந்து சாப்பிடும்போதும், ஹாலில் அமர்ந்து ஏதாவது பேசும் போதும், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதும் அம்மா அருணைப் பற்றிப் பேசுவதும் அப்பாவும் அந்தப் பேச்சை ரசிப்பதும் — இரண்டு நாட்களாய் அதிகம் நடக்கிறது.

''இத்தனை பணம் இருக்கறதுக்கு அந்தப் பிள்ளை தலைகால் புரியாம இருக்கலாம். அருண் ரொம்ப அடக்கம்'' என்றாள்.

''அருணுக்கு ஒரு கெட்ட பழக்கம் இல்லிங்க. சிகரெட் கூட பிடிக்கிறதில்லையாம். தாமுவோட அன்னிக்குப் பேசிட்டிருந்தேன், சொன்னான். இந்தக் காலத்துல இப்படி ஒரு பிள்ளையா! ஆச்சரியம்தான்'' என்றார்.

அம்மா இத்தனை பேச்சுப் பேசுருளே அப்பா இத்தனை ரசிப்பு ரசிக்கிறுரே, இது எங்கு கொண்டு விடுமோ என்ற பயம். மெதுவாக நித்யாவினுள் துளிர்த்தது நிஜம்.

இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்று அசட்டுக் குழந்தை கூட சொல்லுமே!

புத்திசாலியான, அழகான நல்ல வேலையிலுள்ள ஒரு பையன்—ஒரு பத்தொன்பது வயதுப் பெண். பணம் இரண்டு பக்கமும் எக்கச்சக்கப் பணம். இவை எதில் கொண்டு விட முடியும்?

முதல் நாள் ராத்திரி இந்த நினைப்புகளால் தூங்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு விட்டு, அப்புறம் 'ச்சே, என்ன அசட்டுத்தனம் இது! நானுகவே இல்லாததை இருப்பதாக ஏன் கற்பனை பண்ண வேண்டும்? வருகிறபோது வரட்டும், பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று அந்த எண்ணங்களை ஒதுக்கிவிட்டு வந்திருந்த நித்யா சற்றும் எதிர்பார்க்காத ரீதியில் விசுவும் அதையே பேச, என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் மௌனித்தாள்.

''முந்தா நாள் அருணும், நானும் உங்க வீட்டுக்கு வந்திருந்தோமே, அப்ப, உங்கப்பாவும், அம்மாவும், அருண் கிட்ட பேசி, பழகினதைப் பார்த்தப்ப என்னடா இதுன்னு எனக்குப் பயமாத்தான் இருந்தது நீத்து..''

விசு சொல்வது வாஸ்தவமே.

இரண்டு ஆண்கள் உட்கார்ந்திருக்கையில் மரியாதைக்கு ஒரு வார்த்தை மட்டும் விசுவிடம் பேசிவிட்டு அப்புறம் அவன் இருப்பதையே மறந்துவிட்டு அருணோடு மட்டும் சதாசிவம் பேசினதை

''உங்களைக் கட்டிக்கிட்டு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்.. கோவில் உண்டா? குளம் உண்டா? சினிமா, டிராமா உண்டா? பார்க் உண்டா?''

''அதுக்கெல்லாம் நமக்கேதுடி நேரம்..?''

*   *   *

நித்யாவும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

''உங்கப்பா என்னோடு சரிசமமா பேசணும்னு நா எதிர்பார்க்கவும் இல்லே. அவர் அப்படிப் பேசாததால எனக்கு வருத்தமும் இல்லே.. ஆஃப்டர் ஆல், அவர் கண்ணோட்டத்துலே நா ஒரு ஸ்டூடண்ட் தானே! ஆனா அவரதி அன்போட அருண்கிட்ட அவரும், உங்கம்மாவும் பேசினதுதான் என்னே அப்செட் பண்ணித்து. ஒரு பக்கம் இவங்க. இன்னொரு பக்கம் அருணுக்கு உன் மேல உண்டாகி இருக்கற அட்ராக்ஷன்.. என் மனசு என்னமா தவிச்சிருக்கும்னு கொஞ்சம் நினைச்சுப் பாரு நித்தி. உண்மையில ஏன் சொன்னேன்னு இப்ப உனக்குப் புரியறதா?''

நித்யாவுக்குப் புரிந்தது.

விசுவை நெருங்கி வந்தவள் அவன் தோளில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

''யா'' என்றான்; தொடர்ந்து ''ஐ லவ் யூ'' என்றும் சொன்னான்.

விசு அவள் இடையைக் கையால் அணைத்து ''ஐ லவ் யூ டூ நித்தி..'' என்றான்.

''உனக்கு என் மேல கோபம் இல்லியே நித்தி?''

''எதுக்கு?''

''அருண் கிட்ட சொன்னதுக்கு..''

''ம்ஹூம், முதல்ல இருந்தது. இப்போ இல்ல..''

''குட் கேர்ள்..''

''விசு..''

''ம்?''

''நிச்சயமா அருண் யார் கிட்டயும் இதைச் சொல்ல மாட்டாரே?''

''ம்ஹூம்..''

''அவர் ரொம்ப நல்லவர்தான். ஆனாலும் பயம்மா இருக்கே..''

''ரிலாக்ஸ் நித்தி..''

இடையைச் சுற்றியிருந்த விசுவின் கை இறுகியது.

''விசு..''

''ம்?''

''உண்மையை நீ சொன்னதும் அருணோட ரியாக்ஷன் எப்படி இருந்தது?''

''கங்க்ராட்ஸ்—னு சொன்னான். ஒண்ணு நா முட்டாளா இருந்திருக்கணும், இல்லே, நீங்க இரண்டு பேரும் எம நடிகர்களா இருக்கணும்னு சொன்னான்..''

''கோபம் இல்லியா?''

''ம்ஹூம்.... கொஞ்சம் கூட இல்லே....''

''ஏன் விசு, நீயும் நானும் சேர்ந்து போய் அவர்கிட்ட ஸாரினு சொல்லலாமா? அது அவரை சந்தோஷப்படுத்தும் இல்லே?''

''வொய் நாட்?''

நித்யா மணிக்கட்டைப் பார்த்தாள்.

நாலரை என்றது கடிகாரம்.

''நா முதல்லே போறேன்.. ஆறு மணிக்கு நீ அருண் ஃப்ளாட்டுக்கு வா.. நானும் வந்திடறேன்..''

நித்யா கிளம்பிப் போனாள்.

அன்று பூராவும் ஆபீஸ் வேலையில் கவனத்துடன் ஈடுபட முடியாமல் அருணுக்குள் என்னென்னவோ நினைப்புகள்.

ஒரு மாசமாய் நடந்த சம்பவங்கள், பேசிய பேச்சுக்கள் அத்தனையும் திரும்பத் திரும்ப மனசுக்குள் தலை நீட்டிக் கொண்டேயிருந்தன.

நேரம் செல்லச் செல்ல முந்தின நாள் இரவும், காலையும் தவித்த தவிப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குறைய, மதியம் ஆவதற்குள் நிதானம் அவனுக்குள் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது.

நல்ல வேளையாய் நான் போனடரை நித்யாவிடம் நீட்டவில்லை.

விசுவிடம் 'ஐ லவ் ஹர் டா' என்று சொல்லவில்லை.

அம்மாவிடம் 'இவளை உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா' என்று கேட்கவில்லை.

கூச்ச ஸ்பாவம் என் மானத்தைக் காப்பாற்றி விட்டது.

இல்லாவிட்டால் நான் எதையாவது சொல்ல, விசுவும் நித்யாவும் தங்கள் காதலை வெளிப்படுத்த, அப்புறம் எந்த முகத்தோடு அவர்களை இனி நான் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியும்!

தாங்க் காட்..

அத்தனையும் எனக்கு மட்டுமே தெரிந்து, தோன்றி, எனக்குள்ளேயே அடங்கி விட்டன.

விசுவை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். நித்யாவையும் ரொம்ப..

ஸோ, எனக்குப் பிடித்தவர்கள் இணைகிறார்கள் என்று நான் சந்தோஷப்பட வேண்டும்.

கோபம், ஏமாற்றம், வருத்தம்—நோ நோ நார்.

தெளியத் தெளிய, முதல் நாள் விசுவிடம் சரியாகப் பேசாமல் அவனை தெருவில் இறக்கிவிட்டது குற்ற உணர்வை உண்டாக்க, ஐ.ஐ.டி. 'கங்கா' ஹாஸ்டலுக்கு அருண் போன் செய்தான்.

விசு கிடைக்கவில்லை.

நித்யாவிடம் பேசினால் என்ன?

விவரம் கேள்விப்பட்டேன். ரொம்ப சந்தோஷம்—என்று அவளிடம் சொன்னால் என்ன?

நாலே முக்காலுக்கு ஆபீஸை விட்டுக் கிளம்பினான் அருண்.

வழியில் 'நனா'வில் காரை நிறுத்தி, முந்திரி, பாதம் கேக் வகைகளை இரண்டு டப்பாக்களில் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான்.

நித்யா வீட்டுக்கு போன் செய்ததில் ''அவள் காலேஜிலேருந்து இன்னும் வரலியே.. வந்தா போன் பண்ணச் சொல்லவா?''—என்ற ராஜியின் பதில் கிடைத்தது.

என்ன பண்ணலாம், ஐ.ஐ.டி. வரை போய் வரலாமா என்று யோசித்தபடி நின்றிருந்தபோது வாசல் மணி அடித்தது.

நித்யாவும் விசுவும்தான்.

அப்பாடி என்ற நிம்மதியுடன், நிஜமான சந்தோஷத்தோடு அருண் அவர்களை வரவேற்றான்.

''கங்க்ராட்ஸ்''—என்று பத்து தடவை சொன்னான். தான் ஏமாளியாக நின்றதைக் குறிப்பிட்டுப் பேசி சிரித்தான்.

நான் உங்கள் நண்பன் — என்றும் உங்கள் பக்கம்தான் என்று அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

'நனா' இனிப்புகளை எடுத்து வைத்து, அமர்க்களப்படுத்தினான்.

ஒருமணி நேரம் கழித்து நாழியாகி விட்டது என்று அவர்கள் கிளம்பின போது ''நா உன்னே ட்ராப் பண்ணறேன் விசு'' என்று எத்தனை தடுத்தும் கேளாமல் அருண் கிளம்பினான்.

'கடவுளே — எத்தனை உயர்வான, அருமையான நண்பர் இந்த அருண்!' என்ற ஆச்சர்யம் நித்யாவினுள் தோன்றிய அதே நிமிஷத்தில், 'அருணுக்கு நித்யா மேல் ஒரு கண் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டு விட்டேனே! இந்த அன்புக்கும், ஸ்நேகிதத்துக்கும் நாங்கள் கொடுத்து அல்லவா வைத்திருக்க வேண்டும்' என்ற நினைப்பு விசுவினுள் பரவியதும் நிஜம்; அவன் தன் அவசர புத்தியை நினைத்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டதும் நிஜம்.

(தொடரும்)

7

ராஜி [illegible] முகத்தைக் கழுவிய பின் ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிள் முன் வந்து அமர்ந்தாள். [illegible] எடுத்து, [illegible] விட்டு [illegible] விட்டாள்.

[illegible] கையில் விட்டு முகத்தில் [illegible] தேய்த்தாள். [illegible] பிரஷ்ஷால் [illegible] தொடங்கினாள்.

[illegible] 'ஷூம்' என்று [illegible] கொண்டிருந்தது. [illegible] அறையின் அழகு. [illegible] கொண்டு தொங்கிய 'டோம்' [illegible] தில் எடுப்பாய்த் தெரிந்தது.

கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்தபோது படுக்கையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து அந்த வார 'டைம்' பத்திரிகையைக் கையில் வைத்திருக்கும் சதாசிவம் தெரிந்தார்.

அவர் கவனம் புத்தகத்தில் இல்லாதது புரிந்தது.

கண்ணாடியில் ராஜி சிரித்தாள்:

"என்ன, யோசனை பலமா இருக்கு!"

சதாசிவம் சின்னப் பையனாட்டம் புன்னகைத்தார்:

"அன்னிக்குப் பார்த்த மாதிரியே இன்னிக்கும் நீ ஜம்முனு இருக்கியே, எப்படினு யோசனை பண்ணறேன்.... வேற ஒண்ணுமில்லே."

பிரஷ்ஷைக் கீழே வைத்துவிட்டு ராஜி திரும்பினாள்:

"பதினஞ்சு நாள் போல பிரிஞ்சிருந்ததுலே ஐயாவுக்குப் பால்யம் திரும்புதா?"

—சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தவள், அணிந்திருந்த நைலான் கோட்டை அவிழ்த்து ஸ்டாண்ட் மேல் போட்டுவிட்டு, நைட்டியுடன் படுக்கையில் உட்கார்ந்தாள்.

"பால்யம் எப்ப போயிருக்கு, இப்ப திரும்ப? கம் ஹியர் ராஜி.."

ராஜி இருந்த இடத்திலிருந்தே சிரித்தாள்:

"[illegible]"

[illegible]

போகப் போக...

சிவசங்கரி

சில நிமிஷங்களுக்கு இருவரும் [illegible] நாட்களை அசை போடுகிற [illegible] மௌனமாக இருந்தனர்.

"ராஜி!"

"ம்"

"அந்தப் பையன் அருணைப் [illegible] நீ என்ன நினைக்கிறே?"

கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத [illegible] தில் கணவர் இப்படிக் கேட்க, [illegible] விழித்தாள்.

"திடீர்னு இப்படிக் கேட்டா.. [illegible]"

"திடீர்னு இல்லே.. உன் [illegible] அவனைப் பத்தி நீ என்னென்ன [illegible] கணக்குப் போடறது எனக்குத் தெ[illegible] ராஜி. லண்டன்லேந்து திரும்பின [illegible] நானா நீ அவனைப் பத்தி [illegible] பேசறே— காரணம் இல்லாம [illegible]"

[illegible]

"சரி..."

[illegible]

"இருக்கே.. முக்கியமானதா ஒண்ணு இருக்கே..!"

ராஜி மௌனிக்க, சதாசிவம் சிரித்த [illegible] "அருணுக்கும் நித்யாக்கும் [illegible] தானேப் போச்சு, இல்லியா?" என்றார்.

ராஜி, "ஆமாம்" என்று தலையாட்டினாள்.

"அந்தப் பையனைப் பார்க்கப் பார்க்க [illegible] ஒரு ஆசை உண்டானது நிஜம் [illegible] நா நினைக்கறதுலே ஒண்ணும் [illegible]"

"[illegible] தப்பேயில்லே... [illegible] நித்யாவோட [illegible] பத்தி நீ நினைக்க [illegible] நா எதிர்பார்க்கலே..!"

"இத்தனை சுருக்கவா? இப்ப நித்யா [illegible] என்ன வயசு தெரியுமா? [illegible] முடிஞ்சு இருபது [illegible]"

[illegible]

"ஆமா.... [illegible] நல்ல [illegible] இந்தக் காலத்துப் பசங்கள் எல்லாம் [illegible] இருக்கறப்ப, [illegible] அருணுக்குப் பெண் கொடுக்க [illegible] இருக்கும். [illegible] 'என்ன போறதும் [illegible] சொல்லலியா? [illegible] கல்யாணப் பேச்சை எடுக்க [illegible] இதையெல்லாம் யோசிச்சுப் பாக்கறப்ப [illegible] தோணுது..."

சதாசிவம் 'டைம்' பத்திரிகையைச் சுருட்டி உள்ளங்கையில் தட்டினார்.

புருவத்தை நெரித்து யோசித்தார்.

"இன்னிக்கு நீங்க இந்தப் பேச்சை எடுக்காட்டாலும், எப்படியும் நானே

ஒரு சில நாள்ல இது விஷயமா உங்க கிட்ட பேசியிருப்பேன்.... நமக்கு இருக்கறது ஒரே பொண்.. அவ எதிர் காலம் நல்லா இருக்கறது நமக்கு முக்கியம். பிறந்ததிலேருந்து பணத் திலேயே வளர்ந்தவ. நம்ம அந்தஸ்துக்கு ஏத்தது. அவ குணத்தை அனுசரிச்சுப் போறவங்களா அமையறது ஒரு அதிருஷ்டம்தான். இதெல்லாம் யோசனை பண்ணிப் பார்த்தப்புறம் எனக்கு அருணை விட இஷ்டம் இல்லே. முக்கியமா இன்னொரு விஷயம்.. நித்யாவுக்கு அருணை ரொம்பப் பிடிக்குது.. இந்த ஒரு மாசத்துலே மத்த ஃப்ரெண்ட்ஸ்களோட அவ வெளியே போகவே இல்லே. அருண் அறிமுகம் கிடைச்சது லேந்து அவனோடதான் அதிகமாகப் பழகறா... இது ஒரு பெரிய கன் பாயிண்ட் இல்லையா?''

''வெல்.... யு ஆர் ரைட்...!''

''அருண், அவனைப் பெத்தவங்க கிட்ட பேசுவோம்; எல்லாம் கூடி வந்திச்சின்னு வெச்சிலே பாக்கு மாத்தி நிச்சயதாம்பூலத்தை நடத்திடலாம்.....கல்யாணத்தை மே மாசம் வச்சிக்கலாம்..''

''எதுக்காக இத்தனை அவசரம் ராஜி? பொறுமையா எல்லாம் முடிஞ்சப்புறமே இந்தப் பேச்சை எடுத்தா என்ன?''

ராஜி கொஞ்சம் தயங்கினாள்—அப்புறம் கை நகங்களைப் பார்த்த வாறே பேசினாள்:

''நா முன்னால சொன்ன மாதிரி நீங்க இந்தப் பேச்சை ஆரம்பிக் காட்டியும் நானு பேசியிருப்பேன்.. நித்யாவும், அருணும் தினமும் சந்திச்சுக்கறாங்க.... நேத்துகூட அவன் ஃப்ளாட்லே ஏழரை மணி வரைக்கும் இருந்திட்டுதான் வந்தா. நம்ம பொண்ணை நாமே சந்தேகிக்கறது சரியில்லேன்னாலும், இரண்டு பேருக்கும் சின்ன வயசு.. ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு நடந்திடக் கூடாது. அப்புறம் விழிச்சுப்பிரயோ ஜனம் இல்லே.. அதான்..''

''தனியா அவங்க எங்க சந்திக் கிறாங்க? நாமு இருக்கான்; பாதி சமயம் அந்த இன்னொரு பையன்—அவன் பேரு என்ன, அ? விகி? ரைட்! விகி....அவன் இருக்கான்...''

''தப்பா நடந்துப்பாங்கனு சொல்லலே... நாம தாக்கிரதையா இருக்கறது நல்லதுதானேனு தோன்...''

சதாசிவம் படுக்கையை விட்டு எழுந்தார். எண்ணங்களைப் பின்னால் தள்ளிக் கொண்டு இப்படியும் அப்படியும் நடந்தார்.

அன்றைக்கு மட்டுமல்ல, தொடர்ந்து வந்த நாட்களில்...

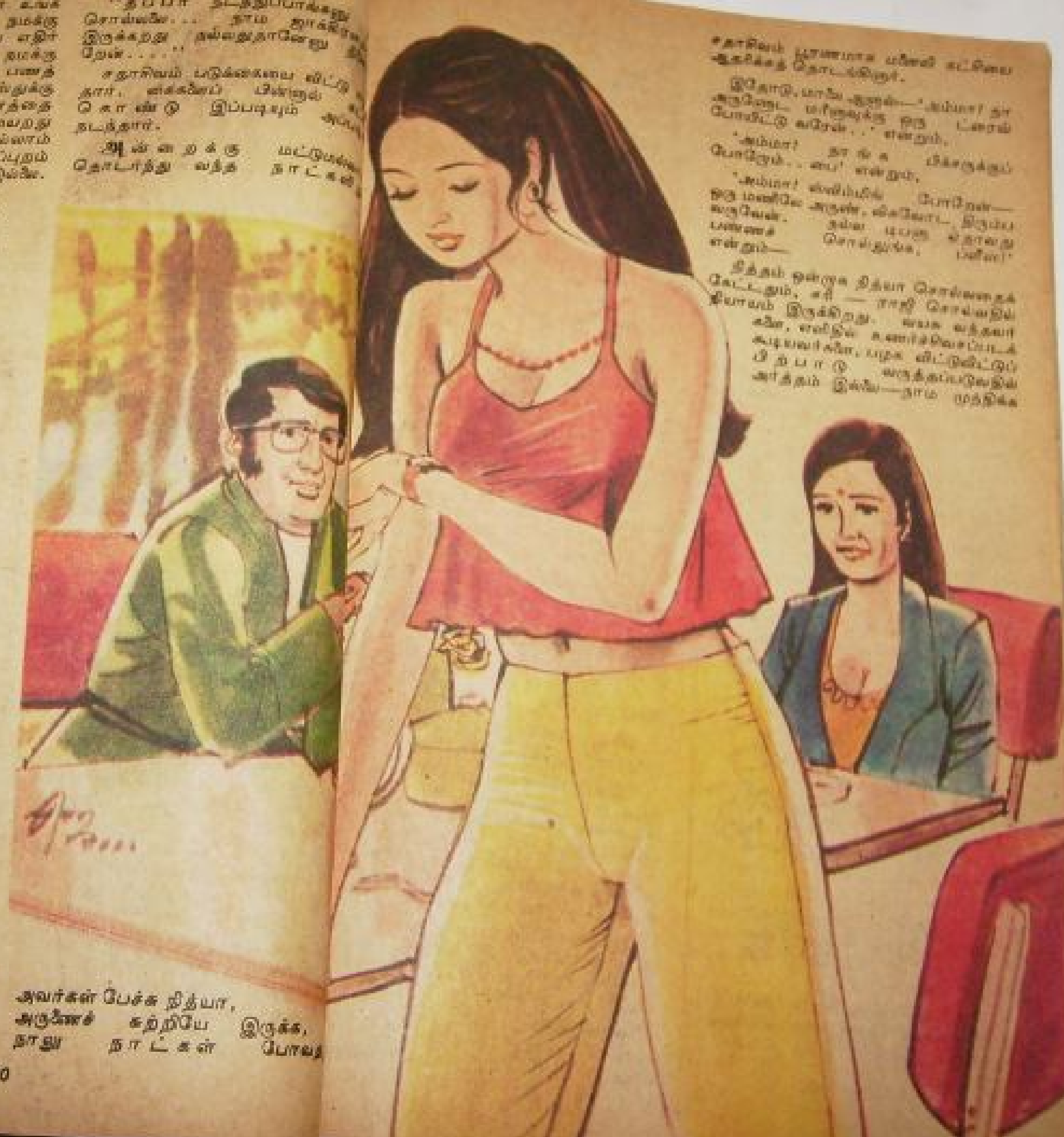

அவர்கள் பேச்சு நித்யா, அருணைச் சுற்றியே இருக்க, நாலு நாட்கள் போவத...

சதாசிவம் பூரணமாக மனைவி கட்சியை ஆதரிக்கத் தொடங்கினார்.

இதோடு, மாலை ஆறுக்— 'அம்மா! நா அருணோட மரீனாவுக்கு ஒரு டிரைவ் போயிட்டு வரேன்..' என்றும்,

'அம்மா! நாங்க பிக்சருக்குப் போறோம்.. பை' என்றும்,

'அம்மா! ஸ்விம்மிங் போறேன்— ஒரு மணிலே அருண், விகியோட திரும்ப வருவேன். நல்ல டிபன் ஏதாவது பண்ணச் சொல்லுங்க, ப்ளீஸ்!' என்றும்,

நித்தம் ஒன்றாக நித்யா சொல்வதைக் கேட்டதும், சரி — ராஜி சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. வயசு வந்தவர்கள், எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படக் கூடியவர்கள், பழக விட்டுவிட்டுப் பிற்பாடு வருத்தப்படுவதில் அர்த்தம் இல்லை—நாம முந்திக்க

வேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு சதாசிவம் வந்தார்.

முதலில் நித்யா, அருணிடம் கோடி காட்டிவிட வேண்டியது; அப்புறம் அடுத்த கட்டமாய் ராமசாமியுடன் பேச வேண்டியது என்று தீர்மானித்தபடி, அன்று காலை சிற்றுண்டி சாப்பிட்ட நேரத்தில் பேச்சைத் துவக்கினர்:

''என்னம்மா, எக்ஸாம் ப்ரிப்பரேஷன் எல்லாம் எந்த அளவிலே இருக்கு?''

''ஒரு அளவுலேயும் இல்ல டாடி.. இன்னும் இரண்டு மாசமும் இருக்கே...! என்ன அவசரம்?''

''பி.ஏ. படிச்சு முடிக்கிற எண்ணம் இருக்கா, இல்லே..''

''யெஸ், அப்கோர்ஸ் —என்ன டாடி திடீர் சந்தேகம்?''

''சும்மா கேட்டேன்.... நாலேஞ்சு வருஷம் படிக்கணுமே, கஷ்டமான கோர்ஸ் ஆச்சேனு கேட்டேன். தட்ஸ் ஆல்..''

ராஜி டோஸ்ட், ஆம்லெட்டுகளை எடுத்து வந்தாள். மூலைக்கு மூலை ஆள் இருந்தாலும் கணவனையும், மகளையும் தானே கவனிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் ரகம் அவள்.

''டோஸ்ட் வேணும்மா... ஜஸ்ட் ஆம்லெட்..''

''வர வர நீ சரியாவே சாப்பிடறதில்லே நித்தி...''

''சண்டை போட்டுக்கிட்டா ரொம்ப நேரம் கோவமாயிருக்கக் கூடாது... உடனே சிரிச்சுப் பேசிக்கணும்...''

''எங்களையும் அப்பா அம்மான்னு நினைச்சியா? எங்களுக்கு வெட்கம் எனட இருக்கு!''

''நானு? சரியா சாப்பிடறதில்... ஹா! சாயங்காலம் அருணோட ஸ்பிரோ, பு... போய் மூக்கு முட்டத் தின்... வெயிட் போட்டுட்டுக் கவ... கிட்டிருக்கேன்... என்னம்மா...

ராஜி கணவனைப் பார்த்தாள். ... பேச்சை எடுத்திருக்கிறன். ... யுங்கள்—என்றது அந்தப் பார்...

''உங்கம்மாவுக்கும், எனக்கும் ...குக் கல்யாணம் பண்ணற ... டுச்சேனு கவலை உண்டா... நித்யா...''

கையில் பிடித்திருந்த ஃபோர்... கீழே வைத்துவிட்டு ''என்னப்பா...'' என்று நித்யா கண்களை விரித்தாள்.

''உன் வயசுலே உங்கம்மா... கல்யாணமாகி, நீகூடப் பிறந்திட்...

''பாவம் டாடி அம்மா..''

''சீக்கிரமே உனக்கு இருபது பூர்த்தியாகப் போகுது.. இளமையும் இருக்குறப்பவே பையனை பார்த்து ஒரு கல்யாணம்... பண்ணிட்டா என்னனு ... கிறோம்.''

''ப்ளீஸ் மம்மீ.. என் மேல ... கோபம் உங்களுக்கு? நீங்க சுருக்க... கிட்ட மாட்டிக்கிட்டுக்காத ஏன் பழிவாங்கப் பாக்கறீங்க?''

நித்யா சிரித்தாலும், சதா... ஸீரியஸாகவே பேசினர்:

''நல்ல பையன் கிடைக்கறது காலத்துலே ரொம்ப கஷ்டம். கிடைச்சவனை விட்டுடக் கூடா... உங்கம்மாவும், நானும் ... ரோம்மா..''

''டாடி...! இன்னிக்கு ரொம்ப... விளையாடற மூட்ல இருக்கீங்க..''

''இல்லேம்மா — நா விளையாட... நல்ல குடும்பத்துப் பையன்; ... பிடிச்சவனு அமையறது ரொம்பக்... அப்படி ஒருத்தன் இப்ப இருக்க... தான், சந்தர்ப்பத்தை அழகா உ... இச்சுக்கணும். புத்திசாலித்த... நடந்துக்கணும்னு நினைக்கறோம்..''

அப்பா விளையாடவில்லை — ... சுத்தான் பேசுகிறார் என்பது நித்... குப் புரிந்ததும் நெஞ்சுக்குள் 'பற... படபடக்கத் துவங்கின.

நல்ல பிள்ளை....

தமிழ் சினிமாவுக்குத் தாகம்!

''சினிமாவுக்கு இன்று ஐம்பது வயதாகிறது. ஐம்பது வயதுப் பெரியவரைப் பற்றி நான் மரியாதையோடுதான் பேச வேண்டும்! இன்னும் ஐம்பது வயது ஆகவில்லை என்ற உண்மையையும் கூறிக் கொள்கிறேன்... ஐம்பது வயதாக ஆக, தமிழ் சினிமாவுக்கு இளமை திரும்புகிறது. இப்பொழுதெல்லாம் தாகமெடுத்து 'தண்ணீர்... தண்ணீர்...' என்று கதறுகிறது. இது ஒரு நல்ல வளர்ச்சியென்றே கருதுகிறேன்...'' —சோ.

ஜெயகாந்தன்

''நான் பிறக்கும்போதே 'இது என் யுகம்' என்று கூறிக் கொண்டு பிறந்தது சினிமா! என்னைப் போல் படிக்காதவர்களுக்கு சினிமா ஒரு பள்ளிக்கூடம். நான் லியோ டால்ஸ்டாயையும், பங்கிம் சந்திரரையும், மாக்ஸிம் கார்க்கியையும், சத்ரபதி சிவாஜியையும் அறிந்து கொண்டது சினிமாவின் மூலம்தான்! ராமாயணத்தையும், மகாபாரதத்தையும் கற்றது சினிமா வழியாகத்தான்! ஆனால் ஜாக்கிரதையாகக் கூறுகிறேன் —சினிமா என்றுதான்! 'தமிழ் சினிமா' என்று குறிப்பிட்டுக் கூறவில்லை!

''தமிழ் சினிமாவின் கதை' ஒரு விமர்சன நூல் அல்ல.. படைப்புகளை விமர்சனம் மூலம் திருத்த முடியாது.. படைப்பின் மூலம்தான் திருத்த முடியும். இந்த நூல் ஒரு வகையில் விமர்சனம்; ஆமாம், சமுதாய விமர்சனம்..

''சினிமாவில் நல்லதும் உண்டு, கெட்டதும் உண்டு; நல்லது மாதிரி கெட்டதும் உண்டு! கறுப்புப் பணம் போட்டு எடுக்கும் படம் கறுப்புப் பணத்தை எதிர்க்கும் கதையுடையதாக இருக்கும்.. சினிமா சத்தியத்தைச் சொல்கிறது.. ஆனால் பொய்யர்களின் மூலம்.. இது ஓர் அவலமான நிலை...!''

—ஜெயகாந்தன்.

'தமிழ் சினிமாவின் கதை'
வெளியீட்டு விழாவில் கேட்டவர்: பாலு

*

நல்ல குடும்பத்துப் பிள்ளை....

உனக்கு அவனைப் பிடிக்கிறது....

என்ன இதெல்லாம்?

யாரை மனசில் வைத்துக் கொண்டு ...வர்கள் இந்தப் பேச்சு பேசுகிறார்கள்?

இப்போதைக்கு நல்ல பிள்ளை, நல்ல ...ம்பத்துப் பிள்ளை, நான் பழகும் ...ளை யார் என்று பார்த்தால் பளபள...ன்று கண்ணில் படுவது அருண் ...னே!

...கடவுளே!

*

நோ— இந்தப் பேச்சை வளர்க்கக் கூடாது; விளையாட்டுக்குக்கூடப் பேசக் கூடாது. அப்புறம் நானேக்குத் தடுத்து நிறுத்துவது ரொம்பக் கஷ்டமாகிவிடும்.

நித்யா மணிக்கட்டைப் பார்த்தாள்.

'எட்டரையா! மைகாட்! இட்ஸ் லேட் — எனக்கு இன்னிக்கு காலேஜுல சுருக்க இருக்கணுமே' என்றவள், ஆம்லெட்டை ஒதுக்கி, பாலைக் குடித்துவிட்டு, ''பை டாடி, பை மாம்'' என்று சொல்லியபடி புத்தகங்களோடு வாசலைப் பார்க்க விரைந்தாள்.

(தொடரும்)

8

''உடனே, உடனே ஏதாவது பண்ணியாகணும். இனியும் சும்மா இருக்க என்னால முடியாது...''

—நித்யா ரொம்ப அவசரமாகப் பேசினாள். அவள் அதீத படபடப்புடன் இருப்பது அடிக்கடி கைகளைக் கோர்த்துப் பிரித்ததிலிருந்து தெரிந்தது. மேல் உதட்டில் துண்டுதுண்டாய் நுரைபோல் வியர்வைத் துளிகள். பிரிந்து கூடும் கை விரல்களில் லேசான நடுக்கம்.

இந்த நித்யா, இதுவரை அருண் பார்த்திராத புது நித்யா. சிரிப்பும் பேச்சும் துள்ளலும் குதிப்புமாக இத்தனை நாட்களாக அறிமுகமான நித்யாவிலிருந்து தீவிரமாகப் பேசும், படபடக்கும், கோபப்படும், பயத்தின் சாயலோடு தென்படும் இந்த நித்யா ரொம்ப மாறுபட்டுத் தோன்ற, அருண் பதில் ஏதும் பேசாமல் யோசனையுடன் இருந்தான்.

''நா சொல்றது உங்க ரெண்டு பேர் காதுலேயும் விழுதா இல்லியா? என் அவஸ்தை புரியுதா இல்லியா? பதில் பேசாம இருந்தா என்ன அர்த்தம்?''

அறையின் நீளத்தை அளக்கிற திறுவில் இப்படியும், அப்படியுமாக

போகப் போக...

சிவசங்கரி

நடந்து கொண்டிருந்த விசு நின்றான். நித்யாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

அவள் கையைத் தட்டி, ''ரிலாக்ஸ் நித்தி. ஏன் இப்படிப் படபடக்கறே? நீ சொல்றதை நாங்க கேட்டுட்டுதான் இருக்கோம்... யோசிக்கத்தானே பதில் சொல்லணும், ரிலாக்ஸ்'' எனவும், அந்தப் பேச்சைக் காதில் வாங்காமல் நித்யா பழைய அவசரத்துடனேயே பேசினாள்:

''ஐயோ அருண்! விசுக்குத்தான் என் நிலைமை புரியலேன்னு உங்களுக்குமா? ஒரு வாரம் முன்னால அப்பா, அம்மா இந்தப் பேச்சை எடுத்தப்ப, நானு விளையாட்டா இதைச் சமாளிச்சிடலாம்னே நினைச்சேன். ஆனா, முடியல...

''என்னால ரிலாக்ஸ் பண்ண முடியலே. நாலு நாள் முன்னால நா இந்தப் பேச்சை எடுத்தப்ப 'ரிலாக்ஸ் — இது பத்தி யோசிக்கலாம்'னு சொன்னே! திரும்பவும் அதையே சொன்னா எப்படி? இல்லே... இன்னிக்கு ஏதாவது முடிவுக்கு நாம வந்துதான் ஆகணும். என்னால இனியும் சும்மா இருக்க முடியாது. [illegible]''

என்ன பதில் சொல்லி இவளை சமாதானப்படுத்துவது என்று புரியாதது போல விசு அருணை ஏறிட்டான்.

சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த அருண் முன்னுக்கு வந்தான். நித்யாவை அழுத்தமாகப் பார்த்தான்:

''இப்போ என்ன நடந்து போச்சு, நீ இப்படி அவஸ்தைப்படறே நித்தி? அம்மா, அப்பா உன் கல்யாணத்தைப் பத்திப் பேசறாங்க. சீக்கிரம் உன்னை ஒரு நல்ல பையனுக்குக் கட்டி வைக்கணும்னு ஆசைப்படறாங்க. அவ்வளவுதானே? வயசு வந்த பெண் இருக்கிற எல்லா பேரண்ட்ஸுக்கும் உண்டாகிற நியாயமான ஆசைதானே இது! இதுக்காக நீ ஏன் இவ்வளவு அப்செட் ஆகணும்? ம்? விசு சொல்றா மாதிரி ரிலாக்ஸ் நித்யா. நிதானமா யோசி பண்ணும்மா.''

''பின்னே மீ... நானும் கேலி பண்ணிட்டேன், மாறுபட்டு பார்த்திட்டேன், என்ன பேச்சு இதுனு கோவிக்கக்கிட்டேன். மறுத்தும் - ஒண்ணுக்குக்கும் பலன் இல்லே. தே ஆர் டெட் சீரியஸ். இரண்டு நாள் முன்னால அப்பா 'விளையாட்டு போதும் நித்தி, நல்ல விஷயம் பேசறப்ப அபசகுனமா குறுக்கே தடுத்துப் பேசாதே'னு அதட்டலா பேசினப்போ நா நிஜமாவே ஷாக்காயிட்டேன். அதுவும் இன்னிக்குக் காலைல அம்மா ரொம்ப தாஜா பண்ணற விதமா 'எங்களுக்கு இருக்கிறதெல்லாம் நீ ஒருத்திதானே! நீ நல்லா இருக்கணும்னு நாங்க ஆசைப்படறது தப்பா? நேத்து டெல்லிக்குப் புறப்பட்டப்போ அப்பா 'நம்ம அக்கறை அவளுக்குப் புரியலையே'னு வருத்தப்பட்டார். நீ எம்மா பிடிகொடுத்தே பேசமாட்டே'னு சொல்றே'னு கேட்டுட்டு, மேலே என்ன பேசினாங்க தெரியுமா?''

''என்ன?''

'''அருண் ரொம்ப நல்ல பிள்ளை. அவனை உனக்கும், உன்னை அவனுக்கும் பிடிக்குது. அப்புறம் என்ன? அப்பா டெல்லிலேந்து வந்து அருண் அப்பாவோட பேசறதா இருக்கார்... நீ அசட்டுத்தனமா தடுத்துப் பேசாதே'னு சொன்னாங்க. எனக்கு எப்படி இருக்கும்னு உங்களுக்குப் புரியுதா, இல்லியா?''

அருண் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

நித்யா மேல் உண்டான பிரேமையை அடக்கி ஒடுக்க முயற்சிக்கும் சமயத்தில் இது என்ன புது சோதனை?

சதாசிவத்துக்கும் அவர் மனைவிக்கும் எதற்காக என்னைப் பிடித்துப் போக வேண்டும்?

அதுவும் மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீவிரமாய் முனையும் அளவுக்கு ஏன் பிடித்துப் போக வேண்டும்?

நித்யாவின் கல்யாணத்தைப் பற்றி அவர்கள் இப்போதுதானா—விசு-நித்யாவின் காதலை உணர்ந்து என்னை நானே சமாளித்துத் தேற்றிக் கொள்ளும் இந்த சமயத்தில்தானா பேச்செடுக்க வேண்டும்?

எல்லாம் முடியட்டும் என்று காத்திருக்கக் கூடாதோ?

''கடத்துலே இருக்கிற புளியெல்லாம் எடுத்துட்டு காலி பண்ணிடுடு. சீசன் வந்துடுச்சு!''

இப்படி அவசரமாய் தீர்மானித்து அவர்கள் செயலில் இறங்கக் காரணம் என்ன?

இப்போது என்ன செய்து, என்ன சொல்லி அதிர்ந்திருக்கும் நித்யாவைச் சரி பண்ண வேண்டும்?

அருண் எழுந்து போய் ஃப்ரிஜ்ஜிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்துவிட்டு வந்தான்.

தனியாகப் பேச வேண்டும் என்று நித்யா மதியமே போனில் சொல்லி இருந்ததால் பெரிய லிஸ்டாக ஒன்றைக் கொடுத்துத் தாமுவை வெளியே அனுப்பியிருந்தான்.

''நித்யாவோட தவிப்புக்குக் காரணம் இருக்கு விசு. ஸோ, இப்ப நாம என்ன செய்யணும்னு நிதானமா, படிப்படியா யோசனை பண்ணிப் பார்க்கலாம்—ரைட்? நித்யா... இந்தப் பேச்சு வார்த்தை எழறதுக்கு முன்னால், நீயும் விசுவும் என்ன தீர்மானத்துலே இருந்தீங்க?''

''தீர்மானம்னு சொல்லும்படியா ஒண்ணும் இல்லே அருண். இவ்வளவு சீக்கிரம் என் கல்யாணப் பேச்சை வீட்டுலே எடுக்க மாட்டாங்கனு நினைச்சதாலே, விளக்கமா நாங்க பேசிக்கிட்டதே இல்லே...''

என்ன குழந்தைத்தனமான பேச்சு இது—என்கிற ஆச்சரியத்துடன் அருண், விசுவைப் பார்க்க, அவன் தோள்களைக் குலுக்கினான்:

''அவ சொல்றது சரிதான் அருண். நாங்க ஒருத்தரை ஒருத்தர் லவ்

பண்ணேம்னு புரிஞ்சப்புறம், சரி, பேசிக் கொண்டு எதையும் சமயம் வரப்போ பேசிக்கலாம்; இப்போதைக்கு யாருக்கும் எதுவும் தெரிய வேணாம்னு மட்டும் முடிவு எடுத்தோம்... தட்ஸ் ஆல்...''

''ஏன் ஒருத்தருக்கும் தெரிய வேணாம்னு நினைச்சீங்க?''

''அநாவசியப் பேச்சுக்கு இடம் தர வேணாமேன்னுட்டுதான்...''

''சரி, அப்ப எப்பதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கறதா இருந்தீங்க?''

உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையை அசைத்தாள் நித்யா.

''இரண்டு பேரும் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு தீர்மானிச்சது தாம் ஆக்கபூர்வமா அது எப்போ நடக்கணும்னு அதிகமா பேசிக்கலேயில்லே. முடிய இன்னும் டைம் இருக்குது. அஃபிஷியலா இருந்திட்டு சொல்லணும். விக அமெரிக்காவுக்கு எம். எஸ். பண்ண ஸீட் கிடைக்கும்னு நம்பிக்கையோட இருக்க, நானும் பி. ஏ. பண்ண முடிவெடுத்திருக்கேன், ஸோ, எப்படியும் இன்னும் செ வருஷங்களுக்கு எங்க கல்யாணம் நடக்காதுனு தெரிஞ்சிட்டதால, அது பத்தித் தீவிரமா நாங்க யோசிக்கலே.''

''நாலஞ்சு வருஷமா கல்யாணம் வேணாம்னு நினைச்சீங்க?''

''அட்லீஸ்ட் விக எம். எஸ். முடிச்சிட்டு வர்ற வரைக்குமாவது—இரண்டு வருஷமாவது — மாரேஜைத் தள்ளிப் போடணும்னு நினைச்சோம், இல்லே விக?''

விக ''ஆமாம்'' என்று தலையாட்டினான்.

''உனக்கு என் குடும்ப நிலைமை பூரா தெரியுமே அருண். மைதிலிக்கு இப்ப பதினேழு வயசு. எம். எஸ். முடிச்சு, நல்ல வேலை கிடைச்சு, அவ ஒருத்திக்காவது கல்யாணம் பண்ணிட்டுத்தானே நா என்னைப் பத்தி நினைக்கறது நியாயம்? நித்யா ரொம்ப ஆல் ரைட்... அவளும் இதுதான் சரினு ஒத்துகிட்டா.''

''எல்லாம் நடந்து விக பி. டெக், நா பி.காம். முடிச்சாச்சின்னு மேலே அமெரிக்காவுக்கு விக புறப்படறதுக்கு முன்னால இரண்டு குடும்பங்கள்கிட்டயும் எங்க காதல் சமாசாரத்தைச் சொல்லி, அனுமதி வாங்கி, எங்கேஜ்மென்டை நடத்திடணும்னு ப்ளான் பண்ணோம். கல்யாணம் எப்பனு தீர்மானிக்கலியே தவிர, நிச்சயம் பண்ணிடறதுல நாங்க முனைப்பாதான் இருக்கோம்.''

ஓரளவு செல்வியினாக நித்யாவும் விகவும் பேசவதாகத் தோன்ற, அருண் குறுக்கே எதுவும் பேசாமல் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டான்.

''நல்ல விதமா எக்ஸாம்களை முடிப்போம்; அப்புறமா இந்தப் பேச்சை எடுப்போம்னு நாங்க நினைச்சது நடக்காம, இப்ப எங்க அப்பா, அம்மா 'டும்'னு ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டு ஆளை அசர அடிக்கறாங்க...''

''..................''

''எப்படியோ சமாளிச்சிடலாம்னு பார்த்தா எதுக்கும் வழியில்லாம, விடாம

...பேசறேன். அதுவும் அப்பா டெல்லிலேந்து திரும்பி வந்தப்புறம் என்ன பண்ணப் போறாரோன்னு நினைச்சா பயமாத்தான் இருக்கு..."

"அப்படிக்கூட உன் பேச்சை மதிக்காம உங்கப்பா நடப்பாரா நித்யா?"

"இத்தனை நாள் நானும் அந்த நம்பிக்கையோடதான் இருந்தேன். ஆனா, டெல்லிக்குப் புறப்படறதுக்கு முன்னால அவர் கண்டிப்பா என்கிட்டப் பேசினதை நினைச்சா பயமா இருக்கு. ஐ ரியலி டோண்ட் நோ.. அதுவும், இன்னிக்கு அம்மா வேற அப்பா வந்ததும் உங்கப்பாகிட்ட பேசப் போறார்னு சொன்னப்புறம் எனக்கு பயமா இருக்கு..."

"சரி, எங்கப்பாகிட்ட பேசப் போறார், அவ்வளவுதானே! லெட் ஹிம் டாக்.."

"என்ன அருண் இது!"

"பேசட்டும் விசு. என்ன ஆயிடும்?"

"அவர் தன் சம்மதத்தைச் சொல்லிட்டார்னு?"

"என்னைக் கேக்காமலா? நெவர்.."

"சரி, கேட்டா?"

"எனக்கு நித்யாவைப் பிடிக்கலைன்னு சொல்லிடறேன். ஸிம்பிள்.."

நித்யா தீவிரமாகத் தலையை அசைத்து மறுத்தாள்.

"இது நடக்கற சமாசாரம் இல்லே. இத்தனை நாளா, இவ்வளவு நெருக்கமா நாம் பழகின பிறகு நீங்க அந்தப் பதிலைச் சொன்னா யார் நம்புவாங்க?"

"நம்ப வைக்க முடியாதா?"

"கஷ்டம் அருண்.... ரொம்ப கஷ்டம்.."

"அப்ப என்ன செய்யணும்னு நீ நினைக்கிறே நித்யா?"

அவள் விசுவை ஊன்றிப் பார்த்தாள். அவன் கையைத் தன் கையோடு கோத்துக் கொண்டாள்.

"நா நல்லா யோசிச்சிட்டேன். வேற வழியே இல்லே. பேசாம, எங்க காதலைப் பத்திச் சொல்லிடறதுதான் சரின்னு எனக்குத் தோணுது.."

இப்படி அவள் கூறுவாள் என்று எதிர் பார்க்காதது போல விசு திடுக்கிட்டான்:

"ஹேய்.. என்ன நீ திடீர்னு புதுப் பாதைல போறே?"

"என்னதான் செய்யறது விசு? என்னிக்கு இருந்தாலும் ஒரு நாள் வெளிப் படப்போற விஷயம்தானே இது! இரண்டு ... சொல்லிடலாம்னு சொல்றேன். இப்..."

"நீ அவசரப்படறதா தோணுது நித்யா.." என...

"இல்லே அருண்.. நம் வெரி கேஸ்? உங்கப்பா உங்களைக் கேட்டு 'நோ'ன்னு சொல்லிடறீங்க. ... பத்து நாளைக்கெல்லாம் இன்னொருத்தனோட என்பேரண்ட்ஸ் வரமாட்டாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்? அவங்க இப்ப இருக்கிற தீவிரத்தைப் பார்த்தா, என் கல்யாணத்தைப் பேசி நிச்சயம் பண்ணிடுவாங்கன்னு தான் மறுபேச்சே... பார்ப்பா போலிருக்கு. நோ... இந்த விஷயத்தில நா விளையாட விரும்பலே."

"இல்லாததையும், பொல்லாததையும் நீ கற்பனை பண்ணிக்கறே நித்தி!"

"இல்லே விசு... நம் நாட்... வாரமா நா படறபாடு எனக்குத்தான் தெரியும். மூடகமா பேசிக்கிட்டு இருந்த அவங்க இப்ப வெளிப்படையாகவே பேச ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. அதை என்னால தாங்க முடியலே. மனசுலே ஒருத்தரை நினைச்சிட்டு இருக்கறப்போ, இன்னொருத்தரோட நம்மைப் பிறர் இணைச்சுப் பேசறதைக் கேட்டுட்டு இருக்கிறது எத்தனை வேதனை தர்ற விஷயம் தெரியுமா?... வேணாம்... இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டித்தான் ஆகணும். ப்ளீஸ் விசு! டோண்ட் ஸே நோ... ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்...!"

விசு பதில் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க, அருண், "சரி, வெளிப்படுத்திட்டோம், அப்புறம்? உங்க காதலை இரண்டு வீட்டிலேயும் சுலபமா ஏத்துப்பாங்கனு நம்பறியா?" என்றான்.

நித்யா புருவங்களை நெரித்து யோசித்தாள்:

"தெரியலே...என்ன மாதிரி ரியாக்ஷன் இருக்கும்னு நிஜமா தெரியலே. உண்மையைச் சொல்லணும்னா, அடி வயத்துல பரபரனு என்னமோ சங்கடமாத்தான் இருக்கு. ஆனா, யோசிச்சுப் பாக்கறப்போ, இந்தக் கல்யாணத்துக்கு அவங்க ஏன் ஒப்புக்க மறுக்கணும்னு எனக்குப் புரியலே! ஜாதி ஒண்ணு குறுக்கே நிக்குது. எங்க வீட்டுலே அதைப் பெரிசா எடுத்துப்பாங்கனு நா நினைக்கலே. விசு வீட்டுலே? ம்ம்...ஐ டோண்ட் நோ. அம்மாவைச் சரிக்கட்ட முடியும்னே நினைக்கறேன். மத்தபடி வேற ஒரு பிரச்னையும் இருக்கிறதா எனக்குத் தோணலே. எங்க அப்பா, அம்மா ப்ராட் மைண்டட் பர்ஸன்ஸ். எனக்கு சுதந்திரம் கொடுத்து வளர்த்திருக்காங்க.

"ஆப்பிரிக்காவுக்கும் போகப் போறதா கேள்விப்பட்டேனே... எத்தனை நாள் ?"

"ஏன்? பேசாமே ஹனிமூனையே எதாவது சான்ஸ் கிடைக்குமான்னு ட்ரை பண்ணப் போறேன்!"

ளோ, ஓரளவுக்கு விவாதம் பண்ணினாலும் நா சமாளிச்சுடுவேன். பேசின ஏத்துப்பாங்களேன்னு நினைக்கிறேன். என்ன விசு?"

விசு தலைமுடியைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டான். மீசையை வழித்து முகவாயைத் தேய்த்தான்.

"எனக்கென்னமோ எல்லாம் முடியற வரைக்கும் நாம காத்திருக்கலாம்னே தோணுது. கவனமா, கான்வகேஷன் ரேட் பண்ணிப் படிக்க முடிச்சிட்டு, அப்புறமா இந்தப் பேச்சுக்களைப் பேசினா என்ன? ஒண்ணுமேயில்லாததை அநாவசியமா பெரிசு பண்ணி, கடைசிலே பிரட்சனையக் கோட்டை விடறதுலே அர்த்தம் இல்லே நித்தி..."

நித்யா லேசான கோபத்துடன் விசுவின் பிடியிலிருந்து கையை உருவிக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள்.

"அதான் நாம முன்னேயே முடிவு எடுத்த விஷயமாச்சே விசு! இத்தனை நா சொன்னப்புறமும் நீ அதையே பேசினா எப்படி? ம்?... இமர்னு எங்க வீட்டுலே ஒரு புது நிலைமை உண்டா யிட்டதாலதானே இப்பவே சொல்லிட லாம்னு சொல்றேன்! அதை நீ ஏன் புரிஞ்சிக்காம இருக்கே! எல்லாம் முடியற வரைக்கும் என்னால தாங்க முடியாது விசு. ரியலி ஐ காண்ட்... மனசு குழம்பி யிருந்தா, என் காதுபட அருணோட என்னை இணைச்சி எங்கப்பா அம்மா பேசிட்டே இருந்தா எப்படிப் படிக்கத் தோணும்? அதுவும் அருணோட அப்பா, அம்மா வரைக்கும் விஷயம் போயாச் சின்னு, ஓரளவு ஸீரியஸா ஆயாச்சின்னு ..ஓ. நோ.. என்னால முடியாது. .ப்ளீஸ், என் கஷ்டத்தைப் புரிஞ்சிக்க விசு. என் அவஸ்தையைப் புரிஞ்சிக்கயேன் ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்! அருண், நீங்களாவது இவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்களேன்... ப்ளீஸ்!"

கோபத்தோடு ஆரம்பித்த நாய் பேச்சு முடிப்பதற்குள் வருத்தம், பயம் கலந்து பிசிறு தட்டிப் போக, சோபாவில் உட்கார்ந்து, கையில் முகத்தை நித்யா பதித்துக் கொண்டாள்.

அழுகிறாளா?

நித்யாவா?

அவளோடு பழகிய ஒரு வருஷ காலத்தில் அவள் கண் கலங்கிப் பார்த்திராத விசு, பதறிப் போனான்.

இட்ட அமர்ந்து அவளைத் தோளோடு அணைத்துக் கொண்டான்.

அவர்களைத் தனியாக விடுவதுதான் நாகரிகம் என்று உணர்ந்து அருண் தன் அறைக்குச் சென்றுவிட, நித்யாவின் தலையில், நெற்றியில், காதில், கழுத்தில், கன்னத்தில் மென்மையாய் முத்தமிட்டு,

"வருத்தப்படாதே டார்லிங்...ஐ லவ் யூ ...லவ் யூ வெரி மச்... உன் நிம்மதி, சந்தோஷம் எனக்கு ரொம்ப முக்கியம் நித்திம்மா... யூ நோ தட்... வீட்டுலே சொல்லணும். அவ்வளவுதானே? சொல்லிடலாம்...உங்கப்பா டெல்லிலேந்து வந்ததும் முதல் காரியமா சொல்லிடலாம். நீ அவரோட பேசறப்போ நானும் உன்கூட இருக்கட்டுமா? அப்புறம் மறுநாளே நானும் இருச்செகுப் போய் அம்மாகிட்டே சொல்லிடறேன். ஒகே! கமான் நித்தி... எதுக்காக இத்தனை வேதனைப்படறே...? டார்லிங்... மை ஸ்வீட் ஹார்ட்... ப்ளீஸ், என்னைப் பாரேன்... நித்தி..." என்று தொடர்ந்து மென்ன குரலில் இதமாகப் பேச, சில நிமிஷங்களில் தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்ட நித்யா, விசுவின் கையைப்பற்றிக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டு "ஐ லவ் யூ டூ விசு..." என்று மிகுந்த காதலுடன் முணுமுணுத்தாள்.

(தொடரும்)

''நீங்க எடுத்தீங்களா சிஸ்டர்? அதான் பல்ஸ் 100 இருக்கு... சரி... அப்ப ஒரு 80 பீட்ஸ் கழிச்சுக்கறேன்... நார்மல்தான்!''

''அட...! ஒண்ணும் பயப்படாதீங்க..... சத்தத்தைப் பார்த்தா டாக்டருக்குக் கொஞ்சம் அலர்ஜி...! அவ்வளவுதான்!''

போகப் போக...

9

சிவசங்கரி

''பேத்தல்... சுத்தப் பேத்தல்.... செல்லம் கொடுத்து வளர்த்ததுக்காக நீ என்ன வேணு மரியாதை இல்லாம பேச, செய்ய நா அனுமதிப்பேன்னு நினைக்காதே நித்யா..!''

''மரியாதை இல்லாம பேசறவ நா இல்ல டாடி. நீங்க இத்தனை ஆத்திரப் படற அளவுக்கு நா அப்படி என்ன சொல்லிட்டேன்?''

''என்ன, என்ன சொல்லிட்டேனு? இன்னும் வேற என்ன சொல்லணும்? ...ம்?''

''கல்யாணம் இப்ப வேணும்னேன்.. ஏன், ஏன்னு விடாம கேட்டீங்க...னோ, உண்மையைச் சொன்னேன்...''

''எத்தனை தைரியம் இருந்தா பதறும திரும்பி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவே?''

''உண்மையை ஒரு நாள் இல்லாட்டி ஒரு நாள் சொல்லித்தானே ஆகணும்!''

''ஸ்டாப் தட் நான்சென்ஸ் நித்யா... இன்னொருதரம் நீ இதை ரிபீட் பண்ணு நா பொல்லாதவனு ஆயிடுவேன்..... உண்மையாம் உண்மை...''

''அப்பா, நீங்க கோவிச்சிக்கிட்டாலும், இல்லே வருத்தப்பட்டாலும் சரி.. இப்போதைக்கு இதையெல்லாம் சொல்ல வேணும்... பி. காம்., முடியட்டும். எம். ஏ. படிக்கறப்ப மெதுவா சொல்லலாம்னு இருந்தேன். ஆனா, நீங்க கட்டாயப்படுத்தினீங்க...நா என்ன பண்ணட்டும்?''

கொஞ்சங்கூடக் கலங்காமல் நிமிர்ந்து நின்று அப்பாவின் கோபத்துக்குப் பயப்படாமல் பேசும் மகளைப் பார்க்கையில் ராஜிக்குக் கலக்கமாக இருந்தது.

நித்யாவா?

இது நித்யாதானு?

டாடி, மம்மி என்று வார்த்தைக்கு நாலு அப்பா, அம்மா போட்டு, கொஞ்சி, குழைந்து, சிரித்து, சின்ன குழந்தையாக நேற்றுவரை ஆட்டி அடித்த நித்யா தானு இது!

என்ன ஆயிற்று இவளுக்கு!

அப்பா, அம்மா மனதை முறித்துப் போட்டு மிதிக்கிறோம் என்ற உணர்வு கூட இல்லாமல் இப்படி அழுக்கலாகப் பேச இவளுக்கு யார் கற்றுத் தந்தது?

அந்த விசுவா?

ஒல்லியாய், மீசையும், சுவிங்கம் மெல்லும் வாயுமாய் அவ்வப்போது வருகிறானே அவனு?

அருணோடு இவள் பழகும்போது நெருக்கம் அதிகமாகி விடாமல் தடுக்க அந்தப் பையனும் கூடவே இருப்பது நல்லது தான் என்று நினைத்தது பொய்யாகி, கடைசியில் அவனே சேற்றை வாரி அப்பி விட்டானே!

பதட்டம் மாறாமலே ராஜி எழுந்தாள். மகள் அருகில் அமர்ந்து மெதுவாகப் பேசினாள்:

''இரும்பத் திரும்பச் சொன்னதையே யோசிக்காம பேசாதே நித்யா. ...அப்பா வும் நானும் எது சொன்னாலும் அது உன் நல்லதுக்குத்தான். உன் பிரகாசமான எதிர்காலத்துக்காகத்தான்னு மனசுலே நினைப்பு வைச்சுகிட்டுப் பேசு. இப்படி அப்பாவை எதிர்த்து வாய்க்கு வாய் பேசறது நல்லா இல்லேம்மா. அப்படிப் பேசற பொண்ணும் நீ இல்லே. என்னாச்சு உனக்கு நித்யா? ...''

''எனக்கு ஒண்ணும் ஆகலே மம்மி. நா [illegible], நிதானமாத்தான் கோபமா இருக்கேன். அப்பாதான் வேணும்னேன் கத்தறார். கல்யாணம் வேணும்னேன். சரினு விட்டிருந்தா இந்தப் பேச்சுக்கெல்லாம் இடமே இல்லே. பாருங்க...''

''சின்ன வயசிலே கல்யாணம் பண்ணறதுலே என்னம்மா தப்பு? வேளை வந்தா நடத்திட வேண்டியது பெத்தவங்க கடமைதானே!''

''குட்..! சின்ன வயசு கல்யாணத்துக்கு நா எதிரி இல்லே...வேளை வந்தாச்சுனு நினைச்சா நடத்திடுங்க. நா ரெடி. ஆனா மாப்பிள்ளை அருண் இல்லே, விகதான்.''

''அருண் எங்கே... அந்தத் தொத்தல் பையன் எங்கே? அவன் மூஞ்சியும், 'பூ'ன்னு ஊதினா ஓடியற மாதிரி நோஞ்சான் உடம்பும்.''

சதாசிவம் உறுமினார்:

''விகவா? தொத்தலா? நோஞ்சானு? டாடி, விக காலேஜ் ஸ்விம்மிங் டீம் காப்டன்; டென்னிஸ்

அமாரமா விளையாடுவோம், ஆ [illegible] காலேஜிலிருந்து பத்து நாள் [illegible] மறந்து போய்த் திரும்ப இதையே சொல்றீங்க.''

''முடிஞ்சு... அப்பா [illegible] என்ன [illegible] இந்த [illegible] சொன்னதே [illegible] காட்டி [illegible] வந்து ஒரு வார்த்தை பேச அந்த 'விகா'க்குத் தகுதி இருக்கா? அந்தஸ்து இருக்கா?''

நித்யா பதில் பேசவில்லை. [illegible] எழுந்த கோபத்தைப் பல்லைக் கடித்து அடக்கி விழுங்கப் பார்த்தாள்.

'நானும் உங்க [illegible] நித்தி... உங்கப்பாவிட்ட நீ பேசறதுல [illegible] தைரியம் கொடுக்க, நானும் கூட இருக்கத்தான் சரி... [illegible] என்று முதல் நாள் விக விடாப்பிடியாகத் தொந்தரவு பண்ணியதையும், 'வேணும் விக. [illegible] பேசறது அத்தனை சிரமமான விஷயம் இல்லை. அவர் புரிஞ்சுப்பார். அவர் ஒரு ஜெண்டில்மேன்... நா தனியாவே

சொல்லிட்டேன்' என்று அவளைத் தடுத்தனவும் [illegible] நல்ல வேலே. [illegible] என்று நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அந்நிருந்தால் அப்பா இப்படி வாய்க்கு [illegible] அந்தஸ்து இருக்கிறதா, தகுதி இருக்கிறதா என்று கேட்டிருக்க [illegible] அதட்டிப் பேசியிருப்பான்.

என்ன ஆச்சு இந்த பாட்டிக்கு?

மூர்த்தி அக்கினின் பையன் [illegible] ஒரு ஆங்கிலப் பெண்ணை மணந்து வந்தபோது 'அதுவும் என்ன மூர்த்தி! பிரிட்டிஷ்காரா இருந்தா என்ன, இந்தியாரா இருந்தா என்ன? படிச்சவளா, நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளா, குணம் நிறைந்தவளா இருக்கா இல்லே! அப்புறம் வீணு ஏன் வேதனைப்படறே? உன் மகன் சந்தோஷம் உனக்கு முக்கியமில்லையா?' என்று தன்னம்பிக்கைத் தேற்றிப் பேசியவர்—

என்றும்

கோபால் பல்பொடி

பாக்கெட் விலை 40 காசுகள்

பாக்கெட் விலை 40 காசுகள்

வாங்கி உபயோகியுங்கள்

தயாரிப்பாளர்கள்: S. P. S. ஜெயம் & கோ., மதுரை-1.

புதிய **ஹெலனா** சானிடரி நேப்கின்ஸ்

மேன்மையான பெண்மைக்கு மேன்மையான சுகம் தரும்

புதிய ஹெலனா விஞ்ஞான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட, ஒரு விசேஷ உறிஞ்சும் தன்மையுடைய சானிடரி நேப்கின். அடியிலும், பக்கங்களிலும் கசிவைத் தடுக்க பிளாஸ்டிக் பாதுகாப்புள்ள நீல் வண்ணப் பரப்புடன் கூடியது. தரமான ஹெலனா நியாயமான விலையில் எங்கும் கிடைக்கிறது. பெல்ட் இலவசம்.

சர்காட் இண்டஸ்ட்ரீஸ் பி.லிட்.
23, புரசைவாக்கம் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600 007. போன்: 661982 & 661904

ஃபேக்டரி வொர்க்ஸ் மானேஜர் ஜெயராமனின் மகள் ஒரு பார்ஸியை மணக்க, 'ஸோ வாட்? ஊரிலே, பணம் காசுலே என்ன இருக்கு? சுபிட்டு ஆசீர்வாதம் பண்ணி, சந்தோஷப்படுத்து' என்று மனமொடிந்து தவித்தவருக்கு ஆறுதல் அளித்தவர்... இன்னும் இதைப்போல எத்தனை சந்தர்ப்பங்களில் பேசியவர்—

அவரா இப்படி தொடிக்கொருதரம் சாதி, மச்சர், யோக்கியதை என்று குதிக்கிறார்.

நித்யாவுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாக இருந்தது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் அப்பா வெகு பரந்த மனசுடன் பேசிப் பார்த்திருந்ததால் விசுவுக்கும் தனக்குமுள்ள காதலை அவ்வளவாக அவர் எதிர்க்க மாட்டார் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருந்தவள், இன்று ஒரு புது அப்பாவை, இத்தனை வருஷங்களாகப் பார்க்காத அப்பாவைப் பார்த்ததில் கொதித்துப் போனாள்.

ஏன்?

பிறருக்கு ஒரு நியாயம்....

தனக்கென்று வரும்போது ஒரு நியாயம்....

மச்சரா இருந்தால் என்ன?

விசுவுக்கு அடுக்காய்த் தங்கைகள் இருந்தால் என்ன?

இவர் பணத்தையா அவர்களுக்குத் தூக்கிக் கொடுக்கப் போகிறார்?

விசுவின் புத்திசாலித்தனத்தையும், ஐ-ஐ-டி-யில் முதல் ராங்குடன் படித்து கவர்னர் மெடல் வாங்கப் போகும் கருதியையும், கலகலப்பான குணத்தை யும் மனசில் எண்ணிப் பார்க்காமல் எதற்காக இப்படிக் கண்மூடித்தனமாக எதிர்க்கிறார்?

காலையில் ஆரம்பித்த பேச்சு, மணி பன்னிரண்டாகப் போகிறது. இன்னும் முடியவில்லை.

டிபன் சாப்பிடவில்லை, குளிக்கவில்லை, நித்யா காலேஜுக்கும், சதாசிவம் ஆபீஸுக்கும்கூடப் போகவில்லை.

நித்யா விஷயத்தைச் சுற்றி வளைக்காமல் சொன்னதும், சதாசிவம் முதலில் 'என்ன?' என்று அதிர்ந்தார். அப்புறம் சற்றும் யோசிக்காமல் உடனேயே, 'நான்சென்ஸ்' என்று ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டார்.

நித்யா பொறுமையுடன் விளக்கினாள். விசுவுக்கு இருக்கும் நல்ல எதிர்காலத்தை எடுத்துக் கூறினாள். அத்தனை மோசமான இடம் இல்லை, விசுவின் அம்மா காலேஜ் லெக்சரர் என்பதைத் தெளிவாக்கினாள். அப்புறம் அவனோடு தான் சந்தோஷமாக வாழ முடியும் என்று நம்பிக்கையும் அடித்துச் சொன்னாள்.

என்ன சொல்லி என்ன?

எதையுமே காதில் முழுசாய் வாங்காமல் சதாசிவம் திரும்பத் திரும்ப 'ஜாதி மக்காரப்பேச்சு, நான்சென்ஸ்' என்றார். இல்லாவிட்டால் 'என்ன இருக்கிறது அந்த தொஞ்சான் பயலிடம்' என்றார். அதுவும் இல்லாவிட்டால் 'அந்த அம்மா ஆக்கு— ஒரு விதவை மச்சருக்கு— என் சம்பந்தியாக என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது' என்றார்.

காலையிலிருந்து சும்மா வாய்க்கு வாய் மச்சர், அந்தஸ்து என்று அப்பா சொன்னபோதெல்லாம் அதை விளக்கியோ, அல்லது 'ஸோ-வாட்?' என்று பதில் கேள்வி கேட்டோ அலுத்துவிட, இப்போது அவர் திரும்ப 'விடோக்குத் தகுதி இருக்கா?' என்று கேட்டதும் நித்யா மௌனமாய் இருந்தாள்.

''உன் நிலைமையைக் கொஞ்சம் மனசுலே நெனைச்சுப் பாரு நித்யா. ஏ.ஸி.ரூம், விரலசைச்சா ஓடி வர ட்ரைவரோடு கார், ஆட்கள், அன்ட் தென்...பணம், எல்லாத்தையும் விடு. மாசா மாசம் நீ ப்யூட்டி பார்லருக்குப் போய்வரச் செலவழிக்கிற பணம், 'புடிக்' அங்கே இங்கே ட்ரெஸ்ஸஸ் வாங்கற பணம், அட்லீஸ்ட் இத மட்டுமாவது அந்தப் பரதேசிப் பயலால ஒழுங்கா உனக்குக் கொடுக்க முடியும்னு நீ நினைக்கறே?''

நித்யா எரிச்சலுடன் பெருமூச்சு விட்டாள்.

''இன்னிக்கு வேணா விசு ஸ்டூடெண்ட்டா இருக்கலாம்... ஆறு அவன் ரொம்ப கெட்டிக்காரன். நாலு மாசத்துலே அமெரிக்காவுக்குப் போய் எம். எஸ். பண்ணிட்டுத் திரும்பி வந்தா ஃபர்ஸ்ட் க்ளாஸ் வேலை கிடைக்காதா? அப்புறம் நீங்க சொல்லற இந்த வசதிகளெல்லாம் விரலசைச்சா தானா ஓடி வராதா?''

சதாசிவம் ஓங்கித் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

''கடவுளே! இந்தப் பெண் புத்தி ஏன் இப்படிக் கெட்டுப் போச்சு! அமெரிக்கா போய் எம். எஸ். படிச்சு, வேலை பார்த்து... இப்போதைக்கு நடக்கற காரியமா இதெல்லாம்! சரி, அது வரைக்கும்? மாமனார் வீட்டோட மனைவியை

''இது கல்யாணியா, வஸந்தாவா?''
''இதுகூட புரிஞ்சுக்க முடியல்லேன்னு கச்சேரிக்கு ஏன் வந்தே?''
''பாகவதருக்கு சுருதி போடறது அவரோட முதல் மனைவி கல்யாணி இல்லே இரண்டாந்தாரம் வஸந்தாவான்னு கேட்டேன்...'' —கே. ஆர்...

* * *

விட்டுட்டு, செலவுக்கெல்லாம் பிச்சை எடுக்கறதா உத்தேசமா?''

நித்யா கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு புன்னகைத்தாள்.

''நாங்க உடனே கல்யாணம் பண்ணிக்க விரும்பறேம்னு நா சொல்லலியே டாடி! எங்கேஜ்மெண்டை செய்திடலாம், அப்புறம் விசு ஸ்டேட்ஸ் போகட்டும், நா இங்கேயே எம். ஏ. படிக்கறேன். மூணு நாலு வருஷம் கழிச்சு மாரேஜை வைச்சிக்கலாம் — நிஜமா இதுதான் எங்க ஒரிஜினல் ப்ளான்கூட...''

சதாசிவம் ஆத்திரத்துடன் எழுந்து நடந்தார்.

''மண்ணாங்கட்டி ப்ளான்... நோ... நித்யா... நீ சொல்லறது எதுவுமே நடக்கக்கூடியதா இல்லே. உனக்குச் சின்ன வயசு... உலகம் இன்னும் சரியா புரியலே. சந்தோஷமா வாழ வசதி வேணும்; அதுக்கு நிறையப் பணம் வேணும்... பணம் இல்லாம வாழுற வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்னு உன்னால கற்பனை கூடப் பண்ண முடியாது... பேசாம, காதல் அது, இதுனு உளறாம நாங்க சொல்லறதைக் கேளு...''

மகா கோபத்துடன் அறையில் இப்படியும் அப்படியும் நடந்தவர், ''டாடி, நா...'' என்று துவங்கின நித்யாவை ''ஷ் ஷ்'' என்று சொல்லி அடக்கினார்.

''அந்த விசு ஒரு ஸ்கௌண்ட்ரல். பணக்கார வீட்டுப் பெண் நீனு கணக்குப் போட்டு உனக்குக் குறி வைச்சிருக்கான். பேசி, சிரிச்சு, ஸ்வீட்பண்ணி உன் மனசை வளைச்சு கெடுத்திருக்கான், ராஸ்கல்... தான் யார்... தன் அந்தஸ்து என்ன? அவன் உணர்ந்திருந்தா இப்படி நடந்திருப்பானா? எத்தனையோ பெரிய இடங்க வீட்டுலே இப்படிப் பண... காகப் பசங்க சின்னப் பெண்... ஏமாத்திருக்கிறது எனக்குத் தெரி... இந்த விசுவும்...''

இனியும் பொறுக்க இயலாது ஆக நித்யா படபடப்புடன் கு...டாள்:

''ஓ! ஸ்டாப் தட் டாடி... போனுப் போவுதுனு பொறுத்து... இருந்தா நீங்க ரொம்பத்தான் அதி... பேசறீங்க... விசு ஒண்ணும் உங்க... துக்காகத் தவிச்சுகிட்டு நிக்கலே... பணத்தை லட்சியம் பண்ணறவன் இல்லே... உங்களையும் அம்மா... ரொம்ப உயர்வா நா நினைச்சுகிட்... தேன். நீங்க இரண்டு பேருமே ச... ஞ்சிப்போகாட்டும்... பேசறது ஒ... வாழ்க்கைலே செய்யறது ஒ... ஊருக்கு உபதேசம் பண்ணறது ஒ... தனக்குனு வரும்போது ... ஒண்ணு. போதும்... இனியும் ... விசுவை மட்டம் தட்டிப் பேசாதீங்க... லவ் ஹிம்... ஐ லவ் ஹி... காட்டிப் போங்க.. ஐ டோண்ட் ...

குரல் எடுத்துக் கத்தினவள், கண்... பொங்கிய நீரைத் துடைக்காமல் அ...வின் அறையைவிட்டு வெளியேறி... அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் ... தாள்.

எண்ணி நாலு நிமிஷங்கள் போ...குள் அறைக் கதவைத் திறந்து கொ... சதாசிவம் வந்து நின்றார்.

''நானும் பொறுமையா ... இருக்க நீ அளவுக்கு மிஞ்சிப் பேச...

ஜலம் சாலை!

சாலிகிராமம் இளங்கோ [illegible], மழை பெய்ததால் முழங்கால் அளவு நீர் தேங்கிக் கிடந்த அருணாசலம் சாலையின் சீர்கெட்ட நிலைமையை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரக் கருதி, அந்த சாலையின் பெயரை இப்படி மாற்றி எழுதியிருந்தார்கள்! 'அருணா ஜலம் சாலை!'

—கே. சாவித்திரி

* * *

...ப்ப தீர்மானமா சொல்றேன், ...கட்டுக்க நித்யா... அந்த விசுவை ...கட்டிக்க நா சம்மதிக்க மாட்டேன். ...வன் மன்மதனா, உத்தமனா, ஜீனியஸா ...இருந்தாலும் எனக்கு அவனைப் பிடிக்கலே. ...வ்வளவுதான். ஓ. கே? நீ கெட்டிக்காரி, உன் லிமிட் எதுனு தெரிஞ்சவ...ளா. இதோட நா விஷயத்தை விட...றேன். இன்னும் ஒரு வாரம் டைம் ...ரேன். அதுக்குள்ள இந்தப் பேத்தலை நீ ...த்தமா மனசைவிட்டுத் துடைச்சி...போட்டுடணும்... இப்போதைக்கு உன் ...மேல நம்பிக்கை வைச்சி, நீ என் ...பேச்சைக் கேட்பேனு தைரியமா ...ன் உன்னை வழக்கம் போல சுதந்...திரமா இருக்க விட்டுப் போறேன். ...ட், நீ அந்த விசுவைப் பார்க்கக் ...கூடாது, அவனோட பேசக் கூடாது, ...பழகக் கூடாது. என் பேச்சை நீ மீறினது ...தெரிஞ்சா நா நிஜம்மா பொல்லாதவனா...யிடுவேன் நித்யா. ஸோ, என்னோட ...விளையாடாதே. ஐ மீன் இட்...''

ஒவ்வொரு வார்த்தையாக அழுத்தம் ...கொடுத்து, நிறுத்திப் பேசிவிட்டு, மூக்கில் ...கோபம் எட்டிப் பார்க்க பதில் பேசத் ...துடித்த பெண்ணை லட்சியம் பண்ணாமல் ...கதவைத் திறந்தவர் கொஞ்சம் நிதானித்...தார்.

''அருணுக்கு இந்தக் கேலிக் கூத்...தெல்லாம் தெரியுமா?''

நித்யா பதில் சொல்லாமல் அழுத்தமாக இருக்க, ''சொல்லு, அந்தப் பையனுக்கு இந்த சமாசாரம் தெரியுமா?'' என்று ...கடுக்குரலில் மீண்டும் கேட்டார்.

தெரியும் என்று சொல்லவாமா ...வேண்டாமா?

தெரியும் என்று சொன்னால் 'ஓ! அருணும் இதற்கு உடந்தையா, சரி, இனிமேல் நீ இவனையும் சந்திக்கக் கூடாது' என்று சொல்லிவிட்டால்?

அரையும் குறையுமாக யோசனை பண்ணியவள், ''தெரியாது!'' என்றாள்.

''குட்! ஒரு விஷயத்திலியாவது கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனத்தோட நடந்துகிட்டுருக்கே... அருணுக்கு இந்தப் பேத்தல் தெரியக்கூடாது... நிச்சயம் தெரியக்கூடாது... என்ன, புரிஞ்சுதா?''

கண்டிப்பாகப் பேசிவிட்டு சதாசிவம் போனதும், தலையணையில் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டு நித்யா ரொம்ப நேரத்துக்கு விசித்தாள்.

இந்த அப்பா, அம்மாவிடம் எத்தனை எதிர்பார்த்தேன்?

நாகரிகமானவர்கள், பரந்த மனப்பான்மை கொண்டவர்கள், அறிவுபூர்வமாக எதையும் அணுகுபவர்கள் என்று எத்தனை பெருமையாய் இருந்தேன்!

ஒன்றுமில்லை....

இவர்களும் ஏகமாய் விருப்பு வெறுப்புக் கொண்ட சாதாரண மனிதர்கள்தாம்.

பணம், அந்தஸ்து, ஆடம்பரம் என்று அத்தனைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் அதி சாதாரணப் பிறவிகள்தாம்.

அன்று முழுவதும் நித்யா தன் அறையைவிட்டு வெளியே வர மறுத்தாள்.

சாயங்காலம் அருணிடமிருந்து போன் வந்திருப்பதாக வந்து சொன்ன அம்மாவிடம் 'தலைவலி, அப்புறமா பேசறேன்' என்று சொன்னாள்.

என்ன ஆயிற்றோ என்ற துடிப்புடன் இருந்த அருண், விசுவுக்கு அவள் போனில் பேச மறுத்த உடனேயே ஏதோ கடாமுடா என்று புரிந்து போனது.

அவர்கள் பயந்தது போலவே, மறுநாள் மதியம் நித்யாவைச் சந்தித்த போது விஷயமும் இருந்தது.

''அப்பா சம்மதிக்கலே, எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணினேன், அவர் புரிஞ்சுக்கவே மறுக்கிறார், பரவாயில்லே! நீ இன்னிக்கே புறப்பட்டுத் திருச்சிக்குப் போ விசு... உங்க ஒரு வீட்டு சம்மதம் இடைச்சாக்கூட நமக்குப் போதும்.''

—நடந்ததை விளக்கி இறுதியில் நித்யா தீர்மானமாகக் கூற, இரவு வண்டியில் விசு திருச்சிக்குப் பயணமானான்.

(தொடரும்)

இப்பொழுது
மதர்ஸ் ஸ்பெஷல்...
உங்கள் குழந்தைக்கு,
அவன் விரும்பிய அளவு ஊட்ட
தரும் தாய்ப்பாலை நீங்கள்
அளித்திட உதவி செய்கிறது.

சீதாலக்ஷ்மிக்கு அலுப்பாக இருந்தது.

காலை நாலு மணியிலிருந்து குனிந்து உட்கார்ந்து மன்த்லி டெஸ்ட் பேப்பர்களைத் திருத்துவதில் கழுத்து வலித்தது. கண்கள் எரிந்தன.

பேனாவை வைத்துவிட்டு, கைகளைத் தூக்கிச் சோம்பல் முறித்த போது அறை வாசலில் நிழலாடியது.

அம்மணி!

போகப் போக...

அன்றாடம் காலை, மாலையில் வந்து சமைத்து வைத்துவிட்டுப் போகும் அம்மணி.

காலையில் ஐந்தரைக்கு எழுந்து பில்டரில் பொடி போட்டு, பல் தேய்த்து முகம் கழுவிக் கொண்டு அவள் வருவதற்கும் முன் கதவு நாதாங்கியை 'டோக்' கென்று அம்மணி தட்டுவதற்கும் சரியாக இருக்கும்.

சமையல் என்னவென்று கேட்டுச் சமைத்து சீதாலக்ஷ்மி, குழந்தைகளுக்கு கையில் டிபன் கட்டிக் கொடுத்து, சாப்பாடு போட்டு, உள்ளே அலம்பி விட்டு ஒன்பது மணிக்கு வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு இவர்கள் கிளம்புகையில் அம்மணியும் வேலை முடித்து தயாராக இருப்பாள்.

திரும்ப மாலையில்..

நாலரைக்கோ, ஐந்துக்கோ சீதாலக்ஷ்மி சொல்லும் நேரத்துக்கு வந்து டிபன், இரவுச் சமையலைச் செய்து வைத்துவிட்டு எழுகையில் 'நா வரேன் மாமி' என்று சொல்லி விடுவாள். அப்புறம் சாப்பாட்டுக் கடையைக் கவனித்து, ஒழித்து மற்றவற்றைக் கவனிப்பது சீதாலக்ஷ்மியின் வேலைதான்.

அம்மணியின் காரியம் வெகு நறுவிசு. வத்தல் குழம்பும், அரைத்துவிட்ட சாம்பாரும் சாப்பிட சாப்பிட என்று தூண்டும்.

முக்கியமாய் அம்மணியிடம் திருட்டுப் புத்தி கிடையாது. வந்து சமைத்து விட்டுப் போகும் [illegible] சமையல் இடைத்தபோது சர்க்கரையும், காபிப் பொடியையும், தோசை மிளகாய்ப் பொடியையும் அள்ளிக் கொண்டு போகும் இந்த நாளில் அம்மணி மாதிரி நேர்மையானவள் அகப்பட்டதில் சீதாலக்ஷ்மிக்குப் பரம திருப்தி.

கணவர் அகாலமாகத் திடுப்பென்று ஒரு வியாதி சொல்லாமல், இரண்டு நாள்கூடக் கிடக்காமல் செரிப்ரல் ஹெமரேஜில் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு, எம். ஏ., படித்துவிட்டுச் சும்மா இருப்பது இனி நமக்குக் கட்டுப்படியாகாது என்று சீதாலக்ஷ்மி வேலைக்குப் போகத் துவங்கிய பிறகு, தெரிந்தவர் மூலம் வந்தவள் இந்த அம்மணி.

அது நடந்து ஓடி விட்டன வருஷங்கள் ஆறு.....

''என்ன அம்மணி?''

''இட்லிக்கு நனைக்கணும்னு சொன்னேனே.''

''ஆமா — மறந்தே போயிடுத்தே!'' — சுவர் கடிகாரத்தைப் பார்க்க, அது ஏழு என்றது.

''ஏழாயிடுத்து அம்மணி. இனிமே உளுந்தை ஊற வைச்சு அரைக்கறது ஆகற காரியம் இல்லே.... நாளைக்கு ஞாபகமா நனைச்சுடலாம்.. சமையல் ஆயிடுத்தா?''

''ஆயிண்டிருக்கு....''

''சாயங்கால டிபனுக்கு என்ன

சிவசங்கரி

பண்ணலாம், சொல்லு!.... இரண்டு நாளா பட்சணங்கள் இருந்ததுலே நல்ல டிபாரு பண்ணலேயே....''

''என்ன செய்ய னும்னு சொல்லுங்கோ, செய்யறேன்....''

''தவலை தோசைனு தேத்திக்கு ராமா ஒண்ணு பண்ணிக் கொண்டு வந்திருந்தா, நன்னு இருந்தது.... அதை வேறு செய்யறியா? ஒரு ஆழாக்கு புழுங்கல் அரிசி, ஒரு ஆழாக்கு பச்சரிசி, உளுத்தம்பருப்பு, துவரம்பருப்பு, கடலைப் பருப்பு கலா அரை ஆழாக்கு.. ஒண்ணு நனைச்சிடு... அரை மணியிலே ஊறிடும். பெருங்காயம், பச்சை மிளகா, உப்பு போட்டு, கொஞ்சம் நறநறனு கெட்டியா அரைச்சு வைச்சுடு. சாயங்காலமா தேங்காய்த் துருவல், மிளகு, சீரகம், கறிவேப்பிலை போட்டு, இலுப்பச் சட்டியிலே தாராளமா எண்ணெய் விட்டு, ஒரு அங்குலத் தடிமனுக்கு இதைக் கட்டி ரும்பல வைத்திடு...பத்து, பதினைஞ்சு நிமிஷம் இட்லிப்பானை மூடியாலே மூடி, சின்ன தீலே வைச்சா, மொறு மொறுனு அடிப்பக்கம் வெந்துண்டு, இங்க ருசியா இருக்கு... பிடிச்சா ஒரு பிடி முழு பச்சைப்பயறு ஊற வைச்சுச் சேர்த்து அரைக்க லாம்....''

''திருப்பிப் போட வேண்டாமா?''

''போடணும்.. சும்மா சித்த நாழி போட்டா போதும்.. முதல் பதினைஞ்சு நிமிஷத்துலேயே நன்னு வெந்துடறது..''

அம்மணி உள்ளிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு உள்ளே போக, சொச்சப் பேப்பர்களை சீதாலக்ஷ்மி திருத்தி முடித்தாள். ''மணி ஏழரை ஆச்சே, குளிக்கப் போகலியாம்மா?'' என்று உள் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்து ஏதோ படித்துக் கொண்டு, பேசிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த பெண்களைக் கிளப்பினாள். மூன்று பேரும் குளித்துத் தயாரானதும் தானும் ரெடியானாள்.

எட்டேமுக்காலுக்குள் பெண்களுக்கும், தனக்கும் மதியத்துக்கு அம்மணி எலுமிச்சம் சாதம் கலந்திருந்ததை எடுத்து டப்பாக்களில் வைத்தாள். ''ம்ம்.... நேரம் ஆச்சு, சாப்பிட உட்காருங்கோ'' என்று பெண்களை விரட்டினாள். மூத்தவளைப் பார்த்து, ''மைதிலி, இன்னிக்கு சாயங்காலம்

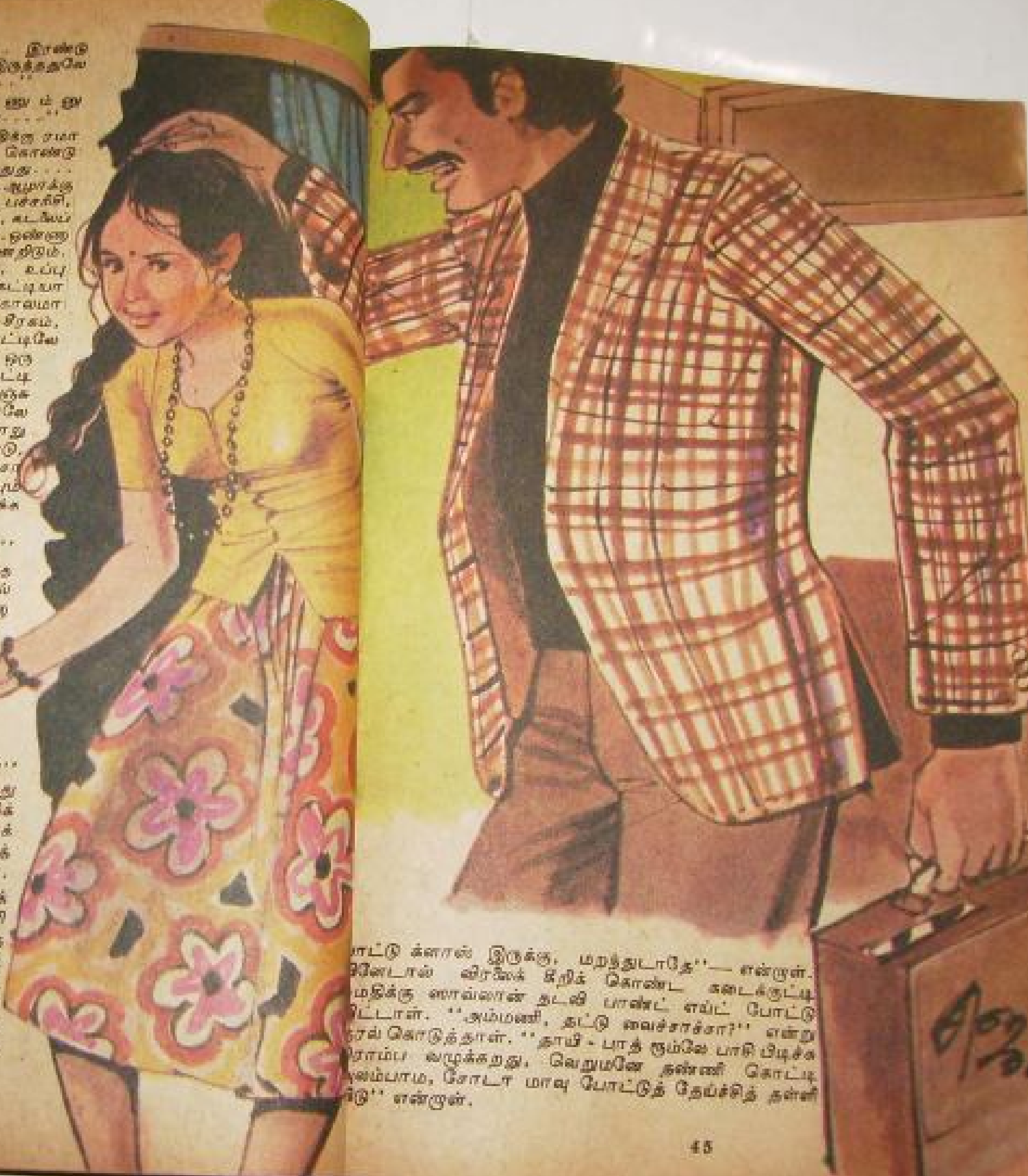

ாட்டு க்ளாஸ் இருக்கு, மறந்துடாதே''— என்றாள். ஜிளேடால் விரலைக் கிறிக் கொண்ட கடைக்குட்டி மதிக்கு வாஸ்லைன் தடவி பாண்ட் எய்ட் போட்டு ட்டாள். ''அம்மணி, தட்டு வைச்சாச்சா?'' என்று ரல் கொடுத்தாள். ''தாயி - பாத்ரூம்லே பாசிபிடிச்ச ரொம்ப வழுக்கறது. வெறுமனே தண்ணி கொட்டி லம்பாம, சோடா மாவு போட்டுத் தேய்ச்சித் தள்ளி டு'' என்றாள்.

''இன்னிக்கு நம்ப 'கச்சேரி' நல்லா இருக்கணும்...''

''என்ன விசேஷம்...?''

''காண்ட்டீன்லே மைசூர்பாகு போட்டிருக்காங்க...! ஹாலலே இருக்கற ஒவ்வொருத்தர் கையிலே ஒரு மைசூர்பாகு இருக்கு!''

—வெ. சீதாராமன்

ஒ

சாப்பிட உட்கார்ந்து, கலத்தில் சாதம், பருப்புப் போட்டுப் பிசைகையில் வாசல் மணி அழைத்தது.

எச்சில் கையுடன் வாசலுக்கு ஓடின இரண்டாவது பெண் சாந்தி, கதவைத் திறந்து விட்டு, ''அண்ணா...!'' என்று சந்தோஷமாகக் கத்தினாள்.

''ஹலோ... காந்தி...''—பரிவுடன் தங்கையின் தலையை ஒரு தட்டுத் தட்டினான் விசு.

காந்தி தாத்தா காது மாதிரி லேசாகத் தொங்கின காதாக சாந்திக்கு இருந்ததால் அவன் அவளைக் காந்தி என்றுதான் செல்லமாக அழைப்பான்.

''யாரு? விசுவா? என்னப்பா திடும்னு!''

குரல் கேட்டு எழுந்து வந்த சீதாலக்ஷ்மி ஆச்சரியத்தோடு கேட்க, மற்ற இரு தங்கைகளும், ''அண்ணா... ஹௌ நைஸ் டு ஸீ யூ'' என்றபடி கிட்டத்தில் வந்து கையைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

''ஏம்மா, வரக்கூடாதா? பார்க்கணும் போல இருந்தது...வந்தேன்..''

''இப்ப லீவு ஒன்னும் இல்லியே! 'மாடிகரர்' வரப் போறது...எக்ஸாம்ஸ் வேற...''

விசு பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான். ஷோல்டர் பேகை தரையில் போட்டு விட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

''ட்ரெயின் எக்கச்சக்க கூட்டம்... குட்ஸ் வண்டி ஒன்னு வருமு… தாம்...அதிலனைக் காட்டுல ஒரு… நேரம் போயப் போட்டுட்டான்… கூடக் குடிக்கலே...நல்லதா, காபிம்மா...''

உடப்பக்கம் திரும்பி, ''அ… சட்டுனு ஒரு ஸ்பூன் பொடி போ… தண்ணி விடு'' என்றவன் … ''இரண்டு நாள் இருப்பியோ…'' என்றான்.

''ம்ஹூம்... முடியாதும்மா. ஜஸ்ட் டு பே...ராத்திரி ட்ரெயின் பிடிக்கணும்...வேலை இருக்கு...''

''என்னன்னு நீ...தானேக்கு தட்டுப் போனது, பிள்ளை...''

செருகிய மைதிலியை விசு … புன்னகைத்தான். அருகில் … சுமதியை இழுத்து அணைத்துக் … டான்.

''இம் ஸாரி மைதிலி... முடிஞ்சா இருக்கமாட்டேனு?'' …

''அப்ப, நாங்க இன்னிக்கு கா… ஸ்கூலுக்குப் போகப் போறதில்லே… என்னம்மா...''

விசு அவசரமாக அம்மா பதில் சொ… லும் முன் குறுக்கிட்டான்:

''காலேஜ் போகாம இருக்கக் கூ… மைதிலி... நீங்களாம் போ… சுருக்க வந்திடுங்கோ...அம்மாகி… எனக்குக் கொஞ்சம் பேச வே… யிருக்கு. நாலு மணிக்கெல்லாம் வந்… மாட்டேளா? முடிஞ்சா சாயங்கா… சினிமா போகலாம்...நா ராத்திரி… கிளம்புவேன்.''

அண்ணாவின் பேச்சை ஏற்று, தங்… கள் உள்ளே போய்விட, சீதாலக்… அங்கேயே நின்று மகனை ஊன்றிப் பா… தாள்.

என்னோடு என்ன பேச விரும்புகிறா…

அமெரிக்கா போகும் சமாசாரம் ஏதாவது தெரிந்து விட்டதோ!

ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கவில்லை, … லும் நான் போக விரும்புகிறேன். அ… போனால் கிடைத்துவிடும் எ… நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று ஏதா… சொல்லப் போகிறானோ?...

சின்ன வயசிலிருந்தே விசுவுக்கு விளையாட்டுத்தனமும், துறுதுறுப்பும் அதிக…

வைத்ததை வைத்த இடத்தில் வை… மாட்டான். நின்ற இடத்தில் நிற்க மா…

''என் கச்சேரிக்கு ஒரு இருபது காம்ப்ளிமெண்ட்ரி பாஸ் கிடைக்குமா...?''

''உங்க கச்சேரிக்கு இருபதா? இரண்டாயிரமே தரேன்!''

—வெ. சீதாராமன்

''கடைசி நிமிஷத்துலே திடீர்னு உங்க கட்சி தேர்தல்லே குதிச்சுட்டதே, ஏன்...?''

''நாங்க எவ்வளவோ மன்றாடியும் எந்தக் கட்சியும் எங்க ஆதரவை ஏத்துக்கலே!''

—முத்து- தங்க. ஐயப்பன்

டான். ஒரு நிமிஷம் வாய் மூடி உட்கார மாட்டான். சிறு பிள்ளைத்தனமான விஷமம் ஏராளம்...

கணவர் இறந்த புதிதில் விசுவை நினைத்து சீதாலக்ஷ்மி நிறைய கவலைப் பட்டிருக்கிறாள்.

தகப்பனில்லை, சுமைதாங்கியாக ஆண் இல்லாத குடும்பத்தில் செயல்பட வேண்டுமே. தங்கைகள் பொறுப்பைத் தோளில் ஏற்றி அமைதியாய்ச் செயல்பட வேண்டுமே என்று நிறைய தவித்திருக்கிறாள்.

ஆனால் எத்தனைக்கெத்தனை சிறு பிள்ளைத்தனமும், துறுதுறுப்பும் இருந்ததோ அவற்றைவிடக் கெட்டிக்காரத் தனமும், புத்திசாலித்தனமும், அம்மா, தங்கைகள் மேல் பாசப் பிணைப்பும் அதிகமாக இருப்பதை விசு ஐ.ஐ.டி. சேர்ந்த பிறகு புரிந்துகொள்ள முடிய சீதாலக்ஷ்மி சமாதானமானாள்.

ஐ. ஐ. டி-யில் இடம் கிடைத்து விட்டது என்பதற்காக உடனே சரி என்று சொல்லாமல் மாசம் குறைந்த பட்சம் நானூறு ரூபாய் ஆகுமே, இது தங்களுக்குக் கட்டுப்படியாகுமா?- என்று அவன் தயங்கி நின்றபோது, தோளில் தட்டி உற்சாகப்படுத்தியது சீதாலக்ஷ்மி தான்.

''முடியும் விசு...எனக்குச் சம்பளம் ஐநூறு. அப்பா பணம் வந்ததை பாங்கல போட்டு வைச்சிருக்கறதுலேந்து மாசம் நானூறு கிடைக்கிறது. மாடி வாடகைப் பணம் நூத்தம்பது. இதுலே உனக்காக நானூறு கொடுக்கறது சிரமமா இருக்காது. பாக்கி எங்களுக்கு செலவும், வீட்டு வாடகை இல்லே, சாப்பாடு, உபரி செலவுக்கு என்னாத் தம்பது ரூபா தானு பெருக்குப் போதாதா என்ன?''

சீதாலக்ஷ்மி சொல்லிவிட்டாளே தவிர வும், நிறைக்க குடும்பம் நடத்துவது, நாள் கிழமைக்குத் துணிமணி வாங்குவது, தங்கமணி, ஜுரம் என்றால் டாக்டரிடம் போவது, சினிமா, அது, இது என்று செலவது அத்தனையும் அதற்குள் தான் என்றபோது, விதி அடித்துத் தாராளமாய்ச் செலவு செய்வது என்பது நடக்காத காரியமாகத்தான் இருந்தது.

இதெல்லாம் விசுவுக்குத் தெரியும். நன்றாகவே தெரியும். ''ஐ. ஐ. டி. படிப்பை முடிச்சதும் அமெரிக்காவுக்கு எம். எஸ். பண்ணப் போற சான்ஸ் இருக்கும்மா...ஒரு காசு செலவில்லாம ஒரு வருஷம் படிச்சு முடிச்சுட்டா, அப்புறம் கவலை இல்லே...நன்னு படிச்சா, படிப்பு முடிஞ்ச உடனேயே எங்கிட்ட வா, உங்கிட்ட வானு அங்கேயே கம்பெனிகள் வேலைக்குக் கூப்பிடுவா. வருஷம் இருபதாயிரத்திலேந்து முப்பதாயிரம் டாலர் வரை சனியா கிடைக்கும். பத்தாயிரத்தை நா செலவழிச்சாக்கூட உனக்குப் பத்தாயிரம் அனுப்ப முடியும். அப்படின்னு நிமிஷி எழுபதாயிரம் ரூபாய். இரண்டு வருஷம் சம்பாதிச்சுச் சேர்த்துட்டேன்னு மைதிலி, சாந்தி கல்யாணத்தைப் பத்திக் கவலைப்பட வேண்டாம். அப்புறம் இந்தியாவுக்கு வந்தா

''உங்க கச்சேரியிலே மூணாவது பாட்டோட எல்லோரும் எழுந்துட்டாங்களா? ஏன்?''

''ஒரு ரசிகர் அனுப்பின சீட்டிலே 'ஜனகணமன' பாட்டு கேட்டு இருந்ததேன்னு உற்சாகமா பாடித் தொலைச்சேன்.. காத்துக்கிட்டிருந்த மாதிரி உடனே கூட்டம் எழுந்திருச்சு!''

—எம். பூங்கோதை

மூவாயிரம், நாலாயிரம்னு சம்பளம் வர்ற வேலை நிச்சயமா கிடைக்கும்... சுமதி பெரியவளாறதுக்குள்ளே, நா நன்னா காலே ஊன்னிண்டுடுவேன்...''

லீவுக்கு லீவு விசு வரும்போதெல்லாம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசுவதைக் கேட்டு சீதாலக்ஷ்மி பூரித்துப் போவாள்.

ஆனால் கூடவே இத்தனையும் நடக்க வேண்டுமே...நாம் நினைத்தபடி நடக்க வேண்டுமே என்று கவலையும் எழும்.

ஆயிற்று...இன்னும் ஒரு வருஷம்-அப்புறம் சம்பாதிக்கத் துவங்கி விடுவான். ஆயிரம் ஆயிரமாகப் புரட்டத் துவங்கி விடுவான் என்று இரவும், பகலும் சந்தோஷிப்பதை வெளிக்குக்கூடக் காட்டாமல் நிதானமாக இருக்க முயற்சிக்கும் சீதாலக்ஷ்மிக்குள், அன்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் விசு வந்து இறங்கினதும் கவலை பிறண்டியது நிஜம்.

என்ன பேச வேண்டும் என்கிறான்?

தங்கைகளிடம் சிரித்துப் பேசினாலும் முகத்தில் ஒரு தவிப்பு இருப்பது எதனால்?

அம்மணி நீட்டிய காபியை சீதாலக்ஷ்மி மகனிடம் கொடுத்தாள்.

''நா உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்மா; காலேஜுக்கு லீவு போடறியா, ப்ளீஸ்?''

''சாயங்காலமா பேசக்கூடாதப்பா?''

''இல்லேம்மா... நிறைய பேச... தனியா பேசணும்... பின்...

சீதாலக்ஷ்மி பதில் சொல்ல...

மார்புக்கூட்டுக்குள் ப...

பறக்க, மைதிலியை பி...

தான் வர இயலாததைத் ...

சொன்னாள். குளித்து வந்த ...

நன்றாக அமர்ந்து சாப்பிட்டான் ...

ணியை அனுப்பிவிட்டு, வாசல் ...

தாழ் போட்ட பின் ஹாலில் ...

தாள்.

சில நிமிஷங்களுக்குப் பொது...

பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, ...

மாய் மகனை நிமிர்ந்து பா...

''சொல்லு... என்னமோ பேச...

சொன்னியே, என்ன?'' என்று...

விசு சில கணங்களுக்கு மௌன...

இருந்தான். தயக்கமாக இரு...

நிறைய பயமாகவும் இருந்தது.

அம்மாவின் குணம் அவனுக்கு ந...

கத் தெரியும். எந்தச் சூழ்நிலை...

யதார்த்தக் கண்ணோட்டத்தோடு, ...

சக்கு மீறின விவேகம், தைரியத்...

எடுத்துக் கொள்பவள் என்பது தெ...

ஆனாலும்?

நான் இப்போது சொல்லப் போ...

சமாசாரத்தை அம்மா எப்படி எடு...

கொள்வாள்?

என் கோணத்திலிருந்து பார்க்க...

என்ன விசு இது—என்று அ...

போவாளா?

இல்லே, தனக்கே உரிய ஸ்வபாவ...

பதறாமல் கொள்ளாமல் ம்ம்...

டியா? சரி-என்ன பண்ண வே...

என்று சொல்லிடும்-என்று கேட்பா...

விசுவுக்குக் கவலையாக இருந்தது.

அம்மா தன் ஐ.ஐ.டி. படிப்பை...

அது இன்னும் ஒரு வருஷத்தில் ...

டப் போகும் பணத்தையும், அதன் ...

தங்கைகள் வாழ்க்கை உன்னத...

அமையப் போவதையும் நினை...

சந்தோஷிப்பதை மீண்டும் ஒரு ...

மனசில் நிறுத்திப் பார்த்தபோது ...

கவலை அதிகமானது.

பிடரியில் வியர்த்தது.

''என்னப்பா-என்னமோ பேசணு...

சொன்னே! இப்போ எதுவுமே ...

சும்மா இருக்கே! ம்?''

விசு கட்டைவிரல் நகத்தைக் ...

தான். சின்னக் குரலில், தொ...

சின்னக் குரலில், ''அம்மா!'' ...

தொடங்கினான்.

(தொடரும்)

போகப் போக...

சிவசங்கரி

சீதாலக்ஷ்மி அதிர்ந்து போயிருந்தாள். நெஞ்சுக்குள் மரக்கொத்தி ஒன்று வலிக்க வலிக்கக் கொத்தியது. மூச்சு விடுவது கஷ்டமாய் இருந்தது. கொட்டி விடும்மா, பிரவாகமாய்க் கொட்டி விடட்டுமா என்று கண்களின் விளிம்பில் கண்ணீர் பிடிவாதம் பிடித்தது.

விசுவா?

இருபத்தோரு வயசு விசுவா?

மீசை போகபோகவென்று முளைத்து விட்டாலும், ஷேவ் இன்னும் ஒழுங்காகச் செய்யத் துவங்காத விசுவா?

நித்யாவைக் காதலிக்கிறேன், அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள விரும்புகிறேன், அவள் தந்தை இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்கவில்லை என்று நிதானமாகப் பேசுவது விசுவா?

கடவுளே!

வெண்ணெய் திரண்டு வரும் சமயத்தில் தாழி உடைந்த கதையாய் என்று பழமொழி ஏதோ சொல்லுவார்களே, அது போல என்ன இதெல்லாம்?

ஆயிற்று. இன்னும் நாலு மாசம். அப்புறம் விசுவின் படிப்பு முடிந்துவிடும். அப்புறம் அவன் விருப்பப்படி அமெரிக்கா செல்வது நிச்சயம். அப்புறம் மேல்படிப்பை முடிக்க ஒரே ஒரு வருஷம். அப்புறம் எம். எஸ். நிறைய சம்பளம்தான். அப்பா இல்லாத பெண் என்று குறை தெரியாமல் இளசாக இருக்கும்போதே டிகிரி முடித்த கையோடு நல்ல பையனுகப் பார்த்து மைதிலியின் கல்யாணத்தை அமர்க்களமாய் நடத்தி விடலாம் என்று மனசுக்குள் சதா எண்ணிச் சந்தோஷிப்பதை அடித்து விரட்டுகிற மாதிரி என்ன வார்த்தைகளை இவன் சொல்லிவிட்டான்!

என்ன சொல்லி இவனை என் வழிக்குக் கொண்டு வருவேன்?

என்ன சொல்லி, அடேய் இந்த வயசில் காதல், கல்யாணம் என்றால் அது நன்றாக இல்லை. பொறுப்பில்லாதவன் என்று நான் மட்டும் இல்லை, ஊரே சொல்லிச் சிரிக்கும் — என்பதை இவனுக்குப் புரியவைப்பேன்?

சீதாலக்ஷ்மிக்குக் கோபம் வந்தது; ஆத்திரம் நிரம்பியது. கூடவே, என்ன செய்வோம் என்ற பிரமிப்பும் கலந்து, ஒருவிதக் கையாலாகாத அழுகையைக் கொப்பளிக்க வைத்தது.

''அம்மா..!''

''.........''

''நாபாட்டுக்குப் பேசிண்டே இருக்கேன், நீ ஒண்ணும் சொல்லமாட்டேங்கறேயே.. ஏதாவது சொல்லும்மா!''

சீதாலக்ஷ்மி பார்வையைத் தழைத்தாள்.

நிமிர்ந்தால் கண் ஓரத்து ஜலம் கன்னத்தில் கோடு போடுவது நிச்சயம் என்று புரிய, பிரயத்தனத்துடன் விழித்து கொண்டாள்.

''இந்த நியூஸ் உனக்குக் கொஞ்சம் ஷாக்கிங்கா இருக்கும்னு நா எதிர்பார்த்தது தான். ஆனா அம்மா, என்னை நீ சரியா புரிஞ்சுக்கணும். ப்ளீஸ்! புரிஞ்சிப்பேங்கற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. இவ்வளவு சுருக்க காதல், கல்யாணம்னு நா பேசிடுப்பேன்னு நீ எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டே — எனக்குத் தெரியும். நானும் இந்தமாதிரி ஒரு சூழ்நிலை எனக்கு உண்டாகும்னு நினைக்கவே இல்லே. எதிர்பார்க்காத திருப்பமே என்னென்னவோ நடந்திடுத்து... நிதானமா, ஆற அமர உன்னை, நானும் நித்யாவும் சந்திச்சு விவரங்களைச்சொல்லணும்னு தான் நினைச்சோம். பட்... நாங்க நினைச்சது ஒண்ணு, நடக்கறது ஒண்ணு இருக்கறதுதான் நிஜம்.''

சீதாலக்ஷ்மி தலையை நிமிர்த்தாமலேயே பேசினாள்:

''நீ சொல்றது ரொம்ப சரி விசு. நினைக்கிறது ஒண்ணு, நடக்கிறது ஒண்ணுதான். எனக்கும் நன்னு புரிஞ்சு போச்சு....''

அம்மா கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு பேசுவது விசுவுக்குப் புரிந்தது.

அம்மாவின் கோபம், ஏமாற்றம் நியாயமானது தான் என்று நினைத்தவன், எழுந்து அம்மாவுக்கு அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டான்:

''உனக்கு என்மேல ரொம்ப கோபம் வரலாம். ராஸ்கல் ஏமாத்திட்டானேனு ஆத்திரம் வரலாம் அம்மா, ப்ளீஸ்! அப்படி உன்னையும் தங்கைகளையும் ஏமாத்த நினைக்கிற பிள்ளை நா இல்லே.. இது உனக்குத் தெரியாதாம்மா?''

சீதாலக்ஷ்மி இனி தாங்க முடியாது என்பது போல, தலையைச் சக்கென்று நிமிர்த்தினாள்:

''ஆமாம்ப்பா... ரொம்ப சொன்னே. கோபம் வரது. வரது. ஐயோ! நா வளர்த்த [illegible] இன்னிக்கு என்னென்னவோ [illegible] னேனு ஏமாத்தத்துலே அழு[illegible] வரதுப்பா..''

—குரல் செம்மிப் போக, உதட்டை அழுந்தக் கடித்து, வெடித்த அழுகையை அடக்கினாள்.

''நா உன்னை ஏமாத்திட்டேன்னு ஏம்மா நினைக்கறே? சத்தியமா எனக்[illegible]

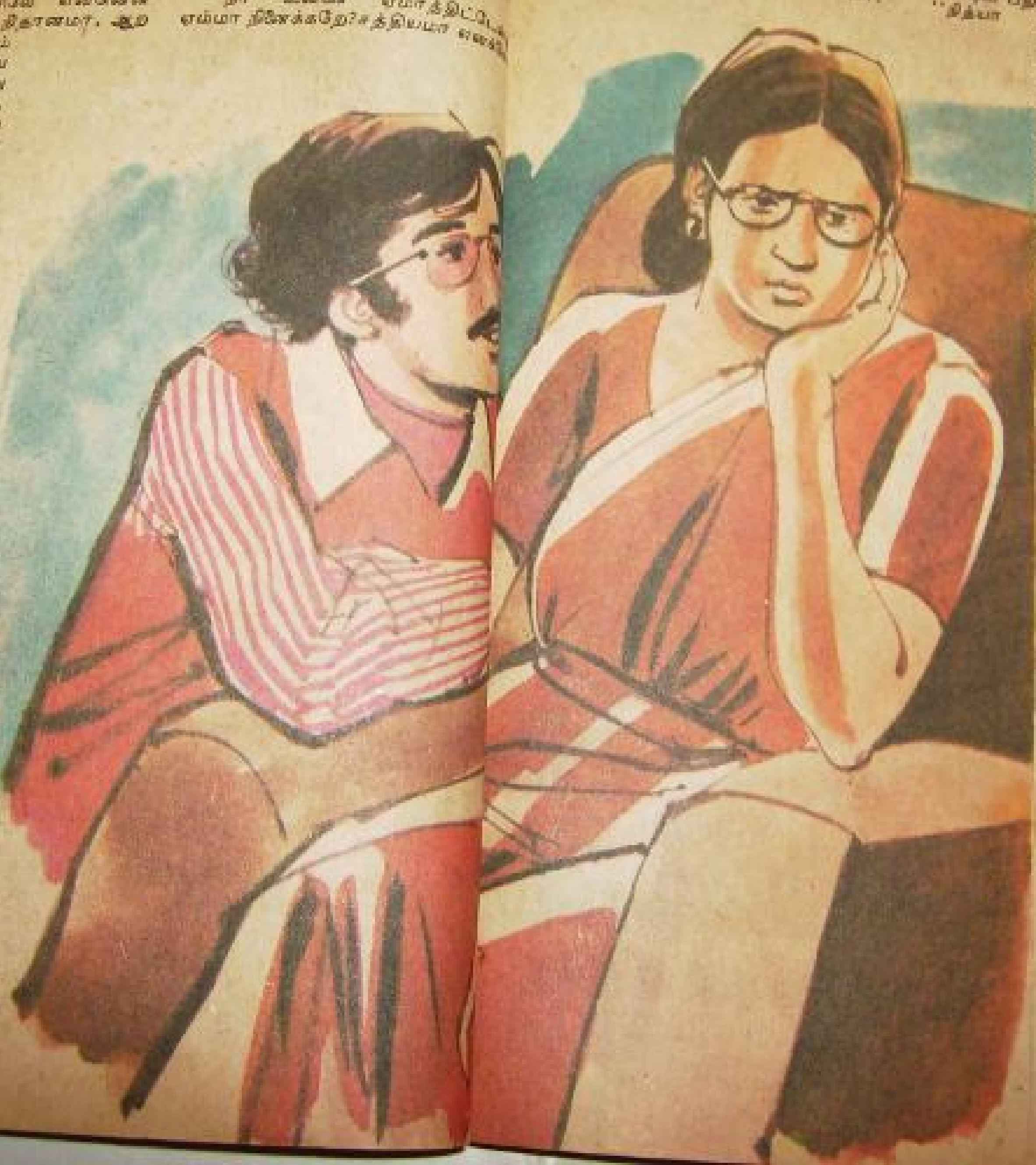

நித்யாவுக்கோ அந்த எண்ணம் இல்லேம்மா. எம். எஸ். படிக்கணும், பெரிய வேலைல சேரணும், நன்னு சம்பாதிச்சுத் தங்கைகளை நல்ல எடத்துலே கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கணும்னு தான் இன்னிக்கும் நினைக்கறேன்ம்மா. நித்யாவும் நா நினைக்கறது சரிதான்னு தாம்மா சொல்றா..''

வாய்க்கு வாய் நித்யா, நித்யா என்று விசு சொல்வது எரிச்சலை அதிகமாக்கி சீதாலக்ஷ்மி பதில் பேசாமல் இருந்தாள்.

''நித்யா ரொம்ப நல்லவம்மா. பார்க்க அழகா இருப்பா. பணக்காரிங்கற திமிர் எல்லாம் கிடையாது. என் மேல உசிரை வச்சிருக்கா. நீ ஒரு தடவை அவளைப் பாத்திட்டா அப்புறம் நீயே நா சொல்றதெல்லாம் சரினு ஒத்துப்பே. அவ என்ன சொன்னு தெரியுமாம்மா? 'விசு! இனிமே உன் பொறுப்புலே சரிபாதி என்னுது. நீ அமெரிக்கா போய் எம்.எஸ். முடிச்சு திரும்பற வரைக்கும் உன் குடும்பத்தைக் காப்பாத்தி, பத்திரமா வைச்சுக்க வேண்டிய பொறுப்பு என்னுது. கவலைப்படாம போய், நன்னு படிச்சு முடிச்சுட்டு வா'னு சொன்னும்மா. சாதாரணமா எல்லா வீட்டுப் பணக்காரப் பெண் மாதிரியும் அவ இல்லேம்மா.. பாரேன், அப்புறம் நீயே சொல்லுவே!''

பிள்ளையின் பேச்சைக் கேட்ட சீதாலக்ஷ்மிக்கு ஒரு நிமிஷம் அழுவதா, இல்லை சிரிப்பதா என்று புரியவில்லை.

புருஷன் செத்துக் கிட்டத்தட்ட பத்து வருஷங்களாய் ஒண்டிப் பொம்பளையாய் தன்னை வளர்த்து, ஐ. ஐ. டி.-யில் சேர்த்து, பெண்களைக் காபந்து பண்ணி, படிக்க வைத்து நல்லவிதமாய் குடும்பத்தை நடத்தி வருவதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளாமல் இந்தப் பிள்ளை என்ன பேச்சுப் பேசுகிறான்!

இவன் அமெரிக்காவில் இருக்கும்போது அவன்

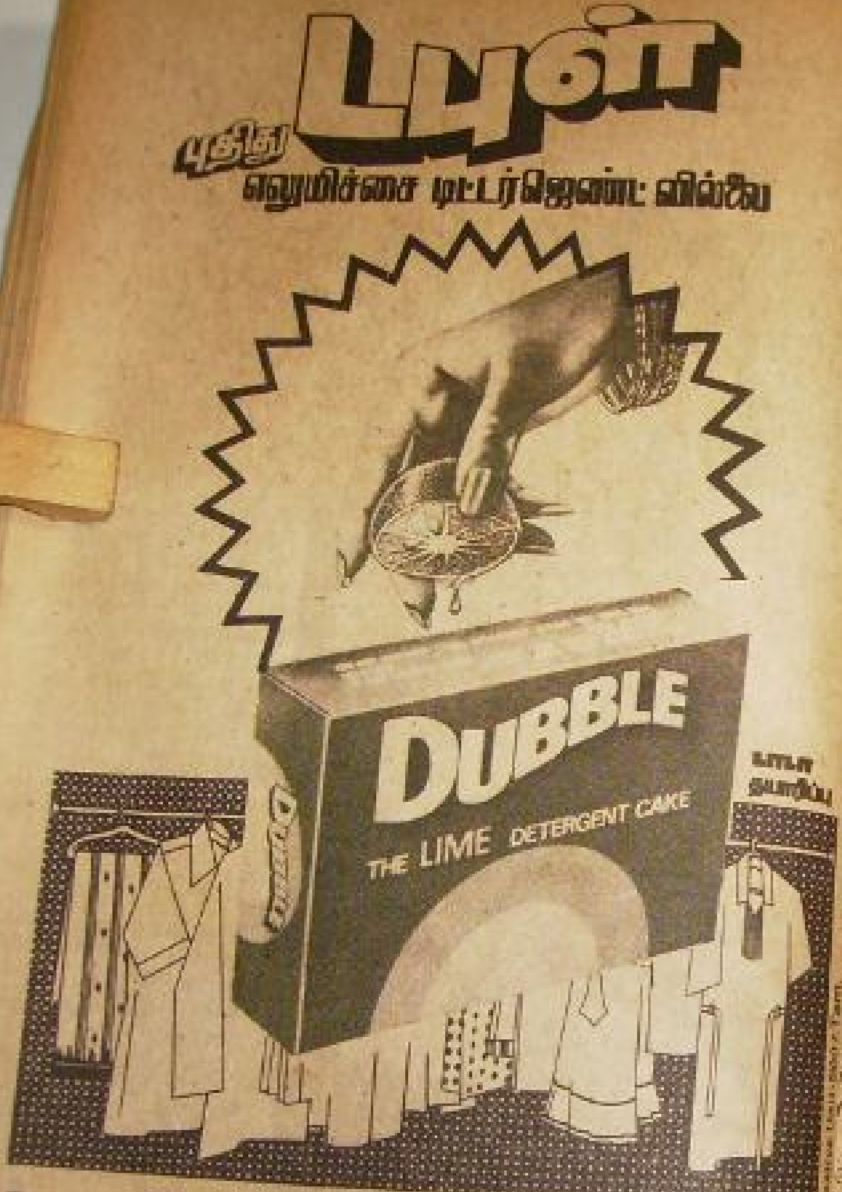

ஜோரான லாண்ட்ரி-சலவைக் களை பொலிய.

வந்துவிட்டது இன்று வீட்டிலேயே ஆடைகளுக்குப் புதுக் கருக்கான சுத்தமளிக்க
உயர்ந்தியான வழி புதிய டபிள். எலுமிச்சை டிட்டர்ஜெண்ட் வில்லை
—இது துணிகளுக்கு லாண்ட்ரி-சலவை போலவே சிறப்பொளி வழங்குகிறது.

இந்தக் குடும்பத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளப் போறேனாமா!

ஏன்? எனக்கு என்ன ஆச்சு?

இத்தனே வருஷங்களாகக் காப்பாற்றிய குடும்பத்தை, தொடர்ந்து காப்பாற்ற எனக்குத் தெரியாதாமா!

இந்தப் பெண் ஆகாசத்திலிருந்து குதித்து, என்னவோ புரட்டிவிடப் போகிற மாதிரி என்ன பித்துக்குளி பேச்சு இதெல்லாம்!

புத்திசாலி, பந்தபாசம் உள்ளவன் என்று நம்பிய விசு, இத்தனே அசட்டுத் தனமாய் எப்போதிலிருந்து பேச ஆரம்பித்தான்?

காதல் என்றுல் கண், மண் தெரியாது என்பார்களே — அதன் பாதிப்பா இதுவும்!

''நித்யா இன்னொண்ணுகூட சொல்லச் சொன்னும்மா — ஏதாவது காரணத்தால எங்க கல்யாணம் இப்ப நடக்கறதுலே உனக்குச் சம்மதம் இல்லேன்னு, பரவாயில்லே, நிச்சயதார்த்தத்தை உடனே செய்துடலாம். அப்புறம் அம்மா சொல்லறப்போ கல்யாணம் ஆனப்புறம்கூட மைதிலி கல்யாணத்தை வைச்சிக்கலாம்'னு அவ சொல்லச் சொன்னும்மா!''

பட்டென்று அடித்துக் கொள்ள வேண்டும் போன்ற ஆத்திரம் சீதாலக்ஷ்மிக்கு எழுந்தது.

நித்யா அது சொன்னுள், நித்யா இது சொன்னுள்!

ஏன் — இந்தப் பிள்ளைக்குச் சுயமாய் சிந்திக்கும் சக்தி அடியோடு போய் விட்டதா, என்ன?

''என்னம்மா, எதுக்கும் பதிலே பேசாம இருக்கே?''

எல்லை மீறிப் பரவிவிட்ட ஆத்திரத்தின் காரணமாக அழுகை அடங்கிவிட, அவள் பிள்ளையை அழுத்த எறிட்டாள்:

''கல்யாணத்தை மூணு, நாலு வருஷம் கழிச்சு வைச்சிக்கறதுன்னு அது வரைக்கும் அவ எங்க இருக்கறதா உத்தேசம்?''

''இங்கதாம்மா.... உன்கூடத்தான். அவ அப்பாதான் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கலியே! அப்புறம் அவர் கூடவோ, இல்லே தனியாவோ எப்படிம்மா நித்யாவால இருக்க முடியும்?''

''வீட்டுலே தினம் தனியாவர்த்தனம்தானே வாசிச்சுக்கிட்டிருக்கீங்க... தேத்து கச்சேரிலே தனியாவர்த்தனம் சான்ஸ் குடுக்கலேன்னு எதுக்கு மோனக்கிட்டிருக்கீங்க...?''

✤

''கல்யாணமாகாத ஒரு பொண்ணு நம்மகூட மட்டும் எப்படி இருக்க முடியும்? நானே இருக்கத்தான் போறேனா விசு?''

—கோபம் வார்த்தைகளில் பளிச்சென்று வெளிப்பட, விசு மிரண்டு போனுன்.

''ஏம்மா, இருந்தா என்னம்மா?''

''முன்பின் தெரியாத பெண் நம்ம கூட இருக்கறதை அவ அப்பா, அம்மா பார்த்துண்டு இருப்பாநு நினைச்சியா? ஊர் உலகம் என்ன சொல்லும்னு நினைக்காம என்ன பேச்சு இது? என்னுச்சு உனக்கு விசு? காதல்ங்கற மயக்கம் யோசிக்கிற சக்தியைக்கூட உன்கிட்டே இருந்து எடுத்துண்டுடுத்தா?''

—அம்மா குரலே எழுப்ப, விசுவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டான்:

''நா ஒண்ணும் நூனே இல்லாம, யோசிக்காம பேசலேம்மா. நித்யா நம்ம கூட இருந்தா என்ன? அவ மேஜரான பெண். அவளே ஒருத்தரும் ஒண்ணும்பண்ண முடியாது,தெரியுமா?''

''மண்ணுங்கட்டி மேஜர்.. பணம் இருக்கிறவா என்ன அக்கிரமம் வேணும் பண்ணத் தயங்கமாட்டா.எம்.ஏ. படிக்கறேன்னு நீ போயிடுவே. நானும், உன் தங்கைகளும் இங்க அவளே

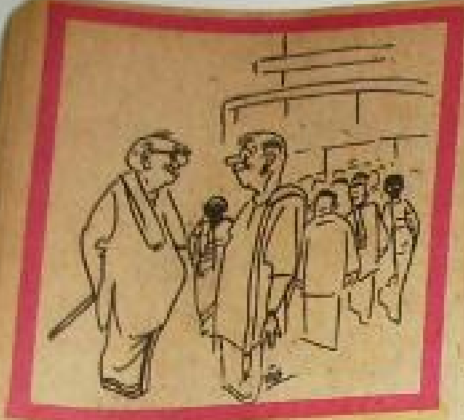

''நேத்து ஏதோ அபூர்வ ராகம் பாடினேளாமே. அப்ப நான் கான்டீன்லே இருந்தேன். என்ன ராகம் அது?''

''...போஜனப்ரியா!''

✠

வைச்சுண்டு அவ அப்பாகிட்ட மாட்டிண்டு முழிக்கணுமா?''

''சரி, அப்ப கல்யாணத்துக்கு ஒத்துண்டு. இந்தாத்து மாட்டுப் பொண்ணு அவளைத் தைரியமா நீ உன் கூடவே வைச்சுக்கலாம்!''

கண்ணைக் கட்டிவிட்ட குதிரையாகத் தன் பாயிண்டையே விசு திரும்பத் திரும்பப் பேச, சீதாலக்ஷ்மி பக்கென்று வெடித்தாள்:

''கல்யாணம்.. காதல்.. த்தாந்தெதி.. என்னடா ஆச்சு உனக்கு? நானும் அப்போலேந்து போறுப் போறது, போறுப் போறதுனு பொறுத்துண்டிருக்கேன். நீ தத்துப்பித்துனு பேசிண்டே போறியே! மொட்டு மொட்டா மூணு தங்கைகளை வைச்சிண்டு இருக்கற இருபத்தோரு வயசுப் பையன் பேசற பேச்சாடா இது! வெட்கமாயில்லே உனக்கு! மைதிலிக்குப் பதினாறு வயசு ஆச்சு. திரும்பிப் பார்த்தா மாப்பிள்ளை தேடணும். அந்தப் பொறுப்பு இல்லாம கல்யாணம், காதல்னு அலையறயேடா.. இப்படித் தைரியமா என்கிட்ட வந்து பேச உனக்குக் கூச்சமாயில்லே?''

அம்மா யதார்த்தவாதி, புரிந்து கொள்வாள். கோபம் வந்தாலும் நிலைமையை விளக்கினால், கடைசியில்

'சரி, உன் இஷ்டம்' என்று விட்டுக் கொடுத்து விடுவாள் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த விசு, அம்மா 'வெட்கமில்லே, கூச்சமாய் இல்லே' என்றதும் ரொம்ப அடிபட்டுப் போனான்.

இருபத்தோரு வயசில் காதல் கூடாதா? கல்யாணம் என்ற பேச்சு எடுக்கக் கூடாதா?

நித்யாவும் தானும் சத்தியமாய் ஒன்றாய் நின்று பொறுப்புகளைச் சுமப்போம் என்றால் அதில் நம்பிக்கை இல்லையா?

''தங்கைகளையோ, உன்னையோ அம்போனு விடற எண்ணம் எனக்கு இல்லே, நித்யாக்கும் இல்லே. அதை ஞாபகத்துலே வைச்சுண்டு பேசும்மா.''

''ஆஹா! வைச்சிண்டுதான் பேசறேன்டா. போன வீடுக்கு வந்தப்பவும் 'நா இருக்கேம்மா. தங்கைகளைப் பத்திக் கவலைப்படாதே. ஜாம் ஜாம்னு கல்யாணத்தை நா நடத்தறேம்மா'னு சொன்னவன்தான் இன்னிக்கு வந்து கல்யாணத்தை முதல்லே நடத்திடுனு கேக்கறதை ஞாபகம் வைச்சிண்டுதான் பேசறேன்.''

சாதாரண அம்மாக்கள் மாதிரி சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டு, தான் சொல்வதைக் காதில் வாங்காமல் தப்பபிப்பிராயத்தோடு அம்மா பேசுவதாகத் தோன்றியதால் உண்டான அயர்ச்சியோடு ''தங்கைகள்.. தங்கைகள்.. அம்மா இவா நினைப்புதானா உனக்கு? என் லைஃப், என் சந்தோஷம் இதுபற்றி உனக்குக் கவலையே இல்லியா? அக்கறை இல்லியா?'' என்று விசு கத்த,

மாரில் ஓங்கி அறைந்துவிட்ட வலியுடன் சீதாலக்ஷ்மி நிமிர்ந்தாள்:

''ஏ.. என்னடா சொன்னே? சந்தோஷம், என் லைஃப்லே அக்கறை இல்லையானு கேக்கறே? அடப்பாவி, பொண்ணைப் பெத்தவர், சம்பிரதாயப் படி இங்க வந்து பிள்ளை கேட்டா, பெத்தவா வீட்டுக்கு மூத்த ஆம்பிளையா போடி கேட்டு, சுயநலத்தோடு இப்படிக் கேட்ட உனக்கு எப்படிடா மனசு வந்துது... எப்....?''

மேலே எதுவும் பேச முடியாமல் அப்படியே மடிந்து உட்கார்ந்து அழ, விசு திகைச்சுக் கிட்டுப் போனான்.

மை காட்!

உணர்ச்சிவசப்பட்டு என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டேன்!

அம்மா சொல்கிற மாதிரி இந்தச் சுயநலமான எண்ணம் என்னுள் வியாபித்திருப்பது நிஜம்தானா? அதான்....

வாட் அபௌட் மை லைஃப் என்று துணிந்து கேட்டுவிட்டேனா..? ச்சே...! பரிதவிப்புடன் விசு, அழும் அம்மாவை நெருங்கி முட்டிக்கால் போட்டு உட்கார்ந்தான்.

அவள் கையைப் பிடித்து நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டான்:

''ஐம் ஸாரிம்மா.. ரியலி ஸாரி.. அந்த மாதிரி அர்த்தத்துலே நா பேசலே, ஸாரிம்மா.. ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்..!''

சீதாலக்ஷ்மி அவன் பிடியிலிருந்து தன் கையை விலக்கிக் கொண்டாள்.

இந்த வார்த்தை இவன் வாயிலிருந்து வந்தபின், இனி மனசை மாத்திக் கொள் என்று கேட்பது அர்த்தமில்லாதது என்ற நினைப்புடன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

மனசு வெறுத்துப் போய்விட்டதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

மேற்கொண்டு அங்கே உட்கார்ந்து அவளுடன் பேசக்கூடப் பிடிக்காத அளவுக்கு நெஞ்சம் கசப்பதையும் உணர முடிந்தது.

சுயநலத்தோடு இருக்கப் பிள்ளை முடிவு எடுத்து விட்டான். இனி என்ன சொல்லி என்ன? போகட்டும். அவன் விருப்பப்படி நடக்கட்டும்.

சீதாலக்ஷ்மி எழுந்தாள்:

''உன் லைஃப், உன் சந்தோஷம் ரொம்ப முக்கியம்தான் விசு. நா இல்லேனு சொல்லலே. அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு நீ முடிவு எடுத்துட்டா உன் இஷ்டம். நா எதுவும் சொல்லப் போறதில்லே. அந்தப் பொண்ணைப் பெத்தவர், சம்பிரதாயப் படி இங்க வந்து பிள்ளை கேட்டா, பெத்த கடமைக்காக உங்க கல்யாணத்திலே நா வந்து நின்னுட்டு வரேன். ஆனா, அவா வீட்டுச் சம்மதம் கிடைக்கலேன்னு என் சம்மதமும் உங்களுக்குக் கிடைக்காது. இது நிச்சயம். 'புருஷன் இல்லாதவ, மூணு பெண்களை வச்சிண்டு இருக்கிறா, இப்ப பணக்கார வீட்டுப் பெண் அகப்படவும், பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அவளை மயக்கிப் பிடிச்சுண்டு வந்துட்டா'ங்கற பேர் உனக்கோ, என் பெண்களுக்கோ

''இன்னிக்கு ரொம்ப குளிர்!''

''அப்படி தெரியலையே!'' ஒன்றும்

ஞ

வரவேண்டாம். இன்னொண்ணையும் கேட்டுக்கோ. உன் மனசு தெரிஞ்ச பிறகு இந்த நிமிஷத்துலேருந்து உன்கிட்ட எந்த உதவியையும் கேட்டு நா வந்து நிக்கமாட்டேன். உன் பணமோ, உடல் உழைப்போ எனக்குத் தேவையில்லே. உங்கப்பா போனப்பவே ஒண்டியா அத்தனையும் சமாளிச்சவ நா. இனி மேலும் தனியா இருந்துக்கத் தெரியும். அதை ஞாபகம் வச்சிக்கோ.''

அழுகையினூடே, ஆனால் அழுத்தமாகப் பேசிவிட்டு அங்கு நிற்கப் பிடிக்காதது போல, தன் அறைக்குச் சென்று சீதாலக்ஷ்மி கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டாள். அம்மா பின்னோடு சென்று, அவளோடு பேச முயற்சித்து அது நடக்காமல் போக, மதியம்வரை தவித்து விட்டு, இருக்கிற மனநிலையில் தங்கைகளுடன் சிரித்துப் பேசுவது இயலாத காரியம் என்று புரிய, மூணு மணிக்கெல்லாம் சென்னைக்குத் திரும்ப பஸ் ஏறி சீட்டில் உட்கார்ந்தபோது உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஏதோ சொன்னதும், அதை அம்மா தப்பாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டதும், இனி இருவருக்கும் ஆயுசு பரியந்தம் ஒரு தழும்பாகவே இருக்கும் என்பதை நினைக்கையில் விசுவின் நெஞ்சுக்குள் கல்லுக்கல்லாக என்னவோ உருண்டு வந்து அடைத்துக் கொண்டன.

(தொடரும்)

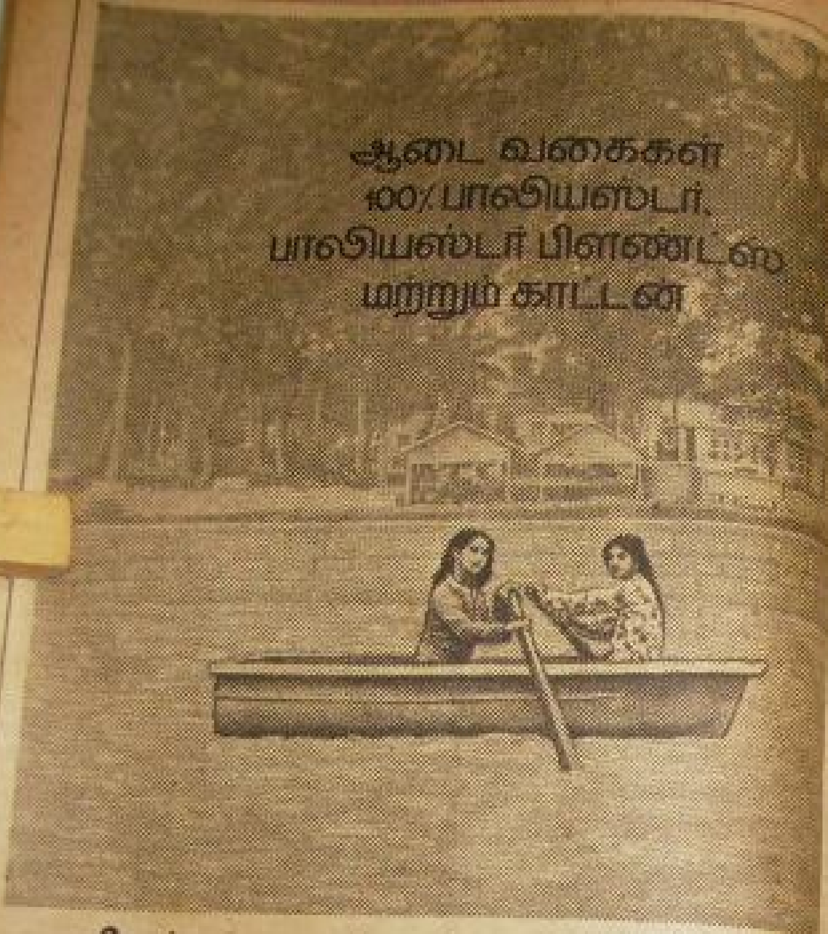

சிறந்த ரகங்கள். சரியான வி

அதிகாரப்பூர்வமான ஏஜெண்டுகள்: (தமிழ்நாடு மற்றும் பாண்டிச்சேரி) ஜே அண்டு ஜே எண்டர்பிரைசஸ், 14/F1 அன்சாரி தெரு, ராம்நகர், கோயமுத்தூர் 9. செமி ஹோல் சேல் டிப்போக்கள்: சென்ட்ரல்

போகப் போக...

சிவசங்கரி

12

''ஸோ''

''அவ்வளவுதான்..!''

''இப்ப என்ன பண்ணறது விசு?''

விசு தலைமுடியைக் கோதிக் கொண்டான். மீசையை வழித்து, முகவாயைத் தடவிக் கொண்டான்.

''தெரியலே நித்தி..''

நித்யா, அருண் பக்கம் திரும்பினாள்.

''நீங்க என்ன சொல்றீங்க அருண்?''

விசு ஊரிலிருந்து திரும்பி விட்டதை நித்யாவுக்குத் தெரிவிக்கக் காலையில் அருண் அவளுக்கு போன் செய்திருந்தான்.

விசுவைப் பார்க்கவோ, சந்திக்கவோ கூடாதென்பது சதாசிவத்தின் கட்டளையாகையால் இருவரும் கவனத்துடன் பேசினர்.

''நித்யா..!''

''ம்..''

''பக்கத்திலே யாராவது இருக்காங்களா?''

''ம்..''

''அப்பா?''

''ம்..''

''ஓ.கே. நா அரை நிமிஷம் பேசிட்டு வைச்சிடறேன். விசு வந்திட்டான். சாயங்காலம் என் ஃப்ளாட்டுலே மீட் பண்ணலாமானு கேட்டான்.''

போன விஷயம் என்னாயிற்று என்று கேட்கத் துடித்த நாவை அடக்கி ''முடியாது, கஷ்டம்'' என்று மட்டும் பதில் சொன்னாள்.

''சரி, வாட் அபௌட் மை ஆபீஸ்? மூணு மணி சுமாருக்கு வர முடியுமா?''

''ம்..''

''நீ காலேஜ் வாசல்லே நிக்கறியா! நா வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கறேன்!''

''ம்!''—என்ற நித்யா, அப்பா தங்கள் பேச்சைக் கேட்பதைப் புரிந்து கொண்டு தொடர்ந்தாள்:

''எல்லாம் வருது அருண். அடிக்கடி பிக்சர் போக முடியாது. படிக்கணும். ப்ளீஸ், அண்டர்ஸ்டாண்ட். இன்னொரு நாள் பார்க்கலாம். வைச்சிடட்டுமா?''

அவள் ரிஸீவரை வைத்துவிட்டுத் திரும்பியதும், எதிர்பார்த்த மாதிரியே சதாசிவம், ''என்ன விஷயம்?'' என்றார்.

''காஸினோவிலே 'டு மீலிட் வார் லீங்'னு நல்ல படமாம். வாறியான்னான். ஸாரி, படிக்கணும்னேன்.''

தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு உள்ளே போகத் திரும்பினவள், அப்பாவிடம் பொய் சொல்லிட்டோமே என்று ஒரு கணம் தோன்றிய வருத்தத்தை, அ—அவர் தானே என்னை இப்படி நடந்து கொள்ளும்படி தூண்டுகிறார் என்று சமாதானம் சொல்லி அடக்கினாள்.

கார் கிளம்பும்வரை நித்யாவுக்குப் பொறுமை இல்லே.

''என்னாச்சு விசு?''

விசு உதட்டைப் பிதுக்கி, [illegible] ஆட்டி, கட்டைவிரலைக் கீழ்நோக்கிச் சாய்த்துப் பிடித்தான்.

''என்ன சொல்றீங்க? நீ என்ன சொன்னே? விவரமா சொல்லேன்.''

கார் ஓடி அருண் அலுவலகத்திற்கு முன் நின்று, லிஃப்டில் ஏறி, மாடிக்கு அவன் அறைக்குச் சென்று உட்கார்ந்த பின்பும் விசு பேச, குறுக்கே எதுவும் பேசாமல் அத்தனையும் மௌனமாக நித்யாவும், அருணும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

மதியம் மூன்றுக்கு, கடைசி வகுப்பை கட் பண்ணிவிட்டு வெளியே வந்தபோது, சற்றுத் தள்ளி தன் டாட்ஸனில் அருண் காத்திருந்தான். பக்கத்தில் விசு.

முகம் கொஞ்சங்கூட நன்றாக இல்லே.

போன காரியம் என்னாயிற்று என்று கேட்பது நித்யாவுக்குக் கஷ்டமாக இல்லே.

விசு நகர்ந்து கொள்ள, அவன் பக்கத்தில் நித்யா அமர்ந்து கொண்டாள்.

''ஸோ?''

''அவ்வளவுதான்!''

''இப்ப என்ன பண்றது?''

விசு தலைமுடியைக் கோதி, மீசை வழித்து முகவாயைத் '' தேய்த்
''தெரியலே'' என்றான்.

''நீங்க என்ன சொல்றீங்க அருண்

அருண் உடனே பதில் சொல்லா
நிதானித்து, ''யோசிக்கணும் நித்

இதுலே அவசரம் கூடாது. வெட் அண் ஸீ'' என்றான்.

டியூனை அழைத்து மூன்று காபிகளைக் கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு, இருக்கையில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

விசுவின் அம்மாவாவது, அவர் பேசியதாகச் சொன்ன வார்த்தைகளாவது, எதுவும் அருணுக்குக் கோபமே வரவில்லை.

விசுவை ஆதாரமாகக் கொண்டு எத்தனை உயரக் கோட்டையை அவர் கட்டியிருந்தார் என்பது அவன் அறிந்தது தான்.

விசு தான்தோன்றித்தனத்துடன், பொறுப்பில்லாமல் ஓடி விடும் பிள்ளை இல்லை என்றாலும், இந்த நிமிஷத்தில் அவர் கண்ணுக்கு விசு அப்படித் தோன்றுவது நியாயம்தானே?

தங்கைகள், அம்மாவின் மேல் அக்கறை இல்லாமல் சுயநலமே உருவாய் விசு மாறிவிட்ட மாதிரி இந்தச் சமயத்தில் அவர் நினைப்பது இயற்கைதானே?

காலப்போக்கில், இந்த அதிர்ச்சி குறையும்போது, அவர் அபிப்பிராயம் கூடும் மாறலாம்.

இதுவரை?

நித்யாவின் அப்பா கண்டிப்பாய் இந்தத் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கப் போவதில்லை. அவராவது, போய் பிள்ளை கேட்பதாவது? ஹோ! அது இந்த ஜென்மத்தில் நடக்கும் விஷயமாகத் தோன்றவில்லை.

ஸோ?

இப்போது இவர்கள் என்ன பண்ண வேண்டும்?

விஷயத்தை இப்போதைக்கு மறந்து விடலாம் என்றால் சதாசிவம் விட்டு விடத் தயாரா? அவர் நித்யாவிடம் திருமணப் பேச்சை எடுத்தால்..?

அருணுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

அதீதக் காதலில் லயித்து, இணையத் துடித்து, பெரியவர்களின் ஒத்துழைப்புக் கிடைக்காமல், விசுவும் நித்யாவும் தவிப்பது வேதனையைத் தர, இவர்களை என்ன சொல்லிச் சமாதானப்படுத்துவது என்ற நினைப்புடன் அருண் அமர்ந்திருக்கையில், பையன் காபி கோப்பைகளைக் கொணர்ந்து வைத்துவிட்டுப் போனான்.

நீட்டிய காபியைக் கையில் வாங்கிய நித்யா, ''இப்ப என்ன பண்ண... விசு'' என்றாள் மீண்டும்.

''பேசாம எல்லாம் முடியற வரைக்கும் இந்தப் பேச்சையே அப்படியே மறந்துட்டு, கவனமா படிச்சு பரீட்சையை எழுதிட்டு, திரும்ப இதைப் பத்தி யோசிக்கறதுதான் சரின்னு எனக்குத் தோணறது.''

காபி கப்பை டேபிள்மேல் வைத்துவிட்டு, ''நோ'' என்றாள் நித்யா.

''எங்கப்பா எனக்கு ஒரு வாரம் டைம் கொடுத்திருக்கார்—உன்னை மறக்கறதுக்கு. அதுக்கு இன்னும் மூணு நாள் இருக்கு. அதுக்கப்புறம் அவரா என் கல்யாணப் பேச்சை எடுப்பார்! அப்புறம் அப்பாகிட்ட கண்டிப்பா பேச முடியாது பார்.. ஐ நோ...''

விசு சலிப்புடன், ''நீயாவே எதை எதையோ கற்பனை பண்ணிக்கறே நித்தி'' என, அவள் திரும்ப, ''நோ, ஐம் நாட்'' என்றாள்.

''எங்கப்பாவை எனக்குத் தெரியும் விசு. அவர் சொன்னு சொன்னதுதான்...''

அருண் குறுக்கிட்டான்:

''ஓ.கே. இப்ப என்ன பண்ணலாம்னு நீ நினைக்கிறே?''

நித்யா எழுந்து குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தாள், நின்றாள், யோசித்தபடி நடந்தாள்.

''விசுவோட அம்மா சொன்னதை அவர்கிட்டே லாஸ்ட் சான்ஸா சொல்லிப் பார்த்தா என்ன?''

''என்னது!''

''விசு அவனோட அம்மாகிட்ட பேசிறான், நீங்க வந்து முறையா பெண் கேட்டா அவங்களும் சம்மதிக்கத் தயாரா இருக்காங்கனு சொன்னு!''

''சொன்னு..?''

''எங்க லக், அவர் மனசு மாறி சரின்னு சம்மதிச்சுட்டா நல்லது தானே!''

''சம்மதிக்கலேன்னா..?''

நித்யா திரும்ப நடந்தாள், நின்றாள்.

''அப்ப கஷ்டம்தான். பட், அதுக்காக நா இடிஞ்சி போகப் போறதில்லே. கால வைச்சாச்சு, இனி பயந்து தால ஆகப் போறது என்ன? தக்கிறதா?''

''இது விஷப் பரீட்சை நித்தி.''

''இல்லே விசு; வழவழன்னு இருக்கிறதைவிட... ஆச்சுது முடிவு தெரிஞ்சுடறது நல்லது.''

''நித்தி, ப்ளீஸ்..!''

நித்யா விசுவின் பின்னால் சென்று அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள். படபடப்புடன் பேசினாள்:

''டோண்ட் வொர்ரி விசு. மிஞ்சிப் போனா என்ன ஆயிடும்? அதையும் பார்த்துடலாமே..! இங்க ஓட ஓட விரட்டினா நாம ஓடிடுவோமா என்ன? நா மேஜரான பெண். என்னை அவரால ஒண்ணும் செய்ய முடியாது..''

சொன்னபடியே, அன்று இரவே அப்பா ஆபீஸிலிருந்து வந்த பிறகு மெதுவாய் அவர் அறைக்குச் சென்று தான் தீர்மானித்திருந்ததை நித்யா கூற, அங்கு ஒரு பூகம்பம் வெடித்தது.

''நீ அவனை சந்திச்சியா?''

''ம்.''

''எப்போ?''

நித்யா பதில் சொல்லாமல் நிற்க, மீண்டும், ''ஆன்ஸர் மீ'' என்று சதாசிவம் அடிக்குரலில் உறுமினார்.

''இன்னிக்கு சாயங்காலம்.''

''எங்கே?''

''ட்ரைவ் இன்லே!''—நித்யா யோசிக்காமல் பேசினாள்.

''மீட் பண்ணப் போறதை எப்ப பேசிகிட்டீங்க? ஹௌ? வென்?''

அப்பா அடியைத் தருவாரோ என்பது புரிய, நித்யா கொஞ்சம் நிதானித்தாள்.

அருணைக் கூடுமான வரையில் சம்பந்தப்படுத்தாமல் இருப்பது நல்லதோ? நாளைக்கு அவன் மூலம் ஏதாவது உதவி தேவை என்றால் அவனை இதிலிருந்து விலக்கி வைப்பதுதான் சரியோ?

''காலேஜ் விட்டு வெளியே வந்தப்ப வாசல்ல விசு நிக்கறதைப் பார்த்தேன். 'உன்கிட்ட பேசணும்'னு சொன்னான். ட்ரைவருக்குத் தெரியாம வெளியே வந்து இரண்டு பேருமா ட்ரைவ் இன்னுக்குப் போனோம்.''

''பொறுக்கிப் பய, அவன் காலேஜ் வாசல்லே வந்து நின்னு நீயும் கூடவே போனியா? மை காட்! யாராவது பார்த்தா எத்தனை அசிங்கம்! இந்த ட்ரைவர் மடையன் தூங்கிட்டு இருந்தானா? அங்கேயிருந்து வீட்டுக்கு எப்படி வந்தே?''

''மறுபடியும் காலேஜுக்குப் போய், காத்துட்டு இருந்த கார்ல வந்தேன்.''

''என்னது! தாலியிலே பதினொரு முடிச்சுப் போட்டிருக்கார் மாப்பிள்ளை..?''

''போட்டோ எடுத்து முடியற வரைக்கும் தாலி கட்டற போஸ் கொடுத்ததிலே வந்திருக்கு..!''

—எம். பூங்கோதை

''டாடி! இது என்ன கோர்ட் விசாரணையா? முக்கியமா நா கேட்டதை விட்டுட்டு எதுக்கு இத்தனை கேள்வி கேக்கறீங்க?''

அவளை முடிக்க விடாமல் ''ஷட் அப் ஐ ஸே!'' என்று சதாசிவம் கத்தினார்.

''ஒரே பெண்ணுன்னு அளவுக்கு மீறிச் செல்லம் கொடுத்தது தப்பா போயிட்டது—இனிமே மேற்கொண்டு ஒரு வார்த்தை நீ பேசினேக்கூட நா பொல்லாதவனா ஆயிடுவேன். அந்த மச்சரம்மா விரலைச்சிக் கூப்பிடுவாங்களாம், நா ஓடணுமாம்! மை காட், மை காட்.. உங்கப்பாவை சாதாரண ஆளுன்னு நீ, அந்த ராஸ்கல், அவனோட அம்மா எல்லாரும் நினைச்சிட்டீங்களா? நான் யார்னு காட்டறேன். ஒரு விடோ.. என்னது? பிள்ளை கேட்கணுமா? மை ஃபுட்.. என்ன திமிர் இருந்தா அந்தம்மா அப்படிப் பேசுவாங்க. உனக்கு எத்தனை அரோகென்ஸ் இருந்தா அதை வந்து தைரியமா என்கிட்ட சொல்லுவே? ம்—ஆல்ரைட்—இப்ப சொல்றேன், கேட்டுக்க.. அந்த விசுவை நீ கட்டிக்க நா கண்டிப்பா சம்மதிக்க மாட்டேன். இந்த நிமிஷத்திலேருந்து நீ அவனை மறந்திடணும், கேட்டுதா? ம—ற—ந்—தி—ட—ணு—ம்—அவ்வளவுதான். த மேட்டர் என்ட்ஸ்..''—பேசியதோடு சதாசிவம் நிற்கவில்லை. மறுநாள் காலையிலிருந்து செயலிலும் இறங்கினார்.

"போய் சர்டிபிகேட் வாங்கினியே, டாக்டர் நீயே போய் வாங்கிட்டு வாரதுதானே..?"

"ஏன் சார்..?"

"உன் பேர் 'ரமணி'ங்கறதை [illegible] நினைச்சு உனக்கு ஏதோ 'கர்ப்பப் பை' [illegible] கிறதா டாக்டர் சர்டிபிகேட் கொடுத்திருக்கார் [illegible]"

—கெ. [illegible]

வீட்டிலிருந்த இரண்டு டெலிபோன்களுக்கும் பூட்டு மாட்டினார். போன் அடித்தால், தானே வந்து எடுத்தார்:

"இனிமே என்னைக் கேட்காம நீ எங்கயும் போகக் கூடாது" என்று மகளிடம் அழுத்தமாகச் சொன்னார். காலையிலும், மாலையிலும் தானே வண்டி ஓட்டிக் கொண்டு அவளைக் கல்லூரியில் விடப் போவதாகவும் கூறினார்.

"என்ன டாடி இது? என்னே இப்படி நடத்தறீங்க? இது என்ன சினிமாவா? கதையிலே வர்ற மாதிரி என்ன ஹாரிபிள் ட்ரீட்மெண்ட் இது!" என்று கத்திய மகளை, "ஷ்!" என்று அடக்கினார்.

"கத்தாதே... பி.காம்., படிப்பை [illegible] முடிக்கணும்னு இதைத் தவிர [illegible] வேற வழியில்லே... என்னையும் மீறி நீ அந்தப் பையனை சந்திச்சே—அப்புறம் நடக்கறதுக்கு நீ வருத்தப்பட்டுப் பிரயோஜனம் இல்லே... நீ நடந்துக்கிட்டதுக்கு, நா இப்படித்தான் நடந்துக்கறது சரி... புரிஞ்சுதா?"

அதற்கப்புறம், நிலைமையின் தீவிரம் புரிந்து நித்யா ஒரு வார்த்தைகூட அவரிடம் பேசவில்லை. அடங்கிப் போனாள்.

அன்று மாலை அப்பாவிடம் பேசினானா இல்லையா என்பதை அறிந்துகொள்ள அருண் நேரில் வந்தபோது உம்மென்று முன்னறையில் உட்கார்ந்துவிட்டு, எழுந்து அப்பாவுக்குப் பின்புறம் சென்று 'போன்' என்று சைகை காட்டிவிட்டு உள்ளே போனான்.

எதுவும் புரியாமல் போக, அரைமணி கழித்து அருண் போனில் அவளை அழைத்தான். சிறு புன்னகையுடன் 'உனக்குத்தான்' என்று சதாசிவம் ரிஸீவரை நித்யாவிடம் கொடுக்க, அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது அது அருண் தான் என்று.

"என்னாச்சு நித்யா? அப்பாகிட்டப் பேசினியா? அவருக்கு இஷ்டமில்லையா? கோபமா?"

"ரொம்ப..."

"விவரம் தெரியணுமே—மேலே வர்தியா பேசலாம்..."

"ம்ஹூம்—கஷ்டம்."

"நாளைக்கு லைப்ரேரிக்குக் [illegible] பண்ண வர்றியா, நானும் [illegible]"

"ம்."

"எத்தனை மணிக்கு [illegible] நைன்?"

"ம்."

"வீக வரலாமா?"

"வேணும்" என்ற நித்யா, "[illegible] பாக முடியாது அருண்—இப்[illegible]" என்று சொல்லி, பட்டென்று [illegible] வைத்தாள்.

பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த [illegible] என்ன என்று கேட்கும்முன், "[illegible] ட்ராமா—யாருக்கும் [illegible] பார்க்[illegible] வேற வேலை இல்லே" என்று [illegible] மென்றே முணுமுணுத்துக் கொண்[illegible] அறைக்குப் போனாள்.

மறுநாள் காலேஜ் [illegible] அருணை [illegible] ரூனத்தில் சந்தித்தாள். மாடி [illegible] யில் நின்று அப்பா கண்காணி[illegible] பார்த்தபடியே சுருக்கமாக அருண[illegible] விவரத்தைச் சொன்னாள்:

"அவருக்கு உங்க மேல சந்[illegible] வரலே. ஸோ, நீங்க பழையபடி [illegible] இட்டு, போன் பேசிட்டு இருக்க [illegible] உங்க மூலமாக இனிமே [illegible] சந்திச்சாத்தான் உண்டு. அப்பா [illegible] ஸீரியஸா இருக்கார். நாம [illegible] இருக்கணும். நாளைக்கு லஞ்ச் [illegible] உங்க ஆபீஸுக்கு வரேன். விவ[illegible] வரச் சொல்லுங்க. [illegible] பேசணும்."

"நா வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கவா[illegible]"

"வேணும் அருண், நானே [illegible] தனியா வர்றதுதான் தேவலே."

திட்டமிட்டபடி மறுநாள் [illegible] சந்தித்தார்கள். என்னென்[illegible] விவாதித்தார்கள். நானு [illegible] அப்பா காருடன் காலேஜுக்கு [illegible] விடுவதற்குள் தான் அங்கு போ[illegible] வேண்டுமென்று மூணரைக்கு [illegible] புறப்பட்டபோது, தன் தீர்மான[illegible] அடித்துப் பேசியதோடு, விகளை[illegible] அதை ஏற்கும்படி செய்துவிட்டே [illegible] கிளம்பினாள்.

(தொடரு[illegible])

13

ஒரு கையில் புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு, அதைப் படித்தபடியே ஒரு [illegible] சாப்பிட்டு நித்யா எழுந்து தன் அறைக்குப் போவதைப் பார்க்கையில் [illegible] பாவமாக இருந்தது. கணவர் பக்கம் திரும்பினாள்.

"பார்த்தீங்களா—ஒரே வாரம்—இன்[illegible] ஒரே வாரம். எப்படி அவள் [illegible] [illegible] அடக்கி வழிக்குக் கொண்டு [illegible] விட்டேன் பார்த்தியா" என்ற [illegible] பெருமையுடன் சதாசிவம் [illegible] அப்பது புரிந்தது.

"ச்சே! பாவங்க!"— ராஜி [illegible] மறைத்துக் கொண்டு பேசினாள்.

"இதுலே பாவப்பட என்ன இருக்கு [illegible]? அவ சின்னப் பெண். அவளுக்கு [illegible] தெரியும்? [illegible] [illegible] [illegible] விட்டும் சாக்லேட்டோ [illegible]"

கணவர் சொல்வது சரி என்றே அவருக்குத் தோன்றியது.

பத்து நாட்களில் [illegible] [illegible] சொல்லும்படி [illegible] இருக்கவே செய்தன.

[illegible] தூக்கம் இல்லே, எதிர் [illegible] டல் இல்லே, சாப்பிட ஆசை இல்லே, [illegible] சுத்தம் இல்லே.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

இதெல்லாம் மாற்றங்கள்தானே!

போகப் போக...

[illegible]கொடுப்போம்? கசப்பா மருந்து கொடுத்து, தேவையானா இஞ்செக்ஷன் [illegible] போட்டு, முதல்லே உடம்பைச் [illegible] ஆக்கற வழியைப் பார்ப்போம் [illegible]! இதுவும் அது மாதிரிதான். [illegible] மனசு கெட்டுப் போய் [illegible] இந்த ஷாக் ட்ரீட்மெண்ட் [illegible] இருந்தது, கொடுத்தேன். [illegible] இன் ஆல்ரைட்! நம்ம பெண் [illegible] நல்லதுக்குத்தானே இப்படி [illegible] நடந்துக்கிட வேண்டியிருந் [illegible]? இல்லேன்னு இதுவரைக்கும் ஒரு [illegible] அவளை அதட்டிப் பேசி[illegible]?"

ராஜி பதில் பேசாமல் [illegible] [illegible] நம்மளை விரலால் [illegible] 'ணங்'கென்று கண்டி ஓசைப்படுத்[illegible].

விகளை மறந்துவிட வேண்டுமென்று சதாசிவம் சொன்ன பிறகு இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு அடமான அடம் பண்ணிக் கொண்டு சத்தம் அழுகையுமாக இருந்தவள், இன்று இப்படி இருப்பது மாற்றம்தானே!

அப்பா சொல்வது தன்னுடைய நல்லதுக்குத்தான் என்று புரிந்து போய் விட்டதோ?

என்னைப் பெற்றவர் என் நல்வாழ்வுக்காகத்தான் பாடுபடுவார் என்பதை உணர்ந்து விட்டாளோ?

இருக்கும், அப்படித்தான் இருக்கும்.

"ராஜி....!"

சிவசங்கரி

—சின்ன நாளில் சதாசிவம் அழைக்க, அவள் திரும்பினாள்.

''அருணைக் கட்டிக்கறது சம்பந்தமா நித்யாகிட்ட பேசிப் பார்க்கட்டுமா?''

ராஜி புருவங்களை நெறித்தாள்:

''அதுக்குள்ளேயா? கொஞ்ச நாள் போகட்டுமே! இப்பதான் அவ ஒரு இருசா தண்ணித் தெத்திகிட்டு இருக்குற மாதிரி தோணுது.''

''அதனாலதான் உடனே பேசிட லாம்னு நா நினைக்கறேன். இப்ப என் கிட்ட அவளுக்குப் பயம் இருக்கு. அப்பா தனக்கு நல்லதுதான் செய்வார்னு அடங்கிட்ட மாதிரி தோணுது. இந்தப் பயமும் அடக்கமும் இருக்கறப்பவே, சூட்டோட சூடா அருணைப் பிடிச்சிருக் கானு கேட்டு நிச்சயம் பண்ணிட லாம்னே நா நினைக்கறேன்.''

''எக்ஸாமுக்குப் படிக்கிற பெண்ணை வீணா குழப்பறது தேவையாங்க?''

''ம்? இதுலே குழப்பம் என்ன? சரினு சொல்லிட்டா அதோட இப்போதைக்கு விஷயம் முடிஞ்சிது. என்ன சொல்றே?''

ராஜி பதில் பேசாமல் இருக்க, சதா சிவம், பெண் அறைக்குச் சென்றார்.

''என்னம்மா, மும்முரமா படிக் கிறாப்பல இருக்கு?''

''யெஸ் டாடி! எக்ஸாம் கிட்ட வந்திடுச்சே....!''

''குட்.. குட்..!''— அரை நிமிஷம் அப்படியே நின்ற சதாசிவம், மகளை நெருங்கி வாஞ்சையுடன் தலைமுடியைக் கோதி விட்டார்.

''பத்து நாளா உன்கிட்ட ஹார்ஷா நடந்துக்கிட்டேன் இல்லியா நித்தி? ஐம் ஸாரிம்மா..! எல்லாம் உன் நல்ல துக்காகத்தான்.. உனக்கு இப்ப புரியு தில்லே?''

திடும்மென்று உள்ளே வந்து பழைய அன்பான அப்பாவாக அவர் பேசுவது நெஞ்சைத் தொட, அவள் எதுவும் பேசாமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந் தாள்.

''உன்கிட்ட முக்கியமான விஷயம் பத்தி இரண்டு நிமிஷம் பேசணும்மா.''

என்ன பேசப் போகிறார்?

நித்யா கண்களை விரித்து விழித்தாள்.

''ஏற்கெனவே பேசின பழைய விஷயம்தான் நித்தி. நீ சரினு சொல் லிட்டா, நா மேற்கொண்டு ஆக கவனிப்பேன்.''

''..............''

''உன் சம்மதத்தைத் தெரிஞ்சு அருண்கிட்டயும், அவனோட கிட்டயும் நா பேசிடுவேன்''

இந்தப் பேச்சை, தன்னை வேண்டுமானாலும் எடுக்கலாம் எதிர்பார்த்திருந்ததால், சதாசிவத்தின் பேச்சு நித் தரவில்லை. அதிர்

மாறாக, இவர் இப்படிப் பே பதில் என்ன சொல்வதென மானித்திருந்த நிறுபில் அ ''உங்க இஷ்டம் போலச் செ டாடி!'' என்று மட்டும் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்து விட்டேன் இல்லையா, என்னை நி இருக்க விடுங்க' என்கிற பா படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

சதாசிவத்திற்குத் தலைகால் சந்தோஷம்.

இத்தனை எளிதில் மகள் பெண் சொல்லிவிடுவாள் என்று நினைக்க பீரிட்டெழுந்த மகிழ்ச்சியோடு கேர்ல்' என்று நித்யாவின் தட்டினார். வெளியில் வந்து ரா தன் குதூகலத்தைப் பகிர்ந்து டார். அருணுக்கு போன் ''இன்று மாலை உங்களைச் வீட்டுக்கு வரட்டுமா?'' என்று டார். சொன்னபடி எழு மாடிக்குப் போனார்.

அருண் அவருக்காகக் காத்திரு

பொதுவாக சில நிமிஷங்கள் கொண்டிருந்துவிட்டு, ''உங்களை வீட்டுலே எல்லாருக்கும் பிடிச்சிருக்கு அருண் — முக் நித்யாவுக்கு. ஸோ, இந்தப் பி சாதாரணமா நினைச்சி விட் அழுத்தமான உறவா மாத்திக் என்னனு நா நினைக்கிறேன். சொல்றது உங்களுக்குப் புரியு நீங்க சரினு சொன்னா, நான் அப்பாகிட்டே பேசறேன், அருண்?'' என்று கேட்க, அருண் பட்டு வெட்கத்துடன் புன்னகைத் எழுந்தான், நடந்தான். சோபா பின்னால் நின்று கொண்டான்.

கைரேகைகளைச் சில கணங்களுக்கு உற்றுப் பார்த்துவிட்டு அப்புறம் நிதானமாகப் பேசினான்:

''நித்யா ஒரு அருமையான பெண் மணி! அவளைக் கட்டிக்கறதுக்கு யாருக் கும் கொடுத்துதான் வைச்சிருக்கணும். தேர் ஈஸ் நோ டவுட் இன் தட். ஆனா பாருங்க, எங்க வீட்டுலே இப்ப ஒரு சின்ன ப்ராப்ளம். டெல்லியில ஒரு புருஷனுக்கு அல்சர் ஆபரேஷன் நடக்கப் போகுது. நாலு நாள் முன்னால அப்பா போன் பண்ணி, 'மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு மாசமா ரொம்ப வயித்த வலியாம். அல்சருக்கு ஆபரேஷன் பண்ண வேண்டி வரலாம்'னு அக்கா சொன்னதா சொன்னாங்க. இன்னிக்கு, நாளைக்கு போன் காலை எதிர்பார்த்திட்டு இருக் கேன். ஆபரேஷன் டேட் தீர்மானம் ஆயிடுச்சின்னு அப்பாவும், அம்மாவும் டெல்லிக்குப் போயிடறதா இருக்காங்க. இன்னும் இரண்டு மாசம் போயி அவர் நல்லபடியா ஆனதும் இந்தப் பேச்சை எடுக்கலாம்னே நா நினைக்கிறேன். எல்லாரும் கவலைப்பட்டுக்கிட்டு இருக் கிறப்ப... வந்து.. என்ன ஸார்?''

''யூ ஆர் அப்ஸல்யூட்லி கரெக்ட். இந்தப் பேச்சைப் பேச இப்ப என்ன அவசரம்? ஒண்ணுமில்லே. முதல்ல மாப்பிள்ளை உடம்பு நல்லா ஆகட்டும். அதுதான் முக்கியம். அதுக்குள்ள நித்யா வுக்கும் எக்ஸாம் முடிஞ்சுடும்!''

விஷயத்தை ஒருவழியாய் அதோடு முடித்து அருண் அவரை அனுப்பினான்.

சதாசிவம் கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தால் என்ன செய்வது. என்ன சொல்லி அப்பா வரைக்கும் சமாசாரம் போகாமல் தடுத்து நிறுத்துவது என்று மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந் தவனுக்கு நாலு நாள் முன்னால் அப்பா போன் செய்து 'பத்ரா புருஷனுக்கு உடம்பு சரியில்லே. ஆபரேஷன் பண்ண வேண்டி வரலாம்' என்று சொன்னதும், அத்தான் நல்லபடியாக இருக்க வேண்டுமே' என்ற கவலையுடன், 'ஜம்மாடி! சதாசிவத்தைத் தாற்காலிக மாக நிறுத்த ஒரு காரணம் கிடைத்தது என்று நிம்மதியும் எழுந்தது நிஜம்.

மறுநாள் காலை நித்யா ஜிம் நீச்சல் குளத்துக்குப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு அருணும் சென்றான்.

யாருக்கும் எந்தச் சந்தோஷமும் தோன்றாத விதமாய் இரண்டு தரம் டைவ் அடித்தான். நினைத்ததை நீந்தும் போது நித்யா அவனோடு சேர்ந்து கொண்டாள்.

''நேத்து உங்கப்பா என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார் நித்தி.''

''தெரியும், என்ன சொன்னீங்க?''

''ஏற்கெனவே தீர்மானிச்சிருந்ததைத் தான் ஆபரேஷன் ஆகி, அத்தான் உடம்பு சரியாற வரைக்கும், டூ மன்த்ஸ் — இந்தப் பேச்சை எடுக்க வேணாம்னு சொன்னேன்.''

''அப்பா, அம்மாகிட்ட இதையே தான் சொல்லிட்டிருந்தார். ஸோ, இப்போதைக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லே, ரைட்....?''

''ரைட்! நல்லா படிச்சு க்ளாஸ் வாங்கற கவலை ஒண்ணுதான்.''

நித்யா நெகிழ்ந்து போய் அருணை ஏறிட்டாள்.

''ஆறிப் போய், ஆடை படிஞ்ச, விளக்கெண்ணெய் மாதிரி ஒரு கப் காபி கொண்டு வா...''

''என்னங்க.... உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு..?''

''சூடா ஒரு கப் காபி கொண்டான்னு சொன்னாலும் இப்படித் தானே கொண்டு வரப் போறே!''

—எம். பூங்கோதை

''தாங்க்ஸ் அருண்... எங்களாலே உங்களுக்குத்தான் எத்தனை சிரமம்?''

அருண் தண்ணீருக்குள் மறைந்து வெளியில் வந்தான்.

''விசு உங்களை காண்டேக்ட் செய் தாரு?''

''ம்... செய்யாம!''— சட்டென்று அருண் புன்னகைத்தான்.

''ரெஜிஸ்டிரார் வீடுலே போயிட்டா ராம்.. இன்னும் ஆறு மாசத்துக்கு யாரும் கல்யாணமே செய்துக்க முடியாதாம்.''

''ஓ. கே.... ஓ. கே... ஏற்பாடுகளும் செய்தாச்சு. நேத்து விசுவும், நானும் பேட்டை டிஸ்டிரிக்ட் ரெஜிஸ்... ஆபீஸுக்குப் போயிருந்தோம்.

நித்யா ஒரு கணம் திகைத்தாள். அப்புறம், குறும்புடன் அருண் பேசுவது புரிய, தண்ணீரை அவன்மேல் வாரி அடித்து, ''விளையாடாதீங்க... ப்ளீஸ்! சொல்லுங்க'' என்றாள்.

''நிஜமாத்தான் நித்தி...!''

''ஓ — அருண், ப்ளீஸ்!....''

''நானு ப்ளீஸ் சொல்லு.... அப்பத் தான் சொல்லுவேன்.''

''ப்ளீஸ்...ப்ளீஸ்...ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்..''

நாட்டுலே இருக்கிறவங்க யார்வேணு இங்க ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கலாம். அப்ளிகேஷன் ஃபாரம் வாங்கிட்டு வந்திருக்கோம். மூணு ரூபாயோட அதை ஃபில் அப் பண்ணி இன்னிக்கு ஆபீஸ்லே கொடுத்திட்... இன்னும் முப்பது நாள் கழி...

டம், டம்.. டட்டடம்....! என்ன, சந்தோஷந்தானே?''

''முப்பது நாளா? மை குட்னஸ்! எங்களால் பொறுத்திருக்கமுடியாதே அருண்!''

''தோங்க்ஸ்! முப்பது நாளுக்கப்புறம், தொண்ணூறு நாளுக்குள்ள எப்ப வேணு ரெஜிஸ்டர் பண்ணிக்கலாம்...''

இன்னும் ஒண்ணரை மாசங்கள் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, வேஷம் போட்டு, சாதுப் பெண்ணாக இருந்து விட்டால் அப்புறம் அவள் மிஸஸ் விசு!....

தோபடி சேன் ஸ்டாப் நவ்.

பத்து நாளாக விசுவைப் பார்க்காமல், பேசாமல் இருப்பது போல இல்லாமல், தைரியமாய் நாறு பேர் நடுவில் அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு மிஸஸ் விசுவாக வலைய வரலாம்.

...ப்பி.... சு.... சு....

...ந்தோஷம் ஆனை முட்ட, நித்யா ...ந்தத் தண்ணீரில் குட்டிக்கரணம் போட்டாள். ''தாங்க்ஸ் அருண்.. தாங்க்ஸ் எ லாட்.... நீங்க இல்லாட்டி நாங்க என்ன செய்திருப்பமோ'' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னாள்.

''டெல் விசு ஐ லைக் ஹிம் — ஐ மிஸ் ஹிம்—அவனைப் பார்க்காம இருக்கறது எனக்கு மஹா கஷ்டமா இருக்கு. பட் - இன்னும் நாற்பது நாள்தானேனு பொறுமையோட இருக்கேன்னு சொல்லுங்க.''

இரண்டு நாள் கழித்து மாலையில் வீட்டுக்கு வந்த அருண், கூடத்தில் யாரும் இல்லாதபோது கல்யாணத்துக்காகக் குறித்துவிட்டதேதியை கன்ஃபார்ம் செய்தான்.

திருமண நாள் தீர்மானமாகிவிட்ட உற்சாகத்தில், பயங்களை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு முடிந்த வரையில் தீவிரமாக நித்யா படித்தாள்.

எக்ஸாம் எழுதினாள்.

விசுவின் கல்லூரி முடிவுக்காகவும், குறிப்பிட்ட நாளுக்காகவும் காத்திருந்தாள்.

அந்த நாளும் வந்தது.

காலையிலிருந்தே அவளுக்குள் ஏகப் படபடப்பு!

அப்பா, அம்மாவை ஏமாற்றுகிறோமே என்ற குற்ற உணர்வு எழும்போதெல்லாம் தவித்துப் போனாள். உடனே நான் என்ன செய்வேன், இப்படி நடக்க இவர்

...ள்தானே காரணம் என்று சமா... ...மும் சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஒன்பது மணிக்குத் ... தயாரானாள்.

புதுசாய் உள்ளே வைத்... பிரிண்டட் ஸில்க்கைப் பிரித்து க... கொண்டாள்.

பெண் சரியாகி விட்டாள் ... நம்பிக்கையில், சதாசிவம் தன் ... கணைத் தளர்த்தி விட்டிருந்... ...ரிரண்டுக்குக் கல்யாணம் ... சொல்லிவிட்டுத் தனியாகக் ...

பெற்றவர்கள் ஆசி இல்லாவி... லும், கடவுளாவது துணை இருக்க... என்ற நம்பிக்கையில் விசு ... திருந்த இனுவின் சுபாஷ்லரா ... துக்கு முன் இறங்கிக் கொண்டு ... வீட்டுக்குப் போ. நா வந்திட... என்று சொல்லி, காரை அனுப்பி...

அருண், இன்னும் இரண்டு ... நண்பர்களோடு விசு அங்கு காத்தி... கடவுளைக் கும்பிட்டுவிட்டு ... சைதாப்பேட்டை ரெஜிஸ்டி... ஆபீஸுக்குப் போனார்கள்.

பத்து நிமிஷங்களில் மூன்று ... களும் இவர்களும் கையெழுத்... போட, நித்யா திருமதி விசுவா... ஆனாள்.

சம்பிரதாயத்தை விடக்கூடாதே... தன் சக்திக்கேற்ப, அரைப் ப... மாங்கல்யத்தை ஒரு மெல்லிய செயி... கோத்து மனைவி கழுத்தில் அ... விசு கட்டினான்.

தயாராக வைத்திருந்த மா... அவர்களிடம் கொடுத்து மாலை மா... கொள்ளச் செய்து, 'கங்க்ராட்ஸ்' ... அருண், தன் பரிசாக ஒரு க... நீட்டினான்.

ஒரு செக்—ஸ்டேட் பாங்கின் ... செக் — இரண்டாயிரத்துக்கு... கூடவே—

அருண் டைரக்டராக இரு... மெட்ராஸ் ஸ்ட்ரக்சரல்ஸ் நிறுவன... —ஆயிரத்து அறுநூற்றுப் பத்து ரூ... சம்பளத்தில் — உதவி லே... மானேஜராக விசு நியமிக்கப்பட்ட... தைத் தெரிவிக்கும் அப்பாயிண்... மெண்ட் ஆர்டர் கடிதம்.

(தொடரும்)

போகப் போக...

சிவசங்கரி

14

ராட்சஸ உள்ளங்கை விரல்களாக ஏரி பரந்திருந்தது.

படகுத் துறையின் முகப்பில் பச்சைச் சோளம் சுட்டு விற்பதை வாங்கி அனுபவித்துக் கடித்தபடி விசுவும், நித்யாவும் நிதானமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நான்கு மணி வெயில் கலந்த குளிர் உடம்புக்குப் பரம சௌக்கியமாய் இருந்தது.

ஏரியில் தகடாக விரிந்திருந்த ஜலம் அவ்வப்போது சின்னச் சின்னதாக நெளிந்து, அபிநயிக்கப் பார்த்தது.

வாய் நிறைய சோளத்தைக் கடித்துவிட்டு அதை விழுங்கும் முன் தன் ஆள்காட்டி விரலை நித்யாவிடம் நீட்டி, ''லால்குடி ஜெயராமன் இந்த விரலால வயலின் வாசிக்க மாட்டார்; ஏன் தெரியுமா?'' என்று கேட்க, நித்யா விழித்தாள்.

''ஏன்னுக்க, இது என் விரல்.''

நித்யா சிரித்தாள்.

''ராமாயண காலத்துல ரொம்பப் பிரபலமான விளையாட்டு எது சொல்லு பார்க்கலாம்?''

''போர் அடிக்காதே விசு, ப்ளீஸ்...''

''வாலி பால்?''

''கடவுளே! அறுக்காதயேன்!''

''இதையும் கேட்டுடு. ஐயா இப்ப நல்ல மூட்லே இருக்கார். இரண்டு பேர் ரோடுலே நடந்து போயிட்டு இருந்தாங்க. ஒரு இடத்துலே வாழைமரத்தோட பட்டைகளை உரிச்சுக் காய வைச்சிருக்கறதைப் பாத்திட்டு முதல் நபரோட தோளைத் தட்டி, 'என்னங்க, இது வாழைப் பட்டைதானே?'னு இரண்டாமவர் கேட்க, அதுக்கு அவர் 'ச்சே... ச்சே... இல்லிங்க.. இது தோள் பட்டை'னு சொன்னாராம்... எப்படி''

''சிக்கலே... நிஜமா சிக்கலே...!''

''ஓ.கே. அதை விடு. ஒரு சமயம்... ரொம்ப... உண்டான...''

''ஐயோ! வேணும்.. ப்ளீஸ் வேணும்! ஆளே விடு விக.. கெஞ்சிக் கேக்கிறேன்... என்னே விட்டுடு.''

நின்று முடித்து விட்ட சோளக் கொண்டையை ஓரமாக எறிந்து, கைகளால் காதுகளை மூடிக்கொண்டு விளையாட்டாக நித்யா ஓட ஆரம்பிக்க, நாலே எட்டில் நெருங்கிய விக இடது கையால் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

''விடறத்துக்கா இத்தனே கஷ்டம் நித்தி? எல்லாத்தையும் நிமிஷத்துலே உதறித் தள்ளிட்டு, இது ஒண்ணுத்துக்காக....''

கேலியாகத் துவங்கி, நெகிழ்ச்சியோடு தொடர்ந்து, மேலே பேச முடியாது போக, அவள் கழுத்தில் கிடந்த தாலியைத் தூக்கி ஆதூரத்துடன் விக முத்தமிட, அந்தக் கையைப் பற்றி நித்யா கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டாள்.

அணைப்பை விலகாமலேயே பக்கத்தில் இருந்த குட்டைச் சுவர் மேல் இருவரும் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

ஒரு வாரமா?

ம்ம்....

தாலியோடு சரியாய் ஒரு வாரம்..

பெற்றவர்களை மீறிக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு விட்டாலும், அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தை வாங்க உடனே வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்பது விகவின் வாதம்.

''இல்லே... உங்கப்பா நமக்கு எந்த மாதிரி வரவேற்பு கொடுத்தாலும் பரவா யில்லே.. உன்னோடு அங்க போறது, இப்ப என் கடமை. 'என் பெண்ணை இழுத்திட்டு ஓடிட்டான்'னு அவர் நம் சாட்டறதுக்கு முன்னாலே 'பாரு ளார், முறைப்படி நாங்க கல்யாண செய்திட்டிருக்கோம். இப்பவாவ எங்களை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங் ள'ன்னு கேக்கறதுதான் நியாய லெட்ஸ் கோ..''

போனார்கள்...

மதிய சாப்பாட்டுக்காக சதா சிவம் வீடு வரும் நேரத்தில் சென்று வாசல் மணியை அடித்தார்கள்.

கதவைத் திறந்த ராஜி ஒன்றும் புரியா மல் விழிக்க, ''யார் ராஜி?'' என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தார் சதாசிவம்.

நித்யா —

விக —

பின்னால் அருண் —

கைகளில் ரோஜா மாலைகள் —

முகத்தில் சந்தோஷம், பயம்..

அரை நிமிஷத்தில் விஷயத்தைக் கிர கித்துக் கொள்ள முடிய 'கெட் - அவுட்' என்று வார்த்தைகளைக் கடித்துத் துப்பி னார் சதாசிவம்.

அப்புறம்.... எதற்கு? தொடர்ந்து

நடந்த அசிங்கமான பேச்சு வார்த்தை களெல்லாம் இப்போது எதற்கு?

கட்டின புடவையுடன் நித்யா வெளி யேறியது நிஜம்.

மாடி ஃப்ளாட்டுக்கும் போய் எதுவும் பேச முடியாமல் விசித்த நித்யாவைச் சமாதானம் செய்யத் தெரியாமல் விச தவிக்க, இரண்டு பேரையும் ஒரு மணி நேரம் போலத் தனியாக அருண் விட்டான்.

அப்புறம் 'கிளம்புங்க' என்று கிளப் பிக் கொண்டு வெளியில் போனான்.

முதலில் நித்யாவுக்குத் தேவையான உடைகள், டாய்லெட் இதர சாமான்கள்...

இரண்டு ஜீன்ஸ், நாலு டாப்ஸ், ஒரு சல்வார் கமீஸ், இரண்டு பிரிண்டட் காட்டன் சேலைகள், உள்ளாடைகள்...

''இது போதுமா நித்தி?''

''தாராளமா..இதுக்கு மேல இப்ப சியம் என்ன விச..? அப்புறம் தேவைப்பட்டா நீ சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்ச பிறகு வாங்கிக்கலாமே..''

அருண் கல்யாணப் பரிசாகக்கொடுத்த இரண்டாயிரத்தில் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் ரூபாய் அவுட்.

''உங்க ஃப்ளாட்டுக்கு வர எனக்கு இஷ்டமில்லே அருண். அப்பா, அம்மாவை எதேச்சையா பார்க்க நேர்ந்தாக்கூட கஷ்டம். ப்ளீஸ், அண்டர் ஸ்டாண்ட்..!''

''ஆமா அருண்..தப்பா எடுத்துக் காதே...நாங்க உட்லண்ட்ஸ்லே ஒரு ரூம் எடுத்துக்கிட்டு தங்கறதுதான் நியாயம். அப்புறம்..வந்துப்பா..ஒன்னாந் தேதி தான் நா வேலேல ஜாயின் பண்ணனுமா? அதுக்கு இன்னும் பத்து நாள் இருக்கே? இரண்டு நாள்லே சேர்வாம்னு அது எனக்கு ரொம்ப உதவியா இருக்கும் அருண்..''

ட்ரைவ் - இன் ரெஸ்டாரண்டில் காபி சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசியவர்களை அருண் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

நித்யாவின் அப்பாவிடமிருந்து இப்படி ஒரு எதிர்ப்பு அவன் எதிர்பார்த்தது தான்...

ஆனால் விசுவின் அம்மா..?

பெண்ணாக இருப்பதால் இவர்களின் கஷ்டம் புரியும் என்று எதிர்பார்த்தது தவறே!

சதாசிவம் படபடவென்று ... விட்டார் என்றும், விசுவின் ... கொந்தில் போட்ட கல்யாண ... விஷயம் தம்மென்று இருக்கிறது ...

''உனக்கு மன வருத்தம் ... எனக்குத் தெரியும். ... ஊக்கு வேறு வழியில்லே. ... புரிந்துகொள். வருகிற ... நாங்கள் ரிஜிஸ்தர் ... பண்ணிக் கொள்ளப்போகிறோம் ... ஆசீர்வாதம் எங்களுக்கு ... தேவை. வருத்தத்தை மறந்து ... உடனே கண்டிப்பாய் ... வா... ப்ளீஸ் அம்மா..!''

போய்ச் சேருமோ, சேராதோ ... சந்தேகம் எழ வேண்டாம் என்று ... தபாலில் அனுப்பிய கடிதம். ... மெண்ட் சமர்த்தாய் ... நாள் வந்து விட்டது. ... லக்ஷ்மியிடமிருந்து ஒரு கடிதம். ... வாழ்த்து..? ஒரு தந்தி..?

ம்ஹூம் - ஒன்றுமே இல்லே.

அத்தனை கசப்பா?

அத்தனை வெறுப்பா?

அத்தனை ஏமாற்றமா?

அத்தனை கோபமா?

காபிக்கான பில்லுடன் சர்வர் ... விச பணம் கொடுத்தான்.

கனமான சூழ்நிலையைத் ... முயற்சிப்பது போல, ''என்னப்பா ... வெறும் காபிதானு? விருந்து ... கிடையாதா?'' — அருண் கேட்... சிரித்தான்.

''உனக்கு இல்லாமலா மச்... எங்க போகலாம் சொல்லு. ... டாரு?''

''போலாம்..அத்தனை ... உங்களை நா விட்டுடறதா ... முதல்லே ரூ மி ரூ லே முடிச்... வாங்க..அப்புறமா பாத்துக்கலாம்...''

''ஹனிமூனு? சாதாரண ... இங்க வழியைக் காணோமாம். ... என்னய்யா நீ விளையாடறே..?''

''விளையாடலே விச. ஐ'ம் ... சீரியஸ்.. இந்தா.. இந்த ... இரண்டு டிக்கெட் இருக்கு. ... பாண்டியன் எக்ஸ்ப்ரஸ்லே ... காலேல கொடை ரோடுல இறங்... எங்க ட்ரைவர் காரோட காத்... இருப்பான். கொடைக்கானலு...

போய் வீட்டுலே ஒரு வாரமோ, பத்து நாளோ ஜம்முனு தங்கிட்டு வாங்க.. அதுக்குள்ள ஒன்னாந் தேதி வந்திடும். வேலேல ஜாயின் பண்ண சரியா இருக்கும்.''

விச நித்யாவைப் பார்த்தான். அவள் அவனையும், அருணையும் மாறி மாறி ஏறிட்டாள்.

''ஓ! நோ..இது ரொம்ப ஜாஸ்தி... ஏற்கெனவே நீங்க எங்களுக்குச் செய் திருக்கிற உதவிகளையெல்லாம் எப்படி தாங்கள் சொல்றதுனு புரியாம நாங்க முழிச்சிட்டு இருக்கோம்....ப்ளீஸ், அருண்! வேணாம்...''

''பெரிய பெரிய வார்த்தையெல் லாம் சொன்னு, கேட்க கஷ்டமா இருக்கு நித்தி..நீங்க யாரு? என் நெருங்கின ப்ரெண்ட்ஸ்.. நீங்கதான் ... இதெல்லாம் ஒரு பெரிய உதவியா? அப்பா, அம்மா டெல்லிக்குப் போயிருக் காங்க..வீடு கொடைலே காலியாத்தான் இருக்கு..போய் ஒரு வாரம் தங்கிட்டு வரதுலே என்ன கஷ்டம்? இல்லே, என்ன தப்பு? வேணாம்னு நீங்க சொன்னு, என்னே அந்நியமா நினைக்கறீங்கனு நா வருத்தப்படுவேன். அப்புறம் உங்க இஷ்டம்..''

பதில் சொல்லி, மூரண்டுக் கொண்டு நிற்காமல் பாண்டியனில் கிளம்பினார்கள். கொடைக்கானலுக்கு வந்தார்கள்.

அருணின் வீட்டையும் வரிசையாய் நின்ற ஆள் படையையும் பார்த்து நித்யா ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள்.

அருண் போன் மூலம் எல்லாரையும் ஏற்பாடு படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டும்.

தூங்கி எழுமுன் பெட் காபி - எட் டரைக்குள் ஆவி பறக்கும் டிபன். இதுவ சாய் மதிய, இரவுச் சாப்பாடுகள்.

வாசலில் புறப்பட ஆயத்தமாக நிற்கும் கார், ட்ரைவர்.

மொத்தத்தில் சரியான ஜன் என்றும் ஜன்னெப் சமாசாரம் —

முதல் இரண்டு நாட்கள் கூச்சத்தின் காரணமாய் காரில் ஏறுமல் லேக்கைச் சுற்றி நடந்து விட்டு, வீட்டுக்கு வந்தவர்களை மூன்றும் நாள் காலை அருண் போனில் கூப்பிட்டான்.

''நடந்தே போறீங்களாமே..வொய்? கார் சும்மாதானே இருக்கு? விச, வாட்

''என்ன பண்றது... சிக்கன் 65-ன்னு கேக்கறதுக்கு பதிலா... 65 சிக்கன்னு கேட்டுட்டேன்!''

ஸ் ஆல் இஸ் யார்? உனக்குக் கூடவா என்னைப் புரியலே?''

அந்தக் காரில் இருந்த வருத்தம் மனசைத் தொட அன்றிலிருந்து காரில் இனத்துக்கு ஒரு இடமாகச் சென்று வந்தார்கள்.

'பேரிஜம் லேக்'குக்கு பிக்னிக் போனார் கள்.

பில்லர் ராக்ஸுக்குச் சென்று உச்சி யில் நடப்பட்டுப் பலபாளக்கும் சிராவைப் பார்த்தார்கள்.

ஷெயின்லைட் பாயின்டும் செங்குத்தாக அதலபாதாளத்துக்குத் தரை இறங்கு வதைப் பார்த்து நித்யா 'ஆ' என்று பயப்பட, இதுதான் சாக்கு என்று அவனை நாலு பேர் முன்னாலேயே விச அணைத்துக் கொண்டான்.

அருண் அப்பாவின் உதவி எஸ்டேட் டுக்குப் போய் கிழங்குகளை வெட்டி எடுத்து, கவர் போடுவதைப் பார்த்தார் கள்.

மூன் சிப்பாய் கிழங்குகளைக் கோதி எடுத்து, அலம்பி, கேசரிப் பவுடர், மஞ்சள் தூள், செம்மண் கலந்து கவர் கொடுப்பதைப் பார்த்தும் ''உப்பும், மசாலாவும்தான் பாக்கி; அதையும் சேர்த்திட்டாங்கன்னு, 'நீசர் உருளைக் கிழங்கு கறி'ன்னு விளம்பரம் பண்ணி விக்க லாம்'' என்று சொல்லிச் சுற்றி நின்றவர் களை விச சிரிக்க வைத்தான்.

முகத்தின் வாட்டம் குறைந்து, இந்த ஒரு வாரத்தில் விச கொஞ்சம் கொஞ்ச மாகப் பழைய விசவாக மாறி வருவதை நினைத்துச் சந்தோஷப்பட்ட நித்யா தலை நிமிர்ந்து, எதோ கோட்டையைப் பிடிக் கும் நினைவில் சித்தனை வைப்பட்டிருந்த

''இதோ பாரும்மா உஷா... எங்கேயாவது வெளியே போனால் இருட்டறதுக்குள்ளே வீடு திரும்பிடணும்...என்ன?''

''அப்பா! நான் என்ன சின்ன பாப்பாவா?''

''இல்லே... அதனாலேதாம்மா சொல்றேன்...!''

வனின் விலாவில் இச இச மூட்டி... ''ஹேய்! எங்க கவனம்?'' என்றான்.

''ம்ம்..?''

''எங்க கவனம்? அதோ போறாங்களே, அந்த பொம்பளைங்க மேலயா?''

நித்யாவின் சீண்டல் விசுவை உசுப்பவில்லை.

''நம்ம எதிர்காலத்தைப் பத்தி நினைச்சிட்டு இருந்தேன்...''

''அதுக்கு என்ன இப்ப?''

''எத்தனையோ வசதியா வாழ்ந்தவ நீ; அதுலே பத்திலே ஒரு பங்கு சௌகரியத்தையாவது நா கொடுக்கவேணு எப்படி?..அதான்..''

''இது என்ன புது கவலே, வில்லியா..? நாளைக்கு ஊருக்குப் போகப் போறோம். நாளன்னிக்கு நீ வேலே சேரப் போறே.. மாசம் ஆயிரத்து அறுநூறு சம்பளம்! அடேயப்பா! இரண்டு பேருக்கு இது வெள்ளம் இல்லியா?''

''வெள்ளமோ இல்லியோ.. பட்டினி கிடக்க மாட்டோம், நிச்சயம். ஆனா நித்தி - சம்பளம் ஒரு மாசம் கழிச்சு தானே வரும். அது வரைக்கும்..? எங்க தங்கறது? சாப்பாட்டுக்கு, மத்த செலவுகளுக்கு என்ன பண்ணறது? ம்? சும்மா, சும்மா அருணைத் தொந்தரவு பண்ணறதுலே எனக்கு இஷ்டம் இல்லே நித்தி. ஆம்பிளேனு நா ஒருத்தன் இருக்க எதுப்போ..''

நித்யா குனிந்து விசுவின் தலையில் செல்லமாக குட்டினாள்:

''ஹேய்! என் ஆம்பிளே என்னுக்க உவக்கு? இன்னிக்கு தான் வித்தியாசமா பேசறே காக இத்தனே கவலே? நம்ம கொடுத்த பணம், உன் பாங்க் பேலன்ஸ் அப்பப்ப என் பாக்கெட் நா சேர்த்த பணம் இருக்கு. துக்கு இது போதாதா? இப் நமக்குத் தேவைகள் கம்மி. நீ மாதிரி திரும்ப அருண் கேட்கறதுலே எனக்கும் இல்லே.. அதுக்கு அவசியமே நிலாக்கல், விசு...!''

என்ன சொல்லியும் அவன் சிந்தனையிலிருந்து விடுபடாமல் ''அங்க பார் விசு, அந்த குண்டு கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னே ஆசாமி பத்தி ஏதோ ஜோக் ஆரம்பிச்சியே. என்னது சொல்லு..'' என்று தூண்ட, குண்டாக அசைந்து அசைந்து வரும் அந்தப் பெண்மணியைப் விசு சட்டென்று சாதாரணமாகி

''அ!..அதுவா.. பாத்தியா வோட ஜோக்கைக் கேட்காம பத்து நிமிஷம்கூட இருக்க முடி பாத்தியா..ஓ.கே..ஒரு சமயம் குண்டான மாமா ஒருத்தர் ஒரு ரிக்ஷாக்காரன்கிட்ட போய் 'மா துக்கு வர்றியாப்பா'னு கேட் அவன் அவரை ஏற இறங்க பாத் 'பர்ஸ்ட் க்ளாஸா, செகண்ட் தேர்ட் க்ளாஸா'னு கேட் குண்டு மாமாக்கு ஒண்ணும் புரிய விழி விழின்னு விழிச்சாராம். 'ஸீட் தட்டி போட்டு, ட்ரான்ஸிஸ்டர் உட்காரு ஸார்'னு சொல்லி சிட்டுப் போறதுக்கு முதல் 'ம்ம்.. உட்காரு'னு சொல்லிக் கிட்டுப் போறது இரண்டாவது 'நா உட்கார்ந்து நீ இழுத்துக் போறதுக்கு மூனுவது சார்த்'னு அவன் சொன் இல்லியோ, அந்த குண்டு மாமா.

அவன் முடிப்பதற்குள் நித்யா சி துவங்க, அவளோடு சேர்ந்து சிரிக்க, கண்களில் ஜலம்ததும்பச் அந்தச் சிரிப்பிற்குக் காரணம் புரி அவர்களைக் கடக்க முற்பட்ட பெண்மணி நின்று திரும்பிப் பார்க்க அவர்களுடைய சிரிப்பு இன்னும் மாயிற்று.

(தொடரும்)

ஜனன பூமி

னைக்கான
ரியாசைகளுடன்
ணிக்கணக்காய்
த்திரும்
னிமார்கள்....

ம்பிகளுக்கு
வெளியே
த்திருக்கும்
ணவன்மார்கள்...

ராத்தா
டைக் குறட்டில்—
ப்பத்திகள்
சென்னைத் தமிழில்
திக்கொண்டிருப்பார்கள்.

ட்டு
ிளைசயில்
ல
ல்லைறச் சண்டைகள்.

பாய்ஷி
முடிப்பதற்குள்
வருந்தமே
போய் வரலாம்..

ன்னைக்காய்ப்
ம்

பிரசவ
வலியை விட
நர்சுகளின்
பேச்சே
தாராசமாய்
அறுக்கும்....

'ஏண்டி பிசாசு
இப்படிக் கத்தறே!
அப்போ
மட்டும்
பயம்
எங்கே போச்சு..?'

ஊசிபோடும்
நர்சுக்கு
'உலக அழகி'
என்ற
உன் நினைப்பு....
கர்ப்பிணிகளைக்
கவனிப்பதை விட
கண்ணாடி
கவனிக்கத்துக்கே
இவளுக்குக்
காலம்
சரியாயிருக்கும்.

இந்த இடம்—
புதிய

ஜனங்கள்
ஜனனம்
பாடும் இடம்....

பள்ளியறைகளில்
தேடியவர்களுக்கு
'தாய்மை'ப்
பட்டம் வழங்கும்
தனித்த
பல்கலைக் கழகம்

எல்லாம்
முடித்து
எழுந்து
வெளியில் வந்தால்
எதிரே அறிவிப்பு:

'அடுத்த
குழந்தை
இப்போது வேண்டாம்'

'அடுத்த குழந்தை
எப்போதுமே
வேண்டாம்..'
என்று
உன் எழும்
வைராக்கியம்..!

—இரா. வேணுச்சாமி

கல்யாணத்தில் மருந்து!

கல்யாணத்திற்குச் செல்பவர்களுக்கு விருந்து கிடைக்கும். வேலூர் மூலிகைமணி கண்ணப்பர் வீட்டுத் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு விருந்தோடு மருந்தும் கொடுத்தார்கள் அங்கு. வெள்ளைத் துணியில் கட்டப்பட்ட பொட்டலம் ஒன்றைக் கொடுத்தனர். காற்றுத் தூய்மை கெட்டால் மூக்கில் உறிஞ்சுவதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்து அது. ஓர் அட்டையில் கருஞ்சீரகம், ஓமம், கற்பூரம் என்று மருந்து ரகசியத்தையும் அச்சிட்டுக் கொடுத்திருந்தார், மூலிகைமணி வெங்கடேசன்

—மங்களம்

அரிச்சந்திரனின் மகன் பெயர்!

'அரிச்சந்திரனுடைய மகன் பெயர் என்ன?' என்று கேட்டால் உடனே லோகிதாசன் என்று கூறி விடுவோம். ஆனால், தமிழக அரசு வெளியிட்டுள்ள ஏழாம் வகுப்புப் புத்தகத்தில் அரிச்சந்திரனுடைய மகன் பெயர் இராமதாசு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது! இது கல்வித்துறை மேலதிகாரி ஒருவரின் கவனத்திற்குச் சென்றதாம். இறுதியில் இராமதாசு என்பதுதான் சரி என்று அரிச்சந்திர புராணத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். —இரா.

போகப் போக...

— சிவசங்கரி —

15

அருண் ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தான்.

வண்டி நின்றதும் ஒவ்வொரு ஜன்னலாகக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டு நடந்தவன், ஒரு இரண்டாம் வகுப்பிலிருந்து இறங்கும் நங்கையை நித்யாவைக் கண்டதும், சின்னதாக உள்ளுக்குள் எழுந்த வேதனையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் ''ஹாய் தேர்'' என்றான்.

''ஹலோ.. அருண்! திஸ் ஈஸ் எ ஸர்ப்ரைஸ்! நிச்சயமா உங்களை நா எதிர்பார்க்கலே!..''

''மஷ்ஷோன்! இந்தக் காலை வேளை ஏன்யா வீணா சிரமப்படறே?''

''இதுலே என்ன சிரமம்! எப்படி இருந்தது தேனிலவெல்லாம்?''

நித்யா கொஞ்சமாக வெட்கப்பட, நிக தோள்களைக் குலுக்கி, கண்களை விரித்து 'வாவ்' என்றான் அருணுடைய பாஷையில். அப்புறம், ''எல்லாம் உன் தயவு மஷ்ஷோன்!'' என்று சொல்ல, மூவரும் சிரித்தார்கள்.

நித்யாவின் கையிலிருந்த ஷோல்டர் பேக்கை அருண் வாங்கிக் கொண்டான்.

நடந்தார்கள்.

வெளியே வந்து காரில் அமர்ந்து அதை அருண் கிளப்பினதும், தயக்கத்துடன் நித்யா கேட்டாள்:

''இப்ப நாம எங்க போறோம்?''

''எங்க போகணும்?''

''உங்க ஃப்ளாட்டுக்கு வேணும்... ப்ளீஸ்..!''

''யா அருண்—ஒரு நாளைக்கு ஐம்பது ரூபாய்க்குள்ள சார்ஜ் பண்ற ஹோட்டல் எதுவாவது ரூம் எடுத்துக்கறது தேவலைனு நாங்க நினைக்கிறோம்..''

''எடுத்துக்கலாம்... ஏன்?''

''ஒரு மாசம் ஹோட்டல்லே தங்கிட்டு முதல் மாசச் சம்பளம் வந்தப்புறம் வேற ஏற்பாடு பண்ணிக்கத் திட்டம்.''

''இதைவிட நல்லதா நா ஒரு ஐடியா சொன்னா ஏத்துப்பீங்களா?''

என்ன ஐடியா சொல்லப் போறேன்!

கூடுமானவரையில் அருணை உதவி கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது என்று தீர்மானித்திருக்கிறோமே!

அதை இவனிடம் எப்படிச் சொல்வது!

சொன்னால், அடிபட்டுப் போகாமல் கேட்டுக் கொள்வானா?

''என்ன, பதிலேயே காணோம்! நா என் திட்டத்தைச் சொல்லட்டுமா?''

நித்யா விசுவைப் பார்த்தாள். அவன் அவளை ஏறிட்டான்.

''என்னய்யா—இரண்டு பேரும் ஜாடையிலே என்னமோ பேசிக்கறீங்க?''

''ஒன்றுமில்லே அருண் — சொல் லுங்க.''

மூன்றுவதிலிருந்து நான்கா... கியரை மாற்றி, வண்டியின் வேக... அருண் கூட்டினான்.

காலைவேளைக் காற்று முகத்தில் ... சென்று அறைந்தது.

தெரு ஓரத்தில் வேர்க்கடலை... குவித்த கைவண்டியுடன் நின்ற ... காரர்; தகரக் குவளைகள் சப்திக்க ... மாகச் சென்ற பால் வியாபா... கட்டாய் பேப்பர்களை சைக்கி... பின்னால் அடுக்கிக் கொண்டு ... பையன்கள்....

''நீங்க என் ஃப்ளாட்டுக்கு வரவேணும்; உங்க இக்கட்டு எனக்குப் புரியுது. நுங்கம்பாக்கத்திலே இருக்கிற கம்பெனி கெஸ்ட் ஹவுஸுக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப்

போறேன். அங்க கொஞ்ச நாள் இருங்க. அதுக்குள்ள மேற்கொண்டு என்ன பண்றதுனு யோசிச்சிடலாம்.... என்ன?''

''நாங்க எப்படி உங்க கெஸ்ட் ஹவுஸ்லே..''

''நாளைக்கோ விசு எங்க கம்பெனியிலே சேரப் போறான் நித்தி. அதை மறந்திட்டு 'உங்க கம்பெனி'னு பிரிச்சுப் பேசறியே! கெஸ்ட் ஹவுஸிலே தங்க அவனுக்கு

மில்க்மெய்ட்

ருசிமிக்க பால் தயாரிக்க

பாயசம், மில்க் ஷேக், ராகி போக், பிஸ்கி போன்ற இனிப்புகளை, வெகு எளிதில் தயாரிக்க உதவுது— மில்க் மெய்ட். மில்க் மெய்டில் இனிப்பு சேர்க்கப் பட்டுள்ளதால் சர்க்கரைச் செலவு மீதமாகிறது.

ருசிமிக்க பால் தயாரிப்பதற்கு, இதோ எளிதான மூன்று முறைகள் :

1. ஒரு மில்க்மெய்ட் 400 கிராம் டின்னை திறக்கவும்.

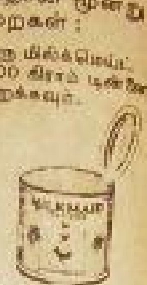

2. டின்னிலுள்ளதை ஒரு பெரிய ஜாடியில் நிரப்பவும்.

3. காலி மில்க்மெய்ட் டின்னை அளவாகக் கொண்டு, தேவைக் கேற்ப 3-4 பங்கு தண்ணீர் சேர்த்து நன்றாகக் கலக்கவும். இனிப்பான ருசியுள்ள பால் தயார் !

மேலே கூறப்படும் முறை இயற்கை பாலின் தன்மைக்கு சமமாகா விட்டாலும், சாதாரண சமையல் தேவைகளுக்குச் சிபாரிசு செய்யப்படுகிறது.

அறுசுவையிலே ஓர் அழகான மாற்றம்

மில்க்மெய்ட்

CAS-384 TM

உரிமை இருக்கு. என் அப்ரெண்டிஸ்ஷிப்ல தேறாதவங்களை மட்டும் நிச்சயமா நீங்க அங்க தங்கப் போறதில்லே... சந்தோஷமா?''

கார் பாந்தியன் ரோடு வழியாக அண்ணாசாலையை அடைந்தது. வெள்ளையாய் பளிச்சென்றிருந்த ஒரு வீட்டின் காம்பௌண்டில் நுழைந்து நின்றது.

இவர்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் தோரணையில் வாச கேட்டில் கூர்க்கா சல்யூட் அடித்தான். வராந்தாவில் நின்றிருந்த ஆள் ஓடி வந்து கதவைத் திறந்தான்.

''குட்மார்னிங் ஸார்!''

''குட்மார்னிங் முருகேசன்... இவர் தான் நம்ம புது ஏ.டீ.ஜி.எம்-மிஸ்டர் விசுவநாதன். அருமிஸஸ் விசுவநாதன்!''

''குட்மார்னிங் ஸார்...குட் மார்னிங் மேடம்!''

ரொம்பப் பதவிசோடு முருகேசன் 'விஷ்' பண்ண, விசுவும், நித்யாவும் வண்டியை விட்டு இறங்கினார்கள்.

வாசல் லான் நேர்த்தியாகப் பராமரிக்கப்பட்டிருந்தது. காம்பௌண்ட் சுவர் ஓரத்தில் குடையாய்க் கவிழ்ந்திருந்த கொன்றையில் பூத்துக் கொட்டப் போவதைத் தெரிவிக்கும் வகையில் ஏகமாய் மொட்டுக்கள் வெடித்திருந்தன.

ஏறினதும் வராந்தா.

அப்புறம் ஹால்.

அதற்கு இரண்டு பக்கமும் படுக்கை அறைகள்.

பின்னால் சாப்பாட்டு, சமைய லறைகள்.

மொத்தம் நாலு படுக்கை அறைகளைக் கொண்ட அந்த வீடு, கச்சிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சுத்தமாக இருந்தது.

''முதல்லே காபி நல்லதா கொண்டு வா முருகேசன். ரயில்லே ஸ்டேஷன்லே ருந்து நாங்க நேரா வர்றோம்...''

தலை ஆட்டிவிட்டு முருகேசன் உள் பக்கம் சென்ற பிறகு, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வலது பக்கம் இருந்த படுக்கை அறைக்குள் அருண் நுழைந்தான்.

அட்டாச்ட் பாத் ரூம். இரட்டைக் கட்டில், ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிள், கர்ட்டன்ஸ், கார்ப்பெட், ஏ.ஸி.

''என்னது பஸ் ஸ்டாண்டிலே நின்னுகிட்டே தூங்கினதிலே இவ்வளவு அடி எப்படி...? பட்டுடுத்தா...?''

''தெரியாத்தனமா கம்பத்தின் மேலே சாஞ்சுட்டேன்... ஷெல்டர் அப்படியே என் மேலே விழுந்துடுத்து!''

✖

காபி வந்தது.

''ஒன்பது மணிக்குள்ள ப்ரேக்பாஸ்ட் டைத் தயார் பண்ணிடு. நானும் இங்க தான் சாப்பிடப் போறேன்...''

முருகேசனை அனுப்பிவிட்டு அருண் விசுவைப் பார்த்தான்:

''என்னப்பா—யூ வான்ட் டு ரிலாக்ஸ்? நா போயிட்டு அப்புறமா வரவா?''

''டோன்ட் பீ ஸில்லி யார்—இப்ப என்ன ரிலாக்ஸேஷன், பேசறதுக்கு எத்தனையோ இருக்கப்பா!''

''ஓ.கே. பேசலாம். எனக்கு ஒண்ணும் வேலை இல்லே! என்ன நித்தி, நீ குளிக்கப் போறியா? விசுவும் நானும் ஹாலுக்குப் போயிடவா?''

''இப்ப உங்ககூட உட்கார்ந்து நானும் பேசப் போறேன். குளியல் எல்லாம் அரை மணி கழிச்சுத்தான்...''

''குட்...! என்ன பேசலாம்?''

காபிக் கோப்பையை மேஜையில் வைத்த விசு, ''நா எப்ப, எங்க, வேலையில ஜாயின் பண்ணணும்? அந்த டீடெயில்ஸ் சொல்லு...அப்புறம், இந்த இடத்துக்கு வாடகை என்ன? எவ்வளவு நாள் இங்க இருக்கலாம்? ப்ளீஸ்! எல்லா விவரத்தையும் ஒப்பனா சொல்லிடு. நிலைமையைத் தெளிவாப் புரிஞ்சிக்கிறது நல்லதுதானே?'' என்றான்.

அருண் இருக்கையின் முன்னால்

சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்:

"நாளைக்கு எட்டரை மணிக்கு இங்க வந்து உன்னே பிக்கப் பண்ணிக்கிட்டு ஃபாக்டரி ஆபீஸுக்கு அழைச்சிட்டுப் போய் அங்க எல்லாருக்கும் நானே அறிமுகம் செய்து வைக்கிறதா இருக்கேன். ஸோ, எங்க போறது, எப்ப புறப்படறது, யாரைப் பார்க்கறதுனு வீணு மண்டையைக் குழப்பிக்காதே. தென்—இங்க இருக்கறது பத்திக் கேட்டே.. வெளிப்படையா சொல்லறு துன்னு. இது விஷயமா நா எது சொன்னு லும் அதுதான் உத்தரவு.. அதனால.."

நித்யா அவசரத்துடன் குறுக்கிட்டாள்:

"ஓ.. நோ.. அதுக்காக, அளவுக்கு மீறி நாங்க சலுகை எடுக்கறது தப்பு அருண். ப்ளீஸ், புரிஞ்சுக்கங்க.."

"நா நல்லாவே புரிஞ்சிக்கிட்டு இருக்கேன், நித்தி. அதனாலதான் ஒரு யோசனை பண்ணி வச்சிருக்கேன். ஒரு வாரமோ, பத்து நாளோ இங்க தங்கிக் கிட்டே சின்னதா ஒரு வீடு பாத்திட லாம்னு நினைக்கறேன். வாட் டு யூ ஸே?"

...டா?

...தற்குள்ளா?

...றுங் கையால் முழுமா?

விசுவுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

"இரு அருண். நீ அதுக்குள்ள வீட்டுக்கு ஓடிடாதே... வீடு பார்த்தா அட்வான்ஸ் கொடுக்கணும். செட்டில் பண்ண பணம் வேணும். இதெல்லாம் இப்ப என்னால தாக்குப்பிடிக்க முடியா துய்யா.. அதான் முதல் மாச சம்பளம் வரட்டும்னு ஆரம்பத்திலேயே சொன் னேன்."

"இந்த கெஸ்ட் ஹவுஸ்லே தங்கற நாளுக்கெல்லாம் பணம் கொடுக்க வேணுமா, அதை விட்டுட்டியே விசு?"

—நித்யா நினைவுபடுத்த, விசு தலை ஆட்டினான்.

"ஷி ஈஸ் ரைட்! கையிலே இருக்கிற பணத்தை வைச்சுக்கிட்டு இந்த ஒரு மாசத்தை நல்லபடியா ஓட்டினா அதுவே பெரிய விஷயமய்யா.. நிச்சயம் இப்போ தைக்கு வீடு பாக்கற நிலை நாங்க இல்லே. இந்த கெஸ்ட் ஹவுஸ் சார்ஜ் என்ன, முதல்ல அதைச் சொல்லிடு. எங்க கையிருப்புக்கு இந்த இடம் சரிப்பட்டு வருமானு பார்த்துக்கணும் இல்லே?"

"சாதாரணமா எங்க கம்பெனி... பெரிய வேலை சேர்றவங்களுக்கு... வீடு பார்த்து செட்டில் ஆக... ஹோட்டல்ல தங்கற... கம்பெனி ஏத்துக்கறது வழக்கம்... அந்த வகையிலே பத்துப் பதினஞ்சு... வரைக்கும்கூட ஒரு காசு செலவில்... நீங்க இங்க இருக்கலாம். ஹோட்ட... இருக்கறதைவிட, இங்க இருக்... தேவலையோனுதான் கெஸ்ட் ஹவு... கூட்டி வந்தேன். இது சௌகரி... இருக்கு இல்லே? என்ன, நித்தி?"

"உங்க கம்பெனியிலே சேர்ற எல்லா...ரும் இந்தச் சலுகை உண்டா அரு... நிஜமாவா?"

அருண் நட்புடன் சிரித்தான்:

"ப்பா.. சந்தேகம்.. சந்தேகம்... எல்லாத்திலேயும் சந்தேகம்.. எ... உயர்மட்ட அதிகாரிகளுக்கும் இ... சலுகை உண்டு நித்தி.. நா விசுக்... ஸ்பெஷலா இந்தப் பழக்க... உண்டாக்கலே.."

"ஸாரி அருண்! தப்பா எடுத்து... நீங்க.. வந்து.."

"ரிலாக்ஸ் நித்தி.. உங்க மனசு எனக்குப் புரியலேனு வேற யாருக்... புரியும்? ம்..?"

ஒரு நிமிஷம் மௌனத்தில் கரை... நித்யா எழுந்து நின்றாள்:

"நா குளிச்சிட்டு வரேன், ஒ... அழுக்கு."

—பெரியவள், பெட்டியைத்... மேஜைமேல் வைத்தாள். ... திறந்து உள்ளே இருந்தவற்... அலமாரிக்குள் அடுக்கத் துவங்கினாள்.

"இந்தப் பத்து நாள் அவகாசத்தி... ஒரு வீட்டை நாம வாடகைக்குப் பார்... லாம்னே எனக்குத் தோணுது விசு.."

—அருண் பேச, அலமாரிக் கத... சாய்ந்தபடி நித்யா, விசுவைப் பார்... தாள்.

விசு மீசையை வழித்து, தலைமுடியை கோதி, முகவாயைத் தேய்த்துக் கொ... டான்.

"அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம் அருண்? சம்பளம் வரட்டுமே..!"

"சம்பளம் வந்தா மட்டும் வீட்டைப் பார்த்து, வாடகைக்குப் பேசிடறது சுலபமா விசு?"

"...அப்ப ட்ரையாவது பண்ணலாம்— ...ரொம்பக் கஷ்டம்."

"அட்வான்ஸ் கொடுத்திட்டா, ...மாசச் சாப்பாட்டுக்கு? செட்டில் ...க்கு?"

".........."

"நா சொல்றதைக் கேப்பீங்களா? ...மத்த டைரக்டர்ஸ்கிட்ட பேசி 'நீங்க பர்ஸனலா கேரண்டி ...டுக்கறதுபோல எவ்வளவு வேணு...னாலும் கொடுக்கலாம்'னு சொல்...ட்டாங்க. நாளைக்கு நீ ஜாயின் பண்...வும் ஐயாயிரம் ரூபா அட்வான்ஸா ...ங்கிக்க. இதுலே வீட்டுக்கு ...வான்ஸ் கொடுத்து, மத்த செலவு ...ப் பார்க்க முடியாதா? அப்புறம் ...சம் கொஞ்சமா சம்பளத்துலேந்து ...ன்ஸைத் திருப்பிடு, என்னய்யா?"

".........."

"நியாயமாப் பார்த்தா, இந்தப் ...ணத்தை நீ ஆபீஸ்லே அட்வான்ஸா ...கத் தேவையே இல்லே.. என்கிட்ட ...ம் இல்லையா? நா கொடுக்க மாட் ...ன்? பட், நோ, நீங்க ரெண்டு பேரும் ...துக்குச் சம்மதிக்க மாட்டீங்கனு எனக் ...தெரியும். அதான் இந்த ஏற்பாடு. ...லே ஒரு தப்பும் இருக்கறதா எனக் ...தெரியலே.."

...ப்ரேக்ஃபாஸ்ட் முடித்த பிறகு அவர் ...ளைத் தனியாக விட்டுவிட்டு அருண் ...றப்பட்டுப் போனதும், பேப்பர் ...ன்ஸிலைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, ...னும் மனைவியும் யோசித்தார்கள், ...க்குப் போட்டார்கள்.

அருண் சொல்வதை ஏற்கலாமா, ...ண்டாமா?

...ஆபீஸில் அட்வான்ஸ் வாங்குவது ...ல யோசனைதானு?

...உடனடியாய் குடியும் குடித்தனமு ...க் குடும்பம் நடத்தவேண்டுமென்றால் ...தை விட்டால் வேறு வழி இல்லையோ?

அப்பா, மற்ற தெரிந்தவர்கள் ...னால் கௌரவமாய் வாழ்ந்து காட்ட ...து ஒரு நல்ல வழிதானே?

...ச், ஐயாயிரம் அட்வான்ஸாகப் ...ற்றுக் கொள்ளலாம்.

அப்புறம்?

முதலில் சம்பளம் எத்தனை கைக்கு ...ரும்?

"என்ன சார் இது..! பம்பாய்க்கு டிக்கெட் வாங்கிட்டு கும்மிடிப்பூண்டி போற வண்டி யிலே ஏறியிருக்கீங்களே..!"

"நான் வீட்டிலே கோவிச்சு கிட்டு கிளம்பியிருக்கேன். எங்கே போனால் உனக்கென்னய்யா?"

✕

-ஆயிரத்தறுநூறில், வரியும் பி. எஃப்-பும் போனால் கையில் ஆயிரத்து நானூறு வருமா?

ம்ம்.. வரும்.

இதில் கடனைத் திரும்ப மாசம் இருநூறைப் பிடித்துக் கொள்ளச் சொன்னால்? பாக்கி ஆயிரத்து இருநூறு.

எத்தனை ரூபாய் வாடகையில் வீடு பார்க்க வேண்டும்?

ஒற்றை பெட் ரூம் கொண்ட ஃப்ளாட் போதும். இது எத்தனைக்குக் கிடைக்கும்?

ஐயாயிரம் ரூபாயில் வீட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுத்துவிட்டு, பாக்கியை உடனடித் தேவையான சாமான்கள், பாத்திரம், அடுப்பு, பர்னிச்சர் எட்ஸட்ரா வாங்க உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மாசச் சம்பளத்தில் பிடித்தம் போகக் கைக்கு வரும் ஆயிரத்திருநூறில் வாடகை கொடுத்து, சாப்பிட்டு, சமர்த்தாய்க் குடித்தனம் பண்ண வேண்டும்.

முடியுமா?

ஏன் முடியாது?

மனசு இருந்தால் எதுதான் சாத்திய மில்லை?

ஓரளவுக்கு எதிர்காலம் வரைபட்டுப் போய்விட்ட தைரியம் தந்த சந்தோஷத் தில், அந்த இரவையும் தொடர்ந்து வந்த நாட்களையும் கனா காணும் சந்தோஷ கனவுகளுடன் கழிப்பது விசுவுக்கும் நித்யாவுக்கும் அழகாகவே சாத்திய மாயிற்று.

(தொடரும்)

நிச்சயமாக உங்கள...

ஹார்லிக்

HTDHMW-7042

போகப் போக...

சிவசங்கரி

16

''காபி!''

—சோம்பலுடன் புரண்டு, சின்ன தூக்கக் கண்களோடு திறந்த நித்யா தட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

எதிரில் விக்கி. கலைந்த முடி, கன்னத்தில் கரி, வாயில் சிரிப்பு, கையில் கோப்பை.

''என்னது இது விக்கி?''

''குட் மார்னிங் டார்லிங்... இது காபி!''

''நா அதைக் கேட்கலே. ஒரு நாளைப் போல என்னை எழுப்புன்னு எழுப்பாம, ஏன் நீயே சிரமப்படறே?''

''இதுலே சிரமம் என்ன நித்தி? காலேல சீக்கிரம் எழுந்து எனக்குப் பழக்கம்தானே!''

நித்யா பதில் சொல்லவில்லை.

தன் தூங்குமூஞ்சித்தனத்தை நினைக்கையில் கோபம் வந்தது.

அது என்ன கும்பகர்ணத் தூக்கம்!

தனி வீடு பார்த்துக் குடித்தனம் துவங்கி ஒரு வாரம் ஆகப் போகிறது. இன்னும் காலையில் விக்கிக்கு முன் எழுந்து ஒரு காபி தயாரிக்க முடியவில்லை என்றால் எத்தனை சோம்பேறித்தனம் இது!

''காபி ஆறுது நித்திம்மா.''

''போ விக்கி.... அதுலும் நீ ரொம்ப மோசம். தினம் தினம் நீயே சிரமப் படறே!''

''நெஸ்கபே இரண்டு ஸ்பூன் போட்டு, வெந்நீர் விட்டு, பால், சர்க்கரையோட கலந்து கொண்டு வரது சிரமமான காரியமா என்ன நித்தி?''

''கஷ்டமோ இல்லையோ—நா ஒருத்தி இருக்கறது எதுக்கு? இதைக்கூடப் பண்ணறது?''

''ஹா! நீ இருக்கறது இந்த விக்கி காபி கலக்கறதுக்குத்தானா? நாட்! எவ்வளவோ பெரிய பெரிய முக்கியமான காரியங்களுக்கு உன் தயவு, உதவி தேவைப்படுது! ஃபார் எக்ஸாம்பிள்....''

—படுக்கையில் அவள் அருகில் உட்கார்ந்து, அணைத்து, குனியவும், நித்யா செல்லமாக அவன் தோளில் குத்தினாள்.

''போ விக்கி! ஏதாவது பேசி ஆளைச் சிரிக்க வைச்சிடு. நாளைலேந்து நீ வேணா பாரு. நா அலாரம் வைச்சிண்டாவது உனக்கு முன்னால எழுந்து காபி தயாரிக்கறேன். இல்லையானு பாரு....''

இதற்கு இவ்வளவு அலட்டல் தேவையா என்பது போல, கரிசனத்துடன் விக்கி அவளைப் பார்த்தான்.

''இந்தச் சின்ன விஷயத்துலேகூட உனக்கு நா ஹெல்ப் பண்ணக் கூடாதா?''

''தாராளமா செய்யலாம். ஆனா, இப்ப அதுக்கு அவசியம் இல்லேயே! நா வீட்டுல சும்மாதானே உட்கார்ந்திட்டிருக்கேன்? நீ, ஆபீஸ் போய் நாள் பூரா வேலை பண்ணிட்டு வர்றே.. தான் இல்லே, சிரமப்படாதேனு சொல்லி பாதி நேரம் நீயும் அனுறுமா சேர்ந்து என்னைச் சமைக்க விடாம தடுத்திடறீங்க.... காலேல எழுந்து உருப்படியா பண்ணக்கூடிய காரியம் காபி கலந்து, ப்ரேக்ஃபாஸ்ட் தயாரிக்கறதுதான். அதையும் நீயே செஞ்சிட்டா, அப்புறம் நா

எப்ப சமையல் கத்துக்கறது? எப்ப உனக்கு வகையா சமைச்சுப் போடறது? எப்ப....''

விசு எழுந்து நித்யாவின் முன் நின்றான். இரண்டு காதுகளையும் பிடித்துக் கொண்டு, ''தெரியாம பண்ணிட்டேன். இனிமே உன் சாம்ராஜ்யத்துலே நா நுழைய மாட்டேன். அதுக்காக நீ லெக்சர் அடிச்சு என்னை அறுக்காதே. வேணுமானா தோப்புக்கரணம் போடட்டுமா?''

— போலி பயத்துடன் கேட்க, நித்யா சிரித்தபடியே எழுந்து பாத்ரூமுக்குச் சென்று டவலை எடுத்து வந்து, கணவனின் கன்னம், நெற்றியில் இருந்த கரியைத் துடைத்தாள்.

அவனைத் துடைக்க விடாமல் வம்பு பண்ண, துண்டை தலையிலேயே போட்டுவிட்டு ரூமுக்குள் ஓடிச் சென்று தாழிட்டுக் கொண்டவளுக்கு பிரஷ்ஷில் பேஸ்டைக் கோட்டாக இ...

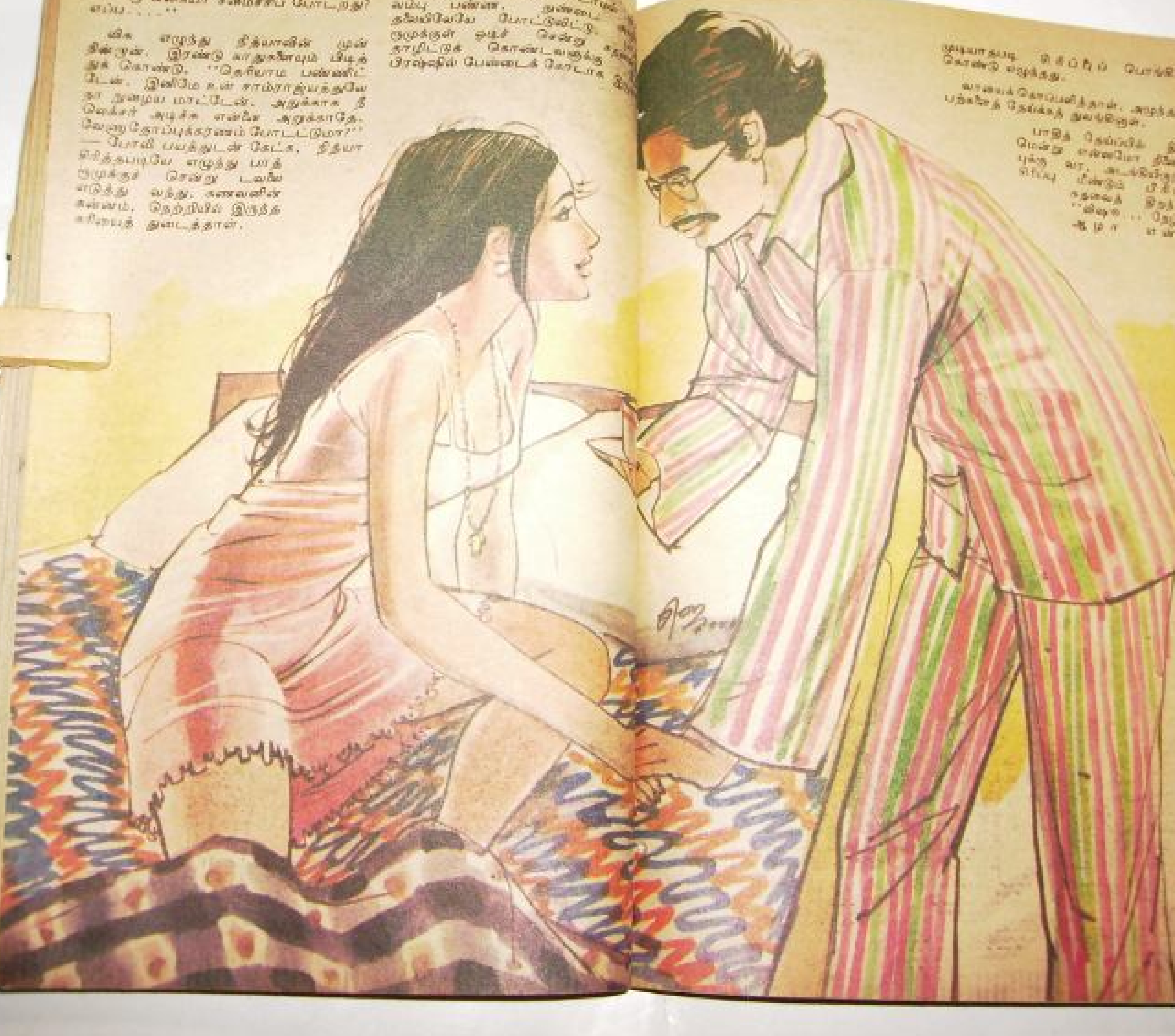

முடியாதபடி சிரிப்புப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

வாயைக் கொப்பளித்தாள். அருந்தப் பத்திரைத் தேய்க்கத் துவங்கினாள்.

பாதித் தேய்ப்பில் ... மெல்ல என்னவோ ... புகுந்த ... அடக்கிவைத்த சிரிப்பு மீண்டும் பீறிட, சத்தமாகச் சிரித்தது. ''இதழ... தேழ... ஆமா ...

செய்யா தெரியுமா?'' —என்று வாயில் நுரைத்த பேண்டுடன் கேட்க, விக திருதிருத்தான்.

தான் பேசுவது விகவுக்குப் புரியவில்லை என்பது புரிந்ததும் வாய் நுரையை பேசினில் துப்பிவிட்டு, அந்தச் சிரிப்பு மாறாமலேயே, ''தேத்து ஆயா என்ன கேட்டா தெரியுமா விக?'' என்றாள்.

ஆயா அவர்கள் வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கும் வேலைக்காரி. வந்து இரண்டு நாளாகின்றன. காலையில் வந்து மதியம் பூராவும் வீட்டு வேலைகளைக் கவனிப்பதோடு, நித்யாவுக்குத் துணையாகவும் இருந்துவிட்டு மாலை ஐந்து மணிவாக்கில் போக வேண்டும் என்பது பேச்சு.

''ஆயாவா. என்ன கேட்டா?''

''அந்த அய்யா உனக்குத் தம்பி யாம்மானு?'' — நித்யா சிரிக்க, விக திரும்பத் திருதிருத்தான்.

''எந்த அய்யா?''

''நீதான்.''

''நா உனக்குத் தம்பியா? அந்தக் கிழத்துக்கு மூளை கீளை சரியில்லையா?''

''இல்லே விக..... வந்து.. ம்..'' விளக்கிச் சொல்லாமல் நித்யா பெரிசாய் சிரிக்க, விக பொறுமை இழந்தான்.

''ஒண்ணு, சொல்லிட்டுச் சிரி.... இல்லே, சிரிச்சிட்டுச் சொல்லு....''

''என் ஆயா அப்படிச் சொல்றேனு கேட்டேன். 'நீதான் அவரை மரியாதை இல்லாம நீ நீனு சொல்றியே.... அதான்'ன்னு.''

—பேசிக் கொண்டு போனவள் சட்டென்று நிறுத்தினாள், யோசித்தாள்.

''என் விக, நா உன்னே இனிமே மரியாதையா கூப்பிடணுமா? நீங்க, வாங்கனு சொல்லணுமா? அதான் முறையா?''

அந்த முகபாவமும் யோசனையும் குழந்தைத்தனமாகப் பட, விக கிட்டத்தில் வந்து அவள் தலையில் ஒரு முட்டு முட்டி, ''ஹெல் வித் தட் ஆயா, அவ என்னே உன் தம்பினு நினைச்சிக்கட்டும், இல்லே, பிள்ளேனு வேணு நினைச்சிக் கட்டும். ஐ டோண்ட் கேர். நீ இப்ப இருக்கிற மாதிரியே இரு. அதான் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. முதல்லே போய் வாயைக் கொப்பளிச்சிட்டு வா, இல்லேன்னு இப்படியே டெல் பண்ணிடு

வேன்'' என்று சொல்லி அவளை அந்தப் பிடியில் சிக்காமல் நழுவினாள் அவள்.

எட்டு மணிக்குக் காலேஜ் முடித்து, தயாராகி விக புறப்பட்டுப் போனதும், தாழிட்டு உள்ளே வந்து, தட்டிச் சத்தப்படுத்துவதில் உதவத் துவங்கினாள்.

சின்ன வீடுதான். ஆறும் வசமாகப் புதுசு. இவர்கள்தான் குடித்தனக்காரர்கள்.

மாடி போர்ஷன். எதிரே வராண்டா. ட்ராயிங் கம் டைனிங் பெயரில் ஓர் அறை. இடப் பக்கத்துக்கு பன்னிரண்டில் படுக்கை அறைத் தொட்டுக் கொண்டு பாத் பின்னும் கையகல சமையல்கட்டு ஸ்டோர் ரூம்.

வீட்டை வந்து பார்த்து, பிடித்து வீட்டுக்காரர் சொன்ன ரூபாய் வாடகையை மறு பேச்சில்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டு மூன்று மாத கையை முன்பணமாகக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பிய நிமிஷத்தில் மனசுக்குப் பிடித்த இறுதியில் வீடு அமைந்துவிட்ட நித்யாவுக்கு மகா சந்தோஷம்.

''நைஸ் ஹவுஸ், இல்லே? மாடி நாம மட்டும்தான். வீட்டுக்காரங்க நல்லவங்களா தெரியுறாங்க. அடுத்தடுத்து ஃப்ளாட்ஸ் இல்லா தாங்கி எழுந்தா ஹலோனு ஹெண்டட் பண்ணற அளவுக்கு கமா இல்லாம, லக்கி, மாடிலே நாம.. தட்ஸ் ஆல்.. கட்டடம். ரொம்ப அலங்கார பண்ணாட்டிக்கூடப் பளிச்சினு இருக்கு முக்கியமா.. வீட்டுக்கு நாலு பக்க உயர உயரமா மரங்க.. ஓ..! விக, ஹாப்பி.... அருண், நா சொல்றது சரிதானே?''

''உனக்குப் பிடிச்சா சரி .. என் விக?''

இரண்டு பேர் கேள்விக்கும் பதில் சொல்லாமல் விக உம்மணாமூஞ்சியா இருக்க, நித்யா, ''ஏய், என்னாச்சு உனக்கு வீடு பிடிக்கலையா?'' என்று

''ப்ச்.... என்ன பெரிய வீடு.. அத்தனும் பெரிய வீட்டுலே இருந்து உன்னே மூக்கோட்டையாட்டம் பொத்துலே....''

''என்னது! மூக்கோட்டையா?''

தும்மும் விப்பும் கலந்த தோனி கேட்க.

''யா.... மூக்கோட்டை, மூக்கோட்டையாட்டமே இருக்கு'' என்றான் விக.

''மூக்கோட்டையும் இல்லே...... சாக்கோட்டையும் இல்லே. நீயும் உன் எக்ஸ்ப்ரஷனும்.. எனக்குச் சிரிப்புதான் வருது.. எனக்கு இந்த வீடு ரொம்ப பிடிச்சிருக்குப்பா.....''

வீடு நிச்சயமாகிவிட, அடுத்த நாள் ஜெயபாரதம் கடைக்குப் போய் நாலு கடை நாற்காலிகள், ஒரு நடு மேஜை, இரண்டு மடாக்கள் வாங்கினார்கள்.

''மீறு காசு கொடுத்து அவசரமா பெரிய பர்னிச்சர் எதுவும் வாங்க வேணும்; கட்டில், ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிள், சாப்பாட்டு டேபிள் எல்லாம் வாடகைக்கு எடுத்திடலாம்.''

அருண் சொன்னதும் உடனே பதில் பேசாமல் நித்யா யோசித்தாள்.

''என்ன நித்தி?''

''வாடகை அதிகமா இருக்காதா?''

''இருக்காது. விசாரிக்கலாமே!''

விசாரித்தார்கள். தங்கள் பட்ஜெட்டுக்குள் நிச்சயம் அடங்கும் என்று தெரிந்த பின் ஒரு இரட்டைக் கட்டில், சாப்பாட்டு மேஜை, நாற்காலிகளை வாடகைக்கு எடுத்தார்கள்.

அத்தியாவசியமான பாத்திரங்கள், துண்டு, பெட்ஷீட், பாலி இத்யாதிகளைத் தெரிந்தவரை லிஸ்ட் போட்டு வாங்கினார்கள். கூடவே ஒரு ஸ்டவ், மண்ணெண்ணெய், மளிகைச் சாமான்கள்.

சமையல் அறையைத் தாமு வந்து செட் அப் செய்து கொடுக்க, ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வீட்டில் குடியேறினார்கள்.

ஸ்டவ்வை எப்படிப் பற்ற வைப்பது, காபி எவ்வாறு தயாரிப்பது போன்ற ஆரம்பத்தனமான சமாசாரங்களை நித்யா, தாமுவிடம் கற்றுக் கொண்டாள். மறக்காமல் முதல் வேலையாய் 'அன்றாட சாதாரண சமையல்கள்' என்ற புத்தகம் ஒன்றையும் வாங்கி வந்தாள்.

''சமையல்கட்டுலே நுழைஞ்ச உனக்குப் பழக்கமே இல்லே.. ஸ்டவ் வேற.. நீ அனாவசியமா கஷ்டப்பட வேணும்.. என் வீட்டுலே தாமுவை சமைக்கச் சொல்லி இங்க கொடுத்தனுப்பறேன்.''

''...தோசை எனக்கும் பிடிக்கும்..!''
''இருபத்திரண்டு சாப்பிட்ட அப்புறம்தான் அதைச் சொல்லணுமா...?''

—க. ராஜி

■

''தோ.... தோ.... நா ஒப்புக்க மாட்டேன். எக்ஸ்பர்ட், அம்மாக்கு விஷயம் எட்டுனது.. இவ ஒத்தனைப் பண்ணற அழகைப் பாருனு இங்க பாங்க.....''

''சரி, தாமுவை இங்க அனுப்பி சமைக்கச் சொல்றேன்.''

''ஐயோ, பனிஷ் வேணும்! அப்புறம் நா எப்ப சமைக்கக் கத்துக்கறது!''

''ஓ.கே. ஓ.கே. இரண்டு பேரும் வீறு ஆரம்பி பண்ணுங்க.. எப்படியாவது பேசிக்கிறது பண்ணி காண்டா எந்திரு பண்ணறதா என் ஃப்ரெண்ட் ஒருத்தன் சொல்லியிருக்கான். ஒரு வாரம், பத்து நாளிலே எத்தினப்படின்னு சொல்றன். அந்த வரைக்கும் அருண் சொல்ற மாதிரி ஸ்டைலோட.. நீ சமைப்பட வேணும்னுதான் நானும் நீயுக்கறேன், வேணா, இந்த பத்து நாளும் ஹோட்டல்லே சாப்பிட்டா என்ன நித்தி?''

''நானு வேணுமா? ச்சே..! தி வோண்ட் அக்ரீ. நா ஒருத்தி கத்துக் குண்டா இருக்கறப்ப.. மாட்டேன்.. மாட்டேன்.. காலை மூணு டோஸ்ட்.. எக்ஸ் அண்ட் காபி செய்திடறேன். மத்யான சாப்பாட்டுக்கு நீ வரமாட்டே.. நா ஒருத்திதானே! ராத்திரி வேணு வெளியே போய் சாப்பிடலாம்..''

சரி என்று விகவோடு சேர்ந்து அருணும் தலை ஆட்டிவிட்டாலும், அன்றுடம் தாமுவிடம் எதையாவது தயார் பண்ணி அனுடைய மதியச் சாப்பாட்டுக்காக அனுப்பத் தவறுவதில்லை..

''எதுக்காக அருண்?''

''என்ன எதுக்காக?''

''இதெல்லாம்?''

''உனக்காக எதுவும் செய்யலே நித்தி. இந்தப் பக்கம் வரவேண்டிய வேலே தாமு வுக்கு இருந்தது. 'நித்யாம்மாக்குக் கொண்டு கொடுக்கட்டுமா ஸார்'னு கேட்டான். சரின்னேன். தட்ஸ் ஆல்.''

சாதுவாக அருண் பேசும்போது நித்யாவால் பதில் ஏதும் சொல்ல இயலாது.

எத்தனை அன்பு!

எத்தனை கரிசனம்!

அருண் மாதிரி ஒரு ஆசாமி பக்க பலமாக இல்லாவிட்டால் என்ன ஆகி யிருக்கும்!

வீட்டைத் தட்டிச் சுத்தம் பண்ணி, குளித்துத் தயாரானதும், ''ஆயா, கத வைத் தாழ் போட்டுக்க, நா கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டு வரேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு நித்யா கிளம்பினாள்.

முக்கடையில் ஒரு டஜன் வாழைப் பழம், நாலு ஆப்பிள் வாங்கினதும், மருந்துக் கடையில் எழுபத்தஞ்சு பைசா கொடுத்து போனில் அருணுடன் தொடர்பு கொண்டாள்:

''அருண்? நித்யா ஹியர்!''

''வாவ்! வாட் எ ஸர்ப்ரைஸ்! எத்தனை நாளாச்சு உன் குரலே டெலிபோன்லே கேட்டு!''

''இன்னிக்காவது சாயங்காலம் வீட்டுக்கு வருவீங்களா அருண்?''

''வராமே! நேத்து போர்ட் மீட்டிங் லேட்டாயிடுச்சு, அதான் வர முடியலே. ஏதோ கெட்டா ஏதோ கவர்னு சொல்வாங்களே, அந்த மாதிரி சாயங் காலமானு உங்க வீட்டை விட்டா எனக்கும் போக்கிடம் ஏது? ஆமா, ஏன் கேக்கறே?''

''இல்லே .. உங்களைப் பக்கத்துலே வைச்சிக்கிட்டு நா விககிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணும்.''

''என்ன நித்தி, எனி ப்ராப்ளம்?''

''ப்ராப்ளம் ஒண்ணும் இல்லே.... ஆறு.... வந்து....''

''எதுவானாலும் தயங்காம சொல்லு நித்தி.''

''இல்லே.... நா செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ்லே சேரலாமேனு நினைக்கிறேன். வீட்டுலே ஒரு வாரம் இருக்கறது குள்ளயே போர் அடிக்க ஆரம்பிச்சி டுச்சி.... அதான்...''

போர் அடிப்பதால் இந்த யோசனை வரவில்லை. உதவியாளர் பயிற்சி பெற்றால் வேலை கிடைப்பது சுலபம். உடனே பணம் வந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் சௌகரியமாய் இருக்கலாம் என்று அவள் திட்டம் போட்டது புரிய, அருண் பேசாமல் இருந்தான்.

''என்ன அருண்! ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டேங்கறீங்க.. ஆறு மாச கோர்ஸுக்கு ஆயிரம் ரூபா போல செலவாகும். மேறு முதல்லே ரொம்ப யோசிச்சேன். பட் இட் சல் வொர்த் இட். விஷயத்தைச் சொன்னு எதுக்காக வீணு கோபப் படறேனு விக கத்துவான். அதனால் நா இதைப் பத்திச் சொல்லும்போது என்னை ஸப்போர்ட் பண்ணுங்க, ப்ளீஸ்!''

அமெரிக்கா போக வேண்டும். எம். எஸ். படிக்க வேண்டும். ஆயிர மாயிரமாய் டாலர்களைச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட விகடன்.

வி. ஏ. முடித்து, பிரபலமான ஆடிட்டராக வளர்ந்து எல்லோரையும் மூக்கில் விரலை வைக்க விரும்பிய நித்யா—

அவன் இன்று ஒரு கீபாக்டரியில் ஏ. டபிள்யூ. எம்.

இவள் செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் படித்துச் சில நூறுகளைச் சம்பாதித்து குடும்பத்துக்கு உதவ முடியுமா என்று பார்க்கிறாள்.

ஓ — ஹெல்!

''அருண்!''

''ஸாரி நித்தி .. ஏதோ நினைப்பில் இருந்திட்டேன். ஓ. கே. ஐல் ஸப்போர்ட் யூ. ஆறு ஒண்ணு .. நீயும் பதிலுக்கு எனக்கு ஆதரவா ஒரு விஷயத்துலே பேசணும். கீபாக்டரிக்கு பஸ்ஸிலே வந்து போக விக ரொம்ப சிரமப்படறுன். என் மோட்டார் பைக், கராஜ்லே சும்மா தான் கிடக்கு. அதை யூஸ் பண்ணிக் கய்யான்னு, வேணும்னு மறுத்திட்டான். இன்னிக்குச் சாயங்காலம் நா திரும்ப இந்தப் பேச்சை எடுக்கப் போறேன். 'இதுலே என்ன தப்பு விக'னு கேட்டு நீ என் பக்கம் பேசி அவனைச் சம்மதிக்க வைக்கணும், சரியா?''

(தொடரும்)

17

பூ ஜைக்குத் தீண்டலுகும் நேர்கோடாய் ஒளித்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்களாய் சேர்ந் தாற்போல இரவு கண் விழிப்பதில் இமைகளின் அடியில் எரிந்தது.

நித்யா கை விரல்களைச் சொடுக்கி விட்டுக் கொண்டாள்.

மணி என்ன?

ஏழரையா?

நாழியாகி விட்டதே!

வீட்டுப் பாடங்களை முடித்து, குளித்து, டிபன் செய்து, சாப்பிட்டு, தயாரானால் தானே எட்டரைக்கு விக புறப்படும் போது ஜெம்பச் சரியாக இருக்கும்.

ஆபீஸில் வேலே அதிகமா?

ஏதேனும் பிரச்னையா?

செல்லச் சின்ன தெளிவாக நெற்றி சுருங்கிக் கொள்ள, தொடர்ந்து பாடத் தில் கவனம் செலுத்த முடியாமல் புத்த கங்களை மூடி வைத்து எழுந்தாள்.

சமையலறைக்குள் எட்டிப் பார்த்து ''ஆயா, நாழி ஆச்சு... நா குளிக்கப் போறேன். முட்டை அடிச்சி வைச்சிட்டு, தாறு ஸ்லைஸ் ரொட்டிகளை வாட்டு, மத்தியானத்துக்கு ஸாண்ட்விச் செய் திட்டியா, ஆகட்டும்'' என்று குரல் கொடுத்தவள் படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

விக ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தான்.

''விக!''

போகப் போக...

சிவசங்கரி

பாக்கி இருந்த குறுக்கெழுத்துப் பயிற் சியை அவசரமாக எழுதி முடித்தவளுக்கு பாடங்களைக் கவனிக்க விடாமல் வழக்க மாகத் தன்னைத் தொந்தரவு செய்யும் விக இன்று எட்டிக்கூடப் பார்க்காமல் இருப்பது புரிந்தது.

விக எங்கே?

இன்னுமா எழுந்திருக்கவில்லை?

எழுத விடாமல் பென்ஸிலைப் பிடுங்கி, புத்தகத்தை மூடி வைத்து, ஏதேனும் அறுவை ஜோக் அடித்துத் தொண தொணப்பவனுக்கு இன்று என்ன ஆயிற்று!

யோசனை தீவிரமானதும் ராத்திரிகூட விக சுருக்கப் படுத்துவிட்டது ஞாபகத் துக்கு வந்தது.

சன்னமாகக் குரல் கொடுத்தும் அவன் அசையாமல் இருக்க, நித்யா கட்டத்தில் சென்று குனிந்தாள்.

தூக்கமா?

ஏழேமுக்கால் வரைக்குமா?

இரவு எத்தனை நேரம் கண் விழித்தா லும், ஒரு நாள்கூட இப்படி விடிந்தும் தூங்கியதில்லையே!

அவனை உலுக்கக் கை நீட்டியவள் சட்டென்று கையை மடக்கினாள்.

அலுப்பு என்றால் இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான் தூங்கட்டுமே!

நான் குளித்து, தயாராகும் வரை தூங்கட்டுமே!

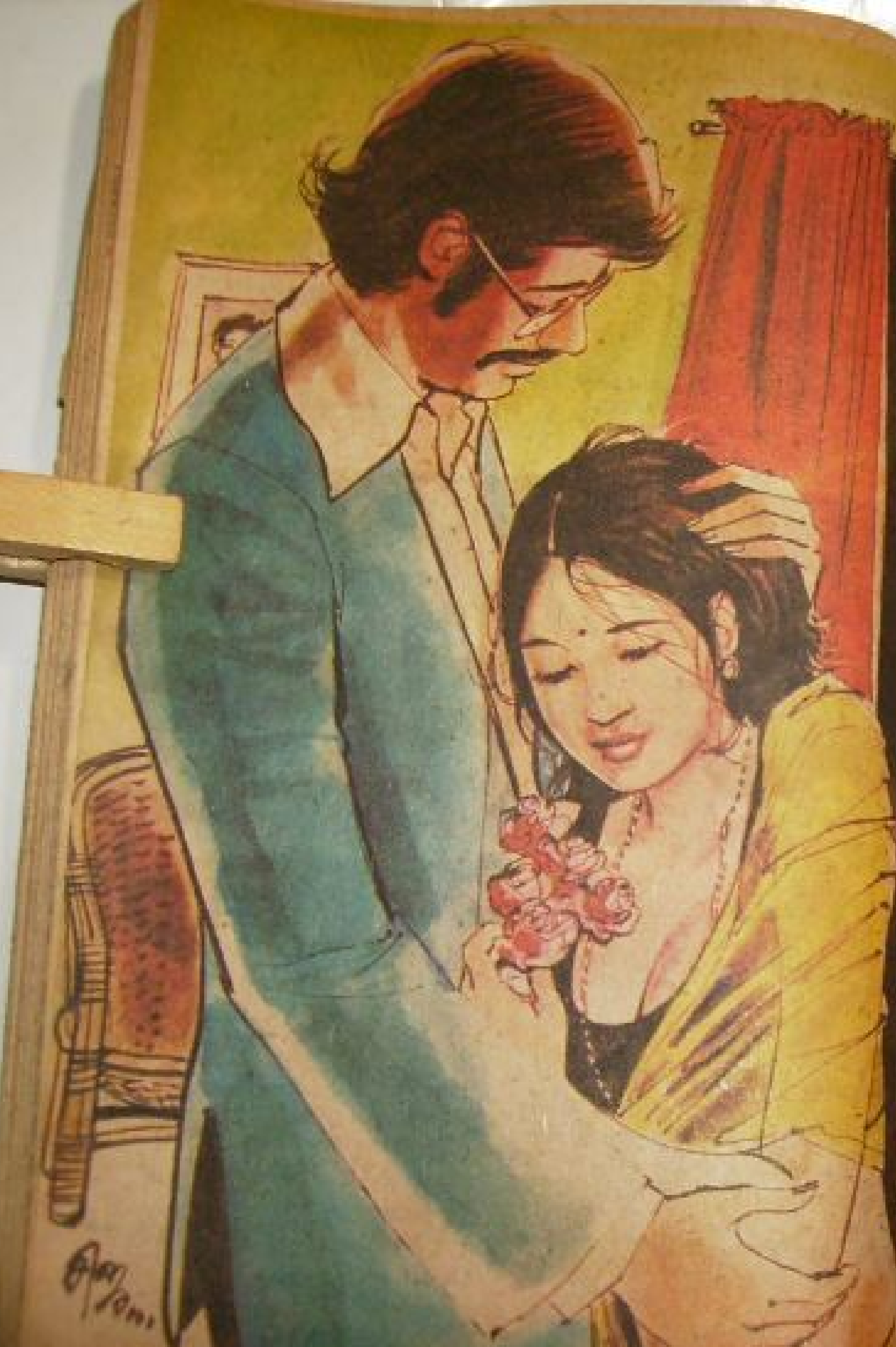

அப்புறமாய் எழுப்பினுல் கால் மணியில் தயாராகி விடமாட்டாளா?

அவன் குளிக்கப் போனுன்.

செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் சேர்ந்து விட்ட இந்த நாலரை மாசங்களாய் அவளுக்குப் பொழுது விடிவதும் தெரியவில்லை, போவதும் தெரியவில்லை.

வேலை. வேலை... வேலை.. பதினெட்டு மணி நேரங்களாவது நெட்டி முறிக்கும் வேலை.

எட்டேமுக்காலிலிருந்து மாலை மூணேமுக்கால்வரை கல்லூரி நடக்கும் நிறுவனத்திலேயே வகுப்புகள்.

டைப்பிங், ஷார்ட்ஹாண்ட், பிஸினஸ் கரெஸ்பான்டன்ஸ், அகௌண்டிங், புக்கீப்பிங் என்று அனுமார் வாலாய் பாடங்கள்.

அன்றாடம் வீட்டுப் பாடங்கள் வேறு எக்கச்சக்கமாய்....

காலையில் எழுந்து பாடங்களைச் செய்து, சமையல், வீட்டைக் கவனித்து விட்டு, விக ஃபாக்டரிக்குப் போகும் போது தானும் கிளம்புவாள்.

மதியத்துக்கு ஆயா செய்து கொடுக்கும் ஸான்ட்விச்.

பஸ் பிடித்து மாலையில் நாலரை வாக்கில் வீட்டுக்கு வந்தால் விக வருகிற வரைக்கும் மீண்டும் ஹோம் வொர்க் அவளை ஆக்ரமிக்கும்.

அப்புறம் விக வந்ததும் கடை கண்ணிக்குப் போக வேண்டியிருந்தால் போய் வருவார்கள்; அருண் கூட பீச், சினிமா என்றும் செல்வார்கள். சாப்பாடு முடிந்து வீட்டுக் காரியங்கள் ஆனதும் உடம்பு 'ஹா ஹா' என்று படுக்கக் கெஞ்சும். ரொம்ப முடியாவிட்டால் படுத்து விடுவாள். இல்லையென்றால் பதினொரு மணிவரை பாடங்களைப் படித்துவிட்டே படுப்பாள்.

''வரவர கல்யாணம் ஆகியும் பிரும்மச்சாரியாவே பாதி நாள் நா இருக்க வேண்டியிருக்கு.''

விக அடிக்கடி விளையாட்டுக்கோ, இல்லை நிஜமாகவோ முணுமுணுக்கும் போது நித்யா அவன் மடியில் உட்கார்ந்து தலைமுடியைக் கோதிவிட்டு ''ஸாரி விக! கொஞ்சம் பொறுத்துக்க... இன்னும் இரண்டு மாசம், அப்புறம் சேர்ந்து வெச்சி ஹாய்யா இருக்கலாம்'' என்று குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்துகிற மாதிரி பேசுவாள்.

நாலு மணியில் குளித்து வெளியில் வந்து உடை மாற்றித் தயாரான நித்யா இன்னும் விக அசதியுடன் உறங்குவது லேசான கவலையை உண்டாக்க, கிட்ட நெருங்கி ''விக'' என்று அழைத்தாள். நெற்றியில் கை வைத்தாள்.

கை பட்ட இடம் சுட்டது.

ஜுரமா?

ஜில்லென்ற ஸ்பரிசம் விழிப்பைத் தந்து விட, விக கண்களைத் திறந்தான்.

தயாராக நின்ற நித்யா கண்ணில் பட்டதும் அவசரமாய் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

''ஹேய்... மணி என்ன டார்லிங்...''

''எட்டு பத்து.''

''மை காட்! நாழியாயிடுத்தே... ஏன் நீ எழுப்பலே?''

போர்வையைத் தள்ளிவிட்டு எழ முயற்சித்தவனை நித்யா தடுத்தாள்:

''உடம்பு சரியில்லையா விக?''

''நோ... நோ... ஐம் ஆல்ரைட்.''

''இல்லே விக, உடம்பு சுட்ற மாதிரி இருக்கு. இத்தனை நாழி தூங்கற ஆசாமி இல்லையே நீ!''

''கொஞ்சம் டயர்டா இருக்கு, அவ்வளவுதான், தள்ளு, குளிச்சுட்டு பத்து நிமிஷத்துலே தயாராயிடறேன்.''

நித்யா அவன் பனியனுக்குள் கைவிட்டு மார்பைத் தொட்டாள்.

''நல்ல ஜுரம் போல இருக்கே... ப்ளீஸ்! விக, இன்னிக்கு ஒரு நாள் ரெஸ்டா இரேன்.''

''வேணாம் நித்தி. ஐல் பி ஆல்ரைட்.''

எழுந்து பல் தேய்க்கத் தயங்கியவன், நிற்க முடியாதது போல படுக்கையில் உட்கார்ந்தான்.

''யூ ஆர் ரைட்—ஜுரம்தான். நிக்க முடியாம கால் வலிக்கிறது. தலையும் பாரமா இருக்கு... நேத்து பூரா வெயில்லே நிறைய திரிஞ்சேன்... அசருவியா?''

''எதுவானாலும் இன்னிக்கு நீ ரெஸ்டா இருந்தா தேவலை...''

''..........''

''நானும் லீவு போட்டுடட்டுமா?''

''வேணாம்... வேணாம்... நீ போ,''

''இப்பவாவது தெரிஞ்சுதா ஏன் 'ராகமாலிகா' கடையிலே புடவைகள் வாங்கினேன்னு. இல்லேன்னா உங்க பொண்ணு இருக்கிற அழகுக்கு யார் கல்யாணம் பண்ணிக்குவா?''

ராகமாலிகா, 'சுகன் ஆர்கேட்', பனகல் பார்க் அருகில், தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

ஸ்ரீராமஜெயம்

பத்ரிநாத், கேதார்நாத், பசுபதிநாத், அமர்நாத் யாத்ரைகள்

1) **கேதார்நாத், பத்ரிநாத்** (ஹரித்வார், ரிஷிகேசம் உள்பட) புறப்படும் தினங்கள் 2—5—82, 16—5—82, 31—5—82, 15—6—82 — 11 நாட்கள் — கட்டணம் Rs. 550/- (II Class), Rs. 700/- (I Class).

2) **பத்ரிநாத் மட்டும்** (ஹரித்வார், ரிஷிகேசம் உள்பட) புறப்படும் தினங்கள் 6—5—82, 16—5—82, 31—5—82, 15—6—82 — 7 நாட்கள் — கட்டணம் Rs. 450/- (II Class), Rs. 600/- (I Class).

3) **பசுபதிநாத்** (நேபாளம், அயோத்யா, நைமிசாரண்யம் உள்பட) — புறப்படும் தினம் — 16—7—82 — 9-10 நாட்கள் — Rs. 650/- ம 700/- Depending upon Number of persons.

4) **அமர்நாத்** (ஸ்ரீநகர், வைஷ்ணவிதேவி, ஜம்மு, அம்ரிட்ஸர் உள்பட) — புறப்படும் தினம் 29—7—82 — 17 நாட்கள் — Rs. 800/- ம 900/- Depending upon Number of persons.

டில்லியிலிருந்து சௌகர்யமான, வசதியான பஸ், சௌகர்யமான தங்கும் இடங்கள், Expert தென்னிந்திய ப்ராம்மணர்களால் அங்கு அங்கு தயாரிக்கப்படும் சுத்தமான, ருசியான ஆகாரம், பல வருடங்கள் அனுபவமுள்ள, டில்லியில் பெயர் பெற்ற யாத்ரை நிர்வாகஸ்தர் (K. R. சங்கரன்) மேற்படி யாத்ரைகளை நடத்துகிறார். இவ்வசதியுடன் யாத்ரை செய்ய தொடர்பு கொள்ளவும்.

K. R. SANKARAN

6/55, W. E. Area, Karolbagh, New Delhi-110 005

Messages can be passed on Phone: 566421 (R. KRISHNAN)

...மான டெண்ட் இருக்குது ...விஷய விடிய படிச்சிருக்கே.''

''டாக்டர் யாரையாவது பாக்கறியா விசு?''

விசு சிரித்தான்.

''இது சாதாரண தலைவலி ஜுரம், வெறும் அனாசின் ... இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்கினா சாயங்காலம் சரியா போயிடும். ... சரி, நீ ரெடியா? நா உன்னை ட்ராப் பண்ணிட்டு வரேன்.''

''நீ ஒண்ணும் இப்ப கிளம்ப வேணும். நா பஸ்ஸிலேயே போயிடறேன்.''

''கூட்டம் அதிகமா இருக்கும் நித்தி.''

''ஒண்ணும் இருக்காது. வீணா அலட்டிக்காதே..... போற வழியிலே தானே உன் ஆபீஸுக்கு போன் பண்ணி விஷயத்தைச் சொல்லிடறேன். டிபன் சாப்பிட்டியா? காபியோட ஒரு கோடோபைரின் மாத்திரை போட்டுக்க றியா? ஆயாவை வாங்கிட்டு வரச் சொல்லவா?''

''டோண்ட் பாதர்... நீ கிளம்பு. நா பாத்துக்கறேன்.''

நித்யா கிளம்பினாள்.

''பை விசு.. சாப்பிட்டுப் படுத்துத் தூங்கு. ஆயா, ஐயா காபி கேட்டாரு கலந்து கொடு. கூப்பிட்டா என்னு கேளு. தீபாட்டுக்குப் பக்கத்து வீடு, நீம் வீடுனு அரட்டை அடிக்கப் போயிடாதே...''

விசுவின் அலுவலகத்துக்கு போன் பண்ணிவிட்டு பஸ் ஸ்டாண்டை அடைந்தபோது கூட்டம் அதிகமாய் இருந்தது.

பஸ்ஸில் அதைவிட.

வேர்த்து வழிவதைத் துடைக்கக்கூடக் கையைத் தூக்க இயலாதபடி அடைந்து கொண்டு பயணித்த நிமிஷத்தில் பஸ்ஸை முந்திக் கொண்டு போன நீல அம்பாஸடர்மேல் பார்வை விழுந்தது. பின் இருக்கையில் சாய்ந்து அமர்ந்து போனவரைப் பார்க்கையில் அப்பா ஞாபகம் மனசுள் எட்டிப் பார்த்தது.

அப்பா....

அம்மா....

இந்து மாசங்களாக இவர்களை ஒருதரம் கூடப் பார்க்காமல் என்னால் எப்படி இருக்க முடிகிறது!

என்னைச் சந்திக்க முயலாமல் இருப்பது அவர்களுக்கும் எப்படிச் சாத்தியமாகிறது!

(35-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இறந்து போனவர்களைப் பற்றி என்ன வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் போலிருக் கிறது. பலர் அப்படித்தான் செய்கிறார் கள். இறந்தவர்கள் எழுந்து வந்து, 'ஏன் அப்படி எழுதினாய்?' என்று கேட்கவா போகிறார்கள்.

அதே பாணியில், கற்பனையாக நானும் எழுதியிருக்கிறேன். அவை எல்லாமே நிஜமோ, அத்தனை நிஜம் இல்லையும்.

—பாமா

அப்பா, அம்மா என்றும் மனசில் முணுக்முணுக்கென்று வலிக்கிறதே. அப்படி அவர்களையும் என் நினைப்பு படுத்துகிறதோ?

இறங்க வேண்டிய ஸ்டாப்பில் வந்து விட, பலவந்தமாக நினைவுகளை உதறிவிட்டு நித்யா இறங்கினாள்.

கல்லூரியில் பாடங்களை ஒழுங்காகக் கவனிக்க முடியாதபடி, சிரத்தையுடன் டெஸ்டை எழுத முடியாதபடி விசுவின் நினைப்புக் கூடவே நின்றது.

ஜுரம் குறைந்திருக்குமா?

தலைவலி?

ஆயாவிடம் மாத்திரை வாங்கி வரச் சொல்லிச் சாப்பிட்டிருப்பானோ?

கடைசி பீரியடில் இருப்புக்கொள்ளா மல் போக, பர்மிஷன் கேட்டுக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

மருந்துக் கடையில் நுழைந்து பத்து கோடோபைரின், ஸனட்டமின் வி மாத்திரைகளை வாங்கிக் கொண்டு கடைக்காரர் அனுமதியுடன் அருகே போனில் அழைத்தாள்.

அருண் இல்லே. அவன் பீ. ஏ. பேசினான்:

''ஸாரி மேடம். பாஸ் இல்லே... ஏதாவது மெஸேஜ் கொடுக்கணுமா?''

''உங்க இரண்டாவது மகன் முதல் மகனைவிட ரொம்ப புத்திசாலியா இருப்பான் போலிருக்கே..!''

''இவன் திருத்தப்பட்ட மறு பதிப்பு ஸார்...!''

—கே. ஆர். ஏ.

''எங்க டைரக்டர் ரொம்ப [illegible] முன் ஜாக்கிரதைப் பேர்வழி..''

''அப்படியா..?''

''ஆமாம். சென்ஸார்லே 'கட்' பண்ணிடுவாங்கன்னு படுகவர்ச்சியான காட்சிகளைப் படம் பிடிக்கிற போது காமிராவிலே பிலிமே போட வேணாம்னு சொல்லிட்டார்..!''

—முத்து. தங்க. ஜயப்பன்

''வேண்டாம்'' என்று சொல்லித் தொடர்பைத் துண்டித்தவள், வீட்டு நம்பரைச் சுழற்றலாமா என்று யோசித்து விட்டு, நிச்சயம் இந்தச் சமயத்தில் அருண் வீட்டில் இருக்கமாட்டான் என்று நினைப்பை மாற்றிக் கொண்டாள்.

பஸ் பிடித்து வீட்டுக்கு வந்தபோது வாசலில் அருணின் டாட்ஸன் நின்றிருந்தது.

ஓ! இங்கேதான் வந்திருக்கிறாரா!

விக ஆபீஸுக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்ததும் நேரே வந்துவிட்டாரா!

ஹௌ நைஸ்!

சந்தோஷத்தோடு இரண்டு இரண்டு படிகளாகத் தாவி ஏறி, வாச மணியை அழுத்த, ஆயா கதவைத் திறந்தாள்.

அருண் கூடத்திலேயே இருந்தான்.

''ஹாய் தேர்!'' — புத்தகங்களை மேஜையில் எறிந்துவிட்டு அவனிடம் சென்றாள்.

''என்ன இங்க இருக்கீங்க! விக தூங்கறாளு? எப்ப வந்தீங்க?''

அருண் சிரித்தான், ''ஹாய்!'' என்றான்.

''இப்பத்தான்... ஜஸ்ட் ஃபைவ் மினிட்ஸ்...விக வேலைக்கு வரலே, ஜுரம்னுங்களேனு பார்க்க வந்தா, ஆள் வீட்டுலேயே இல்லே நித்தி.''

''விக இல்லியா? எங்க போனான்? ஆயா! அய்யா எங்க போனார்? எப்ப போனார்?''

''அரை மணி ஆச்சுங்க...உடனே வந்திடறேன்னு போனாரு.''

'எங்க போயிருப்பான்? டாக்டர் கிட்ட?'

—நித்யா யோசனையுடன் உட்கார்ந்தாள்.

''காலேல உடம்பு நல்லாலே இ அருண். எங்கிட்ட தர்மாமீ இல்லே...அதனாலே டெம்பரேச் பார்க்க முடியலே...டீ சாப்பிட் கனா?''

அருண் தலை ஆட்ட, நித்யா எழு போய் ஆயாவிடம் சொல்லிவி ''முகம் கழுவிக்கிட்டு வந்திடறே அருண்'' என்று உள்ளே போனாள்.

அவள் திரும்பியபோது விக வ விட்டிருந்தான்.

''ஹாய் டார்லிங்!''

''எங்க போயிருந்தே விக? மு சிவந்து கிடக்கு...டாக்டர்கிட்டயா?'' கிட்ட வந்து கன்னத்தில் கை வை தாள்.

''மை — நல்லா சுடுதே! மாத்திரை ஏதாவது சாப்பிட்டியா, இல்லியா? இந்த ஜுரத்தோட எங்க வெளியே போ ருந்தே?''

பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த கையை விக முன்னால் நீட்டி, ''ஹாப் மன்த்லி வெட்டிங் டே—ஹனி!'' என்றான்.

நீட்டிய கையில் மொட்டுமொட்டா ஐந்து சிவப்பு ரோஜாக்கள்.

விகவிடம் இது ஒரு பழக்கம். 'மாச மாசம் கல்யாணமான நாளைக் கொண்ட டணும்' என்று சொன்னவன், முத மாசம் ஒரு சிவப்பு ரோஜாவை அவ முன் நீட்டி 'டு மை லவ்; வித் ஆல் ல லவ்' என்றான். இரண்டாம் மாச இரண்டு ரோஜாக்கள்... இப்படி...

இன்றோடு அவர்களுக்குத் திருமண மாகி ஐந்து மாசங்கள் முடிந்து விட லவா?

நினைப்பில் வைத்துக் கொண்டு இத் ஜுரத்திலும் ரோஜாக்களை வாங் வெளியில் போய் வந்திருக்கிறான்?

பூக்களை நெஞ்சோடு அணைத்தவள் அவன் தோளில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

டீ, பிஸ்கெட் வந்தன.

வாங்கி வந்திருந்த மாத்திரையை விகவிடம் கொடுத்து, டீயோடு நித்யா போட்டுக் கொள்ளச் செய்தாள்.

அரை மணியில் கொஞ்சம் வேர்த்து விட, விக கலகலக்கத் தொடங்கினான்.

படுக்கையில் அமர்ந்து சீட்டு விளையாடுற நிமிஷத்தில் மெத்தை மேல்

விரலால் படம்போட்டு, ''இப்படிப் பறக்கும் பூச்சி எது?'' என்று கேட்டு அருணும் நித்யாவும் விழிக்க, ''விக்கல் எடுத்த பட்டாம்பூச்சி!'' என்றான்.

''இங்க வர்றப்போ நம்ப சீனுவைப் பார்த்தேன் விக. ஜம்முனு ஃபியட் ஒண்ணை ஓட்டிக்கிட்டுப் போறான். ஓனியா, சொந்தமானு தெரியலே!'' —அருண் பேச்சுவாக்கில் சொன்னான்.

''எந்தச் சீனு? நம்ம ரோமியோ சீனுவாய்யா?''

''யா!''

''அப்ப சரி..நிச்சயம் அது 'பெட்ரோ' கேஸ்தான்...''

''அது என்னய்யா 'பெட்ரோ' கேஸ்?''

''ஹா! 'பெட்ரோ' ஜோக் தெரியாது? பெட்ரோ ஒரு அழகன். பெண்கள் பெருமூச்சு விட்டுக்கிட்டுப் பறக்கற உடம்பு அவனுக்கு. ஒரு சமயம் ஒரு மகா பணக்காரி அவனைத் தன் பென்ஸ் கார்ல ஏத்திக்கிட்டு, ஊருக்கு வெளியே ஒரு தனிமையான இடத்துக்குப் போய் இறக்கி நின்னு, துணிகளை அவிழ்த்துப் போட்டுட்டு, 'பெட்ரோ, பெட்ரோ! உனக்கு வேணும் கறதைத் தைரியமா எடுத்துக்க'னு சொல்ல, பெட்ரோ உடனே அவளோட பென்ஸ் காரை ஓட்டிக்கிட்டு வந்திட்டானாம்...''

இப்படிப் பேச்சுமாக இருந்துவிட்டு ஒன்பது மணிவாக்கில் அருண் புறப்பட்டுப் போனான்.

இரவில் திரும்ப விகவின் ஜுரமும் தலைவலியும் அதிகமாக, பொழுது விடிந்ததும் டாக்டரிடம் போக வேண்டும் என்று நித்யா தீர்மானித்தாள்.

மறுநாள் சனிக்கிழமை. நல்லவேளையாய் காலேஜ் கிடையாது.

எட்டு மணிக்கு அருண் வந்தான். மூவருமாக அவருடைய குடும்ப டாக்டரைச் சென்று பார்த்தனர்.

''ஃப்ளூ மாதிரிதான் இருக்கு. நாலு நாள் ரெஸ்ட் இருந்தா சரியாயிடும்.''

டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்த மாத்திரைகளுடன் வீட்டுக்கு வந்தனர்.

தாமுவை நல்ல சாப்பாடாகச் சமைத்துக் கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு அருண் வந்திருந்ததால் பன்னிரண்டுக்குக் கமகமவென்று வாசனையாய் இரண்டு காரியர்களுடன் தாமு வந்தான்.

சாப்பிட்ட நாழிகையில், தான் வகுப்பில் முதலாவதாக இருப்பதையும், இப்பொழுதே ஷார்ட்ஹாண்டில் நாற்பதும், டைப்பிங்கில் நூறுக்கு மேலேயும் வார்த்தைகளைச் செய்ய முடிவதையும், முதல் நாள் பயிற்சியாளர் பெருமையுடன் இவளைப் பற்றி வகுப்பில் குறிப்பிட்டதையும் நித்யா சொல்ல, 'பார்த்தியாய்யா என் மனைவியை' என்று விக பூரித்துப் போனான். அருண் வழக்கம் போல் 'வாவ்' என்றான்.

(தொடரும்)

ஏதாவதொரு மிக்ஸரை வாங்கிவிடாதீர்கள்...

... உங்கள் தேவைக் கேற்றது ஸுமீத்

போகப் போக...

சிவசங்கரி

18

ஏங்கோ ஒரு பல்லி அமானுஷ்யமாய் கக் கக் கக் கக் என்று கத்தியது.

கண்களைத் திறந்த விசு திரும்ப மூடிக் கொண்டான்.

ரொம்ப ஆயாஸமாக இருந்தது.

இரண்டு நிமிஷங்கள் போல அப்படியும் படுத்திருந்தவன் சமையல்கட்டில் ஆயாவிடம் நித்யா பேசுவது மெல்லியதாய் காதில் விழ, நாழியாகிவிட்ட உணர்வுடன் மீண்டும் கண்களைத் திறந்தான்.

எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

நெற்றிப்பொட்டில் தம்தம் என்று அதிர்ந்தது. இடுப்புப் பகுதியில், பின்புறத்தில் குடைவது போல இருந்தது.

என்னவாயிற்று?

திரும்ப ஜுரம் வரப் போகிறதா?

இந்தக் குடைச்சலுக்கும் அசதிக்கும் காரணம் என்ன?

ஆபீஸில்கூட வேலை அதிகம் இல்லையே!

யோசனை மாறாமல் எழுந்து பல் தேய்த்து, குளித்து வெளியில் வந்தபோது சோர்வு கொஞ்சம் குறைந்த மாதிரி தோன்றியது.

''ரெடியா விசு? டிபன் பண்ணலாமா?''

—அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டவளை இழுத்து குட்மார்னிங் என்று முத்தமிட்டதும் சுறுசுறுப்புக் கூடிவிட, அயர்ச்சியை மறந்து விசில் அடித்தபடி தயாரானான்.

ஒரு ஸ்லைஸ் ரொட்டி தின்று, காபியைக் குடித்து போதும் என்று அவன் எழுந்திருக்க, பின்னோடு நித்யாவும் கிளம்பினாள்.

அவளை மவுண்ட் ரோட் கல்லூரியில் விட்டுவிட்டு, பைக்கில் ஆபீஸை அடைந்த அரை மணிக்கெல்லாம் காலையில் எட்டிப் பார்த்த அசதி திரும்ப அவனுள் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது.

தலைவலி, இடுப்பில் குடைச்சல்.

ஒரு மணிக்குமேல் வலி அதிகமாக, டீயுடன் மெடாஸின் ஒன்றை வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டான்.

மணி மூன்றை நெருங்குகையில் அருண் அவனை போனில் கூப்பிட்டான்:

''விசு! அருண் ஹியர்.. சாயங்காலம் நீயும் நித்தியும் என்ன பண்ணப் போறீங்க? மெட்ராஸ் ப்ளேயர்ஸோட நாடகம் ம்யூஸியம் தியேட்டர்லே நடக்கப் போறதுக்கு இரண்டு டிக்கெட் கைக்கு வந்திருக்கு. எனக்கு ஆடிட்டரைப் பார்க்கணும், ஐ காண்ட் கோ.. நீயும் நித்தியும் போறீங்களா? நித்திக்கு மெட்ராஸ் ப்ளேயர்ஸ்னு பிடிக்குமே—என்னய்யா?''

உடனே பதில் சொல்லாமல் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு விக பேசினான்.

''வேணும் அருண் . . . !''

''என்னடா?''

''நித்யாக்கு எக்ஸாம் கிட்ட வர்றது ஒரு காரணம். இரண்டாவதா, காலே லேந்து எனக்கும் உடம்பு ஜுரம் வர்ற மாதிரி இருக்கு . . .''

''டெம்பரேச்சர் பாத்தியா?''

''இன்னும் கொஞ்ச நாளிலே தானே புறப்படறதாத்தான் இருக்கேன் . . . [illegible] உடம்பு வலியும் [illegible] மறுபடியும் [illegible] போறதோ, என்னவோ!''

''[illegible] ஜுரம் [illegible] உடம்பைப் [illegible]

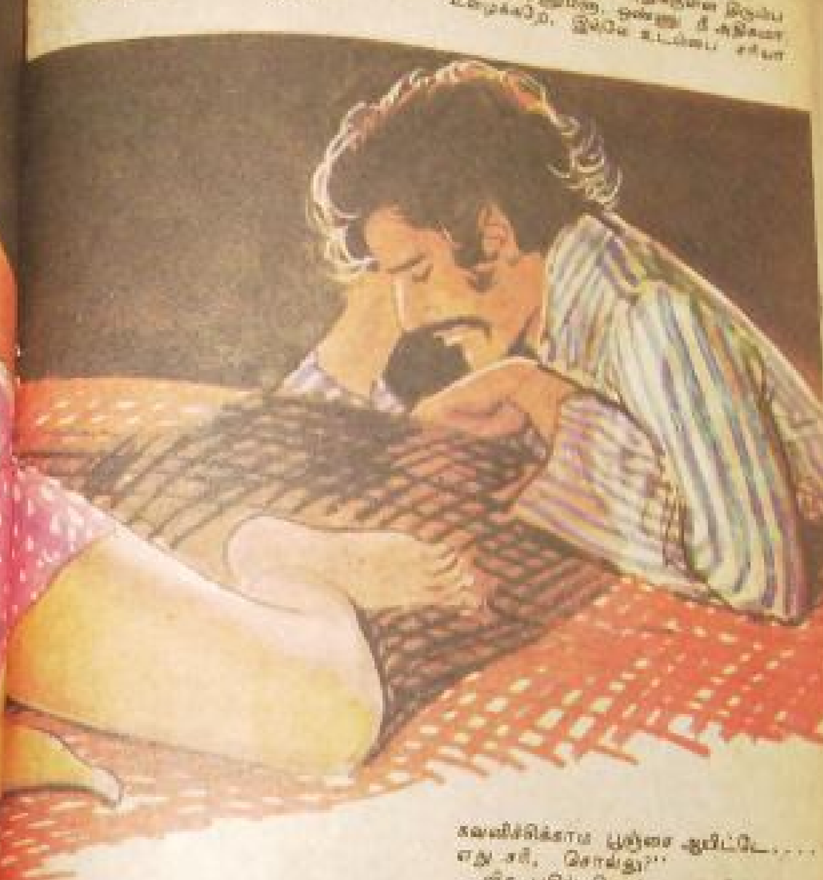

''மறுபடியும், உடம்பு வலி இருக்கே தவிரவும் ஜுரம் இருக்கிறதா தெரியலே . . . .''

''டயர்டா இருந்தா வீட்டுக்குப் போய் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கயேன்பா . .''

கவனிக்காம பூஜை ஆயிட்டே . . . . எது சரி, சொல்லு?''

விக பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான்.

''நீ வீட்டுக்கு கெளம்புப்பா. ஆபீஸ் வேலே முடிஞ்சிட்டா நா ராத்திரி வரேன். இல்லேன்னு, நாளைக்குப் பார்க்கலாம். ஓ. கே?''

அருணோடு பேசி முடித்த கால் மணிக்கெல்லாம் உடம்பின் அவஸ்தை அதிகமாக, விக வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

''பால், டிகாக்‌ஷன் சென்டை கொட்டிட்டு. காப்பியா குடிச் சுட்டு ஓடறது. சனியன்..!''

✤

வீட்டை அடைந்தபோது நித்யா வந்துவிட்டிருந்தாள்.

''விசு! என்ன இன்னிக்கு இத்தனை சீக்கிரம்?''

அவனை நெருங்கி இடுப்பை அணைத்துக் கொண்டாள்: ''வேலை ரொம்ப இல்லே — வந்துட்டேன்'' என்றவன், ''அருண் போன் பண்ணினான் நித்தி. மெட்ராஸ் ப்ளேயர்ஸ் நாடகத்துக்கு டிக்கெட் இருக்கு. போறீங்களான்னு கேட்டான்..'' என்று தொடர்ந்து பேச, அவனை முடிக்க விடாமல் நித்யா குறுக் கிட்டாள்:

''இன்னிக்கா?''

''ம்.''

''முடியாது விசு. எக்கச்சக்கமா பாடம் இருக்கு .... செய்யலேன்னு நாளைக்குத் திண்டாடிடுவேன்.... சரின்னு சொல்லிட்டியா?''

விசு, ''இல்லே!'' என்று தலை ஆட்டினான்.

''குட்! நல்ல காரியம் பண்ணினே! ஆசையா இருக்குனு போயிட்டா, அப்புறம் நான்தான் தவிப்பேன். சரி, என்ன சாப்பிடறே? டிபன் ஏதாவது பண்ணச் சொல்லவா?''

''ஜஸ்ட் டீ.''

அவள் கொண்டு வந்த டீயில் பாதி கூடக் குடிக்க முடியாமல் சட்டென்று வயிற்றைப் பிரட்ட, கப்பை மேஜையில் வைத்தான்.

''கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் பண்ணு விசு. பாதி நேரம் ஓர்க்லே இருக்கேன்....

முடிச்சிட்டு ஒரு மணியிலே வந்... தேன்..ம்''

விசு எழுந்து படுக்கை அறைக்... சென்று பான்ட்டைக் கழட்டி... பைஜாமாவை மாற்றிக் கொண்டா...

பாத்ரூமில் முகம் கழுவின நிமிஷத்... காரணமில்லாமல் அடி வயிற்றில் சங்கடம் அதிகமாக, கொஞ்ச... வென்று வாந்தி எடுத்தான்.

மஞ்சளாய், ஜலமாய்....

பித்தமா?

சின்ன வயசில் மாசத்துக்கொருதர... இப்படி மஞ்சளாய், தண்ணியாய் வாந்... எடுத்ததும், 'வெயிலிலே கண்டபடி அலை... வேண்டியது, பித்தத்தை வரவழைக்க... வேண்டியது' என்று கோபித்து... கொண்டே இஞ்சி ஸொரசம் எடுத்து... அம்மா கொடுத்தது நினைப்பில் மின்... வாயைக் கொப்பளித்தான்.

நித்யாவிடம் சொல்லலாமா?

தலை வலிக்கிறது நித்யம்மா - வாந்தி எடுத்தேன் - ஜுரம் வரும்போல இருக் கிறது - என்று சொல்லலாமா?

ம்ஹூம் — வேண்டாம்.

என்னது இது! மூணு வாரங்... ஆகவில்லே, அதற்குள் ஜுரமா? என்... கண்களை விரிப்பாள்.

ஏன் இப்படி அடிக்கடி வருதே... என்று யோசிப்பாள்.

வீணாகக் கவலைப்படுவாள்.

ஒன்றுமில்லாததுக்காகப் படிக்கிறவ... ஏன் தொந்தரவு செய்யவேண்டும்!

படுத்து, தூங்கி எழுந்தால் ஆல்... ஆல்ரைட் டுமாரோ....!

இன்னொரு மெடாஸினைப் போட்டு... கொண்டு படுத்து, அலுப்பில் சீக்கிர... தூங்கிப் போனவனை எழுப்பி, 'கொஞ்... மாவது சாப்பிடு விசு' என்று நித்... கேட்டதற்கு, 'வேணும் பசிக்... என்று சொல்லித் திரும்பத் தூக்கத்... ஆழ்ந்து போனவன், திடுக்கிட்... யாரோ மண்டையில் தட்டிவிட்... மாதிரி முழித்துக் கொண்டபோ... ஒன்றுமே புரியாமல் இருட்டு ஆழ்... தழுவி இருந்தது.

வியர்வையில் சட்டை நனைந்திருந்...

மண்டைக்குள் மரங்கொத்தி ஒன்... விடாமல் கொத்தியது.

நீண்ட தூரம் ஓடிவிட்டு வந்த மாதி... ரொம்ப அசதியாக இருந்தது.

கண்களைப் பிரித்துத் தூரவ முடியாதபடி பார்வை மசமசத்தது.

மணி என்ன?

மணிக்கட்டில் இருந்த ரேடியம் டயல் கடிகாரம் நாலரை என்றது.

பாத்ரூம் போக வேண்டும் போல இருந்தது.

முழங்கைகளைப் படுக்கையில் ஊன்றி பிரயத்தனப் பட்டு எழுந்து உட்கார வேண்டியிருந்தது.

பின்கழுத்தில் வலித்தது.

எசகுபிசகாகப் படுத்துக் கொண்டு விட்டேனா? சுளுக் கிக் கொண்டு விட்டதா?

கால்களை நகர்த்தித் தரை யில் ஊன்றிக் கொண்டு எழுந்து நிற்க முயற்சித்த போது மரத்துப் போன இரு கால்கள் நகர மறுத்தன.

பின்இடுப்புப் பிரதேசத்தில் ரம்பம் ஒன்று குறுக்கும் நெடுக்கும் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் ஓடியது.

மீண்டும் கால்களை நகர்த் தப் பார்த்தான்.

மறுபடியும், முடியவில்லை.

தொடைகளின்மேல் கை விரல்களை வைத்து அழுத்தி னான்.

ஏ.... என்ன ஆயிற்று?

ஜிவ்வென்று ரத்தம் காதுக்குள் குதிக்கத் துவங் கியது.

வாயில் பித்த நீர் ஊறியது.

ஏ....என்ன ஆயிற்று?

என் கால்கள் மரத்த மாதிரி இருக்கின்றன?

வாட்.... ஹாப்பண்ட்?

பிடரியில் வியர்வை சுரக்க, வலது கையை நீட்டி அருகில் உறங்கும் நித்யாவை விசு உலுக்

அன்புடன்....

• இதயங்கள்
இரண்டும்
இணைந்துவிட்டபின்
இடைவெளிகளாய்
என்ன
செய்துவிட முடியும்..?

• கடிதம்
எழுதுவதைக்
கண்டுபிடித்தவரைப்
பாராட்டத்தான்
வேண்டும்...

இல்லையென்றால்
உன்
கனவுகளின்
வடிவங்களைக்
காண
முடிந்திருக்குமா...?

• கண்ணீர் பெருக்கிக்
கவலைகள் படாதே...
உன்
கண்ணீர்த் துளிகள்
பெருகினால்
உலகம்
வெந்நீர்க்
குளமாகி விடலாம்...!

• மனதின்
புழுக்கங்களை
எல்லாம்
மறையச் செய்துவிடு...
உன்
மனப் புழுக்கம்
இந்த
மண்ணைக்கூடச்
சூடாக்கி விடலாம்...!

• வெளியோரப்
பூப்பந்தல்
வீணாக
உதிரலாமா..?

உன்
நினைவுத்துளிகளைச்
சேமித்து வை....
நான்
வரும் வரைக்கும்..

இதயங்கள்
இரண்டும்
இணைந்துவிட்டபின்
இடைவெளிகள்
மட்டும்
என்ன செய்துவிடும்...?

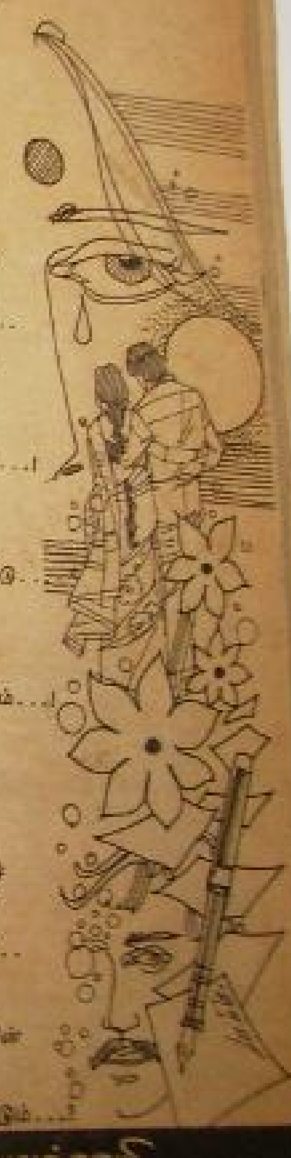

இரா. வேலுச்சாமி

றான்.

''நி.. நித்தி..எ..எழுந்திரேன்..''

''ம்ம்''.... அவள் அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

''நி.. நித்தி.. ப்ளீஸ் கெட் அப்.. நித்தி....''

—வேகமாக அசைக்க, ''போ விசு.. இப்ப வேண்டாம்'' என்று முனகி அவன் கைக்கெட்டாமல் அவள் தள்ளிப் படுத்தாள்.

விசு மீசையை வழித்து, முகவாயைத் தடவிக் கொண்டான்.

பதட்டப்படாதே — இப்போது என்ன ஆகிவிட்டது — ரிலாக்ஸ் — என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

ஒரு நிமிஷம் நிதானித்து, எனக்கு ஒன்றுமில்லை. நான் சரியாகத்தான் இருக்கிறேன். திரும்பிப் படுக்காமல் தூங்கியதில் கால் மரத்து விட்டது, அவ்வளவுதான் — என்று அழுத்தமாக நினைத்துச் சமாதானமடைந்த பின், ஒரு கையால் இடக் காலைத் தூக்கிக் கட்டிலுக்குக் கீழே வைத்தான். தொடர்ந்து வலக் கால்.

படுக்கையில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு எழுந்து நிற்க முயற்சிக்க—

சப்தம் கேட்டு, நித்யா வேகமாய் எழுந்தாள். விளக்கைப் போட்டாள். தரையில் கிடக்கும் விசுவைப் பார்த்து, ''ஹேய் — விசு.... என்னச்சு?'' என்று குரல் கொடுத்தபடி கட்டத்தில் ஓடி வந்தாள்.

''தூக்கத்துலே உருண்டு விழுந்திட்டியா? எழுந்திரு விசு.''

பதில் சொல்லாமல் விசு அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான்.

''விளையாடாதே விசு.. நல்ல நேரம் பார்த்தே விளையாடறத்துக்கு.''

''எ.. என்னால.. மு..முடியலே..''

''விசு!''

''ஐம் ஸீரியஸ்..கால் மரத்துப் போன மாதிரி இருக்கு. உணர்ச்சியே இல்லே!''

''எ.... என்னது?''

அடுத்து வந்த நிமிஷங்களில் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்து நித்யா படுக்க வைத்தாள். விக்ஸ் போட்டுப் பாதங்களைச் சூடு பறக்கத் தேய்த்தாள். அடுப்பில் வெந்நீர் வைத்து எடுத்து வந்து டவலை நனைத்துப் பிழிந்து ஒத்தடம் கொடுத்தாள்.

''இப்ப?''

விசு கால்களை அசைக்க முயற்சித்து உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

''வலிக்கிறதா?''

''ம்ம்.''

''ரொம்பவா, கொஞ்சமா?''

''இங்க கொஞ்சமா — இ... நிறையா....''

அரை மணி ஆகியும் ஒன்றும் சரிப்படாமல் போக, நித்யா கீழே இறங்கிப் போய் வீட்டுச் சொந்தக்காரரை எழுப்பினாள்.

''விசுவுக்கு உடம்பு சரியில்லை அங்கிள் — நா ஒரு போன் பண்ணிக்கட்டுமா.... ப்ளீஸ்?''

அவர் அனுமதி கொடுத்ததும் அவள் விட்டு நம்பரைச் சுற்றினாள்.

''ஹலோ....!''

''அருண்..! நித்யா பேசறேன். சஸ் நாட் வெல்.. நீங்க உடனே வர முடியுமா?''

தூங்கி வழிந்த அருண் தெளிவடைந்தான்.

''என்ன சொல்றே நித்தி?''

''ஒண்ணுமே புரியலே அருண். இரண்டும் மரத்துப் போன மாதிரி இருக்குனு சொல்றான். ஓ... அனேபிள் டு வாக்.. உடனே வாங்க.''

சரியாக நாற்பது நிமிஷத்தில் குடும்ப டாக்டருடன் அருண் வந்து சேர்ந்தான்.

வைத்தியர் டெம்பரேச்சர் எடுத்து ஸ்டெத் வைத்துப் பார்த்தார். பி.பி. செக் அப் செய்தார். கால்களைத் தட்டிப் பார்த்தார். ''ட்யூமர்-அதாவது கட்டி முதுகுத்தண்டுலே இருந்தா இப்படி வரலாம். உடனே ந்யூரோ பிஸிஷியன் கிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப் போய்க் காட்டணும்.''

டாக்டரைக் கொண்டு விட்டு... நரம்புமண்டல நிபுணரோடு ... அவர் இங்கு வருவாரா, இல்லை விசுவை அங்கு அழைத்து வரவேண்டுமா என்று விசாரித்துக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி அருண் புறப்பட, அவன் பின்னோடு நித்யா வாசல்வரை வந்து...

''உனக்கேன்ப்பா திடீர்னு ஆசை...? புதுக் கட்சி தொடங்கப் போறேங்கறியே?...''

''இப்ப எல்லா எதிர்க்கட்சியும் ஒண்ணு இணையப் போவுதுல்லே... அதுலே என் கட்சியையும் இணைக்க ஒரு 'பப்ளிசிடி' தேடிக்க வாய்க்குதான்....''

''ட்யூமர்னு பயம் ஒண்ணுமில்லியே டாக்டர்?''

''நத்திங்.... ஆபரேஷன் பண்ணிக் கட்டியை எடுத்திட்டா, பழையபடி ஆயிடுவார்.... ட்யூமர் ஆபரேஷன் எல்லாம் இந்தக் காலத்திலே ரொம்ப சாதாரணமா போச்சம்மா - டோன்ட் வொரி....''

டாக்டர் மாடிப்படிகளில் இறங்கத் துவங்க, அருண் கொஞ்சம் நிதானித்தான். சின்னப் பெண்ணும், தனியானவள். லேசான பயத்துடன் நின்றிருந்த நித்யாவை அனுசரணையுடன் பார்த்தான்.

''ரிலாக்ஸ் நித்தி.. டாக்டர்தான் பயப்பட ஒண்ணும் இல்லேனு சொல்றாரே....''

நித்யா பதில் பேசாமல் நிற்க, தான் யோசிப்பதைச் சொல்லலாமா, வேண்டாமா என்று அருண் தயங்கினான்.

''நித்தி!....''

''ம்?''

''உன் பேரண்ட்ஸ்கிட்ட விஷயத்தைச் சொல்லலாமா?''

நித்யா சட்டென்று நிமிர்ந்தாள். கண்களை அகல விரித்தாள்.

''எதுக்கு?''

''இல்லே — வந்து — நீ..... தனியா....''

நித்யா தீர்மானமாய் தலையை ஆட்டினாள்.

''ப்ளீஸ், வேணாம் அருண். எங்கப்பா ஏற்கெனவே விசுவை 'தொத்தல் பையன்'னு சொல்லுவார். இப்ப இதைக் கேள்விப்பட்டா, 'நா சொன்னேன், சரியாப் போச்சு பாரு'ன்னு சொல்லிக் காட்டலாம். ப்ளீஸ், வேணும்....!''

அருண் சற்றே மௌனித்தான். கொஞ்சம் யோசித்தான்.. கொஞ்சம் தயங்கினான்.

''உன்கிட்ட பத்து நாளாவே சொல்லணும்னு நினைச்சேன், ஏனோ சொல்லலே.... உங்க அப்பா, அம்மா வெளிநாட்டுக்குப் போகப் போறாங்க நித்தி. மனசு சரியில்லாததால சில மாசம் மேல்நாடுகளுக்கெல்லாம் போயிட்டு வரதா இருக்காங்களாம்..''

''ஓ!.... எப்போ?''

''நாளைக்கோ, நாளன்னைக்கோ கௌம்பறாங்களாம்....''

நித்யா ஒரு கணம் கண்களை மூடித் திறந்தாள். எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டாள்.

''கஷ்டம் வந்ததும் நம்மகிட்ட வந்து நிக்கறா பாருனு நாளைக்கு அவங்க, அது என் பேரண்ட்ஸாவே இருந்தாலும் —ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் காட்ட இடம் கொடுக்க நா விரும்பலே..அவங்க நல்லபடியா போயிட்டு வரட்டும்.... எங்களுக்கு நீங்க இருக்கீங்க — அப்புறம் என்ன? மோரி ஓவர், விசுக்கு இப்ப உடம்புனு இன்னும் தீர்மானமே ஆகாதப்ப ஏன் வீணா நாம எதை எதையோ நினைச்சி அலட்டிக்கப்படணும்? அவனுக்கு ஒண்ணும் இல்லே... வி வில் பீ ஆல்ரைட்.. ப்ளீஸ் அருண், புரிஞ்சிக்கிங்க...''

தெளிவாய், தன்னம்பிக்கையுடன் அவள் பேச, தோள்களைக் குலுக்கி, தலையை ஆட்டிக் கொண்டு படிகளில் வேகமாக இறங்கின அருண், காரில் காத்திருந்த டாக்டரிடம், 'ஸாரி டாக்டர்' என்று மன்னிப்பு கேட்டபடியே வண்டியை நகரச் செய்தான்.

(தொடரும்)

நிச்சயமாக அவர்களுக்கு

ஹார்லிக்

சம்...? அப்புறம்?''

''ஜுரம்னு சொல்லும்படி இல்லே டாக்டர்.. ஆனா ரொம்ப அசதியா இருக்கு. தலையை வலிக்கிறது...''

''எங்கே..?''

''இங்கே..!''

''உடம்புலே வலி இருந்துச்சா?''

''யெஸ்... இடுப்பைச் சுத்தி. முக்கியமா பின்பக்கம்...''

''வாந்தி எடுத்தேன்னு சொன்னீங்களே, எத்தனை தரம்?''

''ஒரு தரம்தான்—மஞ்சளா... இட்லியா வெளி வாட்டரி. காலேலேந்தே வயத்தை பிரட்டிக்கிட்டுதான் இருந்தது.''

''இப்ப நா அமுக்கறேனே, இங்க வலிக்குதா?''

''மஹூம், இல்லே...''

''இங்க...? இங்க...?''

''லேசா... ஆ...! அங்க நல்லா வலிக்குது.''

கால் பாதங்களில் இரும்புச் சுத்தியால் மென்மையாகக் கோடு இழுத்து, ''கான் யூ ஃபீல் மீ?''—என்று டாக்டர் கேட்க, விக ''மஹூம்'' என்றான்.

சற்று அழுத்தத் தட்டி—''இப்ப?''

''கொஞ்சமா...''

''ம்..ம்!'' டாக்டர் யோசனையுடன் உடம்பின் மற்ற பகுதிகளைப் பரிசோதித்தார்.

தட்டினார், வெளிர்ந்தார், அழுத்தினார். அருகில் நின்றிருந்த நித்யா, பரிசோதனை முடிந்ததும் கூடவே வெளியில் வந்ததும் கூடவே சென்று சன்ன குரலில் கேட்டாள்.

''வாட் ஈஸ் ராங் வித் ஹிம் டாக்டர்?''

நரம்பு இயல் நிபுணர் டாக்டர் பிரபு அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அதே சன்ன குரலில் அவரும் பேசினார்:

''தீர்மானமா உடனே எதுவும் சொல்ல முடியாதும்மா. டியூமராய் இருக்கலாம். ஹாஸ்பிடல்லே சேர்த்து டெஸ்ட் செய்தாத்தான் நிச்சயமா சொல்ல முடியும்!''

டாக்டர், அருண் பக்கம் திரும்பினார்:

''மணி இப்ப பதினொண்ணு ஆகுது. இனிமே ஹாஸ்பிடல்லே சேர்த்து, அதுக்கு மேலே தயார் பண்ணி லம்பார் பங்சர் செய்யறது கஷ்டம். நாளைக்குத்தான் அந்த டெஸ்ட் செய்யணும். ஆனா, அதுக்காக நீங்க வீணா தாமதப் படுத்தாதீங்க. எவ்வளவு சுருக்க முடியுமோ, ஹாஸ்பிடலுக்கு அனுப்பிட்டு வந்திடுங்க. இன்-பேஷண்டா சேர்த்து, வழக்கமான பரிசோதனைகளெல்லாம் முடிச்சிடலாம். நாளைக்கு லம்பார் பங்சர் பண்ணி, அந்த முடிவு வர்றதுக்குள்ள பாக்கி எல்லா ரிப்போர்ட்டும் தயாரா இருக்கிறது நல்லது தான்.''

செய்ய வேண்டியது என்னென்ன என்பதை நீளமாய் பேசிவிட்டு டாக்டர் பிரபு புறப்பட்டுப் போனார்.

அருணும் நித்யாவும் உள்ளே வந்தனர்.

படுக்கையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த விக புன்னகைக்க முயற்சித்தான்.

''என்ன சொல்றார் டாக்டர்? அவ்வளவுதான். தண்ணி தெளிச்சு விட்டு டுங்களா?''

நித்யா அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

போகப் போக...

சிவசங்கரி

நெற்றியில் விழுந்த முடிக் கற்றையை ஒதுக்கி விட்டாள்.

அவன் கையை எடுத்துக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டாள்.

''உனக்குப் பெரிசா எதுவும் வந்திடலே விக.... பனிஸ் டோன்ட் ஒர்ரி.... ஹாஸ்பிடல்ல சேர்த்து, லம்பார் பங்சர் டெஸ்ட் பண்ணுதான் விவரம் புரியும்னு சொன்னார்..''

விக அருணை ஏறிட்டான்.

அருண் அவன் கிட்டத்தில் வந்து தோளைத் தட்டினான்.

''பேர் அப் விக..! பயப்படும்படியா எதுவும் இல்லேனுதான் சொன்னார். டெஸ்ட் பண்ணி, புரிஞ்சிட்டா, ட்ரீட்மெண்ட் ... கூறது சுலபம்ய்யா.....!''

இரண்டு நிமிஷங்கள் யாரும் ... பேசாமல் இருக்க, அருண் ... நின்றான்.

''நா போய், எப்ப வரணும், எத்... நான் தங்கணும்னு எல்லா விவரங்களையும் ஹாஸ்பிடல்லே விசாரிச்சு வரேன்....''

''எந்த ஹாஸ்பிடல் அருண்!'' சொன்னான்.

''உங்களுக்கு வீண் அலைச்சல் எதுக்கு! ஆபீஸ்லே முக்கியமான வேலை இருந்தா நீங்க போங்க... நா போய் விசாரிச்சு விட்டு வரேன்..''

—பொறுப்புடன் நித்யா பேச, இலேசாக கனைப்பனைத்த ... எனக்கு வேறு என்ன வேலை அவ்வளவு முக்கியமானதாய் போய்விடும் என்கிற பார்வை ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டு அருண் கிளம்பினான்.

போனவன் ஒரு மணி நேரத்தில் தாமு, கம்பெனி டிரைவர் சகிதம் வந்தான்.

''உடனே சேர்க்க ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன் நித்தி. ஹாஸ்பிடலுக்குத் தேவையான சாமான்களை நீ எடுத்து வைச்சுக்க. அதுக்குள்ள விகவை சேர்ல உட்கார வைச்சி, நாங்க தூக்கிட்டுப் போய் காருக்கு எடுத்திட்டுப் போயிடறோம்.''

பூந்தமல்லி நெடுஞ்சாலையில் இருந்த அந்த நர்ஸிங் ஹோமுக்குப் போனார்கள்.

யாரிடம் அருண் என்ன சொல்லியிருந்தானோ, என்ன ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தானோ, தனி அறை தயாராக இருந்தது.

சேர்த்த சில நிமிஷங்களில் நர்ஸ் டெம்பரேச்சர், பி.பி. எடுத்தாள். ஒருவர் வந்து ரத்தம் எடுத்துப் போனார். இன்னொருவர் சிறுநீர், மலம் சேகரித்துக் கொடுக்கக் குப்பிகளைக் கொடுத்துச் சென்றார்.

சக்கர நாற்காலியில் உட்கார வைத்து

பாலுஸேரி பெனிபிட் சிட் பண்டு
பிரைவேட் லிமிடெட்

''வீணா விஹார்'' — 17-A, ஃபிளாங் ரோடு,
ஷண்முகானந்தா ஹாலுக்கு அருகில்
சயான் (கிழக்கு) பம்பாய்- 400 022 D.D போன்: 471455
தந்தி: ''GROWRICH'' தபால் பெட்டி 6759

மகாராஷ்டிர சிட்டு பண்டு விதிகளின்படி (Act LV of 1974) கீழ்க்கண்ட புதிய குரூப்புகளை ஆரம்பிக்கின்றோம் என்பதைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம்.

வகுப்பு	மாதச் சந்தா	சீட்டுத் தொகை	மாதங்கள்
	ரூ.	ரூ.	
A	200/-	5000/-	25
R	100/-	2500/-	25
J	500/-	20000/-	40
K	250/-	10000/-	40
L	125/-	5000/-	40

தலைமை அலுவலகம் & பதிவு பெற்ற அலுவலகம்:

'பாலுஸேரி பில்டிங்ஸ்'

30, சிங்கராச்சாரி தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600005

கிளைகள்: பெங்களூர், கல்கத்தா, புதுடில்லி & கோயமுத்தூர்.

சேர விரும்பும் சந்தாதாரர்கள், எந்த வகுப்பில் சேர விரும்புகிறோம் என்பதைத் தெளிவாக எழுதி இலவச பிரகடனத்தைப் பெறுமாறு கோருகிறோம்.

சீட்டுகள் ஒதுக்குதல் கம்பெனியின் உரிமையைப் பொறுத்தது.

வேலை நேரம்: காலை 8 முதல் 10-30 வரை.
மாலை 4 முதல் 7-30 வரை.

வார விடுமுறை: திங்கட்கிழமை.

எங்கள் சேவை உங்களுக்குத் தேவை

36 YEARS

ஸ்தாபிதம் : 1947

அங்கேயே இருந்த எக்ஸ்-ரே பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று டாக்டர் குறிப்பிட்டிருந்த விதத்தில் படம் எடுத்தார்கள்.

அத்தனையும் செய்து முடிப்பதற்குள் விமலின் அயர்ச்சியும், அவஸ்தையும் அதிகமாகிப் போனது தெளிவானது.

காலையில் இருந்த தொடு உணர்ச்சி கூட இப்போது கால்களில் இல்லை என்றான்.

இடுப்பு பிரதேச வலி அதிகம் என்றான்.

கழுத்து விறைப்பாக இருக்கிறது என்றான்.

ஜுரம் வந்துவிட்ட மாதிரி அனத்தினான்.

மாலையில் டாக்டர் பிரபு இரும்பு கைப்பெல்லை ஆக்ஷனை சோதித்துப் பார்த்தார். தலைமாட்டில் தொங்கிய குறிப்புகளைப் படித்தார்.

வலி, ஜுர வேகம் குறைய மருந்து எழுதித் தரச் சொல்லி, இரவு உணவுக்குப் பின் மிக நிம்மதியாய் உறங்க, காம்போஸ் ஐ. வி. கொடுக்கச் செய்தார்.

மறுநாள் காலை விமலின் நிலைமை இன்னும் மோசமாயிருப்பது அனைவருக்கும் பளிச்சென்று புரிந்தது.

ஏழு மணிவாக்கில் தேவையானபடி நிலைமைச் சுத்தப்படுத்தி, ஸ்ட்ரெச்சரில் படுக்க வைத்து ஆபரேஷன் தியேட்டருக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

மேஜை மேல ஒரு பக்கமாய் படுக்க வைத்து, மார்பையும் கால்களையும் உட்புறமாய் மடித்து C என்ற நிலையில் முதுகை வைத்து, வலி தெரியாமல் இருக்க ஊசி போட்டு, ஆழமாகத் துளையிடுகிறது நீண்ட ஊசி. அதில் நிறமில்லாத திரவத்தை எடுத்து ரசாயன பரிசோதனைக்காகவும், செல் கெடுப்பு, பாக்டீரியாவின் தாக்குதல் இருந்தால் அதுவும் அறியவும் பரிசோதனைக் கூடத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

சரியாக மூன்றாம் நாள் காலை, விமலின் உடம்பு பற்றின முழுத் தகவல்களோடு அருணையும் நித்யாவையும், டாக்டர் பிரபு தன் தனி அறைக்கு அழைத்தார்.

''இம் வாங்க!'' என்று டாக்டர் தயங்கியது நித்யாவின் வயிற்றில் வெட்டுக்கிளிகள் தாவத் துவங்கின.

''ட்யூமரா இருக்கலாம்னு முதல்லே நினைச்சோம். கேன்சர் ஸட்டி பண்ண நா சந்தேகப்பட்டது வேற... 'அக்யூட் இன்ஃபெக்டிவ் பாலிநியூரோ பதியன்'னு நீங்க கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களா, மிஸ்டர் அருண்? நீங்க, மிஸஸ் விமல்...?''

இரண்டு பேரும் எதுவும் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க, டாக்டர் தொடர்ந்தார்:

''சாதாரணமா இருபதுலேந்து ஐம்பது வயசுக்குள்ள இருக்கறவங்க நடுவுலே இந்த வியாதி வரும். இதுக்கு இன்னதுதான் காரணம்னு இதுவரை யாராலேயும் திட்டவட்டமா சொல்ல முடியலே. சில பாக்டீரியாக்கள் உண்டு பண்ணற அதீதமான டாக்ஸின்—போதையால இந்த வியாதி உண்டாகலாம்னு ஒரு அபிப்பிராயம் இருக்கு. முதுகுத் தண்டையும், அதாவது ஸ்பைனல்

''ரெண்டு பேரும் தினமே டி.வி. போட்டாதான் தூங்கறுங்க... கலந்துரையாடல் இருந்துச்சன்னு ஒரு நிமிஷத்துலே தூங்கிடறுங்க!''

நடுக்கும் [illegible] சமாளிக்க, [illegible] பிடிவாத இருக்கமாக பற்றிக்கொண்டான்.

உள்ளங்கையில் [illegible] ஊறியது.

''நீ..நிச்சயமா இது [illegible] யாகக்கூடியதுதானு [illegible] டர்? ப்... ப்ளீஸ், [illegible] மையைச் சொல்லுங்க. எதுவானுலும் நிலைமையை சரியாப் புரிஞ்சிக்கிட்டா எனக்கு உதவியா இருக்கும்..''

''இந்த வியாதி குண [illegible] படுத்தக் கூடியது, இதிலே சந்தேகமே வேணும் ஆனு..''

''ஆனு....?''

''மூளையையோ, [illegible] வீரலையோ இது பாதிக்கா [illegible] நாம கவனமா இருக்கணும் அது முக்கியம்..''

''அப்படீன்னு இந்த வியாதி இன்னும் அதிகமா [illegible] சான்ஸ் இருக்குனு சொ [illegible] நீங்களா டாக்டர்?'' — அருண் கவலையுடன் கேட்டான்.

கார்டையும், பெரிபெரல் நர்வஸ் சிஸ்டம்னு சொல்லற நரம்பு மண்டலத்தையும் இது தாக்கறதால ஒருவிதப் பாரிச வாயு உண்டாக்கப்படுது....''

எ...என்னது!

பாரிச வாயுவா?

தட் மீன்ஸ், பராலிஸிஸ்..?

விசுவுக்கு வாத நோயா?

''யெஸ் - இது ஒரு வகையான பாரிச வாயுதான். ஆனு, போலியோ மாதிரியோ, பராலிஸிஸ் மாதிரியோ இது நிரந்தரமாயிடக்கூடிய வாதம் இல்லே... இது தாற்காலிகமானதுதான்..''

நித்யா அடிஉதட்டை அழுந்தக் கடித்துக் கொண்டாள்.

இருதயத்திலிருந்து பந்து பந்தாய் என்னமோ உருண்டு வந்து தொண்டையை அடைத்தது.

''நீ மட்டத்தோட நிக்கிற அக்யூ இன்ஃபெக்டிவ் பாலிநியூரோபதி [illegible] ஆரம்பம், உடம்பு, கை, கழுத்து எல்லாம் பரவி, அப்படியே நின்னு அப்புறம் படிப்படியா குறையத் தவங்குவதுதான் வழக்கம். இந்தப் போக்கு நா சொன்னபடி நுரையீரல், மூளை பாதிக்கப்படாம இருக்கிறது அவசியம்.''

நித்யா கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

சட்டென்று அத்தனையும் வெறுத்துப் போயின.

விசுவுக்கா?

இருபத்தியோரு வயசு விசுவுக்கா?

இமைகளின் அடியில் கண்ணீர் தளும்பத் தை ப்ரயத்தனத்துடன் அடக்கிக் கொண்டாள்.

நோ..நோ..

அதிசய நிகழ்ச்சி!

சிறுவில் இரண்டு கருப்பைகளை உடைய சுவாஸ் நிரசல் என்ற 24 வயதுத் தாய், 24 கிலோ கிராம் எடையுள்ள ஆண் மகனையும், பெண் மகளையும், அறுவை சிகிச்சை முறை மூலம் இரட்டைக் குழந்தைகளாகப் பெற்றெடுத்தாள்.

கடந்த ஆண்டு லண்டனில் இப்படி இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்த போது, 'இப்படிப் பிறப்பது பத்து லட்சத்தில் ஒன்றுகவே இருக்கும்' என்று லண்டன் டாக்டர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

ஓர் ஆண் மகவும் ஒரு பெண் மகவும் இவ்வாறு சேர்ந்து பிறப்பது இன்னும் அரிதானதாம்!

தகவல்: சமுத்தப்பி, சிக்கீ.

★ ★ ★

இறந்து போகமாட்டேன்.

உடைந்து போகமாட்டேன்.

எனக்கா, என் விசுவுக்கா இந்தக் கதி என்று பச்சாதாபத்தைப் பெருக்கிச் சொல்லமாட்டேன்.

டாக்டர் இந்த நிலை தாற்காலிகமானது என்கிறார்.

அவர் வார்த்தைகளை நம்புகிறேன்.

இ வல் விசு....

அவனைச் சரியாக்குவேன்....

பழையபடி வாழ்ந்து காட்டுவோம்.

''இந்த வியாதி யாருக்கு வேணு வருமா டாக்டர்?''

''யாருக்கு வேணு..திடமா இருக்கிற யாருக்கு வேணு..காரணமே இல்லாம வரலாம், எல்லாம் அவங்க அவங்க விதி..''

அருண் கேட்பதும், டாக்டர் பதில் சொல்வதும் காதில் விழ, கண்களைத் திறந்து, மனசில் பிறண்டிய சந்தேகத்தை டாக்டரிடம் கேட்டாள்:

''இ..இது கண்டிப்பா வாதம் இல்லேயே டாக்டர்?.. ஐ மீன் பராலிஸிஸ்.''

''இல்லே மிஸஸ் விசுவநாத்..மூணு வாரத்துக்கு முன்னலெ ஜுரம், தலைவலி, வாந்தி, மரத்துப்போன உணர்வு, அப்புறம் நோ ஃபீலிங்ஸ் அட் ஆல். இவரோட ரசாயன பரிசோதனை முடிவுகளும் சேர்ந்து நிச்சயமா இது என்ன வியாதினு புரிய வைச்சிட்டுது. பராலிஸிஸ், போலியோவுக்கும், இதுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை நீங்களே சீக்கிரத்துலே தெரிஞ்சிக்கலாம்.. இன்னும் சில நாட்களிலே மிஸ்டர் விசுவோட

நிலைமை மோசமாகலாம். அதைப் பார்த்து பயந்திடாதீங்க.. நல்லபடி நடக்கும்னு நம்பிக்கையோட இருங்க..படிப்படியா சரியாயிடும்..''

வெளியில் வந்த பிறகு விசுவைப் பார்க்கச் செல்லுமுன் தன்னைத் தயார் பண்ணிக் கொள்வது போல, தேற்றிக் கொள்வது போல, வராந்தா சுவரில் நித்யா சாய்ந்து கொண்டாள்.

சரியாயிடும், நிச்சயம் சரியாயிடும் என்று டாக்டர் அடித்துச் சொன்னாலும் கண்ணெதிரில் இடுப்புக்குக் கீழ் உணர்வே இல்லாமல் படுத்திருக்கும் விசுவை நினைக்கையில், குடல் முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டது.

''மூன்று மாதங்களில் மீண்டும் நடக்க முடியும் என்கிறரே டாக்டர், இது சாத்தியமா?

வரும் வாரத்தில் உடல்நிலை இன்னும் மோசமாகலாம் என்றாரே, எத்தனை மோசமாகும்?

இதனூடே நுரையீரலும், மூளையும் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவேண்டியது ரொம்ப அவசியம் என்றாரே, அப்படி ஆகாமல் இருக்குமா?

விசு....விசு....விசு....விசு....
விசு....விசு....விசு....

மூடிய கண்களிலிருந்து உப்பு நீர் ததும்பி, கன்னத்தில் மெல்லிய கோட்டை இழுக்க, அருகில் நின்ற அருண் அந்த வேதனை தானாக நிறுத்த அவள் தோளில் கை வைத்து இதமாகத் தட்டி, ''நித்தி..ப்ளீஸ்..ப்ளீஸ்..!'' என்று முனகினான்.

(தொடரும்)

...ஷாவுக்கு அந்தப் பையனைப் பார்த்தவுடன் திடுமெனப்போன்ற ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது.

அந்தக் கண்கள்... அவற்றினூடே அவன் இதயத்தில் கனல் போல் கனன்று கொண்டிருக்கும் விசிறியால் ஒரு விசிறு விசிறினால் 'கப்'பென்று தீப்பிடித்துக் கொள்ளும் போன்ற ஏதோ ஒன்றின் பிரதிபலிப்புத் தெரிந்தது.

சிரிப்பையே கண்டிராத முகத்தில் ...ரு வயதுக்கொவ்வாத இறுக்கம். '...ளை யாரும் எதும் செய்துவிட முடி...' என்ற திமிர் அல்ல; 'யார் என்ன ...செய்தாலும் அது என்னைப் பாதிக்காது' என்ற மாதிரி ஓர் ஒட்டாத் தன்மை.

முதல் நாள் இரவுதான் ஸ்ரீதர் அவனை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்திருந்தான். அன்றுவரை அவன் யாரென்றுகூடத் தெரியாது அவர்களுக்கு.

அவனுடைய தாய் சாலையில் சாதாரணமாக — அட்லீஸ்ட் ஸ்ரீதரின் மேலோட்டமான பார்வைக்கு— இந்தப் பையனுடன் சென்று கொண்டிருந்தவள் —திடீரென்று வெறி பிடித்தாற்போல ஸ்ரீதரின் காரின் குறுக்கே விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டாள்.

அதுவரை ஒரு மைனர் ட்ராஃபிக் அஃபென்ஸில்கூட மாட்டிக் கொள்ளாத ஸ்ரீதருக்கு இது எப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்!

அதிர்ச்சி ஸ்ரீதருக்குத்தான். அந்தப் பையனோ, அம்மா காரின் குறுக்கே பாய்வதற்குமுன் எந்த இடத்தில் விட்டாளோ அதே இடத்தில் கல்லாய்ப்போனாற்போல் நின்று கொண்டிருந்தான். ஒரு சத்தமில்லை, கண்ணீரில்லை, கிட்ட வரவுமில்லை. எட்டத்திலிருந்தே ஒரு மூன்றாம் மனிதன் போல் கையைக் கட்டிக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்து நின்றான்.

பின்பு போலீஸ் ஸ்டேஷனில் நடந்த விசாரணையில்:

''ஏன்டா! உன் அம்மா...அம்மா தானே? (தலையாட்டல்) தானாத்தானே காரின் குறுக்கே விழுந்தா?''

''ஆமா. தற்கொலை செய்துகிட்டா.''

இந்தச் சிறு வாயிலிருந்து வந்த பெரிய வார்த்தை சில பெரிய வாய்களைப் பிளக்க வைத்தன.

''ஏன்?''

''அவனுக்கு உயிர் வாழப் பிடிக்க...''

மரத்தோ... மேனை...

''உனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''அவ அப்படிச் செத்ததுலேர்ந்து!''

பையன் மேலும் கூறிய ஒரு வரித் தகவல்களிலிருந்து ஸ்ரீதர் அவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொண்டான்.

விவரம் தெரிந்து அவனுக்குத் தாயை... தவிர வேறு சொந்தபந்தமில்லை. ... நாலைந்து வீடுகளில் பாத்திரம் தேய்த்து வந்த அந்தச் சொற்ப வரும்படியில் ... இருவர் வயிற்றையும் கழுவி வந்தாள்.

கல்யாணமாகாமலேயே ... தாய்க்கு அவன் பிறந்தான். இ... போலீஸார் கேட்ட பல கேள்விகளுக்... கிடைத்த பதில்களிலிருந்து அவர்க... கவே ஊகித்தது. பிணத்தின் கழுத்... தாலி இருந்தும்கூட, தங்கள் ஊகத்... மாற்றிக் கொள்ள அவர்கள் தயா... இல்லை.

உஷாவுக்கு ஒரு குணம். தன்... முடியாதென்று தோன்றும் ஒன்... 'அப்பா, என்னால் முடியாது, வே... ஆளைப் பார்' என்று ஒதுக்கிவிடமாட்டாள். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கஷ்டமாகத் தெரிகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதன் சவாலை ஏற்று வெற்றி கொள்ள வேண்டுமென்ற பிடிவாத... முடையவள்.

அப்போதைக்கு அந்தப் பையனிட... தான் சவாலாகக் காண்பது என்... என்று சரிவரப் புரியாவிட்டாலும் ஏதோ ஒன்று தன்னைப் போட்டி...

'மிஸ்ஸிஸ்ஸிப்பி'

அருண், கதவில் சன்னமாகத் தட்டி விட்டு, அரை நிமிஷ தாமதத்திற்குப் பின், கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான்.

கட்டிலில் படுத்திருந்த விசு ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பதை, சீராக ஏறி இறங்கும் அவனுடைய மார்பு சொல்லியது.

இந்தப் பக்கம் நித்யா.

சுவரோரமாய் இருந்த திவானில் கால் நீட்டிச் சாய்ந்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தவள், அசதியின் காரணமாய் உறங்கியிருக்க வேண்டும்.

மார்புமேல் விரிந்து, கவிழ்ந்த புத்தகம், லேசாகப் பிரிந்த உதடுகள், கண்களைக் கரையிட்ட கருவளையங்கள்.

ஒரு காலத்தில், என்னைத் தொட்டுப் பார், நான் மஹா மிருது — என்று ஆசை காட்டி அழைத்த தேகம், தன் மென்மை, பளபளப்பை இழந்த தாய்க் காற்றில் பிரிந்து தலையணையில் பரந்திருந்தது.

போகப் போக...

வெளுத்த நீலத்தில் லுங்கி.

வெள்ளையில் நீலக் கோடு போட்ட பனியன்.

இந்தப் பத்து நாட்களாய் இதையும், இன்னொரு லுங்கியையுமே அவன் மாற்றி மாற்றி அணிவது நினைப்புக்கு வந்து சங்கடப்படுத்த, கஷ்டப்பட்டுப் பார்வையை அவனிடமிருந்து அருண் மீட்டான்.

உள்ளே நுழைந்து ஓசைப்படாமல் கையிலிருந்த காபி நிறைந்த ஃப்ளாஸ்கை டேபிள்மேல் வைத்தான்.

இரண்டடி நடந்து விசுவின் அருகில் நின்று அவனைப் பார்த்தபடியே சில விநாடிகள் நின்றான்.

டாக்டர் பிரபு புள்ளி குத்தின நிருசில் ஒரே வாரத்தில் மளமளவென்று விசுவின் நோய் பரவி அவனைப் பூரணமாய் ஆட்கொண்டு விட்டதற்குச் சாட்சியாய் மூக்கில் இருந்து ஓடிய ரப்பர் குழாய்; காய்ந்து,

சிவசங்கரி

வெடித்த உதடுகள், வலக்கையில் ஊசி மூலம் சொட்டுச் சொட்டாய் ஏறிய க்ளுகோஸ் திரவம்.

அருண் மெதுவாக நடந்து ஜன்னல் அருகில் சென்று நின்று கொண்டான்.

முதல் நாளிலிருந்து விடாமல் கொட்டிக் கொண்டிருந்த மழை கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள, கிடைத்த இடைவெளியில் புறப்பட்டதாய் மஞ்சள் வெயில் தோட்டத்தை அலசிக் கொண்டிருந்தது.

அருண் நின்ற இடத்திலிருந்தே நித்யாவையும், விசுவையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

பதினோரு நாட்களுக்கு முன் எத்தனை சிரிப்பும், துள்ளலுமாய் இவர்கள் இருந்தார்கள் என்பதை நினைக்கையில் மனம் கனத்துப் போயிற்று.

கால்களைத் தொடர்ந்து இடுப்பு, கைகள் அடுத்த இரண்டாம் நாள் ஸ்வாதீனத்தை இழந்தன. தொடர்ந்து கழுத்து.

முதல் நாலைந்து நாட்களுக்கு விகாரமாய் பேச முடிந்தது; வாயில் ஊற்றியதைக் குடிக்க முடிந்தது.

ஆறாம், கழுத்தின் பாதிப்பைத் தொடர்ந்து மூக்கில் ரப்பர் குழாயைப் பொருத்தி, அதன் மூலம் திரவ உணவைச் செலுத்த டாக்டர் முனைந்ததும், அப்போது நித்யாவை உற்சாகப்படுத்த, தன்னால் இயன்ற விதத்தில் அவன் பேசி வந்ததும் நின்று போயிற்று.

கார்புலான், பி-காம்ப்ளெக்ஸ் ஊசிகள்.

க்ளுகோஸ் ட்ரிப்.

மூக்குக் குழாய் மூலம் உள்ளே சென்ற கால் டம்ளர் திரவ உணவு.

அலட்டல் அதிகம் இல்லாதிருக்க வேண்டி தூக்க மருந்து கொடுப்பதில், முக்கால்வாசிப் பொழுதை விசு உறங்கியே கழித்தான்.

பத்து நாட்களாய் நித்யா, இரவும் பகலும் அவன் கூடவேதான் இருக்கிறாள். அங்கேயே தூங்கி, அங்கேயே குளித்து, அங்கேயே சாப்பிட்டு,

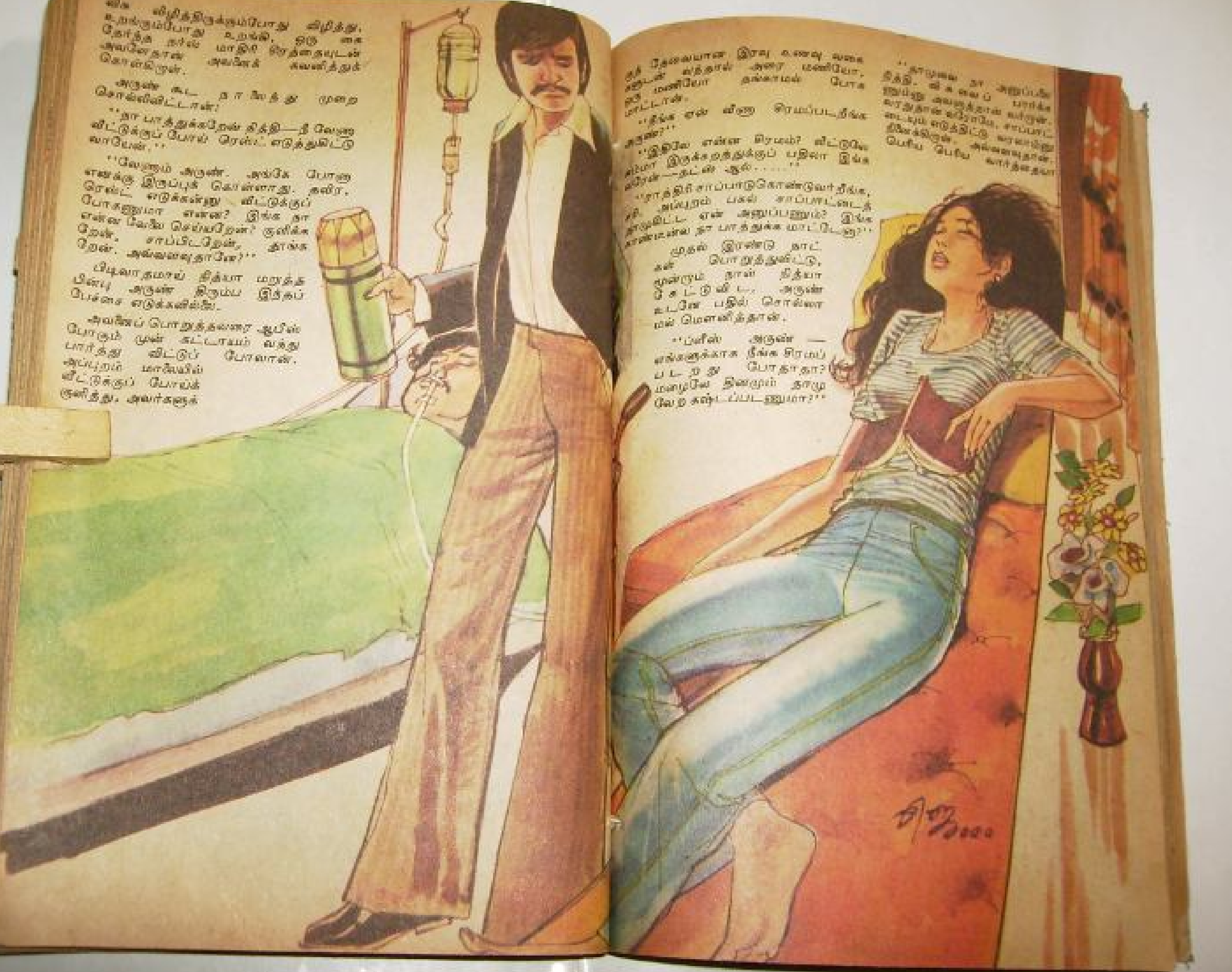

விக விழித்திருக்கும்போது விழித்து, உறங்கும்போது உறங்கி, ஒரு கை தேர்ந்த நர்ஸ் மாதிரி நித்யாவுடன் அவனேதான் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அருண் கூட நாலைந்து முறை சொல்லிவிட்டான்:

''நா பாத்துக்கறேன் நித்தி—நீ வேணு வீட்டுக்குப் போய் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு வாயேன்.''

''வேணாம் அருண். அங்கே போனா எனக்கு இருப்புக் கொள்ளாது. தவிர, ரெஸ்ட் எடுக்கன்னு வீட்டுக்குப் போகணுமா என்ன? இங்க நா என்ன வேலை செய்யறேன்? குளிக்கறேன், சாப்பிடறேன், தூங்கறேன். அவ்வளவுதானே!''

பிடிவாதமாய் நித்யா மறுத்த பின்பு அருண் திரும்ப இந்தப் பேச்சை எடுக்கவில்லை.

அவளைப் பொறுத்தவரை ஆபீஸ் போகும் முன் கட்டாயம் வந்து பார்த்து விட்டுப் போவான். அப்புறம் மாலையில் வீட்டுக்குப் போய்க் குளித்து, அவர்களுக்குத் தேவையான இரவு உணவு வகைகளுடன் வந்தால் அரை மணியோ, ஒரு மணியோ தங்காமல் போக மாட்டான்.

''நீங்க ஏன் வீணு சிரமப்படறீங்க அருண்?''

''இதிலே என்ன சிரமம்? வீட்டுலே சும்மா இருக்கறதுக்குப் பதிலா இங்க வர்றேன்—தட்ஸ் ஆல்......''

''ராத்திரி சாப்பாடு கொண்டுவர்றீங்க, சரி. அப்புறம் பகல் சாப்பாட்டைக் கூட ஏன் அனுப்பணும்? இங்க கான்டீன்ல நா பாத்துக்க மாட்டேனா?''

முதல் இரண்டு நாட்கள் பொறுத்துவிட்டு, மூன்றாம் நாள் நித்யா கேட்டுவிட்ட, அருண் உடனே பதில் சொல்லாமல் மௌனித்தான்.

''ப்ளீஸ் அருண்— எங்களுக்காக நீங்க சிரமப் படறது போதாதா? மழையிலே தினமும் தாமு வேற கஷ்டப்படணுமா?''

''தாமுவ நா அனுப்பு நித்தி. லீவ் லைப் பார்க்கணும்னு அவனேதான் வர்றான். யாதுதான் வர்றோம், சாப்பாட்டையும் எடுத்திட்டு வரமாட்டு நினைக்கிறன். அவ்வளவுதான். பெரிய பெரிய வார்த்தைய

''யாரு... நடிகை மீனுவா? என்னம்மா இது தொந்தரவா போச்சு... உங்களுக்கு விளம்பரம் வேணுங்கறதுக்காக அடிக்கடி எங்களை ரெய்டு பண்ணச் சொல்லி இப்படி போன்லே தொந்தரவு செய்யறீங்களே...''

—முத்து. தங்க. ஜெயப்பன்

¤

சிரமம், கஷ்டம்னு நீதான் என்னென்னமோ சொல்றே..''—இவள் இப்படிக் கேட்டதையும், தான் பதில் சொல்லிச் சமாளித்ததையும் தாமுவிடம் சொல்லி, 'நீயும் முடிந்த அளவுக்குச் சமாளி' என்று அருண் கோடி காட்டி விட, மறுநாள் மதியச் சாப்பாட்டுடன் வந்த தாமு, ''இச அப்பாவ ஒரு லேடியாவது பார்க்காட்டி மனசு கெடந்து அடிச்சிக்குதும்மா.. என் திருப்திக்கு வரேன், போறேன். இதப் போய் பெரிச பண்ணுறீங்க'' என்று குரல் தழுதழுக்கச் சொல்லிவிட்டே போனான்.

அருண் பார்த்துக் கொண்டு நித்தைவிலேயே சட்டென்று வெயில் மறைந்து, வானில் மழை மேகங்கள் கூடாரமடிக்கத் துவங்கின.

மழையா?

இரும்பவுமா?

அருண் சலிப்புடன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

அது நாலேகால் என்றது.

தோட்டத்தில் வரிசையாய் நின்ற காணு வாழையில், மஞ்சளாய் ஒரு குட்டிக் குருவி வந்து உட்கார்ந்து, அகோல் பூவின் அடிப்பக்கத்தைக் குத்தி, கிடைத்த தேனைக் குடித்துவிட்டுப் பறந்தது.

கண்ணெதிரில் திமுதிமுவெனக் கறுத்த மேகங்கள் கொழுத்து உருள, திறமென்று அருணுக்குச் சில நாட்... முன் விசு அடித்த ஜோக் ஒன்று நினை... எட்டிப் பார்த்தது.

''மழை மேகம்— இதுக்கு எதிர்... என்ன, சொல்லு பார்க்கலாம்?''

''மழை மேகம்—இதுக்கு... விட்டா? என்ன உளறல் இது!'' ஆ...

''தெரியாதுன்னு ஒத்துக்க மனசு... உளறல் இளறல்னு சமாளிக்காதே... ஐயா சொல்லட்டுமா? மழை மே... மழை மே நாட்டகம்.... எப்படி?''

''இவனுக்குனு எங்கேயிருந்து... இத்தனை அறுவை ஜோக்ஸ்... குமோ.. ஐயோ அருண்! இ... வைச்சிக்கிட்டு நா என்ன பண்... போறேன்!''

—நித்யா சிரிப்பினூடே அது... சொன்ன,

''என்ன பண்ணறதா? காட்டவா...''

முரட்டுத்தனத்துடன் விசு அவ... நெருங்க,

''ஹேய்! நா ஒருத்தன் இருக்கேன்... ஞாபகம் இருக்கட்டும்'' என்று அரு... குரல் கொடுக்க..

ஓ! எத்தனை இனிமையான நாட்க... அவை?

பின்னால் அசைவை உணர்ந்து அரு... திரும்பினான்.

நித்யா—கண்களில் லேசான தூக்... கலக்கம்.

அருகில் வந்தாள். ''எப்ப வந்தீங்க... என்றாள், மெலிதாக,

''இப்பத்தான். காபி கொண்டு வ... இருக்கேன், குடி நித்தி!''

''என்ன இன்னிக்கு இத்தனை சுருக்...''

''வேலை இல்லே—வந்துட்டேன். அ... எப்படி இருக்கான்? போன் பண்... யாமே!''

நித்யா பிளாஸ்கில் இருந்த காபியை... இரண்டு கிளாஸ்களில் ஊற்றி அருண்... ஒன்றைக் கொடுத்து, தா... இன்னொன்றை எடுத்துக் கொண்டாள்.

''வெளியே போய்ப் பேசலாமா? வ... விழிச்சிக்கப் போறான்!''

கதவைக் கொஞ்சமாகத் திறந்... வைத்து விட்டு இருவரும் வெளி வரா... தாவுக்குச் சென்று கூட நாற்கா... களில் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

''காலைல ரவுண்ட்ஸுக்கு வந்த... டாக்டர், 'பதினொரு மணிக்கு மும்...

...வாக, பேசணும்'னு சொன்னார். போயிருந்தேன்...''

''ஓ!''—அருண் நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டான். புதுசாய் ஏதாவதா என்று கவலைப்பட்டான்.

அவன் பயம் புரிந்து நித்யா பேசினாள்:

''உங்களை மாதிரி நானும் கொஞ்சம் அப்செட் ஆயிட்டேன். ஆனால், டாக்டர் பயப்படற ரீதியிலே எதுவும் சொல்லலே. இன்போர்ட், விசு அபாய கட்டத்தைத் தாண்டிட்டான். இனிமே படிப்படியா தேவர் ஆயிடுவான்னு தைரியம் தந்து சிரிச்சுகிட்டே பேசினார்.''

''தேங்க் காட்...!''

''இரண்டு நாளா விசு உடம்பிலே சூடு இருக்காம். இப்படியே சில நாட்கள் இருந்திட்டா, சரி ஆகத் தொடங்கிடும்னு டாக்டர் நிர்மானமா சொன்னப்ப, ஐ வாஸ் ரியலி வெரி ஹாப்பி அருண். உங்ககிட்ட பேசணும்னு போன் பண்ணேன். ஆனா நீங்க கிடைக்கலே...''

''பேக்டரி வரைக்கும் போயிருந்தேன். வந்ததும் ஸ்டெல்லா சொன்னா; அதான் நேரவே வந்திட்டேன்...''

தூரத்தில் எங்கோ ஒரு இடி டமடம டமடம என்று ஆர்ப்பரித்தது.

''டாக்டர் என்ன சமாதானம் சொன்னாலும், இது பாராலிஸிஸா இருக்குமோனு நா ரொம்ப பயந்திட்டுதான் இருந்தேன். டாக்டர் இன்னிக்கு, இதுக்கும் பாராலிஸிஸ்க்கும் உள்ள வித்தியாசங்களைத் தெளிவா விளக்கினதும் ஐ வாஸ் ரிலீவ்ட் அருண்...''

அருண் குறுக்கே பேசாமல் காத்திருக்க நித்யா தொடர்ந்தாள்:

''போலியோ ஆர் பாராலிஸிஸ்க்கு, ஜுரம் வந்த உடனே அட்டாக் வந்திடுமாம். இந்த அக்யூட் இன்பெக்டிவ் பாலிநியூரோபதிக்குச் சில நாட்கள் கழிச்சுதான் வாதம் வருமாம். அதுலே ஒரு பக்கம் தாக்கப்படுமாம். இதுலே இரண்டு பக்கமும் ஒரே மாதிரிதான் பாதிக்கப்படுமாம். தொடு உணர்ச்சி பாராலிஸிஸ்லே அதிகம் இருக்குமாம், இதுலே ரொம்ப கம்மியாம். அப்புறம்...''

நிதானமாக யோசனை பண்ணி, டாக்டர் சொன்னவற்றைத் திரும்பக் கூறும் நித்யாவின் முகத்தில் கொஞ்சம் சந்தோஷம் படர்ந்திருக்கிற மாதிரி தோன்ற, அருணுக்குள் சின்னதாக ஒரு பூத்தது.

''உங்க பொண்ணை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைப்பீங்களான்னு கேக்க வந்திருக்கேன்''

''அவ்வளவு தைரியமா உனக்கு?''

''உங்க பொண்ணைக் கட்டிக்க ரொம்ப தைரியம் வேணுங்கறீங்களா?''

¤

''ஆ! இன்னொரு முக்கியமான வித்தியாசத்தைக்கூட சொன்னார் அருண்! பாராலிஸிஸ்லே பாதிக்கப்பட்ட தசைகள் சூம்பிப் போயிடுமாம். இதுலே அப்படி ஆகாதாம். அதனால்தான் மெள்ள மெள்ளத் தேவலையாகி, முழுக்க குணமாகறது சாத்தியமாகுதாம்...''

காலி டம்ளரைக் கீழே வைத்துவிட்டு நித்யா எழுந்தாள்.

ஒருவித பரபரப்புடன் வராந்தாவில் நிதானமாக நடந்தாள். அருண் அருகில் நின்றான்.

''மத்தியானத்திலேந்து, இவ்வளவு அத்தனை கஷ்டமும் மறந்திட்ட மாதிரி மனசு லேசாயிட்டது அருண். டாக்டர் வார்த்தைகளை அப்படியே நம்பணும் போலத் தோணுது. அவர் சொன்னார் இன்னும் இரண்டு மாசத்திலே விசு குணமாயிடுவானாம். மேற்கொண்டு ஒரு மாசம் ரெண்டு எடுத்துகிட்டா திரும்ப வேலைக்குப் போகலாமாம்...ஓ! அருண்... இதையெல்லாம் நினைக்கறப்ப எத்தனை நிம்மதியா இருக்கு தெரியுமா? பத்து நாளா நா பயந்த பயம்...கடவுளே! நட்...வாஸ் டெரிபிள்...!''

—பேசிக் கொண்டே போனவள் என்னமோ நினைத்துக் கொண்டு சிறிய கதவருகில் சென்று, அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு 'தூங்கறான்' என்று முனகலாகக் கூறியபடி திரும்ப நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

மழை பெய்யமுற்றுக்களாக, நிதானமாகப் பெய்யத் துவங்கியது.

''தம்ம லேடி ஆர்ட்டிஸ்ட் டுக்கு அவங்க அக்கா எல்லாரிட்டே வந்துவிட்டிருக்கே... அவங்களுக் கும் நம்ம நாடகத்திலே வேஷம் குடுத்துட்டா என்ன?''

''ஐயையோ வேணும்! ஆரம்பிச்ச உடனே அவங்க அம்மாளைய எல்லாரிட்டே அழைச்சிட்டு வந்துடுவாங்க... ஆளை வுடுய்யா...!''

இருட்டிவிட்ட வராந்தாவில் வார்டு பாய் விளக்கை ஏற்றிவிட்டுப் போனான்.

''அருண்!...''

''ம்?''

''உங்ககிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்ல ணும். தப்பா எடுத்துக்க மாட்டீங் களே...?''

பீடிகை பயமாய் இருக்க, அருண் முன்னால் சாய்ந்து கூட்டார்த்தான்.

''இந்த ஹாஸ்பிடல் ரூம் வாடகை ஒரு நாளைக்கு ஐம்பத்தி அஞ்சுனு சொன் னாங்க. டாக்டர் பீஸ், மருந்து மத்த செல வெல்லாம் சேர்த்து ஒரு நாளைக்கு இப்ப நாத்தி அம்பது ரூபா ஆகுது... இன் னும் ஒரு வாரம் போய் விசு ரிகவர் ஆக ஆரம்பிச்சாச்சின்னு இந்தனே பண்ண ஆரம்பிச்சாச்சின்னு இந்தனே செலவு இருக்காதுன்னாலும், மாசம் மூவாயிரம் ரூபா தேவைனு வைச்சிக் கிட்டா கூட, விசு இங்க இருக்கப் போற இரண்டு மாதங்களுக்கு மினிமம் எனக்கு ஆறுயிரம் தேவைப்படுது...வந்து..... அதனால...''

நித்யா தயங்குவதாகத் தோன்ற, அருண் குறுக்கிட்டு ''நித்தி! ப்ளீஸ்-இப்ப இது பத்தி எல்லாம் நீ வொரி பண்ணிக் கணுமா? நா ஒருத்தன் இருக்கறப்ப...'' என்று துவங்க, நித்யா கையை முன்னால் நீட்டி அவனை அவசரமாய்த் தடுத்தான்:

''நோ...நோ...அருண், நா என்ன சொல்ல வரேன்னு முழுசா கேட்டுக்காம எதுவும் சொல்லாதீங்க. 'ப்ளீஸ்...! ஏற்கெனவே விசுவோட போன மாச சம்பளம்னு நாலு நாள் முன்னால ஆயிரத்து இருநூறு ரூபா நீங்க கொடுத் திருக்கீங்க. இதைவிட முக்கியமா, ஹாஸ்பிடல்லே என் கூடவே நின்னு எனக்கு எல்லாவிதத்திலேயும் உதவி பண்ணறீங்க... போதும் அருண், ப்ளீஸ், போதும்... தயவுசெஞ்சி நா சொல்ல வர்றதைக் கோபப்படாம கேளுங்க...ப்ளீஸ்..!''

''..............''

''...இன்னும் இரண்டு மாசம் விசு இருக்கப் போறது நிச்சயம். இந்த இரண்டு மாசத்துக்கு வீடு வாடகை கொடுத்திட்டு இருக்கணுமா நா நினைக்கிறேன். வீட்டை வேறு சொல்லிட்டா, அட்வான்ஸ் கொடு பணம் திரும்பி வரும் இல்லையா? பா பாலன்ஸ் வேற கொஞ்சம் இரு இதோட...''

''இதோட?''

நித்யா கண்களை விரித்து அ எதிர்ட்டாள். மென்மைக் குரலில் பேசி

''பெத்தவங்களை விட்டுட்டு வந் குற எங்களுக்கு எல்லாத்துலேயும் தான் உதவி பண்ணியிருக்கீங்க. பும் தொடர்ந்து உங்களையே தொ ரவ பண்ணறும். ஒரு தரமாவது சொந்தக் காலில நிக்கணும்னு நா படறேன். ப்ளீஸ் அண்டர்ஸ்டாண்ட் அருண்...கோபிக்காம நா சொ தைக் கேளுங்க...நா வீட்டைக் வந்தப்ப போட்டுக்கிட்டு வந்த நக எதுக்கும் உபயோகமில்லாம உள்ளே கிடக்கு. என் தங்க வளைய வித்துத் தர ஏற்பாடு பண்ணிக்க ஹல் பீ க்ரேட்புல்...கோபப்படா சொல்லறதைப் புரிஞ்சிக்குங்க அரு ப்ளீஸ்!''

சரசரவென்று உள்ளே பொங்கி திரத்துடன் 'நோ-என்னால முடியாது கண்டிப்பாய் முடியாது' என்று வாயைத் திறந்த நிமிஷத்தில் சவ்னிங்' என்று விஷ் செய்துகொ தர்மாமீட்டர் சகிதம் சிஸ்டர் அறையை நோக்கிச் செல்ல, வார் களைத் தொண்டைக்குள்ளேயே அ விட்டு, அருண் அவசரமாக எழு நின்றான்.

(தொடரு

...ம் 3 மணி:

அந்தப் பெரிய ஹாலில் நடராஜன், அவருடைய மனைவி ருக்மணி, பி.எஸ்ஸி., முதல் வருடம் படிக்கும் இரண்டாவது பையன் குமார், ப்ளஸ் டூ படிக்கும் பெண் கீதா, கடைசிப் பெண் சுதா எல்லோரும் ஆழ்ந்து தூங்குகின்றனர். குறட்டை ஒலியும், கடிகாரத்தின் டிக் டிக் ஓசையும் மட்டுமே கேட்கிறது.

[...]ன்று அந்த அமைதி [...]மிழித்துக் கொண்டு [...]தாவின் குரல்: - [...]ா சுப்ரஜா ராம பூர்வ..

நடராஜன்: (சட்டென்று தூக்கம் கலைந்தவராக) என்னப்பா இது, இப்பத் தான் மணி மூணு ஆகிறது. அதுக்குள்ள நீங்க சுப்ரபாதம் சொல்ல ஆரம்பிச்சுட் டீங்களே?

தாத்தா: மணி மூணுதான் ஆகிறதா? எனக்குத் தெரியல்லேப்பா.... நான் விடிஞ்சு போச்சுன்னு நினைச்சேன்.

ருக்மணி: (இந்தப் பேச்சினாலும் தூக்கம் கலைந்தவளாக) ஆமா, தினமும் இப்படித்தான். நான் முழுக்க வீட்டு வேலை செஞ்சுட்டு ராத்திரியில நிம்மதியா தூங்க முடியறதில்லே.

கீதா: (அரைத் தூக்கத்தில்) என் அம்மா! ராத்திரியிலேகூடத் தூங்க விடாம காலங்கார்த்தாலேயும் எழுந்து படி படின்னு சீக்கிரம் எழுப்பி விட்டுடுவே.

குமார்: தாத்தா, ப்ளீஸ்! இனிமே சுப்ரபாதத்தை சாயந்திரமா சொல்[...]

ஒரு நாளிலே...

போகப் போக...

21

வேகமாக டாக்ஸியை ஓட்டி வந்து பிரேக் போட்டு சப்தத்துடன் அருண் நிறுத்தினான்.

இறங்கி, கதவை அறைந்து சாத்தினான்.

தரையில் தேமேயென்று கிடந்த ஒரு கல்லின் தலையில் ஓங்கி உதைத்தான்.

லிஃப்டில் செல்லாமல், படிகளில் ஏறி மாடிக்குப் போனான்.

பஸ்ஸரை விடாமல் அழுக்கி, என் னமோ ஏதோ என்ற பரபரப்புடன் தாமுவைக் கதவைத் திறக்கச் செய்தான்.

''டீ கொண்டு வரட்டுமாங்க?'' என்றவனிடம் ''ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வேணும்'' என்று கத்தலாய் பேசினான்.

தன் அறைக்குச் சென்று கதவை உதைத்து, தபேர் என்ற ஓசையுடன் மூடினான்.

ப்ரீஃப் கேஸை படுக்கையில் விசிறி விட்டு டையை அவிழ்த்து எறிந்தான்.

ஷூவைக் கழற்றாமல் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, இரண்டு கைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு 'மை காட், மை காட்' என்று முனகினான்.

அவன் மஹா கோபத்தில் இருந்தான்.

யாரையாவது அமுக்கிப் பிடித்து, இரண்டு தட்டு தட்டி விடலாமா என்று நினைக்கும் ஆத்திரத்தில் மூழ்கியிருந் தான்.

என்ன சொன்னாள் அவள்!

'என் கை வளையல்களை வித்திட்டா என்ன அருண்?'— என்றுதானே?

இடியட்—

ஸ்டுபிட்டின இடியட்—

என்னமோ தனக்குத் தான் எல்லாம் தெரிந்த மாதிரியும், தானே அத்தனையும் ஒண்டியாய்த் தாங்கி, சமாளித்துவிடப் போகிற மாதிரியும் என்ன பேச்சு இது!

நகையை விற்பதா?

இடியாடிக்—

நான் ஒருத்தன் கல்லுக்குண்டாய் இருப்பதை மறந்து 'நகையை வித் துடும்' என்று மனசார அவளால் எப்படிச் சொல்ல முடிந்தது?

இந்த மாதிரி முடிவுக்கு வர அவளுக்கு எத்தனை தைரியம் இருக்க வேண்டும்?

பதறாமல், கூசாமல் என்னிடமே இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு என்ன துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்?

ம்?

இது துணிச்சல் இல்லை—அசட்டு தைரியம்.

தன் காலிலேயே தான் நிற்க வேண் டும் என்ற நினைப்பு கொடுத்த தெரியாத் தனம்.

இல்லாவிட்டால், 'என்னடா, இந்த மாதிரி இவனிடம் போய்ச் சொல்லு கிறோமே, இவன் இதைக் கேட்டுப் பொடிப் பொடியாய் நொறுங்கிப் போக மாட்டானு' என்று யோசித்திருக்க மாட்டாளா?

நடக்கென்று நிமிர்ந்து பேசாமல் தயங்கியிருக்க மாட்டாளா?

என்ன சொன்னாள்?

'வளையல்களை வித்துக் கொடுங்க அருண்.'

மை ஃபுட்...

நித்யாவின் நகையை? நான்?

கடவுளே!

இந்தப் பெண்ணுக்கு என்னாயிற்று?

சிவசங்கரி

[illegible] படுக்கை [illegible] இத்தனை பாதித்து விட்டதா?

என்ன செய்கிறோம், என்ன பேசுகிறோம் என்று புரியாத அளவுக்குத் தொய்ந்து போக வைத்து விட்டதா?

'மாசம் மூவாயிரம் போலத் தேவைப்படுகிறது அருண். அந்தப் பணத்திற்கு உங்களைத்தான் நம்பி இருக்கிறேன்' என்றும், அது நியாயம்.

அட, இத்தனை வெளிப்படையாக உதவி கேட்கும் நபர் நித்யா இல்லை என்றால், ஓ. கே. 'மாசம் மூவாயிரம் ரூபாய் தேவைப்படுகிறது அருண். என்ன பண்ணப் போகிறேன் என்று புரியவில்லை' என்று சொல்லியிருக்கக்கூடாதா?

'நான் இருக்கும்போது எதற்கு அந்தக் கவலை எல்லாம் [illegible]' என்று பதில் சொல்லி [illegible] கேட்டுவிட்டு முடித்தது விவகாரம்.

அதை விட்டுவிட்டு?

என்னென்ன வார்த்தைகள் சொல்லி விட்டாள்!

வீட்டை விட்டுவிட்டுப் போகிறேன் [illegible] அப்படிச் செய்தால் கொடுத்த வாங்கல் பணம் திருப்பி வருமாம் [illegible] பாலனின் கொஞ்சம் [illegible] சம்பளப் பணம், இவற்றோடு [illegible] விற்ற பணமும் சேர்த்து விட்டால் [illegible] மாசங்களை நிம்மதியாக ஓட்டலாம். அப்புறம் ஏக வேலைக்குப் போய் விட்டால் ஒரு கஷ்டமும் இருக்காது [illegible]

என்னமாய் கணக்குப் போடுகிறாள். [illegible] ஒருவன் இருப்பதைச் சுத்தமாய் [illegible] நிலையில்!

கோபம் அடங்காமலேயே அருண் [illegible] சுற்றி விடுகிறான்.

கடையை அடைத்துவிட்டு, பாத் [illegible] சென்று ஷவரின் கீழ் நின்றான்.

[illegible] தலையில் விழுந்த [illegible] நெற்றி, கன்னம், [illegible] உடம்பில் இறங்கியது.

இரண்டே நிமிஷங்களில் மண்டையின் கொதிப்பு அடங்கி, உடம்பும் மனசும் [illegible]

அந்த நிஜத்தைப் [illegible] நிதானப்படத் [illegible]

பாவம், நித்தி..!

இருபது வயதில் அவளுக்குத்தான் என்னென்ன அனுபவங்கள்?

வாட் அபௌட் மீ?

அவளும் பாவம் தான்..!

ஒன்றுமே தெரியாமல், காதலை [illegible] உணர்ந்து, அதனுள் [illegible] தன்னை [illegible] நம்பிக்கை [illegible] எல்லோரையும் எதிர்த்துக் கொண்டு வாழ்க்கையைத் [illegible] எத்தனை பயங்கரமான சோதனை!

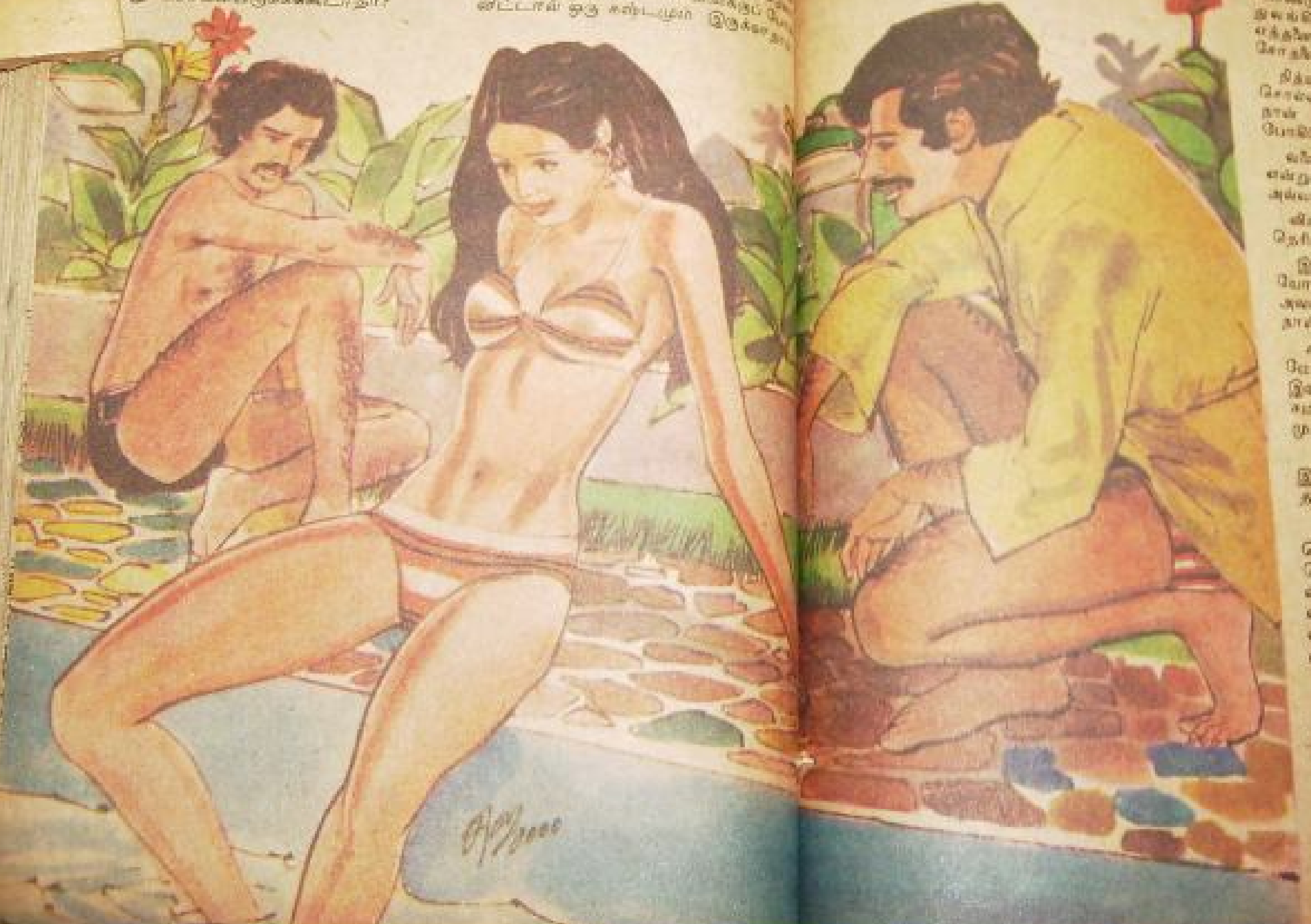

நித்யா இப்போது என்ன சொல்லி விட்டாள் என்று நான் இப்படி அலைந்து போகிறேன்?

வீட்டை விற்க வேண்டும் என்று சொன்னாள்; அவ்வளவுதானே?

ஏன், நித்யாவை எனக்குத் தெரியாதா?

இல்லை, தன்னைப் [illegible] வாழ [illegible] அவள் [illegible] தான் அறியாததா?

கடுமையானவளில் [illegible] சாயாமல் தன்னுடைய [illegible] சமாளிக்கப் பார்க்க நித்தி முயல்வதில் தவறு என்ன?

அவள் நிலையில் நான் இருந்தாலும், இப்படித் தான் நடந்துகொள்வேனோ?

அப்பா, அம்மாவிடமே சென்று நிற்க மறுத்துவிட்ட பெண், [illegible] என்னிடம் இதற்குமேல் எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்று நினைப்பது என் குற்றம்தானே?

புவர் நித்தி....

எதற்காக நான் இத்தனை கோபம் கொண்டு குதிக்கிறேன் என்று குதிக்கிறேன்?

பார்க்கப்போனால், எதிர் காலத்தைக் கண்டு பயப் படாமல் தெளிவாகச்

சந்தித்து, பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்க முனைந்திருக்கும் அவளுடைய துணிச்சலைப் பாராட்டியிருக்க வேண்டுமோ?

அவளிடம் நின்று பேசாமல் ''எனக்கு தாமு ஆகாது. நா வரேன்'' என்று மொட்டையாய்ச் சொல்லிவிட்டு ஏன் உடனே வந்து விட்டேன்?

''எத்தனை பெண்களுக்கு இந்த விவேகமும், தைரியமும் வரும் நித்தி!'' என்று தட்டிக் கொடுத்திருக்க வேண்டுமோ?

ஆத்திரம் அடங்கி, நிதானம் வியாபித்து, புத்தி செயல்படத் துவங்கியதும் ரொம்ப சீக்கிரமே அருண் தெளிந்து போனான்.

பாவம் நித்தி—பாவம் விக என்று வழக்கமாகப் பரபரப்பது போலப் பரபரக்க ஆரம்பித்தான்.

என்னை விட்டால் அவர்களுக்கு வேறு யார்?

தானும் கோபித்துக் கொண்டு பராமுகமாக நடந்து கொண்டால் எவரிடம் போய் நிற்பார்கள்?

விக இப்படிக் கிடக்கும்போது நித்யாவிடம் இன்னும் அனுசரணையாக நடந்து கொள்ளாமல், மடத்தனமாய் என்ன கோப தாபம் இதெல்லாம்?

தன் மேலேயே எரிச்சல் உண்டாக, அருண் அவசரமாய்க் குளித்து முடித்தான்.

உடை உடுத்தி, தயாராகிக் கூடத்துக்கு வந்து ''தாமு!'' என்று குரல் கொடுத்தான்.

''என்ன தம்பி?''

''டீ..''

புன்னகையோடு டீ கேட்கும் எஜமானனை ஒரு கணம் நின்று தாமு ஏறிட்டான். அப்புறம் தானும் பதிலுக்குச் சிரித்தபடியே ''இதோ கொண்டு வரேன் தம்பி'' என்று உள்ளே ஓடினான்.

அருண் பால்கனிக்கு வந்து நின்று கொண்டான்.

பீன்ஸ் விதை வடிவ நீல நீச்சல் குளம் விளக்குகளின் பிரகாசத்தில் ஆளைக் கவர்ந்தது.

மழை தூறிக் கொண்டிருந்ததால் நீச்சல் குளத்தில் யாரும் இல்லை.

நீச்சல் உடையில் இரண்டு பக்கமும் போனி டெய்ல்ஸ் குதிக்க, கால்களை வீசி வீசி நித்யா நடந்து வந்தாள். 'ஹாய்' என்றான்.

''குழந்தைக்கு வெட்டெல்லாம் தாரீங்க ஸார்..!''

''ஏன், உடம்புக்கு ஒத்துக் காதா..?''

''இல்லே, இது அடுத்த வீட்டுக் குழந்தை..!''

◘

அருணின் மனசு 'வாவ்' என்றது.

கரையில் உட்கார்ந்து கால்களைத் தண்ணீரில் துழாவியபடியே ''என் அறையிலே இருக்குற மேஜை ரொம்ப வெட்கப்படுது: ஏன் தெரியுமா?'' என்று கேட்டு, அருண் விழிக்க, ''ஏன்னா அதுக்கு ட்ராயர் இல்லே!'' என்றான் விக.

அன்று நடந்த சம்பவங்களின் நினைப்பு இன்று கண்களைப் பளபளக்க வைத்தது.

குரல்வளையை இறுகச் செய்தது.

வருமா?

அந்த இனிமையான நாட்கள் மீண்டும் வருமா?

''இந்தாங்க தம்பி.''

தாமு நீட்டிய டீ கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டு அருண் ஹாலில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

''ராத்திரி சாப்பாடு ரெடியா தாமு?''

''இன்னும் பத்து நிமிஷத்துலே ஆயிடுங்க.''

''என்ன பண்ணி இருக்கே?''

''பூல்கா ரொட்டியும், சப்ஜியும் தாங்க... நித்யாம்மாவுக்கு அதான் பிடிக்கும்...''

''சரி, எடுத்து வைச்சிடு. நா புறப்படறேன்...''

கால் மணியில் நித்யாவுக்கும் தனக்கும் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு அருண் புறப்பட்டான்.

இவன் போய்ச் சேர்ந்தபோது விக விழித்திருந்தான்.

இப்படி சின்னக் குழந்தைங்க மாதிரி ஐஸ் கட்டிகளோடு விளையாடிக்கிட்டிருந்தா என்ன அர்த்தம்? அப்புறம் ஜலதோஷம் பிடிச்சா யார் பதில் சொல்றது?!

—சிம்லாவில் கமல்; எஸ். வி. சேகர்

''ஹ்'ம் லாரி [illegible] ... போயிட்டேன் ... ஒருத்தன் ... [illegible] ... கொஞ்சம் ... ஆயிட்டேன் ... [illegible] ... ஹ்'ம் லாரி ... சொல்லு, இப்ப ... என்ன செய்யணும்னு நீ விரும்பறே?''

நித்யா [illegible] புன்னகைத்தாள்.

அருணின் இந்தப் பேச்சு [illegible] சந்தோஷிக்க [illegible] தைத் தெரிந்து [illegible] 'தாங்க்ஸ்' என்றாள்.

''வளையல்களை நானே எடுத்திட்டு வந்து தரேன். முதல்லே அதை வித்துப் பணத்தை பாங்கிலே போட்டுடலாம்.''

''நிச்சயம் வித்து தான் ஆகணுமா நித்தி?''

''ஹலோ விசு...! எப்படி இருக்கேய்யா?''

விசு கஷ்டப்பட்டுப் புன்னகைத்தான்.

''கவலைப்பட வேணாம்... இனிமே படிப்படியா உடம்பு சரியாயிடும்னு டாக்டர் சொல்லிட்டார் தெரியுமா விசு?...ஸோ, ரிலாக்ஸ்...ஓ.கே.?''

தூக்க மருந்து கொடுத்து விசு தூக்கத்தில் ஆழ்ந்த பிறகு, அறையிலேயே உட்கார்ந்து ஆகவேண்டிய காரியங்களைப் பத்தி அருண் தாழ்ந்த குரலில் நித்யாவோடு பேசினான்:

''பெட்டர் அருண். கையிலே பணம் இருந்தா நல்லதுதானே?''

''ஓ.கே. தென்?''

''வீட்டை விட்டுடறதைப் பத்தி சொன்னேனே?''

''யா—நா யோசிச்சுப் பார்த்த வரைக்கும் அதுக்கு இப்ப அவசரம் இருக்கிறதா தோணலே. இந்த மாச வாடகை கொடுத்தாச்சு... அடுத்த மாசம் பாத்துக்கலாமே?''

''சரி—வாட் அபௌட் விசு'ஸ் [illegible] அருண்?''

''அதுக்கென்ன இப்ப?''

''இல்லே. [illegible] ...''

''அதைப்பத்தி நீ கவலைப்படாதே நித்தி...''

''இல்லே வந்து...''

''ப்ளீஸ் நித்தி!''

''ஆல்ரைட்...நா கவலைப்படலே... திருப்திதானே?''

மறுநாள் பதினொரு மணி அளவில் வீட்டுக்குப் போய், தனக்கு வேறு மாற்றுடைகளையும் தங்க வளையல்களையும் எடுத்து வந்து மாலையில் அருண் வந்ததும் வராந்தாவுக்கு அழைத்துச் சென்று அவனிடம் நித்யா கொடுத்தாள்.

நீட்டிய வளையல்களைக் கையில் வாங்காமல் அருண் கேட்டான்:

''இரண்டாவது முறையா காபி ரொம்ப பிரமாதமா போட்டிருக்கே...!''

''இரண்டாவது முறையாகவா...?''

''ஆமா...! 1963-லே ஒரு தடவை இந்த மாதிரி பிரமாதமா காபி போட்டியே...!''

—க. ராஜாஜி

''இது விசுக்குத் தெரியுமா?''

''ம்ஹூம். ஆனா சீக்கிரமே சொல்லிடுவேன். கொஞ்சம் அவன் உடம்பு தேறினதும்...''

அருண் வளையல்களை வாங்கிக் கொண்டான்.

கெட்டி வளையல்கள்.

''எத்தனை பவுன் நித்தி?''

தெரியாது என்பது போல அவள் உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

''நாலஞ்சு பவுன் இருக்காது? இதுலெல்லாம் எனக்கு என்னிக்குமே இண்ட்ரஸ்ட் இருந்ததில்லே அருண்...''

இதுவும் நல்லதுக்குத்தான் என்று நினைத்துக் கொண்ட அருண், வீட்டுக்கு வரும் வழியில் உம்மிடி பங்காரு கடைக்குச் சென்று அவற்றை எடை போட்டான்.

ஒவ்வொரு வளையலும் இரண்டு [illegible]

மொத்தம் நாலு பவுன்கள்.

[illegible]

இரண்டு நாட்கள் கழித்து [illegible]

''எட்டாயிரத்து நானூறா? என்ன ரூட்டன்! அவ்வளவு பணமா?''

—நித்யா ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள்.

''யா—[illegible] வளைகள், ஒவ்வொன்றும் ரெண்டு பவுன். இன்[illegible] விக்கு ரொம்ப [illegible] ரூபா விக்குது. அந்தக் கணக்கில் கட்டுக் கழிந்து மொத்தம் எட்டாயிரத்து நானூறு கொடுத்தான்...''

நாலு பவுனை ஆறுக்கி, அதையும் விற்காமல் உள்ளே வைத்துவிட்டு, பணத்தைத் தன் கணக்கிலிருந்து அருண் கட்டியிருப்பதை அறியாத நித்யா, ஏக சந்தோஷத்தோடு மறு பேச்சில்லாமல் அதை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

எட்டாயிரம் ப்ளஸ் பாங்கில் ஏற்கெனவே இருக்கும் இரண்டாயிரம் = பத்தாயிரம்.

ஓ! அடுத்த மூன்று மாசத்துக்கு இது வெள்ளம் ஆயிற்றே!

ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு கடனை எதிர்பார்த்து பண பயம் இல்லாமல் நித்யா அன்று நிம்மதியாகத் தூங்கினாள்.

(தொடரும்)

ஒரு மங்கையின்
வாழ்வில் மிக இனிமையான
நேரங்களில்
இணைந்திருப்பது கட்டா

கட்டாவின் டெர்கோஸா ஸாரிகள்

சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவது போல, சரியாய் மூன்றும் நாள் மூக்கிலிருந்து ஓடும் குழாயை டாக்டர் அகற்றி விட்டார்.

ஜூஸ் வழுவழுக பால், ஜூஸ், ஹார்லிக்ஸை வாயில் விட்டால் விசுவால் மெதுவாக விழுங்க முடிந்தது.

ஹாஸ்பிடலில் சேர்த்து முப்பத்தைந்து நாட்கள் போன ஆன சமயத்தில் ஒரு நாள் தன்னுடன் மெதுவாகத் தோள்களை அசைக்க முடிகிறது என்று விசு சொல்ல, அன்றைக்கு அவர்கள் மூவரும் ஹா ஹா என்று பூரித்துப் போனார்கள்.

"நா சொல்லலியா? இனி, பாதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு அங்கமும் தானே பழைய நிலைக்கு வந்திடும். கவலைப்படாதீங்க.. இந்த மாசம் பூர்த்தி ஆவறத்துக்குள்ள கண்டிப்பா விசுவால் மெதுவா எழுந்து உட்கார முடியும்."

டாக்டரின் பேச்சு யானை பலத்தைத் தர, அன்று இரவு விசு தன் தோளில் சாய்ந்த மனைவியிடம், "நா சீக்கிரம் சரியாயிடுவேன் நித்தி டார்லிங்.. உன்னைக் கஷ்டப்படுத்திட்ட இந்த மாசங்களுக்கெல்லாம் சேர்த்து வைச்சு, உன்னை உட்கார வைச்சு பாத்துக்கப் போறேன், இன் சுல் மை ப்ராமிஸ்.. நீ வேணு பாரு.. நா சொன்னபடி செய்து காட்டத்தான் போறேன்" என்று வெகு அன்புடன் கிசுகிசுக்க, "விசு ஐ லவ் யூ.." என்று சொல்லி அவன் வாயில் நித்யா மென்மையாய் முத்தமிட்டாள்.

மேற்கொண்டு நாட்கள் செல்ல விசுவை எழுப்பி உட்கார வைப்பது சாத்தியமானதும், பிஸியோ தெரபிஸ்ட் வந்து அவருடைய செய்ய வேண்டிய பயிற்சிகளை அவனுக்குச் சொல்லித் தந்த போது நாலும் அக்கறையுடன் நித்யா சிரத்தையுடன் கற்றுக் கொண்டாள்.

"இந்த மாதிரி அக்யூட் இன்ஃபெக்டிவ் பாலிநியூரைடிஸ் வந்த பேஷண்ட்களுக்கு, பிஸியோ தெரபி ரொம்ப முக்கியம். ஒரு மாசத்துக்கும் மேலே பயிற்சி இல்லாம கிடக்கற தசைகளுக்குப் புத்துணர்ச்சி கொடுக்கறதே இந்த எக்ஸர்சைஸ்தான். ஆரம்பத்திலே கொஞ்சம் சிரமமா இருக்கும்... இந்தப் பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்து செய்யாம விட்டுடாதீங்க...டீ.. இன் சுல் ராங். விடாம செய்தா கை மேல பலன் நிச்சயம்."

பிஸியோ தெரபிஸ்ட் கூறியதை வேத வாக்காக எடுத்துக் கொண்டு ஊக்கத்துடன் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டதற்குப் பலனும் அந்த மாச இறுதிக்குள், அதாவது உடம்புக்கு வந்து இரண்டு மாசங்கள் முடிவதற்குள், தானாகத் தோளைத் தூக்கித் தலையணையில் சாய்ந்து உட்காருவதும், மெதுவாகக் கையை உபயோகிப்பதும் விசுவுக்கு முடிந்தது எவ்வளவு நிஜமோ, அவ்வளவு நிஜம் இதே நிலை பயிற்சி ஓவர்டோஸாகி அவனுக்குச் சத்ருவானதும்...

(தொடரும்)

விசுவுக்கு வந்திருக்கும் வியாதியின் சரியான பெயர் அக்யூட் இன்ஃபெக்டிவ் பாலிநியூரைடிஸ்...முன் இதழ்களில் 'பாலிநியூரோஸைடிஸ்' என்று தவறுதலாக வந்து விட்டது... ஸாரி.
—சிவசங்கரி

சிவசங்கரி

போகப் போக...

பையன்

பிரபல திரைப்பட வசனகர்த்தா வந்தியத்தேவ வாணவரையன் வீட்டு முன் வந்து நின்றது ஒரு கார்.

வந்தவர், இளம் டைரக்டர் ஏகாந்த மூர்த்தி. D. F. T.

''வாங்க.. வாங்க..!''—ஏக தடபுடலாக வரவேற்றார் வசனகர்த்தா.

''சார்.. நம்ம அடுத்த புரொடக்ஷனுக்காக இந்த மாசமே பூஜை போடப் போறம்.. ஒரு ஸாங் ரெடியாயிடுச்சு...., ராஜா மியூசிக் போடறார்.. கதைதான் வேணும்..!'' என்றார் இளம் டைரக்டர் ஏ. மூர்த்தி...

''ஒரு நிமிஷம்'' என்று சொல்லிவிட்டு மேஜை டிராயரைத் துழாவியதில் கிடைத்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுக் கனைத்தார் வா. வரையன்.

'சரிதான், கதை கிடைச்சுருச்சு போல இருக்கு' என்று நினைத்துக் கொண்டார் டைரக்டர்.

இரா. வேலுச்சாமி

''நம்ம கதையிலே நாலு ஹீரோ... ஒரே ஒரு ஹீரோயின். நாலு பேரும் ஒருத்தர் மாத்தி ஒருத்தர் ஹீரோயினை லவ் பண்றாங்க. ஹீரோயின் நாலு பேரையுமே லவ் பண்றா..''

''சார்.. பையன் இருக்கானா?'' என்று கேட்டார் டைரக்டர்.

''ஏதாவது வேணும்னு சொல்லுங்க!'' என்று கேட்டார் எழுத்தாளர்.

''ஒன்னுமில்லே... சரி, மேல சொல்லுங்க...!''

''ஹீரோயின் ஒரு ஆ... மாட்டிக்கிட்டப்போ நாலு பே... அவளைக் காப்பாத்த முன் வர... வேற வழியில்லாம வில்லனே அ... அவளைக் காப்பாத்த..''

''சார்.. பையன் வேணுங்களே...''

''வேறு வழியில்லாமல் காப்பாத்திய நீ ராஜுங்க... வில்லனே காப்பாத்த—கடைசியில் அ... யும் லவ் பண்ணிக் கல்யாணம் பண்... கிறது கதாநாயகி..''

''சார்.. பையன் வேணுமே...''

''கதை எப்படியிருக்கு சா... புடிச்சிருக்கா..?''

''பையன் இல்லீங்களா..?'' தெளிந்தார் டைரக்டர்.

கதையைக் கேட்காமல் 'பை... பையன் என்று உயிரை எடுக்கி... என்ற வெறுப்பில், ''சார்... காரப் பையன் வெளிலே போயிட்... ஏதாவது வேணும்னு சொல்லுங்... நான் போய் வாங்கிக்கிட்டு வரேன்... என்றார் எழுத்தாளர்.

''இல்ல சார்...கதைல ஏழெட்டு... பையன் காரெக்டர் ஒண்ணு வேணு... ஏன்னு நம்மகிட்ட நல்ல முதி... டோட துடுக்கா பேசற ஒரு பைய... இருக்கான். அந்த மாதிரி கதை... இருந்தா ஏரியாவெல்லாம் சக... வித்துடும். அதான் உங்க கதை... பையன் இருக்கானான்னு கேட்... பையன் இருந்தா சொல்லிவனுப்... நான் வரேன்'' என்று எழுந்து வெ... போனார் டைரக்டர் ஏ. மூ... D. F. T.

போகப் போக...

சிவசங்கரி

23

பிற்பகலிலிருந்தே விக சரியாக இல்லே.

முகம் ஜிவு ஜிவுத்திருந்தது.

ஒருவித சப்தத்துடன் ஸ்வாஸித்தான்.

கையை ஆட்டுகிறேன்; காலே அசைக்கிறேன் - என்று எதையாவது விடாமல் செய்து கொண்டிருப்பவன், சோர்ந்து படுத்திருந்தான்.

மதிய உணவுக்குப் பிறகு நித்யா கேட்டாள்:

''தலே வலிக்கிறதா விக?''

''இல்லேயே.''

''டயர்டா இருக்கா?''

''இல்லேயே.''

''பின்னே ஏன் என்னமோ மாதிரி இருக்கே?''

விக சிரிக்க முயன்றான்.

''சாதாரணமாத்தான் இருக்கேன் மம்மி.. ராத்திரி சரியா தூங்கலே. இப்ப ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டு எழுந்தேன்னா, ஐ'ல் பி ஆல்ரைட்..''

இல்லே. குட்டித் தூக்கம் இல்லாமல் கும்பகர்ணத் தூக்கம் போட்டு எழுந்தும் அவன் சரியாகவில்லே.

மாலையில் டெம்பரேச்சர் எடுக்க வந்த நர்ஸ் தர்மாமீட்டரைப் பார்த்து விட்டுப் புருவங்களை உயர்த்தினாள்.

நூறு புள்ளி எட்டு.

எதனுல் இப்போது திடீரென்று ஜுரம்?

''மூக்கு அடைச்ச மாதிரி இருக்கு ஸிஸ்டர், ஜலதோஷ ஜுரமா?''

ஆறு மணி சுமாருக்கு டாக்டர் வந்து விகவைப் பரிசோதித்தார்.

ஸ்டெத் வைத்து மார்பு ஓசையைக் கேட்டார்.

''உங்களுக்கு சைனஸைடீஸ் உண்டா விக?''

''ம்ஹூம்.''

''எதுக்கும் டெஸ்ட் பண்ணிடலாம். ஸிஸ்டர், ரத்தம் எடுத்துப் பார்த்திடச் சொல்லுங்க..''

பத்து நிமிஷங்களில் மூக்குக்கண்ணாடி அணிந்த பரிசோதனைக் கூட நபர் ஒருவர் வந்து விகவின் நடுவிரலில் குத்தி ரத்தத்தைக் கண்ணாடி ஸ்லைடில் தேய்த்து எடுத்துப் போனார்.

ஏழரை மணிக்கு அருண் இரவு சாப்பாட்டோடு வருவதற்குள் விக இன்னும் பலஹீனமடைந்து போனான்.

அந்தக் களைப்பையும், கண் செப்பையும், ஜுரம் என்று நித்யா சொன்னதையும் பார்த்து, கேட்டவன், விகவை நெருங்கிக் கவலையுடன் ''என்னப்பா?'' என்றான்.

''தெரியலே அருண்.... இன்று ரொம்ப டயர்டா இருக்கு.''

''ம்ம்—களைப்பா இருந்தா அதுக்காக ஜுரம் வரணுமாப்பா?'' விக மௌனிக்க, நித்யா பதில் சொன்னாள்:

''மூக்கு அடைச்சு இருக்குறதால சைனஸ்ப்பீயாலோன்னு டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்த்தாங்க; அதுவும் குறிப்பிடும்படி அதிகமா இல்லே.. சாயங்காலத்து லேந்தே இப்படித்தான் இருக்கான்.''

அருண் நண்பனின் தோளில் தட்டினான்.

''ஒர்ரி பண்ணிக்காதேய்யா.... ஒன்னும் இருக்காது.. மனுஷன்னு ஜுரம் வராதா?''

விசு எதுவும் பேசாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

பேச வேண்டும் போலவே இல்லே.

அரை மணி கழித்து அருண் எடுத்து வந்திருந்த சூப்பை ஒரு கிண்ணத்தில் விட்டு, ''சாப்பிடு விசு.. காலையிலே சரியா சாப்பிடலே.. வெறும் வயிறோட இருந்தா, அதுவே களைப்பா இருக்கும்'' என்று நித்யா சொல்ல, மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

தோள்பட்டை மரத்துப் போன மாதிரி இருந்தது.

சட்டென்று விசு பயந்து போனான்.

கால் விரல்களைப் போர்வைக்குள் அசைத்துப் பார்த்தான்.

ரொம்பப் பிரயத்தனப்பட்டால் மட்டுமே கொஞ்சமாகப் பலன் இருப்பதை உணர்ந்ததும் அவன் பயம் கூடிப் போனது.

காலை அசைக்க முடியவில்லே.

தோள் மரத்த மாதிரி தோன்றுகிறது.

ஐயோ!

எ....என்ன இதெல்லாம்?

''வாங்கிக்கோ விசு - சூப் ஆறுது.''

விசு மலங்க மலங்க விழித்தான்.

''வந்து..எனக்கு.. என்னால..''

அந்த விழிப்பும் தவிப்பும் கை உணர்த்த, அருண் எழுந்து கிட்ட நின்று கொண்டான்.

கையிலிருந்த கிண்ணத்தை மே மேல் வைத்துவிட்டு நித்யா பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

''என்னய்யா?''

''என்ன விசு...என்ன பண்ணு

விசு ரெமப்பட்டுத் தன் பய அடக்கிக் கொண்டான்.

தானும் உடைந்து, மற்றவர்களை உடைப்பது நியாயமில்லாத செ என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்த ஐயோ — என்று பரபரத்த ம மண்டையில் தட்டினான்.

கலவரத்தைக் குரல் காட்டாம பேசினான்.

''கை, காலெல்லாம் மரத்த மா இருக்கு. வேணு டாக்டரைக் கூப்பிட் பார்க்கச் சொல்லுறியா?''

ட்யூடி டாக்டர் உடனே வந்தார்.

தனக்குத் தெரிந்த வித்த பரிசோதித்த பிறகு டாக்டர் பிரபு போன் மூலம் தொடர்பு கொண் நிலைமையை விளக்கினார்.

அவர் வந்து டெஸ்ட் பண்ணி கொண்டிருக்கையிலேயே சிறு விரட்டின இனுசில் விசுவின் இரப் அதிகமானது.

இரண்டு வார்த்தை சேர்ந்து பே முடியாமல் தொண்டையை ஏதோ வந்து அமுக்கியது.

ஜுரம் சரசரவென்று நூற்றி மூன் குத் தாவியது.

காலில் தொடு உணர்ச்சி குறைந்த

மூச்சு விடுவது இன்னும், இன் சிரமமாக, அன்றிரவு சரியாகப் பதி மணிக்கு, சாதாரண அறையிலிரு

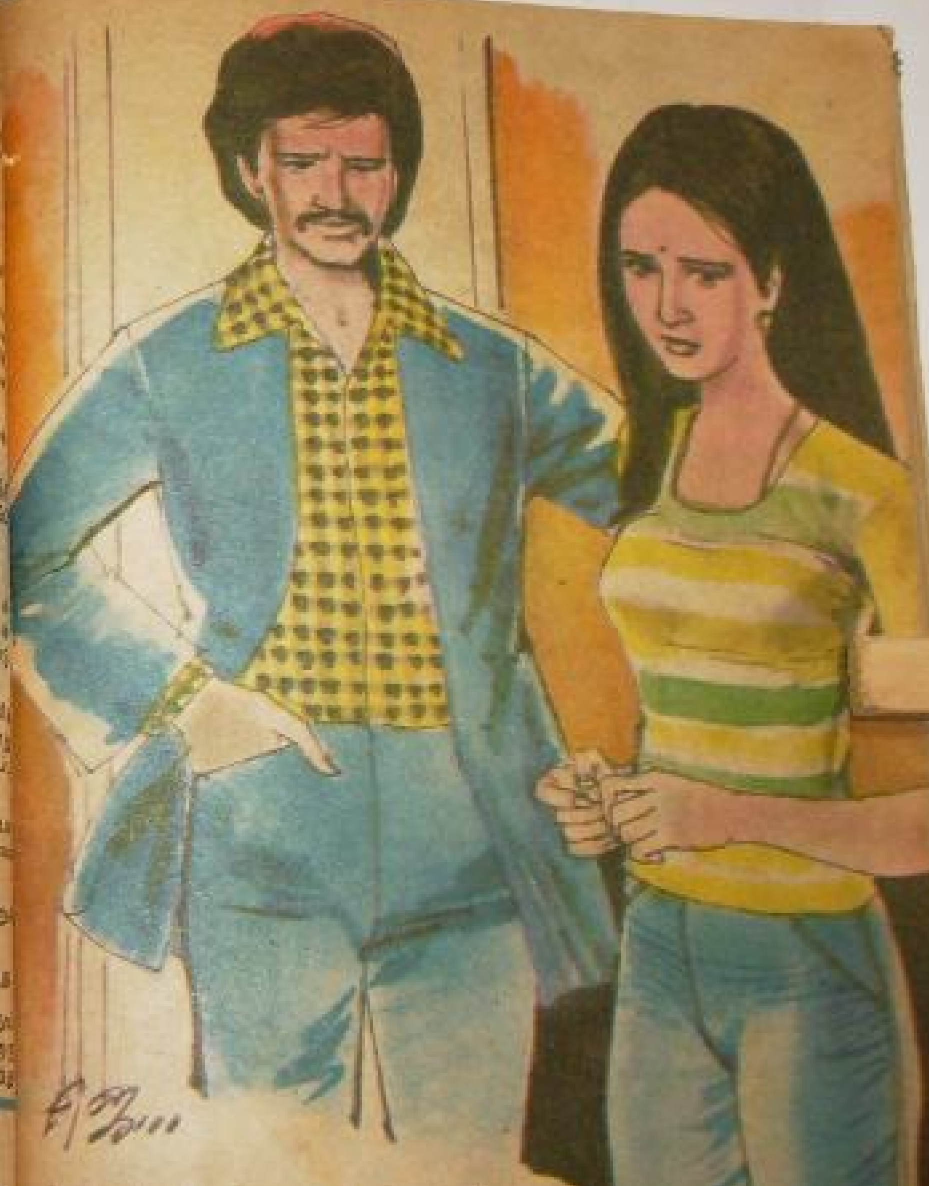

இன்டென்ஸிவ் கேர் யூனிட்டுக்கு விசு மாற்றப்பட்டான்.

மூக்கில் ஆக்ஸிஜனும், இருதயத்தில் மானிட்டரும், இடக் கையில் மருந்து கலந்த குளுகோஸ் ட்ரிப்பும் ஒட்டப்பட்டன.

என்ன ஆயிற்று?

விசுவுக்கு என்ன?

''வயசான காலத்திலே தூக்கம் வராதுதான்... அதுக்காக இப்படியா ராத்திரி ஒரு மணிக்கும் ரெண்டு மணிக்கும் எழுந்து ஊரெல்லாம் கூவி எழு பறது...?''

ஆயிரக்கணக்கான
குடும்பங்கள் காலங்காலமாக
பயன்பட்டுவரும் கிராம்புத் தைலத்தின்
நன்மைகளை ப்ராமிஸில் கண்டுணர்ந்தனர்.

**கிராம்புத் தைலம் கொண்ட
இணையற்ற டூத்பேஸ்ட்
ப்ராமிஸ்**

நீங்களும் ஏன்
அதை உபயோகிக்கக்கூடாது?

ப்ராமிஸ்
பற்சிதைவிலிருந்து பாதுகாக்கிறது,
வாய்க்குப் புத்துணர்ச்சி
தருகிறது மற்றும்
துர்நாற்றத்தை அகற்றுகிறது.

ஆரோக்கியமான பற்கள்,
ஈறுகள் மற்றும் புத்துணர்ச்சியிக்க
மூச்சுக்கு ப்ராமிஸ்.

CHAITRA-BLS-453 TAM

நினைத்த நினைப்பில்லாமல் என்னென்னமோ நடந்து விட, வாயைத் திறந்து என்ன ஏது என்று கேட்கக்கூட மறந்து நின்றிருந்த நித்யா, அருணிடம் டாக்டர் வந்தார். ''வாங்க, விவரம் சொல்றேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு வெளியில் வந்தார்.

''ஐ'ம் ஸாரி.. இந்த மாதிரி ஒரு திருப்பத்தை நா நிச்சயமா எதிர் பார்க்கலே மிஸஸ் விசுவநாத். நல்லா நிஜமா ஆயிட்டு வந்தவருக்குத் திடீர்னு இப்படி ரிலாப்ஸ் ஆயிட்டதை நினைக்கும் போது வருத்தமாத்தான் இருக்கு.''

''ரி....ரிலாப்ஸா?..''

''ஆமாம்மா..ஐ'ம் ரியலி ஸாரி! டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்த்தவரைக்கும், இரண்டு மாசம் முன்னால வந்த வியாதி திரும்பிக்கிட்டதுனே தோணுது. அதோட மூச்சுவிடக் கஷ்டப்படறதையும், அந்த இரைப்பையும் பார்த்து தப்ப லங்ஸ் பாதிக்கப்பட்டிருக்குமோங்கற சந்தேகமும் வருது... ஐ'ம் ஸாரி..! நாம நல்லதையே நினைப்போம்..''

உச்சி மயிரைப் பிடித்து நிமிர்த்தி வலிக்க வலிக்கக் கன்னத்தில் அறைந்து விட்ட மாதிரி நித்யா பதைத்தாள்.

அக்யூட் பாலிநியூரைடிஸ் திரும்பி விட்டதா?

இரண்டு மாசங்களாய்ப் பட்டபாடு அத்தனையும் ஒன்றும் இல்லாமல் ஆகி, திரும்ப அத்தனையும் பட வேண்டுமா?

நுரையீரல் தாக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் இருக்கிறதா?

நோ..நோ..நோ..

''எ.. எதனால இந்த ரிலாப்ஸ் டாக்டர்?''

''சொன்னா நம்பமாட்டீங்க... ஆறு. இது ஒவர் ஸ்ட்ரெயினிங்கால வந்த பாதிப்புத்தான். தசைகளை வலுப்படுத்த பயிற்சிகளைச் செய்யறப்ப அளவோட நிதானமா இருக்கணும். வேகமாகச் செய்தா சுருக்கச் சரியாயிடலாம்னு நினைக்கறது தப்பு. நா கிளம்பிட்ட அடிக்கடி சொல்லுவேன் - 'டோண்ட் ஓவர் டூ' ன்னு.. அவர் கேட்கலே.. இப்ப..''

''எக்ஸர்ஸைஸ்களைத் தீவிரமா பண்ண தானியா இப்படி? எ...என்ன டாக்டர்?''

''ஆமாம்மா.. பிஸியோ தெரபி எத்தனை முக்கியமோ, அத்தனை முக்கியம் அதை ஓவரா பண்ணாம இருக்கறதும்.''

அரை நிமிஷம் மௌனத்தில் கரைய, அருண் கேட்டான்:

''கவலைப்பட ஒண்ணும் இல்லியே டாக்டர்?''

''லங்ஸ் பாதிக்கப்பட்டா, நிலைமை சீரியஸ்னுதான் சொல்லணும்.. எந்த முடிவுக்கும் இப்ப நா வர விரும்பலே. காலைல பார்க்கலாம். பிரீதிங் ஒழுங்கா பிடிச்சின்னு கவலே இல்லே..''

கடைசியில் விக டாக்டரின் எதிர் பார்ப்பைச் செற அடித்தான்.

விடியும் முன்னர் மூச்சு விடுவது மிகவும் கஷ்டமாகிப் போக, அவனை தியேட்டருக்கு எடுத்துச் சென்று ட்ரக்கியோட்டமி - தொண்டையில் ஓட்டை போட்டு, ரப்பர் குழாயைப் பொருத்தி, அதன் மூலம் ஆக்ஸிஜன் சென்று சுலபமாய் ஸ்வாஸிக்க வழி செய்தார்கள்.

என்ன பண்ணியும் மாலைக்குள் முகம் நீலம் பாரித்துப் போய், கூப்பிட்டால் 'ம்' என்று குரல் கொடுக்கக்கூட வலு இல்லாமல் விக மடங்கித் துவள, அவசரம் அவசரமாய் அவனுக்கு இரும்பு நுரையீரல் கவசத்தை மாட்டினார்கள்.

பெட்டி மாதிரி மேலே உட்கார்ந்து கொண்டு மார்பை அமுக்கி அமுக்கி, செயற்கையாக ஸ்வாஸிக்க அந்த அயர்ன் லங் உதவி பண்ண,

---

குரோம்பேட்டை ஸ்டேஷன் ரோடில் கேட்ட முருங்கைக்காய் வியாபாரி ஒருவரின் குரல்:

''ரூபாய்க்கு பத்து... சாம்பார்லே போடலாம், ரசத்திலே போடலாம், காய்ந்து போனால் அடுப்பிலே போடலாம்!''

—கார்த்திக்

''நீங்க ரெண்டு பேரும் எங்கேயாவது வெளியிலே போயிட்டு வாங்களேன் .. நாங்க கொஞ்ச நாழி நிம்மதியா விளையாடிண்டிருக்கோம்.... எப்ப பார்த்தாலும் வீட்டுலே சண்டை போட்டுண்டு... சே!''

✕

எட்டு மணி நேரத்துக்கு ஒரு தரம் ப்ளட் கெமிஸ்ட்ரி அறிய ரத்தத்தை எடுத்துப் பரிசோதனை செய்ய,

விடாமல் ஆன்டிபயாடிக், வைட்டமின் கலந்த க்ளுகோஸ் ட்ரிப் கை வழியாகச் சொட்டுச் சொட்டாக ஏற—

நீலம் பாரித்த முகம், எப்போதாவது எட்டிப் பார்க்கும் நினைவுமாய் விசு கிடக்க,

ஒன்றுமே புரியாமல் நித்யா ஸ்தம்பிக்க,

அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்பதோடு, விசுவுக்குப் பெரிசாய் ஒன்றும் ஆகாமல் இருக்க வேண்டுமே என்று அருண் தவிக்க,

தோ—

அன்றும், தொடர்ந்து வந்த நாட்களும் மிகமிக அ... மானவை. வேண்டாத அலைவ பற்றிய விசா... கள் தமக்கு வேண்டாம்...

விசுவின் நல்ல காலம்? ஏழாம் நாள் ஸ்வாசம் கொஞ்சம் ஸ்திரப்பட்டது.

தொடர்ந்து இரண்டு நாட்களில் நீலம் பாரித்திருந்த முகத்தில் லேசாக, மிக லேசாகச் செந்நிறம் ஏற-விசு நான்கு வருக்குத் தெளிவாய் கண் விழித்தான். நித்யாவை இனம் கண்டு கொண்டு புன்னகைக்க முயற்சித்தான்.

''அபாய கட்டத்தைத் தாண்டிட்டார். இனிமே கவலைப்பட வேணும், கவனமா பார்த்துக்கிட்டா, படிப்படியா பழைய நிலைக்கு வந்திடுவார். பொறுமை, நிதானம், முக்கியம். கவனமாய் இருக்கிறது அதைவிட....''

தலைமுடியைக் கோதிய படி, அக்கறையுடன் டாக்டர் பிரபு பேச, எட்டு நாட்களாய் உள்ளே நிவிந்து வைத்திருந்த பயம் மெள்ள மெள்ள ஆவியாக, அந்த நிம்மதியைத் தாளமாட்டாமல், யாரும் அறியாமல் பாத்ரூம் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு நித்யா சப்தமில்லாமல் அழுது தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

மூன்றும் வார துவக்கத்தில் அபாய லங்கை எடுத்தார்கள்.

அந்த வார இறுதியில் விசுவைத் தீவிர கண்காணிப்பு அறையிலிருந்து சாதாரண அறைக்கு மாற்றினார்கள்.

மேற்கொண்டு பத்து நாட்கள் சென்று இனி கவலைப்படத் தேவையில்லை என்ற நம்பிக்கை வேர் விட்ட பிறகு, ஒரு நாள் மாலை நேரத்துத் தனிமையில் நித்யா

''என்ன அருமையான ஸ்டண்ட் காட்சி சார்..! வில்லன் மோட்டார் பைக்கை தலைகீழா ஓட்டிக்கிட்டுப் போறான், அவனைப் பிடிக்கப் போற ஹீரோவும் தலை கீழா காரை ஓட்டிக்கிட்டுப் போறான் பாருங்க...!''

''நாசமாப் போச்சு! ஆப்பரேட்டர் பிலிமை தலைகீழா போட்டுட்டான் ஸார்!...''

—எம். பூங்கோதை

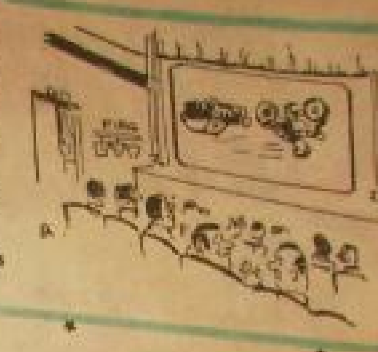

அருணிடம் மனம் திறந்தாள்.

''இவ வாரமா நா பயந்த பயம் எனக்குத்தான் தெரியும். நீங்க மட்டும் என்கிட்ட இல்லேன்னா, என்ன பண்ணி இருப்பேன்னே சொல்ல முடியாது.. தாங்க்ஸ் அருண்.. தாங்க்ஸ் ஃபார் எவ்ரிதிங்..''

அருண் முன்னே சாய்ந்து அவள் புறங்கையைத் தட்டினான்.

''நா எதையுமே செய்திடலே. நீதான் தனியா, ரொம்ப தைரியமா அத்தனையும் விவேகத்தோட தாங்கிக்கிட்டே... என்னை தாங்க்ஸ் பண்றது அநாவசியம் நித்தி..''

'கொட கொடோ கொட்.. கொட கொடோ.. கொட்..' தவளை ஒன்று கிட்டத்தில் எங்கோ ஆனந்தமாய் பாடியது.

''அருண்..!''

''ம்?''

''இன்னொரு ஜதை தங்க வளையல் பாக்கி இருக்குறதையும் வித்துக் குடுத்திட முடியுமா? மூணு வாரமா ஒரு நாளைக்கு நானூறு ரூபா ஆகியிருக்கு.. இனிமே அந்த அளவு ஆகாதுன்னாலும், கையிலே பணம் இருக்குறது நல்லது தானே .. என்ன அருண்?''

''.....................''

''தொந்தரவு பண்றேனா அருண்?''

''தொந்தரவுனு நா நினைக்கலே நித்தி ... ஆனா வருத்தமா இருக்கு.''

நித்தி தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். முகத்தைக் கைகளில் புதைத்துக் கொண்டாள்.

விழி ஓரங்களில் நீர் கரை கட்டிக் கொண்டது.

நெஞ்சில் பிரண்டிய பயம் வார்த்தைகளில் திப்பித் திப்பியாய் வெளி வந்தது.

''நா என்ன பண்ணப் போறேன் அருண்? வளை வித்து வர்ற காசை வைச்சிகிட்டு அடுத்த மூணு மாசங்களை ஓட்டிடலாம்.. ஆனா அதுக்கு அப்புறம்? விசு எழுந்து நடமாட சரியா நாலு மாசம் ஆகலாம்.. வேலைக்குப் போக இன்னும் ஒரு மாசம் ஆகலாம்.. அது வரைக்கும்? செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் முடிச்சிருந்தாலாவது உருப்படியா ஒரு வேலைக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கிற வழியைப் பார்க்கலாம்.. டிப்ளமா சர்டிபிகேட் கையிலே இல்லாம வேலை கொடுக்கறவங்க யாரை நா கேட்கமுடியும்? ஒன்னுக்கும் உபயோகமில்லாம இருக்குறதை நினைக்கறப்போ என் மேலேயே எனக்குக் கோபம் வருது. நா என்ன பண்ணப் போறேன்? எப்படி என் விசுவைப் பழைய விசுவாக்கிப் பார்க்கப் போறேன்? ஒ.. ஒன்னும் பு..புரியலே. அருண்..நா..நா..''

நீளமாக நித்தி அழுத, பத்து நிமிஷங்களுக்கு அருண் எதுவும் பேசாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான்.

அப்புறம் மெதுவாக, மிக மெதுவாகக் கேட்டான்:

''எனக்கு உடனடியா ஒரு செக்ரட்டரி தேவை நித்தி — நீ.. நீ.. அந்த வேலைக்கு வர முடியுமா?''

(தொடரும்)

இப்போது,
கார்லிக் காப்ஸ்யூல்களுக்கு
ஒரு நம்பகமான பெயர்.

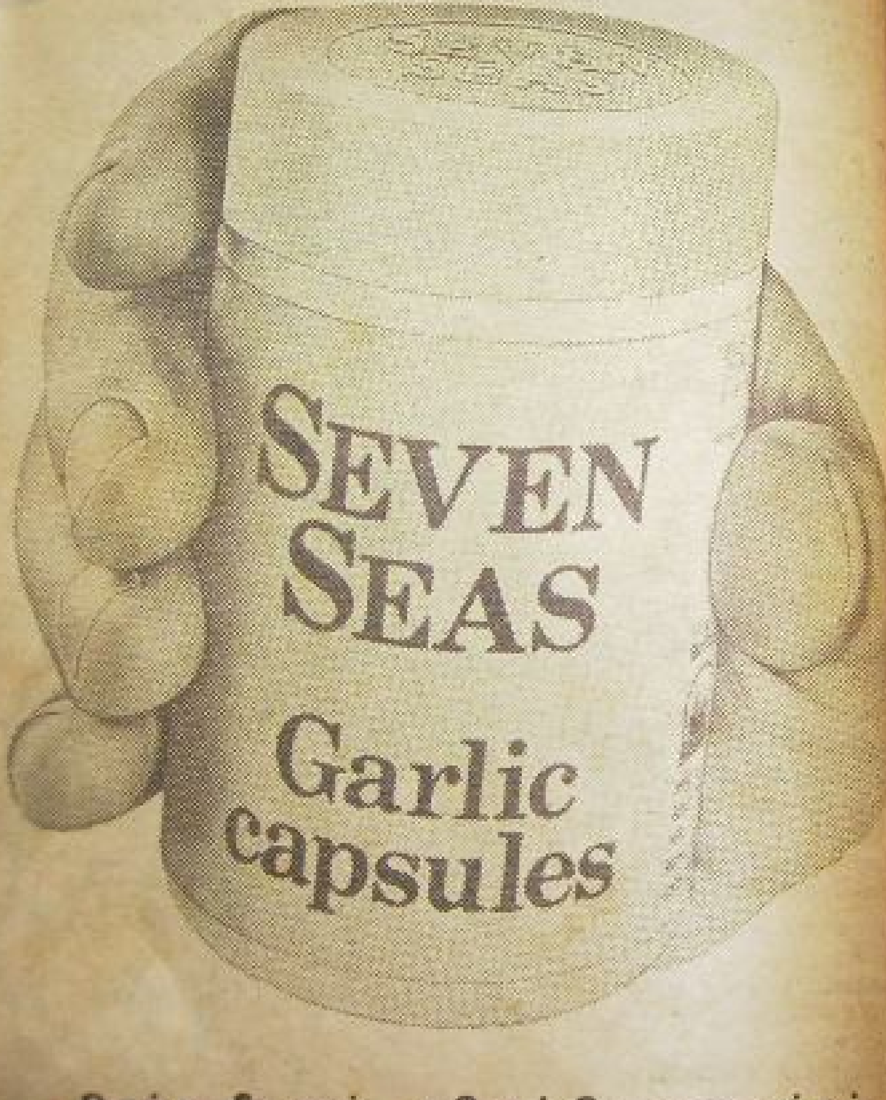

சிறந்த ஜீரணம், ஆரோக்கியமான ரத்தம்
தொல்லையற்ற சுவாசம்... நல்ல ஆரோக்கியத்தின்
ரகசியம் இது இல்லையெனில் வேறு எது?

போகப் போக...

24

''என்னது?''

''எனக்கு உடனடியா ஒரு செகரட்டரி தேவை. அந்த போஸ்டுக்கு நீ வர முடியுமா?''

''போய்.''

''ப்ராமிஸ்.''

''விளையாடாதீங்க அருண்!''

''இதுலே விளையாட என்ன இருக்கு நித்தி?''

''உங்க ஸ்டெல்லா என்ன ஆனாங்க?''

''ஒண்ணும் ஆகலே. வர வர அவ கவனிக்க வேண்டிய வேலை அதிகமாயிட்டது. கொஞ்ச நாளாவே இன்னொரு செக்ரட்டரிய அப்பாயின்ட் பண்ணலாமானு நா நினைச்சிட்டுதான் இருக்கேன்.''

''போய்.''

''.........''

''சொல்லுங்க.. நீங்க எனக்காகத் தானே, இப்ப நா வருத்தப்படவும் தானே இந்த போஸ்டை உருவாக்கி னீங்க? நிஜத்தைச் சொல்லுங்க அருண்?''

''நீ திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டாலும் நா சொன்னதையேதான் சொல்லுவேன் நித்தி. ஸ்டெல்லா என் வேலைய மட்டும் கவனிக்கறதில்லே.. இது உனக்குத் தெரியுமோ, என்னமோ! ஜி. எம். மிஸ்டர் முத்தையாவோட லெட்டர் கரஸ்பாண்டன்ஸ், மத்த வேலைகளையும் அவதான் கவனிக்கறு. முத்தையாவுக்கு வேற ஆள் போடலாமா, இல்லே எனக் குப் புதுசா ஒருத்தரை நியமிக்க லாமானு நா யோசிச்சிட்டுதான் இருக் கேன். நம்பறதும், நம்பாததும் உன் இஷ்டம்..''

நித்யா எழுந்து வராந்தாவின் விளிம் புக்குச் சென்றாள். குட்டை சுவர்மேல் சாய்ந்து கொண்டு இருட்டை வெறித்தாள்.

''இந்தப் பேச்சை நானுவே எடுத்

இருப்பேன் நித்தி. உனக்கு இப்ப ஒரு டைவர் ஷன் வேணும். மூணு மாசத்துக்கும் மேலா, நான் பெட் ரூமிலேயே அடைஞ்சு கிடக்கே. இஸ் நாட் இட் ஃபேர் ஐ.. வீக மேல உனக்கு இருக்குற அக்கறையை நா பாராட்டறேன். அதுக்காக, அவளைச் சரியாக்கறேன்னு சொல்லிக்கிட்டு உன்னையே நீ முடக்கிக்கிறது நல்லது இல்லே..''

''எனக்கு ஒரு மாற்றம் வேணும்னு நா வேலைக்குப் போறேன்னு சொல்லலே அருண்..''

''நீ சொல்லலே; அப்படி நினைக்கலே. பணத் தேவைக்காக வேலைக்குப் போக ஆம்னு விரும்பறே.. ஐ நோ. ஆனா, ஒரு மாற்றத்துக்காகக் கூட நீ இப்ப வேலைக்குப் போயே தீரணும்னு நா நினைக்கிறேன் நித்தி. நாகு நானாவே எனக்குள்ள ஒரு எண்ணம், 'மேலே படி நித்தி - நான் போட்டு விளையை ஆம்னு பாத்துக்கலாம், எதைப் பத்தி யும் கவலைப்படாதே. விக சரியாகி, நீயும் மனசால ஆரோக்கியமா இருக் குறது முக்கியம்'னு சொல்ல எண்ணம். ஆனா, நீ எப்படி எடுத்துப்பியோனு பயம்..'அதெல்லாம் முடியாது, உங்க உதவி தேவை இல்லே'னு மறுத்திடுவி யோனு பயம்..''

''மனசு ஆரோக்கியத்துக்கு இப்ப எனக்கு என்ன குறைச்சல் அருண்?''

''இப்ப ஒண்ணும் இல்லே - ஆனா, இந்த நிலைமை இப்படியே தொடர்ந்தா அது நிச்சயம் ஹெல்த்தியானது இல்லே. ஒரு கவலையும் இல்லாம சுத்திட்டு இருந்த வங்களை சிறையிலே போட்ட மாதிரி என்ன சோதனை இது நித்தி?''

''விககு மட்டும் இது சோதனை இல்லியா அருண்?''

''நிச்சயமா -
அவளுக்கும் இது பயங்கரமான வேதனை தான். ஆனா நித்தி.

சிவசங்கரி

விஷயம். உன் கேஸ் அப்படி இல்லியே! மேல மேல அதிர்ச்சியா வந்திட்டிருந்தா தாங்கறது யாருக்குத்தான் சாத்தியம்? சோர்ந்து போயிருக்கற சமயத்திலே பச்சைத் தண்ணிய விட்டு முகம் கழுவிக்கிட்டு, ஒரு புத்துணர்ச்சிய வரவழைச்சிக்கறது இல்லியா? அது மாதிரிதான் இதுவும்...வேலைல புத்தியைச் செலுத்தறது நிச்சயம் ஒரு டைவர்ஷன்தான். இட்ஸ் ஈஸ் எ மஸ்ட் ஃபார் யூ..''

நித்யா திரும்ப நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். முகத்தை ஒரு தரம் அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

''நா..வந்து-எப்படி? செக்ரட்டரியா? நோ, அருண்.. எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது.''

''அநாவசியமா உன்னைக் குழப்பிக்காதே நித்தி.. உனக்குப் புத்திசாலித்தனம் இருக்கு. சொல்லறதைப் பிடிச்சிக்கிற ஆர்வம் இருக்கு...அன்னிக்கு நீயே சொல்லலியா, உன் க்ளாஸ்லே நீதான் முதல்னு! டைப்பிங் நாற்பது வார்த்தையும், ஷார்ட்ஹாண்ட் நூறு வார்த்தையும் நீ செய்யறதா உன்னை வகுப்புலே பாராட்டினாங்கனு சொல்லலே?''

''சொன்னேன். அந்த அவசரத்துலே மாத்திச் சொல்லிட்டேன்...! ஷார்ட்ஹாண்டுல நாற்பதும் டைப்பிங்ல நூறுக்கு மேலேயும்னு...''

''அப்படியா... நான் கவனிக்கலே.''

''அது இருக்கட்டும்... நா இன்னும் கோர்ஸ் முடிக்கலியே அருண்? உங்க மாதிரி பெரிய கம்பெனிலே வேல பண்ண எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கு [illegible] ஐ காண்ட்...''

அருண் எழுந்து நின்று [illegible]

''நா சொல்றேன் நித்தி. [illegible] மாயிடுச்சி..ராத்திரி நல்லா [illegible] ஒரு முடிவுக்கு வா..'' எனக்கு ஒரு [illegible] கிடைச்சா தேவலை'ன்னு [illegible] சொன்னே. வேலை உன் முன்னாடி இருக்கு. அக்ஸெப்ட் பண்ணறதும் [illegible] தறதும் உன் இஷ்டம்...''

அறைக்குள் சென்று உறங்கும் [illegible] எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, [illegible] கடையுடன் [illegible] நிதானித்தாள்.

''முன்பின் தெரியாத இடத் [illegible] வேலைக்குப் போறதைவிட, [illegible] வேலை செய்யறது உனக்கு எவ்வளவோ [illegible] வேயும் நல்லதுனே நா நினைக்கிறே [illegible] அப்புறம் உன் விருப்பம்...''

அன்றிரவு பூராவும் தூக்கம் வரா [illegible] நித்யா சிந்தித்தாள்.

வேலைக்குப் போனால்தானே உபயோ [illegible] மாய் இருக்க முடியும். ஒவ் [illegible] லது சம்பாதிக்க இயலும்! யார் தரு [illegible] கள், முன் அனுபவம் இல்லாதவர்க் [illegible] வேலை! புண்ணாகட [illegible] எக்கு [illegible] இல்லாமல் போய்விட்டதே [illegible] அலட்டிக் கொண்டதற்கு அருமையா [illegible] தீர்வு கிடைத்திருக்கிறது.

இதை விட்டு விடலாமா?

அறிமுகம் இல்லாத நபரி [illegible] வேலை பார்ப்பதைவிட அருணி [illegible] செக்ரட்டரியாக இருப்பது உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டம்தான்.

ஒப்புக் கொள்ளலாமா?

அருண் என்மேல் பச்சாதாபப் பட்டுக் கொண்டு இந்த

[illegible] வேலையைத் தருகிறாரா. இல்லை நிஜ [illegible] ஒரு அவசியம் அவருக்கு இருக் [illegible] கிறதா?

[illegible] ஸ்டெல்லாவை என் வருகை பாதித் [illegible]

நோ - நோ - அது தவறு.

அந்த மாதிரி அடாவடித்தனம் நடக்க [illegible] காரணமாய் இருக்கக் [illegible] கூடாது.

நாளைக்குத் திரும்ப அருணிடம் இதைப் பத்தி விசாரிக்கப் போகிறாளா?

ஆம் - விசு என்ன சொல்லுவான்?

தன் நண்பனிடமே தான் வேலைக்குப் போவதைக் குறித்து என்ன நினைப்பான்?

[illegible] ஷைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலிட்டா தம், தான் இப்படி படித்து விட்டோமே, என்னை வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்து விட்டதே

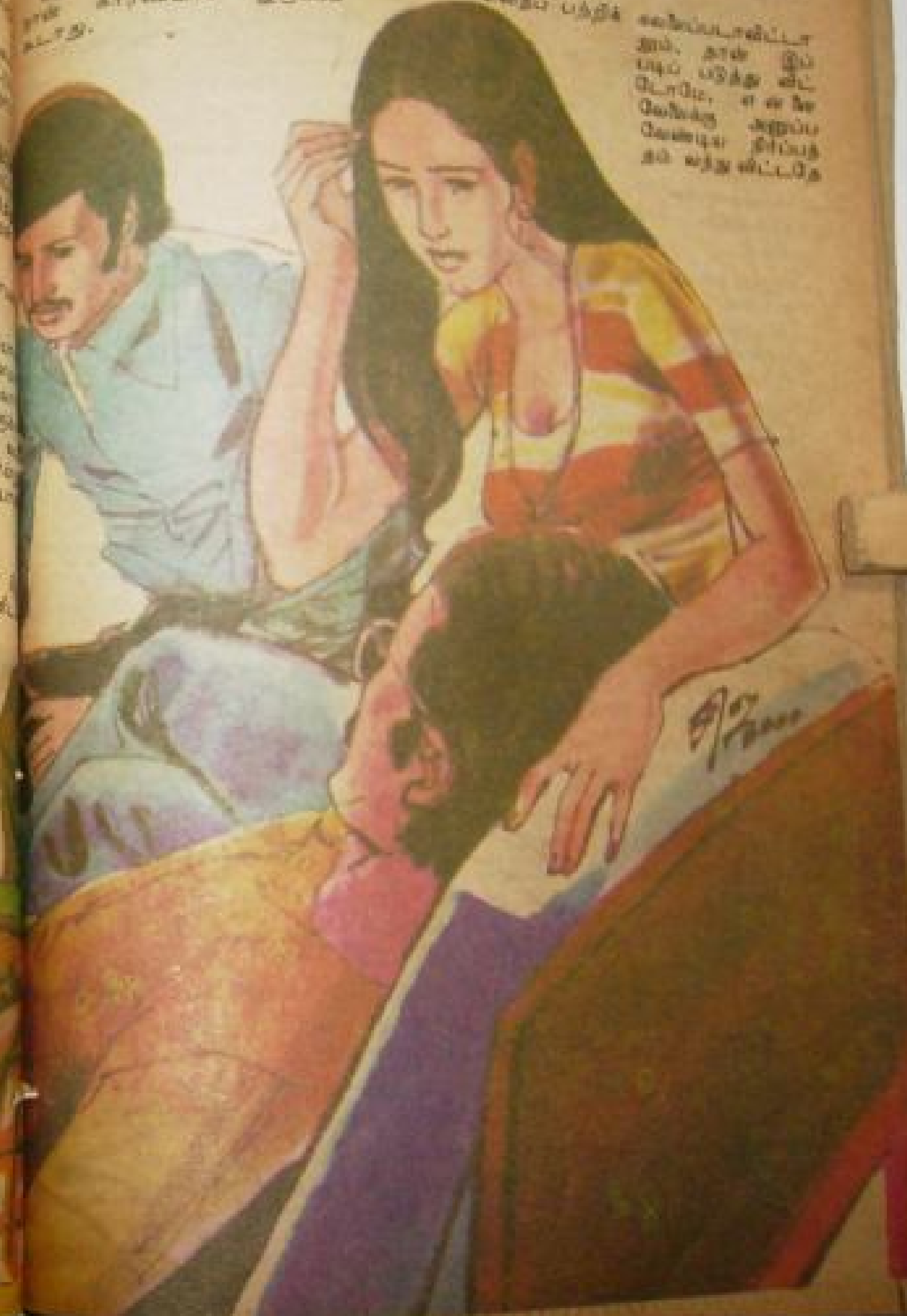

''இப்போ என்னோட நேரமே சரியில்லே சார்...''

''நீங்க எதை வச்சு சொல்றீங்க...?''

''முதன் முதல்லே என் கதை ஒண்ணை வெளியிட்டாங்க.... அடுத்த வாரத்திலேருந்து அந்த பத்திரிகையே வெளி வரலே சார்...!''

—தாரு

✠

என்று அதிகமாய் வேதனைப்படுவான். நிச்சயம்.

அருணை விட்டு அவனைச் சமாதானம் செய்யச் சொல்ல வேண்டும்.

இதனால் என்ன விக, எல்லார் வீட்டிலும் பெண்கள் இப்போதெல்லாம் வேலைக்குப் போவதில்லையா? நான் படுத்து விட்டால் நீ செய்யமாட்டாயா? நமக்குள் என்ன இதெல்லாம் — என்று அடித்துப் பேசி நானும் அவனைத் தேற்ற வேண்டும்.

டாக்டர் சொல்லும் கணக்குப்படி பார்த்தால் இன்னும் மூன்று மாசத்தில் விக டிஸ்சார்ஜ் ஆகிவிடுவான். அப்புறம் இத்தனை செலவு இருக்காது. அதுவரை இருக்கும் பணம் போதுமா?

சம்பளம் எவ்வளவு வரும்?

எவ்வளவு வந்தாலும் இப்போதைக்கு அது உபரி பணம்தானே?

அப்படியே பாங்கில் போட்டு விட்டால், நாளைய தேவைக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

வீடு விற்றுக் கிடைக்கும் பணம் மூன்று மாசத்துக்கு வரும். வீடு அட்வான்ஸ் திருப்பி வந்தது இருக்கிறது. பிளஸ் என் சம்பளம்.

என்னென்னவோ கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு, விடியும் தருவாயில் நித்யா தூங்கிப் போனாள்.

காலையில் அருண் வரவில்லை.

அப்பா ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறார் என்று போனில் சொல்லிவிட்டு, மாலை அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டுப் போனான்.

நித்யா எதிர்பார்த்த தனிமை அருணுக்கும் அடுத்த நாள்தான் கிடைத்தது.

''நீங்க சொன்னதைப் பத்தி யோசிச்சேன் அருண். நீ ஆர் ஈ உங்ககிட்ட வேலை பார்க்கறது என் அதிர்ஷ்டம்தான். எப்ப சேரணும் சொல்லுங்க....?''

அருண் இவளுடைய இந்தப் பேச்சை எதிர்பார்த்த நிலையில் புன்னகைத்தான்.

''வெரி குட்! உனக்கு எப்ப சௌகரியமோ அப்ப.....''

''வர்ற ஒண்ணாம் தேதி?''

''பைன்.''

''நா இல்லாதப்ப விகவை நான் பிடல்லே பாத்துப்பாங்க இல்லே?''

''அந்தக் கவலையே உனக்கு வேணாம்.''

''அருண்!''

''யா?''

''நிச்சயமா நீங்க எனக்காக இ... ஏற்பாட்டைப் பண்ணலியே?''

''ம்ஹூம்.''

''ஸ்டெல்லாவும் இருப்பாங்க இல்லே?''

''அப்கோர்ஸ்.''

''நா அவங்களுக்கு அஸிஸ்டெண்டா இருப்பேனா?''

''நோ — அவ முத்தையாவோட பி.ஏ-வா போயிடுவா. நீ என் செக்ரடரியா இருப்பே.''

''எனக்கு என்ன தெரியும் அருண்?''

''ஸ்டெல்லா உனக்கு அத்தனையும் கத்துக் கொடுப்பா நித்தி - நிவாக்ஸ்.''

கவரில் இரண்டு தரம் நித்தி, நீ... என்று எழுதி அழித்து விட்டு,

''என் மேல நீங்க வைச்சிருக்கிற நம்பிக்கைக்கு தாங்க்ஸ் அருண்'' என்று...

...ன காலில்.

அடுத்து வந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை ... தூக்கத்துக்குப் பிறகு ஓரளவு ... உடன் இருந்த விகவிடம் அருணைப் ... எண்ணில் வைத்துக் கொண்டு நித்யா ...னாள்.

... வேலைக்குப் போக விரும்புவ... சொன்னாள், ஆஸ்பத்திரியிலேயே ... போர் அடிப்பதாகவும், பகல் ... வெளியில் போய் வந்தால் ... போல இருக்கிறது என்றும், ...க்காக தான் வேலைக்குப் போவதை ... உணராத விதத்தில் பக்குவமாய்ப் ...னாள்.

...யான சமயத்தில் அருணும் தன் ...க்கு எடுத்துச் சொல்ல, அவர்கள் ... முடித்து ரொம்ப நேரத்துக்கு ... எதுவும் பேசாமலிருந்தான்.

...ம் தன்னால் எதையும் கவனிக்க ...த்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ...தெல்லாம் எனக்கிட்ட ஏன் சொல்ல... நித்தி? உனக்கும் அருணுக்கும் ...யாததா? நீ சந்தோஷமா இருக்க... அதுதான் எனக்கு முக்கியம்'' ...து மட்டும் கூறினான்.

...ந்த முதல் தேதியிலிருந்து நித்யா ...க்குப் போகத் துவங்கினாள்.

...ாலையில் எழுந்து விகவுக்கு ...டியவற்றைக் கவனித்து விட்டு, ...டேமுக்காலுக்குப் புறப்பட்டு, ...ஸில் பயணித்து மவுண்ட் ரோட் ...லுவலகத்துக்குப் போனாள்.

...ாட்டின் பேப்பரின் தன்மையுடன் ...டெல்லா சொல்லிக் கொடுத்ததை ...ெல்லாம் சிரத்தையுடன் பிடித்துக் ...ண்டாள்.

...ந்தப் பக்கம், அந்தப் பக்கம் ...க்காமல், வம்பு பேசிப் பொழுதைக் ...க்காமல் திறமையாக வேலை செய்ய ...ந்தாள்.

...த்துக்கெல்லாம் பஸ் பிடித்து நேரே ...ஸ்பிட்டலுக்கு வந்தாள்.

...ீண்டும் மறுநாள் காலை அலுவலகத் ...துப் புறப்படும்வரை ஒரு நல்ல ...யாய், இதம் தரும் மனைவியாக ...வைக் கவனித்தாள்.

...த்தனை எடுத்துச் சொல்லியும் ...ிலிருந்து காரில் வராமல், மதிய ...வைத் தன்கூட உண்ணாமல், நண்பன்

''எம்பா அவர் தபோட டிலே நடந்து போறார்?''

''எல்லாம் பல்லவனிடத்தில் உள்ள பயம்தான்!''

—தாரு

✠

என்ற ஜோராதனை ப்ரயோகித்து எந்தச் சலுகையும் எடுக்காமல் இருப்பதில் நித்யா விழிப்புடன் இருப்பது புரிய, முதல் ஒரு மாசம் தன் போக்கிலேயே அவளைச் செல்ல அருண் அனுமதித்தான்.

ஆனால் — அந்த ஒன்றும் தேதிக்குள் ஸ்டெல்லாவுக்கு ஆயிரத்துப் பத்தாகச் சம்பளத்தை உயர்த்தி நித்யாவுக்கு எண்ணூற்று அறுபதாக ஊதியத்தை நிர்ணயித்தான்.

இரண்டாம் மாசம், பாஸைக் ஆபீஸரை விட்டுக் காலையில் சீக்கிரமும், மாலையில் தாமதமாகவும் வந்து போக வேண்டி இருப்பதால் இனி மிஸ் ஸ்டெல்லாவையும் மிஸஸ் விகவநாதனையும் கம்பெனி கார் அழைக்க, கொண்டு விட வரும் என்ற அறிக்கையை அனுப்பச் செய்தான்.

தன் பிடிவாதத்தை உணர்ந்து, அதற்காகக் கோபம் கொள்ளாமல் தனக்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுத்து இதமாக இருக்க அருண் முயற்சிப்பதைக் கையிலிருந்த அறிக்கை தெளிவாக்க, என்ன மனிதர் இவர் — என்ன உன்னதமான மனசு இவருக்கு — என்ற நினைப்பு உள்ளுக்குள் பூப்பூவாகப் பூக்க, அந்த நினைப்பு தந்த சந்தோஷத்தைக் கலைக்க மனமில்லாமல் அன்று ரொம்ப நேரத்துக்கு நித்யா அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

(தொடரும்)

போகப் போக...

25

நித்யா டைப் அடிப்பதை நிறுத்தி இரு கை விரல்களைச் சொடுக்கிக் கொண்டாள். மணிக்கட்டைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

அது, இரண்டு பத்து என்றது.

நாழியாகிவிட்டது.

முக்கியமான ஸ்டேட்மெண்ட் ஒன்று டைப் அடிக்கக் காத்திருக்கிறது..

ப்ஷூ......

அசதியுடன் நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அடித்தலையில் அரித்தது.

ரப்பர் பேண்டை எடுத்துத் தலை முடியை உதறிக் கொண்டாள்.

முடியில் விரல்களை நுழைத்துக் கோதி எடுக்கையில் நின்று நிதானமாய் அனுபவித்து தலைக்குக் குளித்து எத்தனை மாசங்கள் ஆகிவிட்டன என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

கூடவே, அப்பா வீட்டில் இருந்த நாட்களில் தலைக்குக் குளிக்கிறேன் பேர் வழி என்று லூட்டி அடித்ததும் உள்ளுக்குள் எட்டிப் பார்த்தது.

ஆலிவ் ஆயிலை வெதுவெதுக்க வைத்து மயிர்க் கால்களில் அழுந்தத் தேய்த்துக் கொள்வாள். டர்கிஷ் டவலை வெந்நீரில் நனைத்துத் தலைமுடியில் சுற்றிக் கொள்வாள். அரை மணி ஊறவிட்டு, அப்பா வெளிநாட்டிலிருந்து வாங்கி வந்த ஷாம்பூவையும், கண்டிஷனரையும் தலையில் தடவி நுரைக்க வைத்து, எருமை மாடு மாதிரி டப்பில் கிடப்பாள்; அல்லது ஷவரின் கீழ் ஆனந்தமாய் நிற்பாள். ஹேர் ட்ரையரைக் கொண்டு தலைமுடியை உதிர் உதிராய்க் காய வைப்பாள்.... அப்புறம்....

மொத்தத்தில் இந்த ஜோடனை உபசாரங்களை எல்லாம் செய்து கொண்டு பட்டுப் போல முடியைப் பளபளக்க வைத்து, மணக்க மணக்க வெளியில் வருவதற்குள் முழுசாய் இரண்டு மணி நேரங்கள் கூட ஓடிவிடும்.

இப்போது?

விசுவுக்கு உடம்புக்கு வந்துவிட்ட இந்த சில மாசங்களாய், ஹாஸ்பிடலின் அந்தத் தக்கனூண்டு பாத்ரூமுக்குள், காக்காய் குளியலாய் இரண்டு நிமிஷத்தில் ஒரு குளியல்....

சட்டென்று நித்யா தன்னை ஒரு தரம் உலுக்கிக் கொண்டாள். வேண்டாம் — பழைய நினைவுகள் வேண்டாம். அவற்றை நினைக்கவும் வேண்டாம். அவற்றுக்காக ஏங்கவும் வேண்டாம்.

சலிப்புடன் குனிந்து நாற்காலிக்குப் பக்கத்தில் வைத்திருந்த கைப்பையைத் தூக்கி, உள்ளேயிருந்து சீப்பை எடுத்தாள்.

தலைமுடியை மேலாக இரண்டு தரம் வாரி, ரப்பர் பேண்டைப் போட்டுக் கொண்டு சீப்பைத் திரும்ப உள்ளே வைக்க எத்தனித்தபோது, மொரமொர என்று அந்த வெள்ளைக் கவர் விரல்களில் பட்டது.

சிவசங்கரி

அன்று முப்பதாம் தேதி... அவர்கள் கம்பெனியில் சம்பள நாள்.

முதல் மாசம் சம்பளம் வாங்கியதும் செலவுக்கு நூறு, இருநூறு என்று வைத்துக் கொண்டு பாக்கியை உடனே பாங்கில் கட்டி விட்டாள். அன்று சனிக்கிழமை. அரை நாள்தான் பாங்க். அவசரமாய் ஓட வேண்டாம் என்று தீர்மானித்ததில் வாங்கிய பணத்தை அப்படியே வைத்திருக்கிறாள்.

வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் முக்கியமாய் வாங்க வேண்டிய சாமான்களை — விசுவுக்கு ஹார்லிக்ஸ், காம்ப்ளான், ஷேவிங் சோப், எனக்கு ஷாம்பூ, நாப்கின்ஸ் — வாங்கி விட்டால், செலவுக்குக் கொஞ்சம் கையில் வைத்துக் கொண்டு பாக்கியைத் திங்கள்கிழமை பாங்கில் கட்டி விடலாம்....

பையைக் கீழே வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

ப்ராவின் பட்டை தளர்ந்து போய் தோளிலிருந்து வழுக்கிக் கையில் சரிந்ததைச் சரிசெய்து கொண்டாள்.

கல்யாணத்தின்போது வாங்கிய ப்ரா, கிட்டத்தட்ட பத்து மாசங்களாய் உழைத்துவிட்டு இப்போது — இனி என்னால் முடியாது, ஆளை விடு — என்று முனகுகிறது....

புதுசாய் இரண்டு வாங்கினால் தேவலை.. முன்பெல்லாம் போட்டுக் கொள்ளும் லேஸ் ரகம் வேண்டாம், சாதாரண வகை போதும் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் ஒன்றுக்கு இருபது ரூபாயைச் சுளையாய் வைக்க வேண்டும்.

பார்வையைத் தான் அணிந்திருந்த ஜீன்ஸ்மேல் அவள் படர விட்டாள், தொடர்ந்து சீஸ் காட்டன் சட்டை...

இதுவும் சரி, மற்ற மூன்று ஜீன்ஸ்களும் சரி— இவற்றிற்குக் கொடுத்த காசு தண்டமில்லை. சாக்கு மாதிரி உழைக்கிறது...

ஆனால், இந்தச் சட்டைகள்?

பனியனோ, குர்த்தாவோ, சீஸ் காட்டன் சட்டையோ, எதுவானாலும் மாற்றி மாற்றித் தோய்த்து இஸ்திரி பண்ணி அணிந்து கொள்வதில் சில மாசங்களிலேயே இளிக்கத் துவங்கி விடுகிறது.

அப்பா வீட்டில் இருந்தபோது லீவைஸ், ராங்லர் ஜீன்ஸ் தவிர மற்ற வகைகளை விரலால் தொடாமல் இருந்ததும், வெளிநாட்டிலிருந்தும் டெல்லியிலிருந்தும் பார்த்துப் பார்த்துச் சட்டைகளை அப்பாவை வாங்கி வரச் சொன்னதும், ஒரு தரம் அணிந்த உடைகளை உடனே மீண்டும் உடுக்காமல் ஒரு மாசம் கழித்தே அணிந்ததும்.... டெய்லரிடம்தான் செய்யவேண்டும் என்று அடம் பிடித்ததும் - ஞாபகத்துக்கு வர, இறுக்கமாய் அழுந்தியிருந்த உதடுகளின் உட்பக்கத்தை ஒரு முறுவல் தேய்த்தது.

துளி பொறுமை இல்லாமல், பொறுப்பு இல்லாமல், என் இஷ்டம், என் சுகம், என்று மட்டுமே வாழ்ந்து வந்த நான் இன்று இப்படி இருக்கிறேன்!

இரண்டு நகங்களை [illegible] குவித்து, [illegible] அணிந்த உடையே திரும்பத் திரும்ப உடுத்தி, தலை முடி [illegible] படாமல், கை நகங்கள் [illegible] இல்லாமல், ஒழுங்காக பாலிஷ் படாமல் ஏனோ தானோ என்று வெட்டப் படாமல் இருப்பதைப் பொருட்படுத்த நேரம் இல்லாமல்......

நானு?

இது நான்தானு?

உள்ளே எழுந்த முறுவல் எரிச்சலாக உருவெடுக்கத் துவங்க....

''நீத்தி....!''

தலை நிமிர்ந்தாள்....

தேம்ஸ் நதிக்கரையோரம்...

லண்டனில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் புகழ் பெற்ற தேம்ஸ் நதிக்கரையின் தெற்குக் கரை ஓரமாக விக்டர் கிராக்ஸ் போர்ட் என்ற 74 வயது கிழவர் (?) தினமும் ஆற்றைத் தோண்டி வண்டல் ...னை பெட்டியில் எடுத்துக் ...கிறார்.

... எடுத்து வந்த வண்டல் ...னை, தோட்டத்தில் காய வைத்து, பிறகு மண் உருண்டைகளானவுடன் அவற்றை பாலிதீன் பைகளில் போட்டு விற்கிறார். இதுவரையில் நூறாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வண்டல் மண் பைகளை விற்றிருக்கிறார் விக்டர்.

''தேம்ஸ் நதியின் மண்ணில் எவ்வளவோ சரித்திரங்கள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. தேம்ஸ் நதி, ஆக்ஸ்போர்டு யூனிவர்ஸிடியில் படித்தவர்களின் மனத்தில் பசுமையான நினைவாக இருக்கும். விண்ட்ஸர் கேஸில், வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் போன்ற புகழ்பெற்ற இடங்களின் வழியாக நகரத்துள் பிரவேசிக்கும் தேம்ஸை யாராலும் மறக்க முடியாது'' என்கிறார் விக்டர்.

தேம்ஸ் நதியின் நினைவுச் சின்னமாக, இந்த மண்ணை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய விக்டர் நினைத்த போது, அமெரிக்க அரசு 'இந்த மண்ணை ஸ்டெரிலைஸ் செய்து அனுப்ப வேண்டும்' என்று சொல்லியது. அப்படிச் செய்தால் இந்தப் புனித மண்ணின் மகத்துவமே போய்விடும் என்று ஏற்றுமதி எண்ணத்தையே கைவிட்டு விட்டார் விக்டர்.

இரண்டாவது உலகப் போரின்போது ஜெர்மனியிலும் போலந்திலும் சிறையில் இருந்திருக்கிறார் இவர். அதனால் இரண்டாம் உலகப் போரைப் பற்றிய படம் எடுத்த போதெல்லாம் புகழ் பெற்ற எம். ஜி. எம். நிறுவனம், ஆலோசனைக்காக இவரை அழைத்ததும் உண்டு!

நன்றி: சண்டே டைம்ஸ்

அருண்.

''என்ன, இன்னுமா கௌம்பலே?''

''.........''

''இன்னிக்கு சனிக்கிழமை. டேய்; மறந்து போச்சா?'' ...

''இல்லே — முக்கியமான லெட்டர் ஒண்ணு இன்னிக்கே போகணும்...''

அருண் அருகில் வந்தான். அவன் டைப் அடித்துக் கொண்டிருந்த கடிதத்தின்மேல் பார்வையை ஓட்டினான்.

''ம்ம்.. மாணிக்கம் அண்ட் கம்பெனி லெட்டரா? திங்கட்கிழமை அனுப்பலாம், பாதகமில்லே.. நீ கௌம்பு..''

''ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட் இருக்கு..''

''எதுவானாலும் இட் கேன் வெயிட்.''

பேப்பர்களை ட்ராயரில் வைத்துப் பூட்டி விட்டு நித்யா எழுந்தாள்.

''என்னோட வரியா நித்தி?''

''ஸ்டெல்லா காத்திட்டிருப்பா...!''

''ஓ. கே.... ஓ. கே....''

கதவிடம் சென்ற நித்யா கொஞ்சம் தயங்கினாள்.

''ராத்திரி ஹாஸ்டலுக்கு வருவீங்களா?''

''வராம?''

''இல்லே — அக்கா வந்திருக்காங்கனு சொன்னீங்களே....?''

''யா — சுபத்ரா அக்கா வந்திருக்காங்க. அவங்க புருஷன் வேலையா ஒரு மாசத்துக்கு யு. எஸ். போயிருக்கார்னு சொன்னேன் இல்லே? அந்த ஒரு மாசத்தையும் தனியா கழிக்க வேணாமேனு வந்திருக்காங்க.. வந்தனவுக்கும் இப்ப வகையா லீவுதான். இரண்டு நாள் இங்க இருந்திட்டு கொடைக்குப் போவாங்க.. உன்னையும் விசுவையும் பார்க்கணும்னு சொன்னாங்க.. ராத்திரி நாங்க எல்லாருமே வருவோம்....''

எதுவும் பேசாமல் விடைபெற்றுக் கொண்டு தளர்ந்த நடையுடன் வெளியில் செல்பவளைப் பார்க்கையில் அருணின் நெஞ்சு வலித்தது.

எப்படி இருந்தவள் எப்படி ஆகி விட்டாள்?

அதுவும், ...ரையிடன் ...லாப் ஆன பிறகு, ...செத்துப் பிழைத்த பிறகு, ...வேலைக்குச் சேர்ந்த பிறகு, விசுவும் மாறிவிட்டான். நித்யாவும் மாறிவிட்டாள்.

எந்நேரமும் ...மாய், யாருக்கும் ...கடுமானவரையில் உபத்திரவம் தந்து விடக்கூடாது என்ற விழிப்புமாய்...

சிரிக்க மறந்து, கண்களில் உற்சாகம் கொப்பளிக்க, பேசக் கூட மறந்து...

கடவுளே....!

எப்போது சரியாவார்கள் இவர்கள்?

அன்று மாலை ஆறு மணி சுமாருக்கு அக்கா சுபத்ராவையும், அவளுடைய பெண் வந்தனாவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஹாஸ்டலுக்கு அருண் வந்த போது நித்யா அறையில் இல்லை.

''சுபத்ரா அக்காவை நினைப்பு இருக்கு இல்லே, விசு? இது — வந்தனா. சாதுவா இருக்காளேனு நினைக்காதே—ஹனுமார் வாலை விடப் பெரிய வால் இவளுக்கு...''

விசு மெதுவாக எழுந்து படுக்கையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

''வாங்க!'' என்றான் சுபத்ராவிடம். வந்தனா பக்கம் திரும்பி, ''ஹலோ! ஹனுமார் வால்! ஸோ, நீதான் அந்த ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணா?'' என்றான் சிரித்தவாறு.

சுபத்ரா பரிவுடன் கிட்டத்தில் வந்தாள்.

''எப்படி இருக்கே விசு? ரொம்ப நாளாச்சு பார்த்து! எல்லா விவரமும் அருண் சொன்னான். ஐ'ம் ஸாரிப்பா...! இப்ப நல்லா தேவலையாயிட்டு வருது போல இருக்கே...?''

விசு தோள்களைக் குலுக்கினான்.

''இந்த வயத்தெரிச்சலைக் கேள்ரி. நேத்து எனக்கு ஒரு நாத்தனார் பொறந்திருக்கு!''

''அப்படித்தான் சொல்றாங்க.. சரியாகணும்.. ஏற்கெனவே அந்த மாசமா இவனையும் நித்யாவையும் ஏமாற்ற பண்ணிட்டேன். இதுக்கெல்லாம் சேர்த்து வச்சி - என்னமோ சொல்வாங்களே உடம்பைச் செருப்பா தைக்கப் போடணும்னு— அந்த மாதிரி பாதி உடம்பை இவனுக்கும், இன்னொரு பாதியை நித்திக்கும் செருப்பா தைக்கப் போட்டுட்டு, ஆயுசுக்கும் உழைக்கணும்!''

தன்னையும் மீறிக் கொண்டு பேச்சு தீவிரமாகி, குரல் தழுதழுப்பது புரிந்து விட்ட சீதியில் சட்டென்று விசு பேச்சை நிறுத்தினான். அருணைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்:

''ஏன் மச்சான் —உனக்கு எந்தப் பாதி வேணும் — சொல்லு? மேல் பாதின்னு, என் மூளை — நிச்சயமா நின்னாலும் கிடைக்காத அபூர்வ மூளை — உனக்குக் கிடைக்கும்...''

''நீங்க ஆபீசுக்கு சிக் லீவ் போட்டுட்டு சேலாக்குப் போறீங்களாமே... உங்க ஆபீஸ் காஷியர் சம்சாரம் சொல்லுச்சு..''

''இல்லியே...! நான் [illegible]லேஜ் லீவ் போட்டுட்டு [illegible]னே போனேன்..!''

✠

அருண் சிரித்தான்.

''இனுமா இல்லே, ஆயிரம் ரூபா சேர்த்துக் குடுத்தாக்கூட உன் மூளை எனக்கு வேணும்ப்பா.. அப்புறம் உன்னை மாதிரி நானும் அறுவை ஜோக்கா அடிக்க ஆரம்பிச்சுடுவேன்....''

''அறுவை ஜோக்குன்னு என்ன அங்கிள்?''

—ஆறு வயசு வந்தனா கண்களை விரிக்க, விசு சந்தோஷத்தோடு அவளைக் கிட்டத்தில் அழைத்தான்.

''ஆ! அறுவை ஜோக்ஸ் தெரியாது உனக்கு? இங்க வா —நா சொல்றேன். தேனீ தெரியுமா, தேனீ — அது ஒரு ஜீவம், ஏன் சொல்லு?''

எதுவும் புரியாமல் வந்தனா விழிக்க, 'ஏன்னு அது கொட்டறதே — அதனால தான் — எப்படி?'' என்று கேட்டு விசு சிரிக்க, அவனோடு சேர்ந்து சுபத்ராவும் சிரிக்க,

ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு விசு கொஞ்சம் பழைய விசுவாக இருப்பது போலத் தோன்ற, அருண் அவன் தோளில் தட்டினான்.

''விடுய்யா — சின்னப் பெண் — தெரியாத்தனமா எதையோ கேட்டுட்டா.. ப்ளீஸ் ஸ்போர் ஹார்..ஆமா, நித்தி எங்கே?''

''லாண்டரிக்குப் போயிருக்கா, இப்ப வந்திடுவா....''

அடுத்து வந்த பத்து, பதினைந்து நிமிஷங்களில் விசுவின் உடம்பைப் பற்றிப் பேசினார்கள். வெளிநாட்டுக்குப் போயிருக்கும் சுபத்ராவின் புருஷனைப் பற்றிப் பேசினார்கள். இப்போதெல்லாம் தன்னால் சிரமமில்லாமல் எழுந்து உட்கார முடிவதையும், பிடித்துக் கொண்டு நிற்க முடிவதையும், கையை அசைத்து சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்ய முடிவதையும் விசு சொன்னான்.

''போன தடவை பைத்தியக்காரத்தனமா ஆன மாதிரி இந்த முறை ஆகாம இருக்க, ரொம்ப கவனமா இருக்கேன். இன்னும் சில நாட்கள்லே மெதுவா நடக்க முடிஞ்சிட்டதுன்னு டிஸ்சார்ஜ் பண்ணிடறதா டாக்டர் சொல்லி இருக்கார் — லெட் அஸ் ஹோப்....''

அவன் முடிக்கும் முன்னர் நித்யா வந்துவிட, பாதியில் நிறுத்தி மனைவியைச் சுபத்ராவுக்கு அறிமுகம் செய்தான்.

''அவசரம் அவசரமா எங்களுக்கு எல்லாம் சொல்லாம நீ கல்யாணம் கட்டிகிட்டதுக்கு இப்பதான் காரணம் எனக்குப் புரியுது.. மை காட்! யுவர் வொய்ஃப் ஈஸ் ப்யூட்டிஃபுல்....''

நித்யாவின் கன்னங்களில் இரண்டு ரோஜாக்கள் பூத்தன.

''ஓ ஆர் ரைட்.. அதுவும் எங்க கல்யாண சமயத்துலே ஒரு அழகான பூ மாதிரிதான் நித்தி இருந்தா. இப்பத் தான் ஹாஸ்பிடல்லேயே இருந்து ஆளே மாறிட்டா.... நல்ல தூக்கம், நல்ல குளியல், நல்ல சாப்பாடுனு எதுவும் நித்திக்கு இப்பல்லாம் கிடையாது.. இரண்டு மாசமா வேலை அலைச்சல் வேற.. என்ன அருண்? நா சொல்றது சரிதானே?''

நித்யா சங்கடத்துடன் ஷ்..ஷ் என்று கணவனை அடக்க, அருண் பதில் கூறாமல் ஜன்னலிடம் சென்று நின்று கொண்டான்.

சில நிமிஷங்களுக்குப் பொதுவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு சுபத்ரா கேட்டாள்:

''நாளைக்கு ஸண்டேதானே நித்தி.. வீட்டுக்கு வந்து எங்களோட சேர்ந்து

சாப்பிடேன்.. இன்ஃபாக்ட், [illegible] தேய்ச்சிக் குளிச்சு நிதானமா சாப்பிட்டுட்டு, விசுவுக்கும் சாப்பாடு எடுத்திட்டு வரலாம்....என்னம்மா?''

திடுக்கென்று சுபத்ரா இப்படிக் கேட்டுவிட நித்தி விழித்தாள்.

''நா.... வந்து.... இல்லே.... இங்கயே இருக்கேன்.... ப்ளீஸ்....!''

''நீ எங்கேயும் போறதில்லேனு விசு குறைப்பட்டுக்கறானே, அவனுக்காகவாவது வாம்மா..'' என்றவ நித்திக்கு ரொம்ப கஷ்டம்னு வேதனைப்படறான்.... ஹி வில் ஃபீல் பெட்டர்..''

''போயிட்டு வா நித்தி....''

''ஸண்டே ஒரு நாள்தான் உன்கூட என்னால இருக்க முடியும் விசு....''

''ஸோ வாட்? இத்தனை ஞாயித்துக் கிழமைகள் இல்லியா? ப்ளீஸ் கோ — நித்தி.''

''இல்லே விசு.. வேணும்.. புரிஞ்சுக்கோயேன்.''

''மாட்டேன். நீ போயிட்டுதான் வரணும்.. காலைல போயிட்டு மணிக்கு வந்திடு.. ப்ளீஸ் நித்தி.. ஒரு நாளு நா சந்தோஷப்படுவேன்..''

பதில் சொல்லாமல் நித்யா [illegible] கொண்டாள்,

உள்ளுக்குள் என்னமோ தட் தட் என்று தட்டியது....

அந்த வீட்டுக்கா?

யாரு?

அப்பா அம்மா வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து விட்டார்களா?

அவர்களோ, தெரிந்த வேறு யாரையுமோ பார்க்க நேர்ந்தால் என்ன செய்வது?

என் பெற்றவர்களைப் பற்றியும், தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை பற்றியும் நினைக்கக் கூடாது. பேசக் கூடாது என்று பிடிவாதமாக இருப்பது விசு அருணுக்குத் தெரியுமா?

அப்புறம் எதற்காக வலிய அந்த [illegible] என்னைத் [illegible]

வேண்டாம் என்றும் விட்டுவிட வேண்டியதுதானே?

அப்புறம் ஆத்திரமும், எரிச்சலும், ஏக்கமுமாய் அவஸ்தைப்படப் போவது நான்தானே?

சுபத்ராவுக்கு எதிரில் தர்க்கம் பண்ண விரும்பாமல், 'ஓ.கே.' என்று முனகலாகக் கூறியவள் டேபிளிடம் சென்று முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு நின்று விசுவுக்குச் சாப்பாடு எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தாள்.

(தொடரும்)

''ஸ்வாஹிலி மொழி படிக்கத் தெரிஞ்சவங்க யாராவும் இருந்தால் சொல்லேன்....''

''எதுக்கு..?''

''அந்த மொழியிலே வெளியான ஜோக் புஸ்தகம் ஒண்ணு கிடைச்சிருக்கு..!''

இப்போது உங்களுக்கு மூவகைப் பாதுகாப்பு!

புதிய

ஃபெமினெக்ஸ்*

சுகம்தருகிறது, உறிஞ்சுகிறது, பாதுகாக்கிறது மூவகை உறுதியான வழிகளில்

மென்மையான சுகத்தையும் உறுதியான பாதுகாப்பையும் அளிக்கிறது, புதிய ஃபெமினெக்ஸ்-சானிடரி பாதுகாப்புக்கு, வீட்டிலே துணி, பருத்தி இதையெல்லாம் உபயோகிக்கிறாங்களே, அது மாதிரி இது இல்லவே இல்லே.

அதிலேயிருக்கிற விசேஷமான 'ஒவ்டர் ரேப்' கவர், ஒழுக்கை (ஈரத்தை) நல்லா உறிஞ்சி சருமத்துக்கு கசகசப்பில்லாத உலர்ந்த உணர்வையும், சுகத்தையும் தருது.

மிகச் சிறந்த உறுஞ்சும் பொருளால் ஆனது அதோட உள் அடுக்கு. அதுனுல, கடினமான நாட்களிலே கூட அது ஒழுக்கு எல்லாத்தையும் நல்லா உறிஞ்சுகிறது.

பிளாஸ்டிக் ஸேஃப்டி கார்டு இருக்கே, அதுனுலே உன்னதமான நன்மை கிடைக்குது. அது நேப்கினோட முழு நீளத்துக்கும், அதோட ரெண்டு பக்கங்களுக்கும் மேல்புறம் வரையிலும் தடைக்காப்பு அளிக்குது. அதாவது ஒரு முனையிலேயிருந்து மறுமுனை வரைக்கும் நிச்சயமான பாதுகாப்பு.

ஒருமுனையிலிருந்து மறுமுனை வரை 3 பக்கமுடைய ஸேஃப்டி கார்டு

- ஒப்பில்லாத 3 பக்கங்கள் கொண்ட 'ஸேஃப்டி கார்டு', நேப்கினோட அடிபக்கத்திலேயும் அதோட 2 பக்கங்களிலேயும் தடைக்காப்பு அளிக்கிறது.
- ஒரு முனையிலேயிருந்து மறுமுனை வரையிலும் நேப்கினோட முழு நீளத்தையும் கவர் பண்ணுது 'ஸேஃப்டிகார்டு'.

புதிய ஃபெமினெக்ஸ் உபயோகிக்கிற போது, கசிகிறது, வழிகிறது மாதிரியான கவலையே இருக்காது. சானிடரி பாதுகாப்புக்கு வீட்டிலே உபயோகிக்கிற துணி, பருத்தி இதெல்லாத்தையும் விட அதிகமான சுகாதாரமானது, புதிய ஃபெமினெக்ஸ். துவைச்சு காய வெச்சு உலர்த்திக்கிட்டிருக்கிற வேலையெல்லாம் இதிலே இல்லே.

OBM-7039 TM

போகப் போக.

26

காலையில் எட்டேகால் மணிக்கு …ருண் வந்தபோது விக் ஷேவ் செய்து, …பாத் எடுத்து, உடை மாற்றி, …வாரி, பளிச்சென்று இருந்தான்.

''குட் மார்னிங்... என்னய்யா... …டபடனா இருக்கே?''

''இல்லே? என் பெண்டாட்டிய நீ …ன்னறு நினைச்சே மஞ்சுநாத்? வெளி…லே புறப்படறத்துக்கு முன்னுல தானே …காரத்தையும் எனக்குச் செய்திட …முனு ஆறுக்கு எழுந்தல, என் காரி…ளை முடிஞ்சி, குளிச்சி, ரெடியாகி …ப்பத்தான் உட்கார்ந்தா...''

''நித்தி, நீ குளிச்சாச்சா? அங்க …ன்னெய் காய்ச்சு, அரப்பு …த்து வை, ஷாம்பூ இருக்கா பாரு'னு …ா விரட்டிட்டு இருக்காங்களே!''

''அதுக்கென்ன, இன்னொரு தரம் …ச்சாப் போச்சு... இங்க, இந்த பாத் …ம் குளிக்கறதைக் கணக்குலேயே …க்கக் கூடாது... ஆமா— கூடைல …ணய்யா?''

''டிபன்.''

''எதுக்கு அருண் வீணு சிரமப்படறே? இங்கதான் ப்ரெட் இருக்கே!''

''நாங்க சாப்பிடப் போறதை உனக்…ம் எடுத்திட்டு வந்தேன்—இது பெரிய …ஷயமா?''

அருண் நீட்டிய கூடையை வாங்கி டேபிள் மேல் வைத்து, காரியரை நித்யா பிரித்தாள்.

இடியாப்பம்... தேங்காய்ப்பால்.

''மஞ்சுவா! இன்னிக்கு என்ன விசேஷம்? சாதாரணமா காலே வேளைல நீ ஹெவியா சாப்பிட மாட்டியே!''

''மாட்டேன்தான்; அக்கா ஆசையா தானே செஞ்சாங்க... வேணாம்னு தடுக்க முடியலே. கூட சாப்பிடுவியா.''

''உனக்கு? நித்தி, நீ?''

''நாங்க வீட்டுலே போய் சாப்பிட்டுக்கறோம். அக்காவும், வந்தனாவும் காத்திட்டிருப்பாங்க.''

''அப்ப, நீங்க புறப்படுங்க... நா சாப்பிட்டுக்கறேன்...''

அருண் பதில் பேசாமல் நித்யாவை ஏறிட்டான்.

அவன் இவர்களின் பேச்சுக்களில் தனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத மாதிரி தலையைக் குனிந்து கொண்டு நக ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

வந்ததிலிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட நித்யா பேசாதது புரிய, அருண் மௌனித்தான்.

கோபமா? இல்லே— வருத்தமா?

யார் மேல்?

சிவசங்கரி

ஏன்?

பத்து நிமிஷங்களில் விக சாப்பிட்டு, காபியைக் குடித்ததும் நித்யா பாத்திரங்களைக் கழுவி கூடையில் வைத்தாள்.

தான் ரெடி என்பது போல கதவருகில் நின்றாள்.

''ஹாவ் எ நைஸ் டைம் நித்தி!''

''ம்.''

''அவசரப்பட்டுகிட்டு ஓடி வராதே. நிதானமா சாப்பிட்டுட்டு வா..''

''ம்..''

''பை..''

''பை..''

அருண் காருக்கு வந்து பின் ஸீட்டில் கூடையை வைத்தான்.

நித்யா உட்காருவதற்காக முன் இருக்கையின் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

சாவியைப் பொருத்தி, வண்டியைக் கிளப்பிய நிமிஷத்தில் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த நித்யா படபடப்புடன் இருப்பதை உணர முடிந்தது.

வண்டி கேட்டைத் தாண்டியது.

நித்யா கை விரல்களைச் சேர்த்தாள். பிரித்தாள், உள்ளங்கையை ஜீன்ஸில் அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

''அருண்!''

''யா?''

''வந்து.. அவங்க ஊர்லேந்து வந்திட்டாங்களா அருண்?''

''உன் பேரண்ட்ஸ்?''

''ம்..''

''இன்னும் இல்லே.. நேத்திலிருந்தே நீ தவிக்குற தவிப்பு இதுக்காகத்தானே? ப்ளீஸ் ரிலாக்ஸ் நித்தி.''

நித்யா பார்வையை ஜன்னலுக்கு வெளியே ஓடவிட்டாள்.

''ஹாஸ்பிடல் பாத்ரூம்லே குளிக்கிறதும், துணி தோய்க்கிறதும் கஷ்டம், அப்பப்ப என் வீட்டுக்கு வந்து நிதானமா குளிச்சி, பாக்கி வேலைகளைக் கவனிச்சிட்டுப் போ—னு நா கூப்பிட்டப்ப எல்லாம் நீ வர மறுத்ததுக்கு இதானே நித்தி காரணம்?''

''சேச்சே..நாட் தட்..இப்ப அக்கா இருக்காங்க; ஆனா இதுக்கு முன்னால அப்படி இல்லே பாருங்க..''

''நா தனியா இருக்குறப்ப நீ வந்தா யாராவது ஏதாவது நினைப்பாங்கன்னு தயங்கினே?''

''........''

''நான்சென்ஸ்— இந்தக் கதையெல்லாம் என் கிட்ட வேணும். இந்த மாதிரி பேச்சை லட்சியம்

ஸ்டே:ப்ரீ* பெல்ட்இல்லாத நேப்கின்க

பெல்ட் இல்லே, நாடா இல்லே, தொல்லே இல்லே.
சொகுசுமிக்க பாதுகாப்பு.நீங்கள் விரும்பியவாறு சுச்சிதமாய் செயல்படலாம்.

20-உள்ள
பேக் வாங்கும்
போது ரூ. 2
மிச்சம்

10 மற்றும் 20 நேப்கின்கள் கொண்ட பேக்குகளில் கிடைக்கின்றன

Johnson & Johnson

"நீ இல்லே நித்தி—தவிர, தனியாவா இருக்கேன்? தாமு இல்லே?"

"வந்து..."

"வீணா சாக்கு சொல்லாதே நித்தி—நோ யூ. அப்பா, அம்மா, மத்த தெரிஞ்சவங்க கண்ணிலே பட்டுடுவோ மோனுதானே நீ தயங்கினே? டெல்லி தானே?"

"............"

"அவங்க இன்னும் அப்ராட்லேந்து வரலே—லோ இன்னிக்குப் ப்ரச்னே இல்லே—ஆனாலும் உன்னே ஒண்ணு கேக்கறேன்—அவங்க இருந்தா உனக்கு என்ன நித்தி?"

நித்யா அரை நிமிஷம் என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் தயங்கினாள். பின், அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல், "அவங்க இன்னும் ஏன் வரலே அருண்? போய் நாலரை மாசம் இருக்குமாது?"—என்று பேச்சை மாற்றினாள்.

"அவ்வளவு நாள் ஆகலே. இங்கேயிருந்து புறப்பட்டவங்க டெல்லிக்குப் போய்க் கொஞ்ச நாள் தங்கினாங்களாம், அங்க உனக்கு உறவுக்காரங்க யாராவது இருக்காங்களா?"

"ம்—சித்தப்பா.."

"விசா கிடைக்க டிலே ஆச்சு போல இருக்கு. போயி மூணு மாசம் ஆகியிருக்கலாம். இரண்டு நாள் முன்னால சித்தப்பாவோட செக்ரட்டரிக்கு போன் பண்ணினேன். இரண்டு அல்லது மூணு வாரத்திலே அநேகமாக வந்திடலாம்னு சொன்னார்."

முன்பெல்லாம்— அப்பா வெளி நாட்டுக்குச் சென்றபோதெல்லாம் தன்னை முழு நீளத்துக்கு விட்டு கொடுத்ததும் அவர் அதற்கும் மேலேயே சாமான்களை வாங்கி வந்து தலையில் கொட்டியதும் ஞாபகத்துக்கு வர தொண்டைக்குள் என்னமோ இறுகியது.

"நித்தி.."

"ம்?"

"நானும் நாள் முன்னால விசுவோட பேசிட்டு இருந்தேன். நீ கடைக்குப் போயிருந்தியே, அப்ப.. 'எப்படி இருந்த நீ, எப்படி ஆயிட்டா பாத்தியா'ன்னு அவன் ரொம்ப வேதனைப்பட்டான். எல்லாத்துக்கும் நான்தான் காரணம்'னும் வருத்தப்பட்டான். நீ பத்தி உன்கிட்ட பேசணும்னு நினைச்சேன்—ஆனா, எங்கே? உன்னேத் தனியா எங்கே பார்க்க முடியுது? ஆர்க்கு கூந்தலும் ஒரு முகமூடி எடுத்து மாட்டிக்கிறே 'என் மிஸ்டர் அருண்'—நோ—மிஸ்டர் அருண் என்னே அந்நியமாக்கி வைச்சிட்டே. அப்புறம் எப்படிநீ மனம் விட்டு உன்கிட்ட பேசறது?"

"ஸாரி—உன்னே அந்நியமா தள்ளி வைக்கணும்னு நினைச்சி நா அப்படி நடந்துக்கலே.. யார் எந்தப் பேச்சு பேசவும் இடம் கொடுக்க வேணும்னு தான்.."

அருண் ஒரு கையைத் தூக்கி அவளே நிறுத்தினான்.

"நோ எக்ஸ்ப்ளனேஷன் நீட்— உன்னே எனக்குத் தெரியாதா? அந்தப் பேச்சை விடு—நா கொஞ்சம் முன்னால கேட்ட கேள்விக்கு நீ ஏன் பதில் சொல்லலே?"

"என்ன கேட்டீங்க?"

"தெரிஞ்சவங்க யாராவது சந்திச்சிடுவோமோனு ஏன் பயப்படறே கேட்டேன்.."

"அது வந்து.. நா ஒண்ணும் பயப்படலே அருண்!"

"நோ—யூ ஆர் ஸ்கேர்ட்.. என் வீட்டுக்கு இப்ப வர தயங்கறதுக்கும், யாராவது பார்த்திட்டா என்ன பண்ணறதுன்ற பயம்தானே காரணம்?"

"............"

"சொல்லு நித்தி."

"விசுவைப் பத்தி ஏதாவது கேட்டாங்கன்னு என்ன சொல்றதுன்னுதான்.."

"கேட்டா என்ன? அவனும் நீயும் புருஷனும் மனைவியுமாதானே வாழ்றீங்க! கண்ணியமா ரிஜிஸ்டர் பண்ணிட்டு தானே குடுத்தனம் செய்றீங்க? அப்புறம் என்ன பயம் நித்தி! உடம்பு பத்தி கேட்டாதான் என்ன? ஆமா, இப்படின்னு சொல்லிட வேண்டியதுதானே! நீ என்ன குடிப் பழக்கமா, ரேஸுக்குப் போற பழக்கமா, இல்லே வேற ஏதாவது கெட்டதா? ஒண்ணும் இல்லே.. வியாதி யாருக்கு வேணா வரக்கூடியதுதானே! இதுலே வெட்கம் என்ன, பயம் என்ன? நோ, நித்தி, நீ இப்படி இருக்கறது எனக்கு எத்தனை வேதனை தருது தெரியுமா?

சரியாய் கணக்குப்
போடாத காரணம்...
எட்டாம் வகுப்பை
இடையில் நிறுத்தி—
சந்திரா ஓட்டலில்
சர்வராய் சேர்ந்தேன்...
இன்று—
எத்தனை பேர்கள்
எத்தனை டிபன்கள்
எப்படிச் சாப்பிட்டாலும்,
கணக்கு தவறாமல்
பில்லைக் கொடுக்கத்
தவறவில்லை நான்!

—பாரி

"எதையும் தைரியமா எதிர்நோக்கிடு. முதல் தடவை சந்திக்கிறப்போ கூச்சமா இருக்கும்; அப்புறம் — 'அப்பாடி'னு நிம்மதி வந்திடும்—பிலீவ் மீ நித்தி.."

அதிகமாய்ப் பேசாத அருண் நீள நீளமாய்ப் பேசி திருத்த, நித்யா கொஞ்சம் பிரமித்துதான் போனாள்.

இவருக்குத்தான் என் மேல் எத்தனை அக்கறை, பரிவு, கரிசனம்?

போலீஸ் கார்டனில் வண்டி திரும்பி யதும் காதுக்குள் இருதயம் தமுக்கு அடிக்க முற்பட்டது.

வீடு வந்து விட்டது.

இறங்கும் முன் அருண் கொஞ்சம் நிதானித்தான்.

"உனக்கு அட்வைஸ் பண்ணற நோக்கத்திலே நா பேசலே நித்தி-ஐ வாண்ட் டு ஹெல்ப் யூ.. புரிஞ்சிக்க.. திரும்பச் சொல்றேன் ஃபேஸ் இட் நித்தி.. எதுக்குப் பயம்? யார்கிட்ட பயம்? ஆல்ரைட்?"

நித்யா முயற்சிக்கிறேன் என்று சொல்ற வகையில் சின்னதாகப் புன்னகைத்தாள்.

வீட்டின் ஏறி மாடிக்குப் போனபோது வாசல் தவத்திலேயே மனசு பயத்தில் அவ்வளவாகப் படபடக்காதது புரிந்தது.

தாமு வாயெல்லாம் பல்லாக வர வேற்றான்.

"என்ன ஆண்ட்டி, இத்தனை நேரம் பண்ணிட்டீங்க? எனக்குப் பசிக்குது.. வாங்க சாப்பிடலாம்" என்றாள் வந்தனு ஸ்வாதீனத்துடன்.

பரிவுடன் சுபத்ரா இட்ட நிறைய பரிமாற, வயிறு முட்ட நித்யா சிற்றுண்டி உண்டாள்.

மனசும், வயிறும் நிறைந்து போன பிறகு தைரியத்துடன் பால்கனிக்குச் சென்று நீச்சல் குளத்தை வெறித்தாள்.

மூன்றாவது மாடி குண்டு ஆண்ட்டி விடேன் தொடேன் என்று நீச்சல் அடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டாவது மாடி வாண்டுகள் ரப்பர் ட்யூபோடு..

எதேச்சையாய் ஒரு வாண்டு மேலே பார்த்து இவளைப் புரிந்து கொண்டு 'ஹாய் — நித்திக்கா' — என்று குரல் கொடுக்க, மற்றவர்களும் நிமிர்ந்து இவளைப் பார்த்து எப்போது வந்தாய் என்று அபிநயிக்க, எந்தவித தயக்கமும் இன்றி நித்யாவால் பதிலுக்குக் கை ஆட்ட முடிந்தது; சிரிக்க முடிந்தது.

உள்ளே வந்து சோபாவில் அமர்ந்த போது அருண் சொன்னது எத்தனை சரி என்று தோன்றியது.

எதையும், யாரையும் எதிர்நோக்கத் தயங்கக் கூடாது.. ஓட ஓட நம் நிழலும் நம் பின்னால்தான் வரும். ஒரு கணம் நின்று, 'ஓ! நீதானா' என்று கேட்டு விட்டால், அதோடு முடிந்தது விவரம்.

சட்டென்று நித்யாவுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருந்தது.

அசடு மாதிரி வரமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்காமல் இருந்தோமே என்று தோன்றியது.

"குளிக்கிறியா நித்தி?"

ரொ..ம்..ப.. நாட்களுக்குப் பிறகு பழையபடி தொட்டி நிறைய வெந்நீரை நிரப்பிக் கொண்டு அமுங்கி, ஊறிக் குளித்தாள்.

ஹேர் ட்ரையர் மூலம் தலைமுடியைக் காய வைத்துக் கொண்டாள்.

ஹாலில் அமர்ந்து வந்தனு, அருணுடன் சைனீஸ் செக்கர் விளையாடினாள்.

"நா குளிச்சிட்டு வரேன்" என்று சொல்லி அருண் தன் அறைக்குச் சென்று [illegible] சமையல்கட்டில் [illegible] தொடுத்துக் கொண்டிருந்த சுபத்ராவிடம் சென்று பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

எண்ணெய் வைத்து கட்லெட்களைப் பொரித்துக் கொண்டிருந்த சுபத்ரா விடம் வந்தனு வந்தாள்.

"மம்மி!"

"எஸ் டியர்."

"எனக்கு சாக்லேட் வேணும்."

"இப்பவா? சாப்பிடணுமேம்மா?"

"ஒண்ணே ஒண்ணு மம்மி.. ப்ளீஸ் வந்து எடுத்துக் கொடுங்க.."

"ஜஸ்ட் ஒன், ஓ.கே..? நா வேலையா இருக்கேன், போயி மாமாவைக் கேளு."

"மாமா குளிக்கிறார். தாமு எங்கே?"

"க டை க் கு ப் போயிருக்கான். கொஞ்சம் இரு. வரேன்."

வந்தனு நித்யாவின் கையைப் பிடித்தாள்.

"நீங்க வந்து எடுத்துக் கொடுங்க ஆண்ட்டி.. ப்ளீஸ்.."

"எடுத்துக் குடுக்கிறியா நித்தி? — அருண் அலமாரிலே இருக்கு.. ஒரேடியா தின்னுடுவானு, மேல் தட்டுல வெச்சிருக்கேன்."

"அருண் குளிச்சிட்டிருக்காரே."

"அதனால என்ன? நீ என்ன வேத்து மனுஷியா?"

சுபத்ரா சிரிக்க, வந்தனு கையைப் பிடித்து இழுக்க, அருணின் அறைக்குள் நித்யா சென்றாள்.

அலமாரியைத் திறந்தாள்.

அருண் உபயோகிக்கும் 'மில்லியனேர்' சென்டின் மணம் இதமாக நாசியில் ஏறியது.

"மேல்தட்டுலே பாருங்க ஆண்ட்டி."

எட்டிக் கையை விட்டுத் துழாவி டப்பாவை எடுத்தபோது ஒரு காகித உருண்டை உருண்டு கீழே விழுந்தது.

காலெண்டரா?

போஸ்டரா?

டப்பாவுடன் வந்தனு வெளியில் ஓடிவிட, அப்படியே தரையில் அமர்ந்து நித்யா அந்தச் சுருளை விரித்தாள்.

சின்னப் பையன் — அவனைச் சுற்றி நாலைந்து நாய்க்குட்டிகள்.

காது நக்கிக் கொண்டு ஒன்று. கன்னத்தில் முத்தமிட்டபடி ஒன்று. வயிற்றில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டு ஒன்று...

'இப்ப நீ என் [illegible]. [illegible]'

'யாரிடமாவது அன்பு தோன்றினால் அதை வெளிப்படுத்தி விடு.'

பாத்ரூம் கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்டு அவசரமாய் நித்யா எழுந்தாள்.

பாத்ரோபில், ஈர சொட்டும் தலை யுடன் அருண்.

"நா.. வந்தனு.. சாக்லேட்.. இந்த போஸ்டர் ரொம்ப நல்லா இருக்கு அருண்! எப்ப வாங்கினீங்க! ஏன் உள்ளே வெச்சிருக்கீங்க?"

கையில் போஸ்டர், வெளுத்த சிரிப்பு, குழப்பமான முகபாவம், கேள்விகளுடன் எதிரில் நிற்பவளைப் பார்க்கையில் அருணின் மனசு விண்டு போயிற்று.

சொல்லி விடலாமா?

இது உனக்காக நான் வாங்கினது — என்று சொல்லி விடலாமா?

நீ எனக்கு இல்லை என்று ஆனதும் இதைச் சுருட்டி உள்ளே போட்டு விட்டேன் - என்று சொல்லி விடலாமா?

அருண் பிரயத்தனப்பட்டு நிதானத் துக்கு வந்தான்.

"பிடிச்சா எடுத்துக்க நித்தி."

"ரியலி?" — அரை நிமிஷம் சந்தோஷித்து விட்டு உடனே வேண்டாம் என்று நித்யா தலை ஆட்டினாள்.

"இருக்குறத்துக்கு வீடு இல்லாதப்ப, போஸ்டரை வெச்சிட்டு நா என்ன பண்ணப் போறேன் அருண்? நோ — தாங்க்ஸ்."

படுக்கையில் போஸ்டர் சுருளை வைத்துவிட்டு நகரும் அவளைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியாமல் பார்வை மசமசக்க —

'ஓ, ஹெல் — டாம் எவ்ரிதிங்' என்று வாய்விட்டுக் கத்த வேண்டும் போல ஒரு ஆத்திரம் அருணுக்குள் அந்தக் கணம் கொப்பளித்து வெடித்தது.

(தொடரும்)

இப்போது உங்களுக்கு மூவகைப் பாதுகாப்பு!

புதிய

:.பெமினெக்ஸ்*

சுகம்தருகிறது, உறிஞ்சுகிறது, பாதுகாக்கிறது
மூவகை உறுதியான வழிகளில்

மென்மையான சுகத்தையும் உறுதியான பாதுகாப்பையும் அளிக்கிறது. புதிய :.பெமினெக்ஸ்- சானிடரி பாதுகாப்புக்கு, வீட்டிலே துணி, பருத்தி இதையெல்லாம் உபயோகிக்கிறீங்களே, அதுமாதிரி இது இல்லவே இல்லே.

அதிலேயிருக்கிற விசேஷமான 'ஒன்டர் ரேப்' கவர், ஒழுக்கை (ஈரத்தை) கல்லா உறிஞ்சி சருமத்துக்கு சகசுப்பில்லாத உலர்ந்த உணர்வையும், சுகத்தையும் தருது.

மிகச் சிறந்த உறிஞ்சும் பொருளால் ஆனது அதோட உள் அடுக்கு- அதுனால, கடினமான நாட்களிலே கூட அது ஒழுக்கு எல்லாத்தையும் கல்லா உறிஞ்சுகிறது.

பிளாஸ்டிக் ஸேஃப்டி கார்டு இருக்கே, அதுனாலே உன்னதமான தன்மை கிடைக்குது. அது நேப்கினோட முழு நீளத்துக்கும், அதோட ரெண்டு பக்கங்களுக்கும் மேல்புறம் வரையிலும் தடைக்காப்பு அளிக்குது! அதாவது ஒரு முனையிலேயிருந்து மறுமுனை வரைக்கும் நிச்சயமான பாதுகாப்பு

ஒருமுனையிலிருந்து மறுமுனை வரை 3 பக்கமுடைய ஸேஃப்டி கார்டு

- ஒப்பில்லாத 3 பக்கங்கள் கொண்ட 'ஸேஃப்டி கார்டு', நேப்கினோட அடிபக்கத்திலேயும் அதோட 2 பக்கங்களிலேயும் தடைக்காப்பு அளிக்கிறது.
- ஒரு முனையிலேயிருந்து மறுமுனை வரையிலும் நேப்கினோட முழு நீளத்தையும் கவர் பண்ணுற 'ஸேஃப்டிகார்டு'.

புதிய :.பெமினெக்ஸ் உபயோகிக்கிற போது, கசியறது, வழியறது மாதிரியான கவலையே இருக்காது. சானிடரி பாதுகாப்புக்கு வீட்டிலே உபயோகிக்கிற துணி, பருத்தி இதெல்லாத்தையும் விட அதிகமான சுகாதாரமானது, புதிய :.பெமினெக்ஸ். துவைச்சு காய்ச்சி, உலர்த்திக்கிட்டிருக்கிற வேலையெல்லாம் இதிலே இல்லே,

OBM-7039 TM

போகப் போக...

27

"உடம்பு சரியில்லையா நித்தி?"

"இல்லியே!"

"ஏன் எப்படியோ இருக்கே?"

"இல்லியே!"

டிக்டேஷனுக்கு வந்தவளின் முகமும் பார்வையும் சரியாக இல்லாத மாதிரி தோன்ற அருண் கேட்டான்.

தொடர்ந்து, "உன்னைப் பார்த்தா" என்று மீண்டும் ஆரம்பித்த நிமிஷத்தில் பைல் கட்டுகளுடன் ப்யூன் வந்துவிட, அந்தப் பேச்சை அதோடு நிறுத்திக் கொண்டான்.

பிற்பாடு கடிதங்களில் கையெழுத்து வாங்க வந்த போதும், அவள் அறையைத் தாண்டிக் கொண்டு இவன் ஜி. எம்-மை சந்திக்கப் போன போதும், அந்த சிடுசிடுத்த முகமும் வெறித்த பார்வையும் என்ன என்ன என்று உள்ளுக்குள் பிறாண்டின.

நித்திக்கு என்ன?

ஏன் எப்படியோ, வருத்தப்படுகிற மாதிரி, எதையோ நினைத்து வேதனைப் படுகிற மாதிரி... இருக்கிறாள்?

அவளுக்கு என்ன வேதனை புதுசாய்?

உடம்பு கிடம்பு சரியில்லையா?

ஜுரம் அடிக்கிறதா?

பணம் போதாமல் அவஸ்தைப் படுகிறாளா?

என்ன?

எ..ன்..ன?

காரணம் தெரியாவிட்டாலும் இனி இருப்புக் கொள்ளாது என்று தோன்ற பன்னிரண்டரை மணிவாக்கில், அலுவலக ஊழியர்கள் மதிய உணவுக் காகக் கலையும் நேரத்தில், இண்டர் காமில் நித்யாவை உள்ளே அழைத் தான்.

"உட்காரு நித்தி!"

"பரவாயில்லே மிஸ்டர் அருண், டிக்டேஷன் எடுக்கணுமா?"

"முதல்லே அந்த மிஸ்டரைக் கொஞ்சம் மறந்திட்டு இப்படி உட்காரு நித்தி!"

"ப்ளீஸ் மிஸ்டர் அருண், வேலை இருக்கு!"

"நா சொல்றதைக் கேளு நித்தி. இப்ப நா உன் பாஸ் இல்லே. சிநேகிதன் அருண். உன்னோடு அவசியமா பேச ணும். இங்க உட்காரப் போறியா, இல்லே நா உன் அறைக்கு வந்திடட் டுமா?"

நித்யா உட்கார்ந்தாள்.

"என்ன விஷயம் நித்தி?"

பதில் பேசாமல் அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

"சொல்லு!"

"ஒண்ணுமில்லே அருண்!"

"நோ - என்னமோ நடந்திருக்கு. இல்லேன்னு இப்படி நீ அடிபட்டுப் போகமாட்டே. விச சாதாரணமாத் தானே இருக்கான்?"

"ம்....!"

சிவசங்கரி

''அவள் உடம்பை நினைச்சா கவலைப் படறே?''

''. . . . .''

''அவன்தான் இப்ப நல்லா ஆயிட் டானே! எதுக்காக நீ ஓயாம பண்ணிக் கிறே? எழுந்து நடக்கிறான். பாத்ரூம் வரை போய் வர்றான். தன் காரியங்களைத் தானே கவனிக்க முயற்சிக்கிறான். அப்புறம் என்ன?''

''. . . . .''

''இன்னும் ஒரு வாரத்துலே டிஸ்சார்ஜ் பண்ணிடலாம்னு டாக்டர் கூட சொல்லிட்டார். அப்புறம் என்ன நித்தி?''

நித்யா உதடுகளை நாக்கால் ஈரப் படுத்திக் கொண்டாள்.

ஸ்டைலை அவிழ்த்து மீண்டும் செருகிக் கொண்டாள்.

தோள்பட்டையில் இல்லாத தூசியைத் தட்டி விட்டான்.

''சிலோசல் நித்தி, எதுக்காக இப்ப இத்தனை பதட்டம்? நீ படபடப்பா இருக்கிறது வெளிப்படையா தெரியுது ம்மா... மனசிலே இருக்கிறதை வெளியிலே சொன்னாத்தானே புரியும்?''

''...கரண்ட் இல்லியா? பின்ன ...?''

''ம்... ஒண்ணுமில்லே அருண்...''

அருண் சில விநாடிகளுக்கு அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

''பணம் போதலியா நித்தி? ஏதாவது எதிர்பாராத செலவு வந்திடுச்சா?''

''அ... இல்லே... அதெல்லாம் ஒண்ணு...''

''அப்புறம் என்ன?''

''. . . . . . .''

அருண் எழுந்தான். உள் வெளிச்ச பக்கத்தில் சென்று நின்று, ஒரு தரம் மூச்சை இழுத்து விட்டான்.

''ஓ.கே. சொல்ல இஷ்டம் இல்லாட்டா வேணாம்... நா உன்னை எதுக்கு தெரியாம ஏதுக்கமாட்டேன்... நீ எப்பவும் அப்படித்தான் என்று...''

அவளை முடிக்க விடாமல் நித்யா குறுக்கிட்டாள்:

''என்ன அருண் இப்படிச் சொல்றீங்க? உங்களை விட்டா எனக்கு வேற யாரு?.. நா.. வந்து..''

நித்யா நிறுத்தினாள். கண்களில் ஊறிவிட்ட நீரை அருண் பார்க்கக் கூடாதென்று அவசரத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

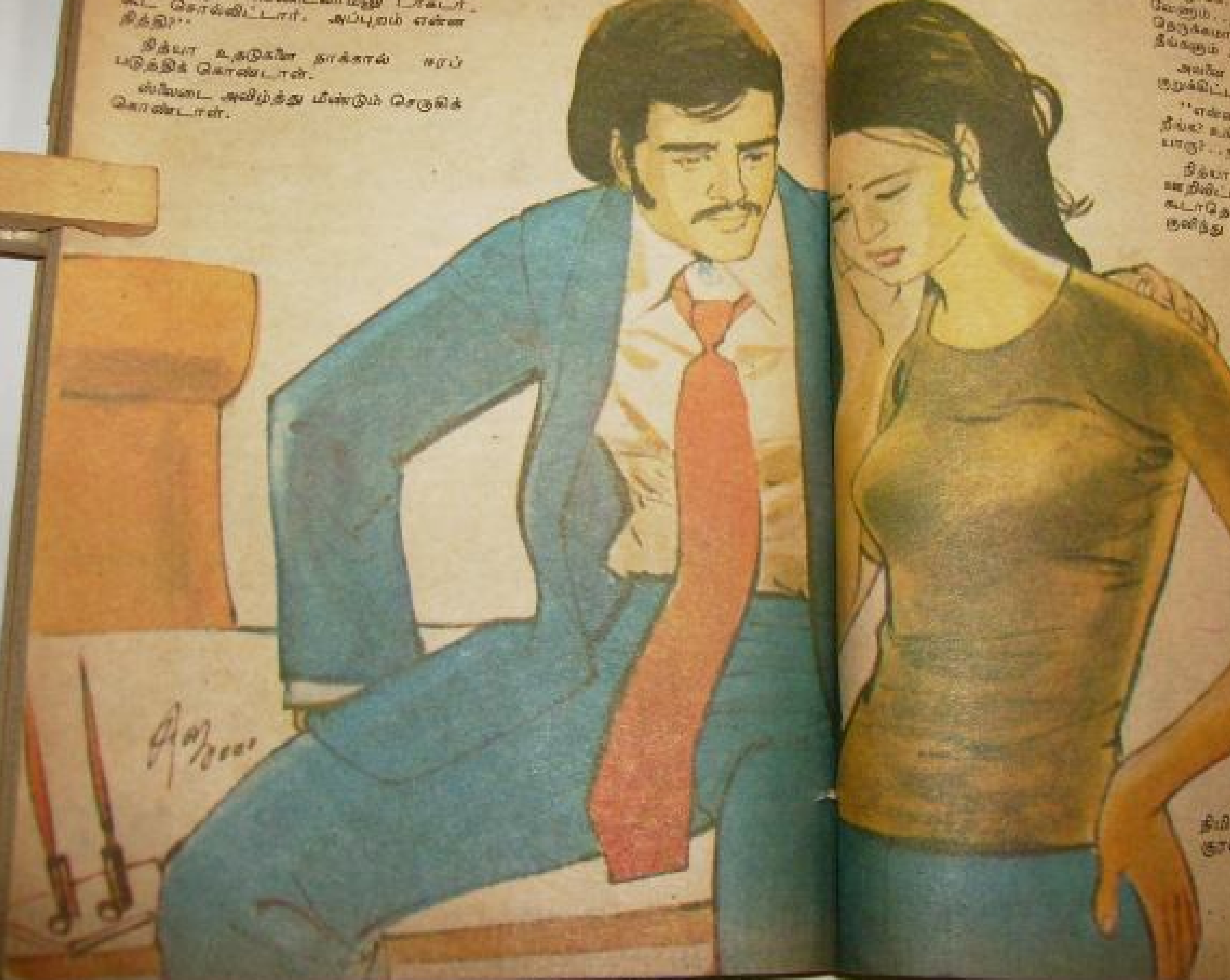

அருண் மேசை மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். அவள் தோளைத் தட்டி, ''ஹேய், டேக் இட் ஈஸி'' என்றான் மெதுவாக.

நித்யா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். இரண்டு மூன்று தரம் கண்களைச் சிமிட்டி மாசுபடுத்த கண்ணீரை உள்ளே தள்ளினாள். அருணை நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே சன்னக் குரலில் பேசினாள்:

''வா வா எனக்கு என்ன ஆச்சுனே புரியலே அருண். சட் சட்டுனு கோபம் வருது. ஆத்திரம் வருது. ஒன்னுமில்லாததுக்கெல்லாம் எரிச்சல் வருது. காரணமேயில்லாம கத்தறேன். அ.. அதுவும் விசுகிட்ட நா இப்பவெல்லாம் அடிக்கடி சண்டை போடறேன். நா...நா...''

மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டு கண்ணீரை அடக்க அவள் ப்ரயத்தனிக்க, பாக்கெட்டிலிருந்து கர்ச்சீப்பை எடுத்து அருண் அவளிடம் நீட்டினான்.

சில நாட்களாகவே அவனும் பார்க்கிறான் — நித்யாவுக்குச் சுலபமாய் கோபம் வந்து விடுவதை....

அன்றொரு நாள்—நாலருமாய் உட்கார்ந்து சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். தொடர்ந்து விசுவே ரம்மியில் ஜெயிக்க, நாலாவது சுற்றுக்குப் பிறகு 'ஐ-போர்-நா வரலே' என்று சீட்டுகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு நித்யா எழுந்து விட்டாள்.

''ஹா—தோத்துப் போவேம்னு பயமா?''

விசு வழக்கம் போலத்தான் கேலி செய்தான். ஆனால், அதை எடுத்துக் கொள்ள முடியாதது போல நித்யா அவனை முறைத்தாள். ''ஆமா, பயந்தான். கண்டுபிடிச்சிட்டே இல்லே?'' என்றாள். அப்புறம் வேகமாக வராந்தாவுக்குப் போய் நின்று கொண்டு விட்டாள்.

இன்னொரு நாள் —

பைஜாமா நாடா உருவிட்டது என்று இரண்டாவது தரமாக விசு சொன்னதும், சரேலென்று நித்யாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ''நீ சும்மாதானே விசு இருக்கே.. நாடா கோர்க்கறது பெரிய வேலையா, செய்யக்கூடாதா?'' என்று சுத்தலாகப் பதில் சொன்னாள்.

இன்னும் ஒரு நாள் —

அலுவலகத்திலிருந்து வந்ததும் தலையை வாரி, முகம் அலம்பிக் கொண்டு பிடிக்காதது மாதிரி அப்படியே இவனிடம் புத்தகத்தோடு நித்யா படுத்துவிட்டாள். சாப்பாட்டுடன் வந்த அருண், ''என்ன நித்தி, தலையும் வேஷமுமா யாரை பயமுறுத்த போறாய்?'' என்று சீண்ட, ''நா டிரெஸ் பண்ணிக்கிட்டு என்ன செய்யப் போறேன் அருண்? வேணு ஹாஸ்பிடல் ஒரு ரவுண்ட் சுத்திட்டு வரட்டுமா?'' என்று படபடப்பாகப் பதில் சொன்னாள்.

மேற்சொன்ன எந்தச் சம்பவத்தையும் அருண் பெரிசுபடுத்திப் பார்க்கவில்லை. மனிதர்கள் என்றால் அலுப்பு வராதா, சலிப்பு ஏறாதா.. கோபப்படுவதும், உடனே மறப்பதும் ஒருவரின் இயல்பு தானே என்று உடனே அவற்றை மறந்து விட்டது நிஜம்.

ஆனால், இப்போது நித்யாவாகவே அந்தப் பேச்சை எடுத்து, கண்களில் நீர் ததும்பத் தன் குறையை விவரிப்பதைக் கேட்ட போது, ஓ - இந்தளவு பாதிக்கும் அளவுக்கு இது இருக்கிறதா என்ற கவலை எழுந்தது.

அருண் உடனே எதுவும் பேசவில்லை.

மூக்கைச் சிந்தி, தன்னை நித்யா நிதானத்துக்குக் கொண்டு வந்த பின் அவளைப் பார்த்து ஆறுதலாய் புன்னகைத்தான்:

''ஸிம்பிள் கேர்ல்! இந்தச் சின்ன விஷயத்துக்காகவா உன்னை இப்படிக் குழப்பிக்கறே? கோப, தாபம் இல்லாதவங்க யார் நித்தி? அதுவும், சில மாசமா நீ இருக்கற நிலை யாருக்குமே சலிப்பும், ஆத்திரமும் வர்றது சகஜம்தான்.. என்ன நீ ஒன்னுமே இல்லாததைப் பெரிசு பண்ணிக்கிட்டு!''

''இல்லே அருண்... இன்னிக்குக் காலேல நா விசுகிட்ட ரொம்ப மோசமா நடந்துகிட்டேன். தூங்கி எழுந்தது

''ஜனத்தொகையைக் குறைக்கறதுலே ரெண்டு பேருமே பாடுபடறதுனாலே, குடும்பக் கட்டுப்பாடு இலாகாவையும் ரயில்வே இலாகாவையும் ஒன்னு சேர்த்துடலாம் சார்...!''

—கிரிஜா மணாளன்

சிவசைலம் தமாஷ்!

சிம்சன் அதிபர் சிவசைலம் சமீபத்தில் பத்திரிகை நிருபர்களைச் சந்தித்தார். பத்திரிகை மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்படுமா என்று கேட்ட போது பேசாமல் இருந்தார் சிவசைலம். ''பிரபலமான அந்தப் பத்திரிகை நின்று போனது வருத்தமாக இருக்கிறது'' என்றார் ஒரு நிருபர். ''அப்படியா? வெளியாகிக் கொண்டிருந்த போது அதன் 'பிரபலம்' தெரியவில்லையே'' என்றார் சிவசைலம்!

...ந்து தலைவலி வேற... அவன் ஜோக் அடிச்சி என்னை சிரிக்க வைக்கப் பார்த்தான். 'உன் பித்துக்குளி ஜோக்கைக் கேட்கற மூட்லே நா இல்லே'ன்னு சொன்னேன். 'ஸாரி'ன்னு பேசாம இருந்திட்டான். ஆபீஸுக்குப் புறப்படறப்ப 'சாம்பார் இல்லே நித்தி'ன்னு சொன்னான். எனக்கு பக்குனு ரொம்ப ஆத்திரம் வந்திடுச்சி. 'எப்பப்பாரு இது தானே. அது இல்லே...எனக்கு வயித்து..எனக்கு முடியலே..இந்தப் பேச்சு தானா?' கத்தினேன். விசு திகைச்சுப் போயிட்டான். வாரிசுடச் சொல்லாம ...ட்டேன் அருண். எனக்கு எ.. என்ன ஆச்சு? ஏன் இப்படி ஆயிட்டேன்? அவனைப் புண்படுத்த என்னால எப்படி முடியுது?..அ.. அருண்..''

சப்தமில்லாமல் நித்யா அழத் துவங்க, அருண் அவள் தோளைத் தட்டி.. ..என்று தேற்றினான்.

''இப்படித்தான் - நாலு நாள் முன்னால எதுக்கோ நா கத்தினப்ப, விசு ரொம்ப நேரம் சும்மா இருந்திட்டு அப்புறம் என்ன சொன்னான் தெரியுமா? 'வேணும்னா உங்கப்பா, அம்மா எங்க இருக்காங்கனு தெரிஞ்சிட்டு தொடர்பு கொள்ளப் பாரேன். அவங்களைச் பார்க்க, அவங்களோட நாலு நாள் சந்தோஷமா இருந்திட்டு வந்தா நீ ஃபீல் பெட்டர்'னு சொன்னான். எவ்வளவு தூரம் மனசு நோக அடிச்சிருந்தா அவன் இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவான்? என் மேல எத்தனை அன்பு, அக்கறை இருந்தா, நா கத்தின பிறகும் என் சந்தோஷம் ஒன்னுதான் முக்கியம்னு இப்படிப் பேசுவான்! அன்னிக்கு அவன் கையைப் பிடிச்சிக்கிட்டு 'ஸாரி' சொல்லி அழுதேன். அருண் இன்னிக்கு... ஒன்னுமே பேசாம வந்திட்டேனே அருண். நா..நா.. ஏன் இப்படி நாளுக்கு நாள் மோசமா ஆயிட்டு வரேன்.. எனக்கு என்ன ஆச்சு?''

சின்னக் குழந்தையாய் பரிதவிப்பவளை அந்த நெருக்கத்தில் காண்கையில் அந்த முகத்தைத் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டு, 'அழாதே- நித்தியா, அழாதே..' என்று ரொம்ப இதமாகத் தேற்ற வேண்டும் போல இருந்தது ஒரு பரபரப்பு மனசில் ஏற்படுத்த, அருண் அவசரமாய் எழுந்து அவளிடமிருந்து தள்ளிப் போனான்.

தன் மேலேயே அவனுக்கு எரிச்சல் மூண்டது.

நாற்காலியில் அமர்ந்து கொஞ்சம் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டவன் வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நிதானமாகப் பேசினான்:

''என்ன தப்பு பண்ணிட்டதா நீ இப்படி அலட்டிக்கறே நித்தி? நிஜம்மா சொல்றேன், உன் நிலை இருக்கிற எந்தப் பெண்ணும் இதைவிட மோசமா, பொறுமை இல்லாமதான் நடந்துப்பா. செய்ய உரிமை இருக்கற உனக்குக் கத்த மட்டும் உரிமை இல்லியா? இருக்கு. நிச்சயம் இருக்கு.. விசுவை எனக்குத் தெரியும்..இந்த மாதிரி சின்ன விஷயத்

...தக்கெல்லாம் அடிபட்டுப் போறவன் அவன் இல்லே.. சமான் நித்தி!''

''.......''

''இன்னும் ஒரு வாரத்திலே விக டிஸ்சார்ஜ் ஆகிப் போறான். அப்புறம் ஒரு மாசம்தான். அவன் வேலைக்குப் போகத் ஆரம்பிச்சிட்டா, உங்க லைப் திரும்பப் பழையபடி ஆயிடும். இத்தனை மாசம் வைதீகமா தாக்குப் பிடிச்சிட்டு, இப்ப, கடைசி நிமிஷத்திலே போய் நீ அப்செட் ஆகலாமா? நோ நித்தி. ப்ளீஸ் யோசிம்மா..''

ஒரு நிமிஷம் நித்யா மௌனமாய் இருந்தாள். பிறகு அருணை ஏறிட்டு அழகாய்ப் புன்னகைத்தாள்:

''யூ ஆர் ரைட். இத்தனை தாங்கிட்டப் புறம், நா இப்ப இப்படி இருக்கறது அசட்டுத்தனம்தான். ஐ லவ் விக — அவன் இல்லாம என்னால இருக்க முடியாது. அவனுக்காக எந்தக் கஷ்டத்தையும் தாங்கிக்க நா ரெடி.. தாங்க்யூ அருண். குழம்பி இருந்தேன் - உங்ககிட்ட பேசினப்புறம் இப்ப பெட்டர்..''

''குட்!'' என்றபடி அருண் எழுந்து சோம்பல் முறித்தான்.

''வேலை அதிகமா இல்லே.. நா வீட்டுக்குப் போகப் போறேன். நீயும் ஹாஸ்பிடல் விசிட் போட்டுட்டு, போய் விக வோட இரேன்.''

தான் போய் விகவோடு சந்தோஷமாய் இருப்பதற்காகத்தான் வேலை [illegible] என்று அருண் சொல்கிறான் என்பது புரிய, தாக்கிக்காமல் நித்யா [illegible]

சாய்ப்பான், பழங்கள், விகவுக்குப் பிடித்த லெ தமிழ் எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள் என்று வாங்கிக் கொண்டு இரண்டரை மணிக்கெல்லாம் ஹாஸ்பிட்டலில் போய் நின்றாள்.

கோபித் தாக்கத்தில் இருந்த விகவுக்கு ஆச்சரியம், சந்தோஷம்.

காலையில் அவள் சத்திவிட்டுப் போன வருத்தத்தின் சாயல் துளிகூட இல்லாமல் ஆச்சரித்தமான 'ஹாய்' என்று வரவேற்றான்.

இரண்டு பேருமாய் சாத்துக்குடி உரித்துத் தின்றார்கள். ஆப்பிள் வெட்டி சாப்பிட்டார்கள்.

ஒரே கட்டிலில் விகவின் தோளில் தலை வைத்து, பக்கத்தில் படுத்து நித்யா [illegible] வளவளத்தாள்:

''அருண் ரொம்ப பேசிட்டு இருந்தேன் விக. வெல்ட் காவுல்லே ஒரு ஆம்பளைக்கு நம்ப சாமான்களைப் போட்டுப் [illegible] வைச்சிருக்காராம். 'டிஸ்சார்ஜ் ஆனப்புறம் நேரே அவன் வீட்டுக்கு வந்திடுங்க, [illegible] சாமான்களைக் கொண்டு [illegible] தேன்'னார். நா வேணும்னு சொல்லிட்டேன். 'என் பேரண்ட்ஸ் சொல்லி[illegible]திடுவாங்க.. இந்தச் சமயத்திலே [illegible] நடுவிட்டா பேச இடம் கொடுக்க [illegible]க்கு இஷ்டமில்லே'ன்னு சொன்னேன். [illegible]சி—அப்ப கெஸ்ட் ஹவுஸ்லே [illegible] இருங்க—விக வேலைக்குப் போனப்புறம் வீடு பார்த்துக்கலாம்'னு அருண் [illegible]ன்னார். ஐ லெட் ஓ.கே. என்ன [illegible]ட்டே?''

விக குனிந்து அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

''உன் முடிவு எதுவானாலும் எனக்கும் [illegible] நித்தி.. என் ஆசை எல்லாம் இனிமே [illegible]ன்னை ஒண்ணுதான். கருக்க பழைய [illegible]வாகி, ராப் பகலா உழைச்சி, உன்னை [illegible]ணி மாதிரி, இல்லே பூ மாதிரி உள்ளங்[illegible]லே வைச்சுப் பார்த்துக்கணும்.. [illegible]டு-நீ வேணா பாரு.. சொல்லுறதை [illegible] செய்து காட்டலேன்னு இல்லையானு [illegible]ரு..''

''ஐ லவ் யூ விக..''

''ஐ லவ் யூ டூ நித்தி டார்லிங்..!''

''விக!''

''ம்..?''

''ஒண்ணு கேட்கட்டுமா?''

''தாராளமா!''

''உனக்கு உங்கம்மாவைப் பார்க்கணும் போல இருக்கா? வேணா அவங்[illegible]க்கு லெட்டர் போடட்டுமா?''

''நோய் — என்ன இது திடீர் [illegible]?''

''உனக்கு உடம்புக்கு வந்த உடனேயே [illegible]ட்டேன். நீ வேணும்னு சொல்லிட்டே... [illegible], உனக்கு அந்த ஆசை இருக்கு[illegible]ன்னு தோணித்து.. அதான்..''

''கல்யாணமானதும் நாம இரண்டு பேரும் என்ன முடிவுக்கு வந்தோம். ஞாபகம் இருக்கா நித்தி?''

''நம்மைப் பெத்தவங்க, அவங்களா நம்மைக் கூப்பிட்ற வரைக்கும் நாமா அவங்களை இட்ட போகக்கூடாதுனு...''

''ரைட்—நாம ஒரு தப்பும் பண்ணலை இருந்தப்போ, நம்மைப் புரிஞ்சுக்காம அவங்க நம்மை விலக்கிறாங்க.. சோ, அவங்களா புரிஞ்சிக்கிற வரைக்கும் நாமா போய் வலிய நிக்க வேண்டாம்..''

''அப்போ, அது நான் முன்னாலே 'உங்கம்மாவோட போய் இருந்திட்டு வாயேன்'னு நீ ஏன் என்கிட்ட சொன்னே?''

''அ.. அது.. வந்து.. என்னால உனக்கு ரொம்ப கஷ்டம் நித்தி.. கொஞ்ச நாளாவது சந்தோஷமா இருந்திட்டு வாயேன்னுதான்..''

''இல்லை—உன்னோட இருக்கறது தான் எனக்கு சந்தோஷம்..''

''எனக்கும்..''

''ஐ லவ் யூ..''

''ஐ லவ் யூ டூ..''

இரண்டு பேரும் மனம் விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

நித்யா விகவின் மார்பில் கைவிரலைப் [illegible] கொண்டு, தலையை நிமிர்த்தி அவன் முகத்தைப் பார்த்து முத்தமிட்டான். அப்புறம், "ஏதாவது ஜோக் சொல்லேன் விக" என்றான்.

(தொடரும்)

நட்பின் அருமை

ஆசார்ய கிருபளானியும் சுசேதாவும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினார்கள். கல்யாணம் செய்து கொள்வது என்று முடிவாயிற்று. கல்யாணத்துக்காக ஒரு தேதியைக் குறித்துக் கொடுத்தார் சுசேதா. கிருபளானி அந்தத் தேதியை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதற்கு அவர் சொன்ன காரணம்:

''நமது அன்புக்குப் பாத்திரமான நேருஜி இப்போது சிறையில் இருக்கிறார். நமது திருமணத்தின் போது நேருஜி நம்முடன் இருக்க வேண்டும் என விரும்புகிறேன். நேருஜி சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வெளியே வந்தபின் நமது கல்யாணத்தை நடத்திக் கொள்வோம்.''

சுசேதா அம்மையாரும் உடனே இதை முழு மனத்துடன் ஒப்புக்கொண்டார்.

நிச்சயிக்கப்பட்ட தனது கல்யாண தேதியை நேருவுக்காகத் தள்ளிப்போடும் அளவுக்கு நேருஜியிடம் நட்பும் பாசமும் கொண்டவர் கிருபளானி.

— மாரியப்பன்

சுவர்ணமுகிக்கு 'ஒன்ஸ்மோர்!'

சமீபத்தில் திருச்சியில் சுவர்ணமுகியின் நடனம் நடைபெற்றது. அதில் 'சின்னஞ்சிறு கிளியே' என்ற பாரதி பாடலுக்கு, கடைசி வரியில் கிளியைத் தூக்கிச் செல்வது போல, [illegible] பாவனையைப் பொருத்தமாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். தொடர்ந்து வீசி ஆட, அதன் வேகத்தை மெதுவாகக் குறைத்து, மெல்ல மெல்ல நிறுத்தியது போல் பொருத்தமாக அபிநயம் பிடித்தார். பார்வையாளர் அனைவரும் தங்களை மறந்து 'கப்சிப்'பென்று இந்தக் காட்சியை ரசித்தனர். அப்பொழுது முன்வரிசையில் ஒரு சிலர் 'ஒன்ஸ்மோர்' என்று குரல் கொடுத்தார்கள். உடனே சுவர்ணமுகி "[illegible] போடக்கூடாது" என்று உதடுகளின்மீது விரலை வைத்து எச்சரித்து, பூனை போல சத்தமில்லாமல் நடந்து சென்றது ரசிக்கும்படியாக இருந்தது!

— [illegible]

உங்கள் ரசனையோடு உறவாடும் - டிராவலர

போகப் போக...

சிவசங்கரி

28

வேலை மெனக்கெட்டு யாரோ பச்சை நிற பெயிண்ட்டைப் பூசிவிட்டது போல், மாலை வெயிலில் புல்வெளி கொஞ்சம் அதிகமாகவே பச்சை அடித்தது. தோட்டக்காரன் தெளித்துவிட்டுப் போன நீரில் குளித்திருந்த புல் இதழ்கள் காலடியில் ஜிலுஜிலுத்தன. ஆகாயம் துளி அழுக்கு இல்லாமல் பளிச்சென்று இருந்தது. வீடு திரும்பிவிட்ட வழியில் இரண்டு மைனாக்கள் தென்னை மரக் கிளையிலிருந்து குரல் கொடுத்தன.

புல்வெளியின் நடுவில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் அருணும் விகவும் உட்கார்ந்திருந்தனர். மூன்றாவது நாற்காலி காலியாக இருந்தது.

விக தலையை நிமிர்த்தி மேலே பார்த்தான். தனியாய் ஒரு பட்சி உயரத்தில் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது.

பருந்தா? இல்லே, கழுகா?

காற்றில் பட்டம் அசைவது போல அந்தப் பட்சி சிரமமேயில்லாமல், இறக்கைகளை அடிக்காமல் ஒரே சீராய் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

காலடி ஓசை கேட்டு விக பார்வையைத் தாழ்த்தினான்.

முருகேசன்—கையில் டீ கோப்பைகள் கொண்ட தட்டு.

''குட் ஈவ்னிங் ஸார்!''

''குட் ஈவ்னிங் முருகேசன்! உன்னை நினைச்சிக்கிட்டுதான் ஆபீஸ்லேந்து நேரா வந்திருக்கேன்.''

விக முன்னால் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

''இன்னிக்கு காலேல காய்கறிக்காரன் கிட்ட நீ கேட்டதை சார்கிட்ட சொல்லட்டுமா முருகேசன்?''

தட்டை டீப்பாய்மேல் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த முருகேசன் வெட்கத்தோடு சிரித்தான்.

''போங்க ஸார், ஆனாலும் நீங்க ரொம்ப மோசம்'' என்றவன், அந்த வெட்கம் மாறுமுன்பே அவசரமாய்த் திரும்பி உள்ளே போனான்.

''என்னய்யா... இப்படி வெட்கப் படறான்...?''

''பின்னே? இந்த விக இவன் காலை என்னமா வார்றான் தெரியுமா அருண்?''

முகம் கழுவ உள்ளே போயிருந்த நித்யா, அருண் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னபடியே வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்துவிட்டு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

''எனக்கும் சொல்லிட்டுத்தான் சிரிக்கிறது...''

''இல்லே அருண்...காலேல காய்கறிக் காரன் வண்டியிலே காய் எடுத்திட்டு வந்தான். முருகேசன் கூடைய எடுத்துட்டுப் போய்த் தேவையானதை வாங்கறப்ப கத்திரிக்காய்களைக் கையிலே எடுத்து, 'என்னப்பா, பாவாடையைத் தொட்டா முள் குத்துது'ன்னு கேட்டிருக்கான்... லான்லே வாக் பண்ணிக்கிட்டிருந்த விக காதுல இது விழுந்திடுச்சி... சும்மா இருப்பானா? கிட்டப் போய் 'என்ன முருகேசா... இந்த வயசிலே

போய்ப் பாவாடையைத் தொடாதே!... அப்புறம் முன் குத்தாம என்ன பண்ணும்?"னு வெறுனி மாதிரி கேட்டதும், காய்கறிக்காரனும் கூர்க்காவும் ஹ்... வந்து... ஹ்...''

சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் நித்யா சிரிக்க, அருணும் விசயும் அவளோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

''ச்சே, பாவம்ய்யா....!''

''இந்த இருபது நாளா இவன்கிட்ட மாட்டிக்கிட்டு முருகேசனும் மத்தவங்களும் படற பாடு இருக்கே—ஆறுதும் ரொம்பத்தான் மயம் பண்றான்...''

''பின்னே என்ன மஞ்சனா? ஆறு மாசம் ஹாஸ்பிடல்லே வாங்கச் சுருட்டிப் படுத்துக்கிட்டிருந்ததைச் சேர்த்து வைச்சு எல்லாரையும் அறுக்க வேணுமா?''

அருண் சிரித்தான். நித்யா ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட பாவனையுடன் மௌனம் குடித்தாள்.

''நித்தி!''—கையைச் சொடுக்கி விசு அழைத்தான்.

''........''

''நி....த்....தி....!''

''ம்?''

''எந்த உலகத்திலே இருக்கே டார்லிங்?''

நித்யா சின்னதாக ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். அப்புறம், ''என்னமோ பழைய நினைப்பு விசு''என்றாள்.

''நா ஹாஸ்பிடல்லே இருந்ததா?''

''ம்ம்....''

அருண் காபி கோப்பையைக் கீழே வைத்து விட்டு அவளை அனுசரணையுடன் பார்த்தான்.

''சந்தோஷமா இருக்குறப்ப ஏன் வேண்டாததை எல்லாம் நினைச்சுக்கிறே நித்தி?''

''நா என்ன பண்ணுவேன் அருண்? திடும் திடும்னு மனசுக்குள்ள அந்த நாட்

களோட ஞாபகம் வந்திடுச்சின்னா நிமிஷம் ஒண்ணும் புரியாம போயிடுது. அதுவும் ராத்திரி வேளை அவர் வலி மாட்டிக்கிட்டு விசு படுத்திருக்கிறப்போ யும். அன்னிக்கு ராசும் நீயுமாதி மாதிரி மூச்சு விட்டதும் நி வந்திட்டா தூக்கம் அவ்வளவுதான்..''

விசு எழுந்து நித்யாவின் பின்னால் சென்று நின்றான். சாய்ந்து அவள் மேல் முகவாயைப் பதித்துக் கொண்டான்.

''லிஸன் கேர்ள்.. அதையெல்லாம் இனிமே நீ நினைக்கவே கூடாது நித்தியா. இப்ப நா இருக்கறதை இனிமே நாம சந்தோஷமா இருக்கிற போறதையும் நினைக்கணும் டார்லிங்!''

நித்யா கர்ச்சீப்பினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அருண் துணியைத் திருகினான்.

''அந்த கண்டம் போயிடுச்சு. இனிமே வேதனை எதுவும் இல்லை. தான் நா எனக்கே சொல்லிக்கிறேன் விசு.. ஆறுதும்.. ஆறுதும்.. நீ கிட்டா உடம்பு பதறித்தான் போகுது. கடவுளே..! நிஜமா சொல்றேன். அந்த மாதிரி நாட்கள்..''

ரொம்ப செம்ம. ரொம்ப உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசுபவன் மாதிரும் சாலை சட்டுன்று விசு சட்டென்று முன்னால் கையை நீட்டினான்.

''நீ சொல்லாதே. நா கேட்பேன். அந்த மாதிரி நாட்கள் எதிர்க்கக் கூடாது. ...டாள்.... என்ன. டயலாக் ...?''

அருண் சிரிக்க, நித்யா ''போ விசு, உனக்கு எப்பவும் கேலிதான்'' என்றாள்.

''எப்படிய்யா அந்த டயலாக் சொன்னே?''

''எத்தனை தமிழ் புக்ஸ் படிக்கிறேன்! எத்தனை தமிழ் சினிமா பாக்கறேன்! என்னன்னு நினைச்சே நீ?''

''ஓ.கே.. ஓ.கே..''—புன்னகையுடன் அருண் எழுந்து நின்று, ''வாக் போய்க் கிட்டே பேசலாமா?'' என்று கேட்க, நித்யா, ''ஒரு நிமிஷம்'' என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே வந்தாள்.

ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிளிடம் நின்று ரப்பர் பேண்டை எடுத்து விட்டு, பரஷ்ஷால்

அலைந்திருந்த நாலு தாம் வாரிக் கொண்டாள்.

ஒரு சத்தமாக, வெண்மையாக இருப்பது நிஜமோ என்று பயத்தோடு வைத்துவிட்டு, இப்படியும் அப்படியும் திரும்பிக் கண்ணாடியில் தன் பிம்பத்தைப் பார்த்தாள்.

விசு டிஸ்சார்ஜ் ஆகி, டெல்லி ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்துவிட்ட இந்த சில நாட்களாகவே சொல்லத் தெரியாத திம்மதி உள்ளுக்குள் வியாபித்து விட்டதை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

இன்னும் ஒரு வாரம்.. ஜஸ்ட் ஒரு வாரம்....

அப்புறம் விசு வேலைக்குப் போக ஆரம்பிக்கலாம் என்று டாக்டர் சொல்லி விட்டார். இப்பொழுதே விசு ஆள் மோஸ்ட் பழைய விசுவாகி விட்டான்.

சதா கேலி, பேச்சு, சிரிப்பு....

வேலைக்குப் போய் சம்பளம் வாங்கத் துவங்கிவிட்டால் விசுவை யாரும் கட்டுப் பிடிக்க முடியாது..

உற்சாகத்தின் பிறப்பிடமாய் அவன் கொப்பளிப்பான்.. நிச்சயம்.

முதல் மாசம் இங்கேயே இருந்து கொண்டு சின்னதாக ஒரு வீட்டைப் பார்த்து விட வேண்டும். ஊருக்கு வெளியில் இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று திருவான்மியூர் பக்கமாய்... கடற்கரை அருகில்....

பாங்கில் வீடு விற்றுப் போட்ட பணத்தில் இன்னும் பாக்கி இருக்கிறது. அட்வான்ஸ் கொடுக்க அது போதும்.

விசு சம்பளத்தோடு என் சம்பளமும் சேரும் என்பதால், கையைப் பிடிக்காமல் தாராளமாகவே செலவு செய்து குடித்தனம் செய்யலாம்.... அப்புறம்.. அப்புறம்....

இடையென்று நித்யாவுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருந்தது.

வலையம்பா என்று பாடிக் கொண்டு அறையைச் சுற்றி வாக்கிங் பண்ண வேண்டும் போல இருந்தது.

இந்த நினைவைக் கழட்டிவிட்டு வேறு ஆடையாய் உடுத்திக்கொள்ளும் என்ன?

படபடவென்று அலமாரியைத் திறந்தான்.

திருமணமான புதிதில் வாங்கிய வேட்டியையும் பனியனையும் எடுத்து அணிந்து கொண்டான்.

முடியை இரண்டு போனி டெய்லாகக் கட்டி தாராளமாய் சார்மியைத் தெளித்து, சன்னமாக இழுத்துப் பூசிக் கொண்டான்.

''தி....த்தி..ஈ....!''

''வந்திட்டேன்.''

அவசரமாக ரப்பர் செருப்பைக் கூட்டி, கோலாப்பூரி ஸ்லிப்பர்களை மாட்டிக் கொண்டு, ஓட்டமாக ஓடி, வெளியில் வந்து லேசாக மூச்சிரைக்க நின்றான்.

''உன் அவசரத்துக்கு ஒரு நிமிஷமிருந்து பதினைந்து நிமிஷமா நித்தி?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே திரும்பின அருண் கண்களை விரித்தான்.

''வாவ்'' என்றான்.

நித்யாவின் அருகில் வந்து கழுத்தை அணைத்து ''ம்ம்..அம்மாடியோவ்'' என்றான். ''அடடே மறந்திட்டேனே! அவசர வேலை இருக்கு; இப்ப வாக் வேணும். போயிட்டு வரியா மஷ்ஷான்'' என அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

விகவின் மார்பில் செல்லமாகக் குத்திவிட்டு நித்யா கேட்டைப் பார்க்க நடந்தான்.

கால்களை அகல அகலமாக வைத்து நடந்த இருவரும் அவளைத் தொடர, கேட்டை விட்டுத் தெருவைத் தொட்டார்கள்.

''நாளைக்கு நா பெங்களூர் போறேன்.. சொன்னேனே?''

''நாளைக்கா..?'' நடந்து கொண்டிருந்த விக நின்று நண்பனைப் பார்த்தான்.

''ம்.''

''சொல்லவே இல்லையே மஷ்ஷான்.''

''ஸடன் ட்ரிப்..நாளைக்குப் போயிட்டு சனிக்கு வந்திடுவேன்.''

''நிச்சயமா நாளன்னிக்கு வந்திடுவியா?''

''டெஃபனட்லி... ஏன் கேக்கறே?''

எம்.எல்.வி. கண் கலங்கினார்!

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் புது டில்லி தமிழ் கலாசார நிறுவனத்தின் காரியதரிசி டாக்டர் எஸ். பி. சேஷாத்ரிக்கு, சங்கீத கலாநிதி திருமதி எம். எல். வசந்தகுமாரி, 'தாம் மிகவும் மன வேதனையுடன் இருப்பதாகவும், தம்மை யாரும் ஆதரிப்பதில்லையென்றும், அவரைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும்' ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட காரியதரிசி, ''மனம் தளர வேண்டாம். ஏப்ரல் 9-ம் தேதி புது டில்லியில் நடைபெறப் போகும் ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமி விழாவிற்குக் கச்சேரி செய்ய வாருங்கள்'' என்று அழைப்பு விடுத்தார். உடனே அதை ஏற்றுக் கொண்ட எம். எல். வி., தமக்கு சன்மானம் ஒன்றும் வேண்டாம் என்றும், போக வர டிக்கெட் வாங்கிக் கொடுத்தால் போதும் என்றும் பதில் எழுதினார்.

அன்று எம். எல். வி. சுமார் நான்கு மணி நேரம் அருமையான கச்சேரி செய்தார். இறுதியில் காரியதரிசி அவரிடம் ஒரு கவரைக் கொடுத்து நன்றி கூறினார்.

தங்கியிருந்த இடத்திற்குத் திரும்பியதும் கவரைப் பிரித்துப் பார்த்த எம். எல். வி.க்கு ஒரு பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அதில் பயணச் செலவைத் தவிர, அன்பளிப்பாக 5,000 இருந்தது. உடனே காரியதரிசியின் இல்லத்திற்கு விரைந்தார்.

''எத்தனையோ பேருக்கு உதவி செய்தேன். இப்போது அவர்கள் திரும்பிக் கூடப் பார்ப்பதில்லை. நீங்கள் எத்தனையோ முறை கச்சேரிக்குக் கூப்பிட்டும் நான் வரவில்லை. அப்படியிருந்தும் இந்த உதவி செய்திருக்கிறீர்களே'' என்று கூறி, கண் கலங்கினார்.

—டி. எஸ்.

''உன் உடம்பைப் பார்த்துக்கணும்னு டாக்டர் சொன்னா இப்படியா நான் பூராவும் கண்ணாடி முன்னாலே நின்னு பார்த்துகிட்டே யிருக்கிறது..!''

''இல்லே, அண்ணிக்கு...''—ஆரம்பித்த விசு புன்னகையுடன் நிறுத்தினான். ''ஒண்ணுமில்லே மஞ்ஷான். சும்மா தான் கேட்டேன்.''

ஹாடோஸ் ரோடு முனையை அடைந்தார்கள்.

பெட்டிக் கடை ஒன்றில், ''பணத்துக் கென்னங்க! அது எங்க ஓடிப் போயிடப் போவுது? நீங்க வேணுங்கறதைச் சாப்பிடுங்க.. அப்புறமா பணம் கொடுத்துக் கலாம்'' என்று வாடிக்கையாளர் ஒருவரை நைச்சியம் பண்ணி வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்த கடைக்காரரின் பேச்சு காதில் விழ, விசு சிரித்தான்.

''என்ன விசு... ஏதாவது ஜோக் தானே?''

''ம்ம்.. கேக்கறியா? ஒரு சமயம் ஆடியபாதம்னு ஒருத்தர் பம்பாய்க்குப் போனாராம். ஒரு ஹோட்டல் வாசல்ல, 'பணம் கொடுக்காமல் இங்கே நீங்க சாப்பிடலாம்'னு ஒரு போர்ட் இருந்ததாம். ஆடியபாதத்துக்கு ரொம்ப ஆச்சர்யமாம். உள்ளே போய் மானேஜர் கிட்ட விசாரிச்சாராம். 'ஆமாங்க; அங்க எழுதியிருக்கறதுதிறுமாள... நீங்க சாப்பிட்டதுக்கு தாங்க உங்க மகன்கிட்ட பணம் வாங்கிப்போம்'னு சொன்னாராம். 'என் மகன் யாரு, அவன் எங்க இருக்கான்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்'னு ஆடியபாதம் பதில் சொன்னதும், 'அதெல்லாம் எங்க பொறுப்புங்க. நீங்க கவலைப்படாம வேணுங்கறதை சாப்பிட்டுப் போங்க'னு மானேஜர் சொன்னதும் ஆடியபாதத்துக்கு ஏக குஷியாம். 'நமக்குத்தான் மகனே கிடையாதே.. இவங்க ஏமாறத் தயாரா இருக்கறப்ப விடுவானேன்'னு உள்ளே போய் சுமார் இருபது ரூபாய்க்கு ஒரு வெட்டு வெட்டினாராம். நல்லா தின்னுட்டு அசைஞ்சுகிட்டு வெளியே வந்தப்ப ஒரு பில்லை நீட்டினாங்களாம். தொண்ணூறு ரூபாய்க்கு. 'என்னய்யா, அக்ரமம் இது? உங்க பிள்ளைகிட்ட பணம் வாங்குவோம்னு சொல்லிட்டு இப்ப பில்லே நீட்டறீங்களே'னு ஹாச் கத்தினப்ப, மானேஜர் நிதானமா சொன்னாராம்: 'இது நீங்க சாப்பிட்ட பில் இல்லே, உங்கப்பா சாப்பிட்டது'னு..''

நித்யாவும் அருணும் சிரித்த சிரிப்பின் வேகம், நடந்து சென்ற மற்ற பாதசாரிகளைச் சில விநாடி நின்று திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

காலேஜ் ரோடு வழியாக நடந்து மீண்டும் ஆண்டர்ஸன் சாலையில் கால் வைத்தபோது ஒரு கார் அவர்களை வேகமாகக் கடந்து போயிற்று.

''ஹேய்..! அது யார் தெரியுமா?''

''எது..?''

''அந்த கார்ல போறது? சோ—மஞ்ஷான்—அவரோட தங்கை ஆபீஸ் இங்கேதான் இருக்காம். நானும் இரண்டு நாளா போன் பண்றேன். மனுஷன் கிடைக்க மாட்டேங்கறார். ஊருக்குப் போயிருக்கிறதா சொன்னாங்க...வந்துட்டார் போல இருக்கு. நாளைக்கு நேராகவே போயிடப் போறேன்... காத்த மனுஷன்ப்பா—மனதாரத்தேடி யாள்! அரபிலேவாதிகளே உண்டு இல்லேனு ஆக்கிடுறார்.''

அருணும் நித்யாவும் எதுவும் பேசாமல் நடக்க, விசு ரசித்துக் கொண்டான்.

''ஆனாலும் நீங்க இரண்டு பேரும் ரொம்ப மோசம். ஒரு தமிழ் பத்திரிகை கூடப் படிக்கிறதில்லே. விழுந்து விழுந்து ஹிண்டுவும், ஸண்டேயும், ஸ்டார் டஸ்டும் படிப்பீங்க.''

''நா ஜோக்ஸ் படிக்கறேன்...''

''நாகூட தான்ப்பா...நீ சொல்லித் தான் இப்பல்லாம் கதைகளும் படிக்கிறேன்.''

''நாளைக்கு நீ பெங்களூர்க்கு எப்படிப் போறே?''

''கார்ல.''

''நாலஞ்சு தமிழ் புஸ்தகம் குடுக்கறேன். ட்ராவல் பண்ணறப்போ படி...''

''நாலஞ்சா? மை காட்! தாங்காதுப்பா...ஒண்ணு குடு போதல்ல...''

அவர்கள் செண்ட் இவ்வுன்ஸ் பெண்ணுடுக்குள் நுழைந்தபோது ஆனவொன்று விசுவின் மோட்டார் பைக் போர்டிகோவில் நின்றிருந்தது.

''ஹேய்! இது எப்ப வந்தது? வாட் எ ஸர்ப்ரைஸ்!''

விசு இட்டத்தில் போய் பிரிந்திருந்த பூச்சுக்குவளைத் தடவுகிற மாதிரி அதைத் தடவினான்...

''இத்தனை மாசமா ஷெட்டுலே தானே கிடந்ததுனு டிரைவரை விட்டு, பாட்டரி சார்ஜ் பண்ணி தான் கொண்டு வரச் சொன்னேன்'' என்று அருண் கூற,

''நோ...ஓ...நோ... பைக் விடறதுக்கு உன் உடம்பு இன்னும் தேறலை விசு'' என்றாள் நித்யா காரமாக.

''நீ யாக்கள் பேசி—சீமாகள்... இப்படியே விட்டா போறேன்னு யார் சொன்னது? ரெடி பண்ணறும் அருண் சொல்லி இருந்தேன். சொல்லிருக்கான், தட்டல் ஆனா...''

''நித்யா சொல்றது சரிதான். நீ இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு இதை ஓட்ட வேணும்... விசு.''

''ஓட்டலே.''

''நிச்சயமா..?''

''நிச்சயமா...''

மூவரும் உள்ளே சென்றார்கள். சில நிமிஷங்கள் தங்கி, விசு தந்த புத்தகங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட பின், ''நாளையாறது, நா கிளம்பிறேன்'' என்று அருண் புறப்பட்டான்.

வாசல்வரை வந்த விசு, ''நாளன்னைக்குக் கண்டிப்பா வந்திடணும் மஞ்ஷான்... ஏமாத்தக்கூடாது'' என்று சொல்ல, ''வந்திடுவேன்ப்பா... ஒரு நாள் லேவேதான்'' என்று கூறி அருண் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

அன்று இரவு மனதும் உடம்பும் குதூகலத்தில் திமிறியதன் காரணமாய், ரொம்ப...ப...நாட்கள் கழித்துப் புருஷனும், மனைவியுமாய் இளமைத் துடிப்பு மிகுந்த ஒரு ஆணும் பெண்ணுமாய் முன் இரவைக் கழித்துவிட்டு, அதி சுகமான இதமான அந்த நித்திரையில் விசுவும், நித்யாவும் அமிழ்ந்து போனார்கள்.

மறுநாள் தான் 'ஓட்ட மாட்டேன்' என்று மனைவிக்கும், நண்பனுக்கும் கொடுத்திருந்த வாக்குறுதியை மீறி, மாலை ஐந்து மணிவாக்கில் விசு மோட்டார் பைக்கை எடுத்து வெளியில் சென்றபோதுதான்—அந்த விபத்து நேர்ந்தது.

(தொடரும்)

இவர் பெயர் கோவையில் அடிபடுகிறதாமே?

கோவையில் பஞ்சாலை முதலாளிகளின் பேச்சில் அடிக்கடி சீமா என்ற பெயர் அடிபடும். சீமா என்று அவர்கள் குறிப்பிடுவது பிரபல நடிகை சீமாவை அல்ல. South Indian Millowners' Association என்பதன் சுருக்கத்தையே Sima (சீமா) எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

—க. மாரியப்பன்

தைரியம்தான் தேவை!

நாராயணசுவாமி

'ராஜு' என்ற பெயரில் பிரபலமாகியுள்ள ஓவியர் திரு. ஆர். நாராயணசுவாமி, சமீபத்தில் சிறுநீரக மாற்று அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டார். அவர் கூறுகிறார்:

சில வருடங்களாகவே எனக்கு 'டயாபடீஸ்' (சர்க்கரை வியாதி) இருந்து வந்திருக்கிறது. வெளியூர்களிலும் அயல் நாடுகளிலும் பெரிய பெரிய எக்ஸிபிஷன்கள் நடைபெறும்போது 'ஸ்டால்'கள் நிர்மாணிப்பதற்கென்று இரவு பகலாய் உழைத்து ஆரோக்கியத்தைப் புறக்கணித்ததன் விளைவாக, டயாபடீஸ் முற்றத் தொடங்கியது. அதனால் கண்ணில் கோளாறு ஏற்பட்டது.

சென்னையில் கண் மருத்துவ நிபுணர் ஒருவரை அணுகி, சில சிகிச்சைகளை மேற்கொண்டேன்.

ஒரு முறை சிகிச்சைக்காகப் போயிருந்த போது என் ரத்த அழுத்தத்தைப் பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்த அந்த நிபுணர், நான் வழக்கமாகப் பார்க்கும் போது மருத்துவரை உடனே சென்று பார்க்கும்படி கூறினார். ஆனால் அந்த டாக்டரோ, ''எப்போதும் உங்களுக்கு ரத்த அழுத்தம் அதிகமாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. .எனவே இதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்!'' என்று ஒரேயடியாக அடித்துச் சொல்லி விட்டார். எனக்குள் ஒரு சிறு குழப்பம். மீண்டும் கண் மருத்துவரிடம் சென்று விஷயத்தைக் கூறினேன். 'உங்கள் டாக்டர் கூறுவது தப்பு' என்று கூறவில்லை அவர்; அதற்குப் பதில், தாமே அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு, ஒரு மருத்துவமனையில் உடனடியாக என்னை 'அட்மிட்' செய்து விட்டார்.

அதுவும் நல்லதாகப் போய் விட்டது. ஏனெனில் சேர்ந்த அன்றே எனக்கு 'விக்கல்' வந்து, சிரமப்படத் தொடங்கினேன். சிகிச்சைக்குப் பிறகு வீடு திரும்பினேன்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு ஒரு முறை டெல்லி சென்றிருந்த போது ரத்தக் கொதிப்புடன் மூச்சுத் திணறலும் சேர்ந்து கொண்டது. பயந்து போய் ஊர் திரும்பினேன். மீண்டும் தனியார் மருத்துவமனை. அங்கே தான் இடி இறங்கியது போல ஒரு செய்தியைச் சொன்னார்கள்.

அதாவது என் 'கிட்னி' (சிறுநீரகங்கள்) இரண்டுமே பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் அதை உடனடியாகக் கவனித்தாக வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். முதலில் கொஞ்சம் கலக்கமாக இருந்தாலும், விரைவிலேயே சமாளித்துக் கொண்டேன். 'நோய் வந்தாகி விட்டது. அதைத் தீர்ப்பதற்கு வழி என்ன என்று பார்க்க வேண்டியது தானே?' என்று எனக்கு நானே தைரியம் மூட்டிக் கொண்டேன்.

நாளாக நாளாக, சிறுநீரகங்களின் பாதிப்பினால் பல தொல்லைகள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஒரு கட்டத்தில், ''இனி நீங்கள் 'டயாலிஸிஸ்' செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான்'' என்று டாக்டர்கள் கூறி விட்டார்கள்.

ரத்தத்தில் சேரும் அசுத்தங்களை நீக்கிச் சுத்தப்படுத்துவது சிறுநீரகங்களின் பணி. என் சிறுநீரகங்கள் ... பித்து நின்று விட்டபடியால் இத...

போகப் போக...

29

சிவசங்கரி

நித்யா நகத்தைக் கடித்தாள். டி.வி. ...சியைக் கொஞ்சம் வெறித்தாள். ...த்தில் கவிழ்த்து வைத்திருந்த ஜே. க்ராயின் புத்தகத்தைக் கையில் ...த்து மனசில் எதுவும் பதியாமல் ...த வரிகளையே திரும்ப வாசித்தாள். ...து வராந்தாவுக்குப் போய் ...யைப் பார்த்தாள்.

...ந்த விசு எங்கே?

சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கே ...ய்விட்டான்?

...ப்படி எதுவும் கூறாமல் வெளியே ...கும் வழக்கம் அவனுக்குக் கிடையாதே!

...ன்றும் புரியாமல் மீண்டும் ஹால் ...பாவில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

...குன் ஊரில் இல்லாவிட்டாலும், ...ப் போய்விட்ட சில தபால்களைக் ...த்துவிட்டு அவள் வீடு திரும்பிய ...து மணி ஆறடிக்கப் பத்து நிமிஷம்.

...ச லாவில் விசு இல்லே. ஹால், அறை, பாத்ரூம்? ம்ஹூம், இல்லே.

...பையைப் படுக்கைமேல் வைத்து ...ப் பார்வையைச் சுழற்றியவள் ...ம் கூடத்துக்கு வந்து ''விசு!'' ...மென்மையாக அழைத்தாள்.

...சாப்பாடு ஹாலில் இருப்பானோ!

...சமையல்கட்டில் முருகேசனோடு ...டை அடித்துக் கொண்டிருப்...?

ம்ஹூம், இல்லே.

''முருகேசன்!''

''யெஸ், மேடம்.''

''விசு ஐயாவ எங்க காணோம்?''

''இல்லீங்களா? நா மார்க்கெட்டுக்குப் போயிட்டு இப்பத்தான் வர்றேன்!''

''நீ எப்ப போனே?''

''நாலரை இருக்கும்.''

''அப்ப இருந்தாரா?''

''புஸ்தகம் படிச்சிகிட்டு வாசவராந்தால உட்கார்ந்திட்டிருந்தாங்க... உ... கொண்டு வரட்டுமா மேடம்?''

''ம்!''

நித்யா தன் அறைக்கு வந்தாள்.

வாக் போயிருப்பானோ?

என்னை விட்டுவிட்டா?

ஆறரை வரைக்கும் காத்துப் பார்த்து விட்டு, நான் வரவில்லை என்பதால், சரி—நாழியாகிறது—என்று தனியாகப் போயிருப்பானோ?

இருக்கும்...அப்படித்தான் இருக்கும்.

முகம் கழுவி, தலை வாரிய பின் கூடத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். முருகேசன் கொண்டு வைத்த டீயைக் குடித்தாள். ஏ.ஜே. க்ராயின் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துப் பிரித்தாள்.

புத்தகத்தில் படியமாட்டேன், முதல் நாள் இரவின் இனிமையைத்தான் நினைப்பேன் என்று மனசு பிடிவாதம் பிடித்தது.

எத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு?

ம்... ம்... ம்...

இனி, அடுத்து வரும் நாட்களெல்லாம் அந்த இனிமை, அந்த சந்தோஷம் தானே?

நித்யா கஷ்டப்பட்டுக் கவனத்தைப் புத்தகத்தில் ஓட விட்டாள்.

''ரொம்ப நாளா உங்களை ஒண்ணு கேக்கணும்னு... மாசா மாசம் சம்பளத்தை வாங்கிட்டு வந்து ஏன் அம்மாகிட்டே கொடுக்கறீங்க?''

''எங்கப்பா எங்கம்மா கிட்டேதான் குடுப்பாரு!''

கொஞ்ச நேரம் படித்துவிட்டு மணிக் கட்டைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

ஏழடிக்க ஐந்து நிமிஷங்கள்.

இத்தனை நாழியா வாக் போயிருப்பான்?

புத்தகத்தை அப்படியே கவிழ்த்து வைத்தாள். டி. வி-ஐ ஆன் செய்தாள். வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும் இரண்டு தரம் நடந்தாள்.

மணி ஏழு பத்து.

என்ன இது!

ஏன் இன்னும் விசு திரும்பி வரவில்லை?

அந்த முறை வராந்தாவில் நின்று வாச இருட்டைத் துழாவி விட்டுச் சலிப்புடன் உள்ளே திரும்ப யத்தனித்த போது, போர்ட்டிகோவில் மோட்டார் பைக் இருந்த இடம் காலியாகக் கண்களை உறுத்தியது.

மோட்டார் பைக்!

அது எங்கே?

''முருகேசன்!''

குரல் கேட்டு அவன் ஓடி வந்தான்.

''மோட்டார் பை... எங்கே காணோம்?''

''அட — ஆமாங்... நா கூட இப்பத்தா... கவனிக்கிறேன். சா... பாடுக்கு நாழியாயி... சன்று சமையல்கா... லேயே இருந்தாரு... அதான் கவனிக்கலே!''

பைக்கைக் காணோ... விசுவும் இல்லே.

நித்யாவுக்குள் சம... வென்று கோபம் க... தாக்கத் துவங்கியது.

''சுரிக்காவைக் கூ... பிட்டு 'ஐயா பைக்... போறாரா'னு கேளு..''

போனவன், அ... நிமிஷத்தில் திரும்பி வ...

''ஆமாங்க, அ... மணிவாக்குலே பை... எடுத்துகிட்டு தா... போறாராம்..''

நித்யா உதட்டை... கடித்துக் கொண்டா...

எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கி வெளி... எட்டிப் பார்க்கட்டுமா என்று கேட்... கோபத்தை உள்ளே தள்ளினாள்.

எதுவும் பேசாமல் வேகமாக உள்ளே சென்று படுக்கையில் உட்கார்ந்தாள்.

விசு!

பைக்கில்!

வெளியே!

மை காட்! என்ன தைரியம் இரு... தால் நேற்று ஓட்டமாட்டேன் என்... சொல்லிவிட்டு இன்று அதை மீறுவான்...

படுக்கையின் குறுக்கே கிடந்த தலகாணியை எடுத்துத் தூர வீசினாள்.

விசு வெளியே போகும் அவசரத்தில் பைஜாமாவைக் கழட்டி, கட்டில் ஓர... தில் போட்டுவிட்டுப் போயிருந்ததைச் சுருட்டி மூலையில் எறிந்தாள்.

காலில் தட்டுப்பட்ட ரப்பர் செருப்பை ஓங்கி உதைத்தாள்.

அப்படி என்ன தலை போகிற வேலை?

கடைக்கா?

எந்தக் கடைக்கு?

...க்கு அப்படி என்ன அவசரத்... போக வேண்டி இருந்தாலும் ... சொல்லாமல், என்னைக் ... கொண்டு போகாமல் ஏன் ...?

... பைக்கில்?

... ஏழரையைத் தாண்டிய பிறகு ... இருப்புக் கொள்ளாமையும் ... சீராக அதிகமாயின.

... பார்க்கப் போயிருப் ...

... காம்பவுண்டுக்கு?

... போரடிக்கிறது என்று சினிமா ... சென்று விட்டாரா?

என்னை விட்டு விட்டா?

நித்யாவுக்கு நம்புவது கஷ்டமாக இருந்தது.

ஆனால், இருந்த ஆத்திரத்தில் ஏன் போகமாட்டான் என்ற கேள்வியும் கூடவே எழுந்தது.

முதல் நாள் பைக் ஓட்ட மாட்டேன் என்று வாக்குக் கொடுத்தவன், மறு நாளே - சரியாய் இருபத்திநாலு மணி நேரங்கள் தாண்டுவதற்குள்ளாகவே— அதை உடைக்கிறான் என்றால், ஏன் போகமாட்டான்?

கோபமும் எரிச்சலும் அதிகமாக, நித்யா கூடத்துக்கு வந்து அமர்ந்தாள்.

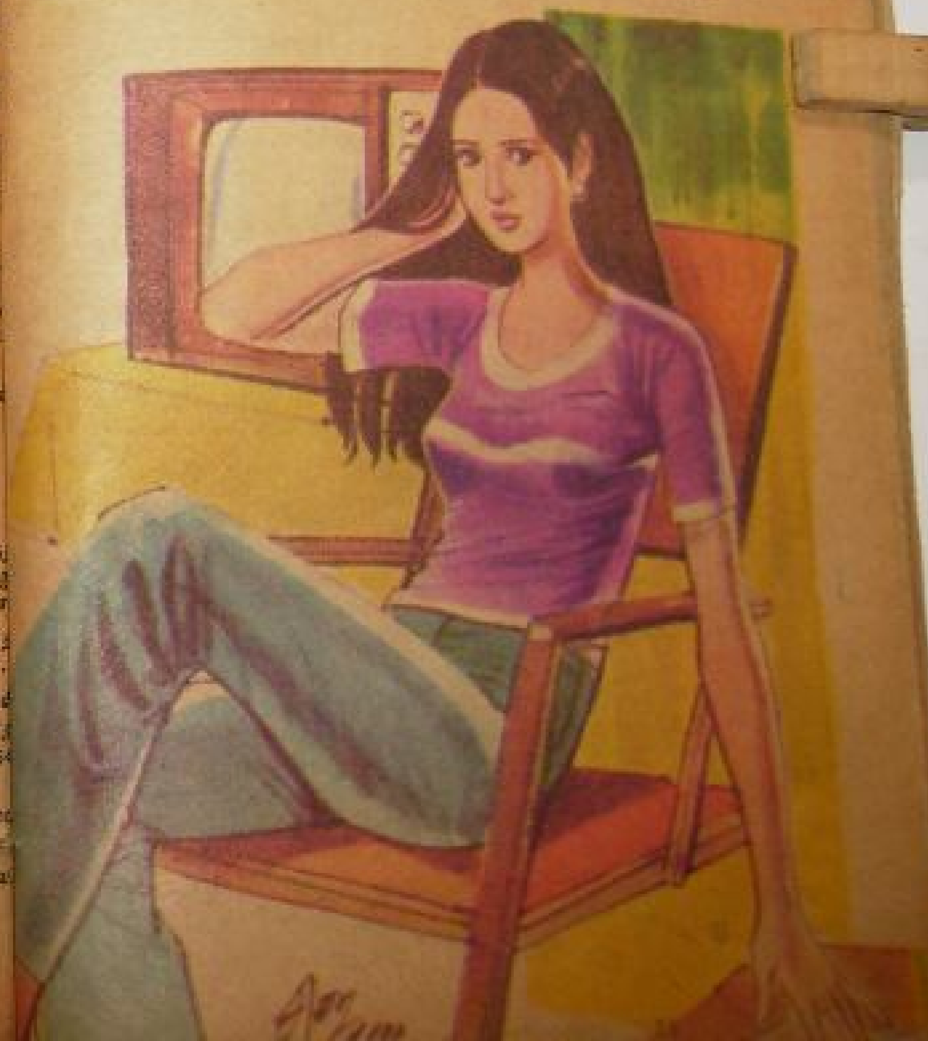

கதவைத் தடித்தாள், டி.வி.யை வெறித்தாள். ... ரேடியோவைப் புரட்டினாள், வாசலுக்கு வந்து ...

... கன்றுக்குள் கனன்ற கோபத்தில் கையில் அகப் ... எல்லாம் போட்டு உடைக்க வேண்டும் ... இருந்தது.

விகவா! சொன்ன வார்த்தையை மீறி ... சரு!

இன்றைக்கு இத்தனை அலட்சியமாக இருப் ... நானாக்கு இன்னும் எப்படி வெல்லாம் இருக் ... போகிறானோ!

அது என்ன அத்தனை பொறுப்பில்லாத்தனம்? இவன் நன்மைக்காகத்தானே இன்னும் கொஞ்ச ... பைக் விட வேண்டாம் என்று டாக்டர் ... னார்?

ஏழு மாசமாய் பட்ட கஷ்டம் நினைவாவது ... யில் இருந்தால் இப்படிச் செய்யினோத்தனமாய் ... சொன்வானா?

அது என்ன, அத்தனை பைக் வெறி?

பொறுத்துக் சொன்ன முடியாதபடி அது ... அத்தனை ஆசை?

இருதெரிகள் எங்கே ஓடி விடுகிறார்கள். இல்லை ... ன் எங்கே போய் விடுகிறது?

சே!

விகவா?

விகவா இப்படி வாக்கு மீறிவிட்டான்?

... சத்து, எரிந்து, அழுத்துக் கொண்டு நித்யா ... யில் போன் கூப்பிட்டது.

முருகேசன் எடுத்துப் பேசிவிட்டு, "உங்களுக் ... ன் மேடம்" என்றான்.

விகவா?

"ஸாரி டார்லிங்! வந்த இடத்திலே மாட்டிக் ... டேன். லேட் ஆயிடுத்து; இதோ வந்திடறேன்' ... சொல்லக் கூப்பிடுறேனோ?

கோபத்தை அடக்க முயற்சிக்காமலேயே ... ரை எடுத்து "யெஸ்!" என்றாள்.

"யாருங்க அது? மிஸஸ் விகவநாதனா?"

விக இல்லே, இது ஏதோ புது குரல்...

"ஆமா!"

"கான்ஸ்டேபிள் துரைசாமி பேசறேன்... ஹஸ்பெண்ட் மிஸ்டர் விகவநாதன் அங்க ... ரா?"

"இல்லே...வெளியே போயிருக்கார், எதுக்குக் ... கீங்க?"

"உங்க வீட்டுக்காரர்கிட்ட ஒரு மோட்டார் ... இருக்குதா?"

"இருக்கு.."

கும்பகோணத்தில் தமிழ் ... நாடு முற்போக்கு எழுத்... தாளர் சங்கத்தின் சார்பில் ... நடந்த பாரதி விழாவில் ... கதாசிரியர் கோமல் சுவாமி... நாதன் பேசும் போது ... சொன்னது:

"'தண்ணீர் தண்ணீர்' படத்தின் வரவேற்பு பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய 'ஆன் லுக்கர்' பத்திரிகை டைம்ஸி லிருந்து ஒரு நிருபரைத் தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பி யது. அவர் ஒரு கிராமத் துக்குச் சென்று வயதான பெண்மணி ஒருவரைச் சந்தித்திருக்கிறார்.

'இந்தப் படத்திலே எம். ஜி. ஆர். நடித்திருந்தால் அவர் அதிலே வாய்க் கால் தோண்டும் பொழுது போலீசார் போய் தடுக்க மாட்டார்கள். ஏனென்று கேட்டால் போலீசெல்லாம் எம். ஜி. ஆர். கையிலே... ஆகவே... வாய்க்கால் ஒரு வந்திருக்கும்... யாரோ ஒரு பேர் தெரியாத ஒரு வ ஸாரக் கதாநாயகனுக்குப் போட்டதால்தான் போலீசார் தடுத்து விட்டார்கள்' என்று பொரிந்து தள்ளினாராம் அந்தப் பெண்மணி!

இப்படி ஒரு மாயை... மக்கள் மனத்திலே திரைப் படங்கள் மூலம் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது..."

—மா. பெருமாள், குத்தாலம்.

''சாமி, ஒரு சின்ன உதவி செய்யுங்க..!''
''பிச்சை கிடையாது போ!''
''பாவாயில்லே... தயவுசெய்து எனக்குப் பதிலா மூணாவது மாடிக்காரங்க கிட்டே 'அம்மா தாயே அன்னலட்சுமி...! பிச்சை போடும்மா'ன்னு ஒரு குரல் கொடுங்க... போதும்.''
—சி. கே. வேணுகோபால்

''அதோட நம்பர் எம். எல். எல். 666-ஆ?''

காரணமே இல்லாமல் நித்யாவின் வயிற்றில் வெட்டுக்கிளிகள் தாவத் தொடங்கின.

''அ... ஆமாம்... ஏன் கேக்கறீங்க?''

''கொஞ்சம் பதட்டப்படாம விஷயத்தைக் கேளுங்க... நா ஜி. எச்-லேந்து பேசறேன். இங்க விசுவநாதன்னு ஒருத்தர் பைக் ஆக்ஸிடண்டுலே அட்மிட் ஆகியிருக்கார். அவர் பர்ஸிலே இருந்த கார்டுலே அவர் வேலை பாக்குற ஃபாக்டரியோட விலாசம், டெலிபோன் நம்பர், வீட்டு விலாசமும் இருந்தது. ஒரு கான்ஸ்டேபிள் அந்த வீட்டு விலாசத்துக்குப் போய்ப் பாத்தாரு. அங்க, வீட்டைக் காலி பண்ணிட்டதா சொன்னாங்களாம். ஃபாக்டரிக்கு போன் பண்ணப்ப, பொறுப்பா யாரும் பதில் சொல்லலே. இங்க விசாரிச்சு அங்க விசாரிச்சதுலே [illegible] அருண்னு எம். டி-யோட நம்பர் தந்தாங்க. அங்க கால் போட்டப்ப, ஒரு ஆளு இந்த நம்பர் கொடுத்து உங்களோடு தொடர்பு கொள்ளச் சொன்[illegible] ருங்க.. நாங்க தேடற மிஸஸ் [illegible] நாதன் நீங்கதானான்னு தெரிஞ்சுக்[illegible]

நான்தான்... நானேதான்...

—நித்யா சத்த நிலைக்[illegible] வார்த்தைகள் அவளை ஏமாற்றின[illegible] மண்டைக்குள் மரங்கொத்தி [illegible] நெற்றிக்கு விடாமல் வலிக்க [illegible] கொத்தியது.

மார்புக்கூட்டில் படபட [illegible] படபட..

கஷ்டப்பட்டுப் பேசினாள்:

''வி..விசுக்கு என்னாச்சு? ஆக்ஸிடெண்ட் ஆச்சா? இப்ப எங்கே?''

''இங்கே ஜி. எச்-லே இருக்கார். உடனே வந்தா தேவலை...''

ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு பேந்தப் பேந்த விழித்தாள்.

விபத்தா?

விசுவுக்கா?

கடவுளே.. கடவுளே..!

நான் என்ன செய்வேன்?

மனசை வலித்த வலியில் [illegible] இரண்டும் குளமாயின.

''என்னம்மா?''

''ஐயாவுக்கு ஆ.. ஆக்ஸிடெ[illegible] ஆயிடுத்தாம் முருகேசா.. ஜி.எச்-லே[illegible] பேசறாங்க. நா போகணும்.. நீ சட்[illegible] ஒரு டாக்ஸி கொண்டு வர்றியா?''

என்ன ஏது என்று பேசிக் கொ[illegible] நிற்காமல், முருகேசன் உடனே செ[illegible] பட்டான். சுர்க்காவை டாக்ஸி கொ[illegible] வர அனுப்பினான். அவுட் [illegible] இருந்த மனைவியைக் கூப்பிட்டு வி[illegible] சொன்ன பின், வந்த டாக்ஸியில் நி[illegible] வுடன் தானும் புறப்பட்டான்.

சென்ட்ரல் கடிகாரம் ஒன்ப[illegible] தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நேரே காஷுவாலிட்டிக்குப் போ[illegible] கள். டாக்ஸிக்குப் பணம் கொடு[illegible] முருகேசன் அனுப்ப, நித்யா அங்கி[illegible] ரிசப்ஷனில் விசாரித்தாள்.

''ஆக்ஸிடெண்ட் வார்டுக்குப் போ[illegible] வார்டு நம்பர் ஒன்..''

போனார்கள்.

டெட்டால், பினாயில் வாச[illegible] முனகல்கள். ட்ராலியின் உருளல்[illegible] எங்கோ, யாரோ, எதற்கோ க[illegible] சத்தம்.

நித்யாவுக்குப் பின் கழுத்தில் [illegible] நது. காதுக்குள் ஷ்ரூ[illegible] நேராவென்று கூச்சல் போட்டது.

ஆக்ஸிடெண்ட் வார்ட்..

பதினைந்து இருபதுக்கும் மே[illegible] படுக்கைகள்.

[illegible] இல்லே - இதுங்க இல்லே.

[illegible] அது..?

[illegible]

[illegible] ட்யூப்..

[illegible] முகம்..

[illegible] திறந்த உதடுகள்...

[illegible] கண்கள்...

[illegible] முடி..

[illegible] அவன் அருகில் சென்று நின்றாள்.

[illegible] கண்டுவிட்டு வராந்தாவில் இருந்த கான்ஸ்டேபிள் அருகில் [illegible]

''[illegible] இவர் சம்சாரமாங்க?''

[illegible] தலையாட்டினாள்.

[illegible] சாலைல ஸ்பென்ஸர் பிளாஸ் [illegible] பஸ் மோதிடுச்சுங்க... பஸ் [illegible] வரை அரெஸ்ட் பண்ணிட்டோம். [illegible] க்கு சேமமா அடி. இப்ப இரு[illegible] இல்லாம இருக்குறதால [illegible] மெண்ட் வாங்க முடியலே. [illegible] இங்கதானே இருப்பீங்க? என்.ஜி[illegible] ரு..''

[illegible] ஸ்டேபிள் நகர்ந்ததும், [illegible] வந்த நர்ஸிடம் நித்யா விசுவின் [illegible] குறித்து விசாரித்தாள்.

''அதோ, ட்யூடி அஸிஸ்டெண்ட் [illegible] போய்க் கேளுங்க.''

[illegible] பையனும், கண்ணாடி போட்டுக் [illegible] ண்டிருந்த டாக்டரிடம் நித்யா [illegible]

''[illegible] ட்டாம் நம்பர் பெட்டா? [illegible] ஆச்சு இரண்டு மணி நேரம் [illegible] இன்னும் நினைவு இல்லாமதான் [illegible] எலும்பு முறிவு இருக்கு [illegible] எக்ஸ்ரே எடுத்தோம். பாத்த [illegible] ஒண்ணும் இல்லே... டி. ஒ. [illegible] வந்து செக்கப் பண்ணிட்டு [illegible] தான் போனாரு. ஹெட் [illegible] இருக்கலாம்னு சந்தேகப்படற [illegible] காலைல ஸ்கான் பண்ணி பாத்த [illegible] தான் எதுவும் தெளிவா சொல்ல [illegible] எமர்ஜென்ஸி ட்ரீட்மெண்ட் [illegible] த்திருக்கோம்...''

''[illegible] நினைவு ஏன் இன்னும் திரும்பலே [illegible] தலைல பலமா அடிபட் [illegible] மா?''

''[illegible] தலைல அடிபட்டா நினைவு இழக் [illegible] சகஜம். இது கோமாவான்னதும் [illegible] விவரங்களும் ஸ்கான் பண்ணி [illegible] ப்புறம்தான் சொல்ல முடியும்..''

[illegible] கோமாவா?

[illegible] கோமாவில் அமிழ்ந்து விட்டானு?

[illegible] சாத்தியம்கூட உள்ளதா?

[illegible] டுமென்று பிரேதிதி ஒருத்தியின் [illegible] னான், இதே போல விபத்தில் அடிபட்டு, ஒட்டத்தட்ட மூன்று வருஷங்கள் போல நினைவு இல்லாமல் படுத்து கண்களைத் திறக்காமலேயே உயிர் விட்டது நித்யாவினும் எட்டிப் பார்த்தது.

அட— கடவுளே!

அந்த நிலையா? விசுவுக்கா?

நோ..நோ..நோ..

என்றால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

ஏழு மாசம் தாம்பத்தியம் நான்... உத்தியோகம் பார்த்துவிட்டு இன்னும் நான் நிமிரக்கூட இல்லை... அதற்குள் மீண்டுமா?

இல்லை.... என்னால் முடியாது. முடியவே முடியாது...

நின்ற இடத்திலிருந்து விசுவை வெறிக்கையில் அந்த நினைவற்ற முகமும், கையோடு பிணைக்கப்பட்ட ட்யூபும் ராட்சசத்தனத்துடன் பயமுறுத்த, ஓட்டத்தில் சென்று ''விசு'' என்று மென்மையாய் அழைக்கவும், இரவு முழுவதும் அவனோடு அந்தச் சூழ்நிலையில் தங்கவும் வலுவோ, விருப்பமோ மனசுக்கு இல்லை என்பது புரிய, சட்டென்று கண்களில் நீர் வழிய, கன்னத்தில் வழிந்த அந்த நீரைத் துடைக்கக்கூடத் தெரியாமல், நித்யா அவசரமாகத் திரும்பி வெளியே ஓட முற்பட்டாள்.

(தொடரும்)

''நானும்தான் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன்... முதல் டஸ்ஸயா ரெண்டுலே போயிட்டு வந்துட்டு அந்த ஜன்னலை விட்டு அசைய மாட்டேங்கறீங்களே!''

போகப் போக...

30

என்னால் முடியாது.

கண்டிப்பாய் முடியாது.

திரும்ப அந்த ஹாஸ்பிடல் வாசம், நர்ஸ் உத்தியோகம் எதையும் செய்ய முடியாது.

மெளனம் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு இருக்க முடியாது.

முடியாது.... மு—டி—ய—லே.... மு—டி—யா—து.

நான் ஜடம் இல்லே, எந்திரம் இல்லே, எல்லாவற்றையும் துறந்த ஞானி இல்லே.

நான் ஒரு மனுஷி.

எனக்கு இப்போது ஆறுதல் தேவை, அன்பு தேவை, அழாதேம்மா என்று சொல்ல ஒரு அக்கறைமிக்க நபர் தேவை. மனம்விட்டு ஹோவென்று கதறி அழ ஒரு உறுதியான தோள் தேவை.

அப்பா அம்மாவிடம் ஓடி விடலாமா?

நான் அடிபட்டு வந்திருக்கிறேன் அப்பா, என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று அவர் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு விடலாமா?

மனசு வலிக்கிறது அம்மா — இனி எதையும் தாங்கும் சக்தி என் இதயத்துக்கோ, உடம்புக்கோ இல்லே—என்று அம்மாவின் மடியில் முகம் பதித்து அழலாமா?

புருவத்தைத் தூக்காமல், முகத்தைச் சுளுக்காமல், நான் அப்போதே சொன்னேனே, கேட்டாயா? நன்றாய் அனுபவி—என்று சொல்லிக் காட்டாமல் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?

இல்லே—அப்பா, அம்மா வேண்டாம்.

நொந்த உள்ளத்தை மேலும் வேதனைக்கு உள்ளாக்காமல், உன் கஷ்டம் எனக்குப் புரிகிறது என்று கன்னத்தைத் தடவி—தோளைத் தட்டி, நான் இருக்கிறேன் உனக்கு—என்று சொல்லக்கூடிய ஆத்மாதான் இப்போது எனக்கு வேண்டும்.

அ..ரு..ண்..

நீங்கள் எங்கே அருண்?

இந்த சமயம் பார்த்து என்னைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு நீங்கள் எங்கே போய் விட்டீர்கள் அருண்?

ஐ வாண்ட் யூ தேனா..

எனக்கு உங்கள் அருகாமை வேண்டும், ஆண்மை பொருந்திய, எதற்கும் அலைந்து போகாத அந்த மனம் வேண்டும்.

அருண்.. அருண்.. அருண்..

கெஸ்ட் ஹவுஸுக்கு வந்ததும் முதல் காரியமாய் நித்யா பெங்களூருக்கு ஒரு ட்ரங்க் கால் போட்டாள்.

அருண் தங்குவதாகச் சொல்லிச் சென்றிருந்த ஹோட்டலின் நம்பர் கொடுத்துப் பதிவு செய்ய, ஆபரேட்டர் இரண்டாம் நிமிஷம் கூப்பிட்டார்.

''பி.பி. ரூமில் இல்லே மேடம்.''

எங்கே போய் விட்டார்?

அரை மணி கழித்து மீண்டும் தொடர்பு கொள்ளச் செய்தும், அருண் கிடைக்கவில்லை.

எங்கே போய் விட்டீர்கள் அருண்?

கடவுளே! அவர் எங்கே இருந்தாலும் என்னோடு உடனே தொடர்பு கொள்ளும்படி செய்யேன்—ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்..!

நான் திரும்பத் தாக்கப்பட்டு விட்டேன் அருண்— என் மனசு வலிக்கிறது அருண். காயம் ரண களமாய் இருக்கிறது. தனியாய் என்னால் இந்த அவஸ்தையைத் தாங்க முடியவில்லை. எங்கே போய் விட்டீர்கள் அருண்?

[illegible] பதினொரு மணிக்கு அருண் அழைத்தான்:

[illegible]! என்ன விஷயம்மா? ரெட்டிங் போட்ற அளவுக்கு..''

''அ..ரு..ண்'' என்று அழுத்த, தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் [illegible] இயலாமல், இதுநாள்வரை [illegible] வைத்திருந்த ஏமாற்றம், [illegible] ஆத்திரம் எல்லாம் ஒன்றாகச் [illegible] விரட்ட, வாய்விட்டு [illegible]அழுவித்தாள்.

[illegible].. நித்தி.. நி..த்தி..என்ன [illegible]? என்னாச்சு?''

[illegible] விசுக்கு ஆக்ஸிடெண்ட்.. ஆயிடுத்து அருண்!''

''வாட்!''

பதில் சொல்லாமல் நித்யா விசும்பினாள்.

''நித்தி.... என்ன சொல்றே நீ? புரியும்படி சொல்லேன்.''

''சா..சாயங்காலம் நா ஆபீஸ்லேந்து வ.. வந்தப்போ.. வி.. விசு இல்லே, அ.. அருண்.. பைக் எடுத்துக்கிட்டு வெ.... வெளியே போயிட்டான். ஜி.எச்.லேந்து கா..... கான்ஸ்டபிள் போன் பண்ணார். ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகி அட்மிட் ஆயிருக்கான்னு... போ... போய்ப் பார்த்தேன். நினைவு இல்லாம படுத்திருக்கான். எ.. என்னால நின்னு பா.. பார்க்க முடியலே.. ஓடி வந்திட்

சிவசங்கரி

டேன். ஐ... ஐ நீட் யூ அருண்.. வாங்க.. உடனே.. வா.. வாங்க.. ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்.. ப்ளீ..''

பேரிசாய் நித்யா அழத் துவங்க எதுவும் சொல்லத் தெரியாத அதிர்ச்சியில் அருண் மௌனித்தான்....

''நா உடைஞ்சி போ.. போயிட்டேன் அருண்.. சுக்குசுக்கா நொறுங்கிட்டேன். இனிமே எதையும் தாங்கற வலு எனக்கு இ.. இல்லே.. ஒரு பெரிய பாலைவனத்துல த.. தனியா மாட்டிக்கிட்டமாதிரி ப..பயமா இருக்கு அருண்.. ரொம்ப பயமா இருக்கு... நீங்க வாங்க அருண்...!''

''நித்தி.. ப்ளீஸ் நித்திம்மா.. அழாதே.... ப்ளீஸ்.. நா வரணும். அதானே? வந்திடறேன்— உடனே புறப்பட்டு வந்திடறேன். அழாதேம்மா.. டாக்டர் பிரபுவை காண்டாக்ட் பண்ணியா? அவரைப் போய் விசுவைப் பார்க்கச் சொல்லு... ப்ரைவேட் நர்ஸிங் ஹோமுக்கு மாத்தணும்னு மாத்தச் சொல்லு.. இப்போ, விசுவுக்கு நல்ல கவனிப்பு முக்கியம். உடனே சரியான ட்ரீட்மெண்ட் கொடுத்து அவனைச் சரியாக்கிடலாம் நித்தி.. கவலைப்படாதே — எதுக்கும் கவலைப்படா....''

அவனை முடிக்க விடாமல் நித்யா கத்தினாள்:

''இல்லே அருண்.. விசு சரியாக மாட்டான். அவன் இப்படியேதான் ஆயுசுக்கும் என்னை வேதனைப்படுத்திக்கிட்டு இருக்கப் போறான்.. ஐ நோ.. என்னைப் பத்தின அக்கறை அவனுக்கு இல்லே.. இருந்திருந்தா, பைக் எடுத்துக்கிட்டுப் போவானா?.. அவன் என்னை லட்சியம் பண்ணுறது மாதிரி நானும் இனிமே அவனுக்காக அவஸ்தைப்பட போறதில்லே.. ஐ டோண்ட் கேர்

''நித்தி.. ப்ளீஸ் நித்தி..! சொல்றதக் கேளு....''

''மாட்டேன்.. நா கேக்க மாட்டே நா செல்லரிச்சுப் போயிட்டே திரும்ப அந்த வாஸ்டேல் அ கள அனுபவிக்க எனக்குத் இல்லே.. எனக்குனு மனசு இ அதுலே ஆசாபாசங்கள் இரு அத்தனையும் துடைச்சிப் போ சன்யாசினியா வாழ என்றால் முடி இப்ப எனக்கு அன்பு வேணும்.. யூ'னு சொல்லித் தோளில் சா ஒரு ஆத்மா வேணும்.. உழைச்சி உ நா அலுத்துப் போயிட்டேன். உட்காரு, நா உனக்குச் செய்றேன் சொல்ல ஒரு அன்பான வேணும். நா சாஞ்சிட்டு அழ வான தோள் வேணும். அ மாதிப் பொறுப்பு எடுத்துக் பாரம் சுமந்து சுமந்து எனக்கு துப் போச்சு.. ஒரு பொம்ப என்னை யாராவது பார்க்க மாட் ளானு ஏக்கமா இருக்கு. நா செ தெல்லாம் உங்களுக்குப் புரியுதா அ ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்.. புரிஞ்சுக்குங்களே விசு கோமாலே ஒரு வெஜிடபிளா இ ருவ், அதுக்காக உணர்ச்சிகளை மூ கட்டி வச்சுட்டு, ஜடமா என்னால் வாழ முடியாது. நோ.. ஐ காண் இப்ப, உடனே எனக்கு நீங்க வேணு என் பக்கத்துலே உட்கார்ந்திக் என் கையைப் பிடிச்சிக்கிட்டு 'நா இ கேன்'னு சொல்லணும். சொ களா? அருண்.. ப்ளீஸ்..!''

அழுகையை நிறுத்திவிட்டு தீர்மான மாக நித்யா கத்தக் கத்த, அருணு

குமிறாய் என்னென்னவோ த்தன.

காட்டு மைகாட்!

த்து அழ ஒரு தோள் வேண்டும்.

றுக்கு என்னை நடத்த ஒரு ஆண் டும்..

க்கு உங்கள் அருகாமை வேண்டும்.

நீட் யூ..

தெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?

ளுக்குள் அழுத்திப் பூட்டி இருந்த உணர்வு சரசரவென்று விட்டு அவன் உடலெங்கும் து....

லவ் நித்தி....

வளைக் கண்ட அந்தக் கணத்தி அவளை நான் காதலிக்கிறேன்.

சத்தியம்.

வுக்கு அவள் என்று ஆன பிறகு — இது தவறு — என்று அந்த ர்வைத் தட்டி அமுக்கி விட்டதும், நாள் வரை எங்கள் நட்புக்குக் மணி அளவுகூடக் குந்தகம் இல்லா நான் நடந்து கொண்டதும் நிஜம்.. ஆல் இப்போது?

நீ வேண்டும் என்று நித்யாவே அழைக்கும்போது நான் சும்மாயிருப்பது எப்படி?

நானும் ஒரு ஆண் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டாமா?

ஐ லவ் நித்தி....

அவளும் என்னைக் காதலிக்கிறாள்...

இல்லாவிட்டால், உடனே வா, உன் அருகாமை வேண்டும் என்று இப்படிக் கதறுவாளா?

இனியும் தாமதிப்பது வேண்டாம்.

இதில் நட்புக்குத் துரோகம் இல்லை.

தன்னால் இயன்ற அளவுக்கு நித்யா முயன்று பார்த்ததும், இதுநாள்வரை ஒரு நல்ல நண்பனாக அத்தனை கஷ்டங்களிலும் நான் தோள் கொடுத்ததும் உண்மைதானே?

தாள முடியாமல் ஆன பிறகுதானே, கையை விட்டு விஷயம் மீறிப் போன பிறகுதானே நித்யா என்னிடம் வந்திருக்கிறாள்?

பாரங்கள் சுமக்கும் ஒட்டகத்தின் முதுகை, அதிசயப்படியாக ஏற்றப்படும் ஒரு மென்னத் துரும்புக்குகூட உடைக்கும் சக்தி இருக்கும் என்பது உண்மை

* * *

டாக்டர் பட்டம் பெற்றுள்ள அமைச்சர் காளிமுத்துவுக்கு நெல்லை மாவட்ட அரசு ஆசி அலுவலர் கூட்டமைப்பு சார்பில் அண்மை பாராட்டு விழா நடைபெற்றது. சங்கத் த பகங்கினி என்பவர் தமது உரையில் அமை எஸ். டி. சோமசுந்தரத்தை மூன்று, நான்கு தட 'பழுத்த பழம்' என்று குறிப்பிட்டார்.

அமைச்சர் காளிமுத்து நன்றியுரை கூறும்போ ''பழம் என்றால் கிளிக்கு விருப்பம் அதிகம். அ தான் நண்பர் பகங்கினி, எஸ். டி. எஸ்-ஸைப் உணர்வோடு 'பழுத்த பழம்' என்று அ கூறியிருக்கிறார்!'' என்று சொல்லி பலத்த கைதட்டலைப் பெற்றார்!

— ச. ஸ்ரீதர
சிந்துபூந்துறை

''உங்க சமையல் எங்கம்மாவுக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்காம்..!
ளேனா, ஊருக்குப் போய் பத்து நாள் இருந்துட்டு வருவோம், பாவம்!''

என்றும், இத்தனை காரிய நிதானத்தை இந்த வயதில் தொடுக்கியதில் வியப்பு என்ன?

அவளும் மனுஷிதானே?

சின்ன வயசுப் பெண்தானே?

அவளுக்குள்ளும் எத்தனை கற்பனைகள், அபிலாஷைகள் இருக்கும்?

அத்தனையும் போகட்டும் விடு என்றால் அது எப்படி நியாயமாகும்?

சர்வத்தையும் தியாகம் செய்து வாழ்க்கையை எத்தனை மனிதர்களால் ஏற்றுச் சிரித்தபடி வாழ முடியும்?

ஒரு காலத்தில் இந்த விசுவுக்காகப் பணம், வசதி, பெற்றவர் என்று அத்தனையும் உதறிவிட்டு வந்தவள்தானே இந்த நித்யா?

நம்பிக்கையுடன் அத்தனை கஷ்டங்களையும் சின்ன சிரிப்புடன் ஏற்றுக் கொண்டவள்தானே!

இன்று மீண்டும் இடி விழுந்து, அவள் எதிர்காலம் சூன்யப்பட்டுப் போன பிறகே, இனி இந்த முகமூடி வேண்டாம், மூச்சுத் திணறல் வேண்டாம், வேதனை வேண்டாம் என்று வெளியில் வரத் துடிக்கிறாள்?

இந்த சமயத்தில் இவளை ஏற்று அணைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் அப்புறம் நான் என்ன மனுஷன்?

ஆணின் பாதுகாப்பை, நெருக்கத்தை வேண்டும் ஒரு பலவீனமான பெண்ணுள்ளை இவளிடம் ஒரு நல்ல ஆறுதலாக நான் நடந்து கொள்ளாவிட்டால், அப்புறம் நான் என்ன ஆண்?

"அ..ருண்.. ப்ளீஸ்.. ஏதாவது பேசுங்க.. உடனே வரேன்னு சொல்லுங்க....ப்..ளீ..ஸ்.."

அருண் தீர்மானித்து விட்டான்.

"வரேன் நித்தி.. உனக்கு நா இருக்கேன்.. என்னிக்கும், எப்பவும் கவலைப்படாதேம்மா.. அழாதேம்மா.. உன் அழுகையை என்னால தாங்க முடியலை.. அழாதே நித்தி.... நா [illegible]"

"அருண்.. வந்திடுங்க, உடனே வந்திடுங்க...."

"வரேன்.. இப்பவே இப்பவே.. ஐ லவ் யூ நித்தி...."

"ஏ.... என்ன அது? திரும்ப சொல்லுங்க..!"

"ஐ லவ் யூ...."

"அருண்.. அருண்.."

"கவலைப்படாதம்மா.. நா இருக்கேன்.... கொஞ்சங்கூடக் கவலைப் படாதே.. இப்ப நா சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேட்பியா? உன்கிட்ட காம்போஸ் மாத்திரை இருக்கு இல்லே முருகேசனை சூடா பால் கொண்டு வரச் சொல்லி அதைப் போட்டுக்கிட்டுத் தூங்கப் பாரு.. நா காலைக்க வந்திடறேன்ம்மா.. ப்ளீஸ்..! சொன்னபடி செய்.. ஓ.கே...."

ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த போது அருணின் உள்ளங்கை வியர்வை ஈரமாய் ஆகியிருந்தது.

இருதயம், தொண்டை வரைக்கும் எகிறிக் குதித்தது.

படபடப்பாக இருந்தது....

நித்தி இனி என் நித்தியா?

ஓ! காட்!....

கையும், காலும் செயலிழந்து போய் விட்ட மாதிரி இருந்தது.

நித்தி.... என் நித்திம்மா....

கவலைப்படாதே.... இதோ வருகிறேன்.. வந்து உன்னை என் தோள் மீது சாய்த்துக் கொண்டு, நான் இ[illegible]ரேன் உனக்கு என்று இதமாய்ச் [illegible]கிறேன்.

[illegible]! நித்தி..

[illegible] மானசீகமாய் கருப்புப் போட்டிருக்கும் [illegible]தனை எடுத்து உனக்காகத்தான் [illegible]கிறேன் என்று சொல்ல வேண்டும்.

உன்னை பத்திரமாய் வைத்திருக்கும் [illegible] அவள் கையைப் பற்றி [illegible]க்க வேண்டும்.

[illegible] மாசங்களாய் அவள் பட்டுவிட்ட [illegible]கு சரி கட்டுகிற மாதிரி நடந்து [illegible] வேண்டும்.

அவளை தேவதை மாதிரி போற்றிப் [illegible]க்க வேண்டும்....

அப்புறம்.. அப்புறம்....

அருண் பிரயத்தனப்பட்டுத் தன்னை [illegible]க் கொண்டான்.

ரிஸப்ஷனை அழைத்து டிரைவரை [illegible]லே வரச் சொல்ல, கார் டிரைவர் [illegible] என்று பதில் வந்து நிமிஷங்களில் [illegible]த்தது.

எங்கே போயிருப்பான்?

ராத்திரி ஆட்ட சினிமாவுக்கு?

அருணுக்குக் கோபம் வந்தது.

டிரைவர் வந்த உடன் தனக்குத் [illegible]கிறபடி சொல்லிவிட்டுத் [illegible]மணிகளை எடுத்து வைத்தான்.

பாக் செய்து முடித்துவிட்டு, எதற்[illegible]கவோ பிரீப் கேஸைத் திறந்தபோது [illegible] இவன் படிப்பதற்காகத் தந்திருந்த [illegible]ழ் நாவல்கள் மேலாக மொட்டு [illegible]ட்டென்று விழிக்க, இதோடு [illegible]ந்த விசுவின் ஞாபகத்தில், அவன் [illegible]ரிப்பில், அவன் பேச்சில் மனசு [illegible]ளித்தது.

'என்ன பண்றான்? சட்டுனு [illegible] [illegible] வைக்கிறியே!'

[illegible] கோபமாகவிருந்து மீண்டும் [illegible]

வந்தால் எங்கள் நிர்வாகம் [illegible] என்ன சொல்வான்? என்ன நினைப்பான்?

விசு ஒரு யதார்த்தவாதி. புரிந்து கொள்வான்.... அவன் நிச்சயம்.... நிச்சயம்....

தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு, நிலைகுலைந்த [illegible] புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்து [illegible] [illegible] அருண் படிக்கத் துவங்கினான்.

அருணுடன் பேசி முடித்த பிறகு நித்யா ஆறுதல் [illegible] இருந்தாள்.

தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டாள். அழுதாள். முனகிக் கொண்டாள்.

முருகேசன் தந்த பாலைக் குடித்து ஒரு காம்போஸ் போட்டுக் கொண்டும் தூக்கம் வராமல் [illegible] வேதனை. [illegible] இரண்டு மணி அளவில் இன்னும் ஒரு மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டாள்.

'ஐ லவ் யூ' என்று அருண் சொன்ன வார்த்தைகள் விஸ்வரூபம் எடுத்து, மண்ணையும் விண்ணையும் தொட்டுக் கொண்டு ஒலிக்கத் துவங்க, சட்டென்று அந்தக் குரல் விசுவுடையதாக மாற, [illegible] தெரியாத குழப்பம் ஆக்கிரமிக்க, அந்தக் குழப்பம் மாறும்போதே நித்யா உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து போனாள்.

(முடிவு—அடுத்த வாரம்)

"எனக்கு மட்டும் அதிகாரம் இருந்தால் இதை தேசிய பானம் ஆக்குவேன்!" என்று சொன்னார் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ்!

அவர் குறிப்பிட்ட பானம் எது தெரியுமா?

தமிழ்நாட்டு மிளகு ரசம்தான்!

—சத்தியநாராயணன், புதுவை-[illegible]

"ஏர் ஹோஸ்டஸ் ஏதோ கூடையோட வர்றாங்களே.. ஏன்?"

"வேகவெச்ச வேர்க்கடலை சப்ளை பண்ணப் போறாங்க..!"

—எம். பூங்கோதை

இப்போது உங்களுக்கு மூவகைப் பாதுகாப்பு!

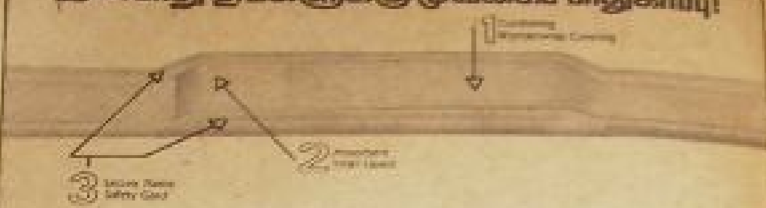

புதிய

:.பெமினெக்ஸ்*

சுகம்தருகிறது, உறிஞ்சுகிறது, பாதுகாக்கிறது
மூவகை உறுதியான வழிகளில்

மென்மையான சுகத்தையும் உறுதியான பாதுகாப்பையும் அளிக்கிறது, புதிய :.பெமினெக்ஸ்-சானிடரி பாதுகாப்புக்கு, வீட்டிலே துணி, பருத்தி இதையெல்லாம் உபயோகிக்கிறீங்களே, அதுமாதிரி இது இல்லவே இல்லை.

அதிலேயிருக்கிற விசேஷமான 'ஒண்டர் ரேப்' கவர், ஒழுகலை (ஈரத்தை) கலைா உறிஞ்சி சருமத்துக்கு கசகசப்பில்லாத உலர்ந்த உணர்வையும், சுகத்தையும் தருது.

மிகச் சிறந்த உறுஞ்சும் பொருளால் ஆனது அதோட உள் அடுக்கு. அதனால், கடினமான நாட்களிலே கூட அது ஒழுக்கு எல்லாத்தையும் கலைா உறிஞ்சுகிறது.

பிளாஸ்டிக் ஸேஃப்டி கார்டு இருக்கே, அதனாலே உன்னதமான நன்மை கிடைக்குது. அது நேப்கினோட முழு நீளத்துக்கும், அதோட ரெண்டு பக்கங்களுக்கும் மேல்புறம் வரையிலும் தடைகாப்பு அளிக்குது; அதாவது ஒரு முனையிலேயிருந்து மறுமுனை வரைக்கும் நிச்சயமான பாதுகாப்பு.

ஒருமுனையிலிருந்து மறுமுனை வரை 3 பக்கமுடைய ஸேஃப்டி கார்டு

- ஒப்பில்லாத 3 பக்கங்கள் கொண்ட 'ஸேஃப்டி கார்டு', நேப்கினோட அடிபக்கத்திலேயும் அதோட 2 பக்கங்களிலேயும் தடைகாப்பு அளிக்கிறது.
- ஒரு முனையிலேயிருந்து மறுமுனை வரையிலும் நேப்கினோட முழு நீளத்தையும் கவர் பண்ணுது 'ஸேஃப்டிகார்டு'.

புதிய :.பெமினெக்ஸ் உபயோகிக்கிற போது, கசிகிறது, வழிகிறது மாதிரியான கவலையே இருக்காது. சானிடரி பாதுகாப்புக்கு வீட்டிலே உபயோகிக்கிற துணி, பருத்தி இதெல்லாத்தையும் விட அதிகமான சுகாதாரமானது, புதிய :.பெமினெக்ஸ். துவைச்ச கசக்கி, உலர்த்திக்கிட்டிருக்கிற வேலையெல்லாம் இதிலே இல்லை.

OBM-7039 TM

போகப் போக...

31

காடு. பெரிய்ய்ய காடு. பச்சையாய், ர்த்தியாய் உயர உயரமாய் மரங்கள். ங்குத்தான பாதை. ஒரு பக்கம் அதல தாளம். விகவும் நித்யாவும் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். விக ஏதோ ஜோக் சொல்ல, நித்யா சிரிக்கிறாள். கிட்டத்தில் து அணைக்க முயல்பவனை விளையாட் டாகத் தள்ளி விடுகிறாள். தட தடவென்று று அடிகள் பின்னால் போன விகவின் னத்தைத் தாங்காத நிலுங்கிய பாதை ன் ஓரக் கல் சரிகிறது, விகவையும் டவே இழுத்துக் கொண்டு.. ஆ.. று விக கத்த, நித்யா அலறியபடி வனை நோக்கி ஓடுகிறாள். தொத்தல் கொடி ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு இரண் டு ஓழே விக ஊஞ்சல் ஆடுகிறான். ஹெல்ப்.. மீ. நித்தி.. ஹெல்ப் மீ.. னமான குரல் கொடுப்பவன் ஒரு கையை மேலே நீட்டுகிறான்.. நித்யா டையாய் படுத்துக் கொண்டு முடிந்த ரை எக்குகிறாள்.. ம்ஹூம்... எட்ட லே. இன்னும்.. இன்னும்.. ம்ஹூம் டியவில்லை.. எனக்கு உதவி பண்ணு. னைக் காப்பாத்து.. நித்தி..ஈ..மெல் ல் கொடி கொஞ்சமாக அறுகிறது.. இன்னும் ஓரடி தளைந்து கிறான்... நித்தி.. ஹெல்ப் மீ.. யா எட்டிப் பார்க்கிறாள்.. ட்டாக இருக்கிறது.... என்னால டியலையே விக.. நா என்ன பண்ணு ன்.. அவளுக்குப் பயமாக இருக் து.. பயம்.. பயம்.. பயம்.. ய..ம்..

நித்யா புரண்டு படுத்தாள்.

நூறு பேரைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி தலை கனத்தது.

விக — என்று முனகினாள்.

இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் படுத்தாள்.

தூக்கம் தன் பிடியைப் பைய பைய தளர்த்த, மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்தாள்.

கண்ணோரங்கள் எரிய மீண்டும் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

விகவின் நினைப்பு நெஞ்சை அடைத்தது.

தொண்டையில் துக்கம் திரண்டு பந்தாக மிதந்தது.

கண்ணுக்குள் ததும்பிய ஜலம் மூடிய இமைகள் வழியாக வெளியே வழிந்தது.

எழுந்து உட்கார்ந்து தலையைக் கையால் தாங்கிக் கொண்டாள்.

மூக்கை உறிஞ்சித் தன்னை அடக்கிக் கொள்ளப் பிரயத்தனித்த கணத்தில் மில்லியனேரின் மணம் இதமாய் நாசியில் ஏறியது.

மில்லியனேர்?

சட்டென்று நிமிர்ந்து கண்களை விரிக்க, மசமசத்த பார்வையில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த அருண் விழுந்தான்.

"அ.... அருண்! வந்திட்டீங்களா? அருண்! ஓ! தாங்க் காட்.. தாங்க் காட்... எப்ப வந்தீங்க அருண்? ஏன், ஏன் என்னை எழுப்பாம உட்கார்ந்திருக்கீங்க? அ.. அருண்.. நா.. வந்து.. வந்து.."

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசத் தெரியாத மாதிரி விழித்த நித்யா சடாரென்று எழுந்தாள். இரண்டே தாவலில் அருணை நெருங்கினாள். தரையில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து, அவன் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துப் பெரிசாய் அழத் துவங்கினாள்.

சிவசங்கரி

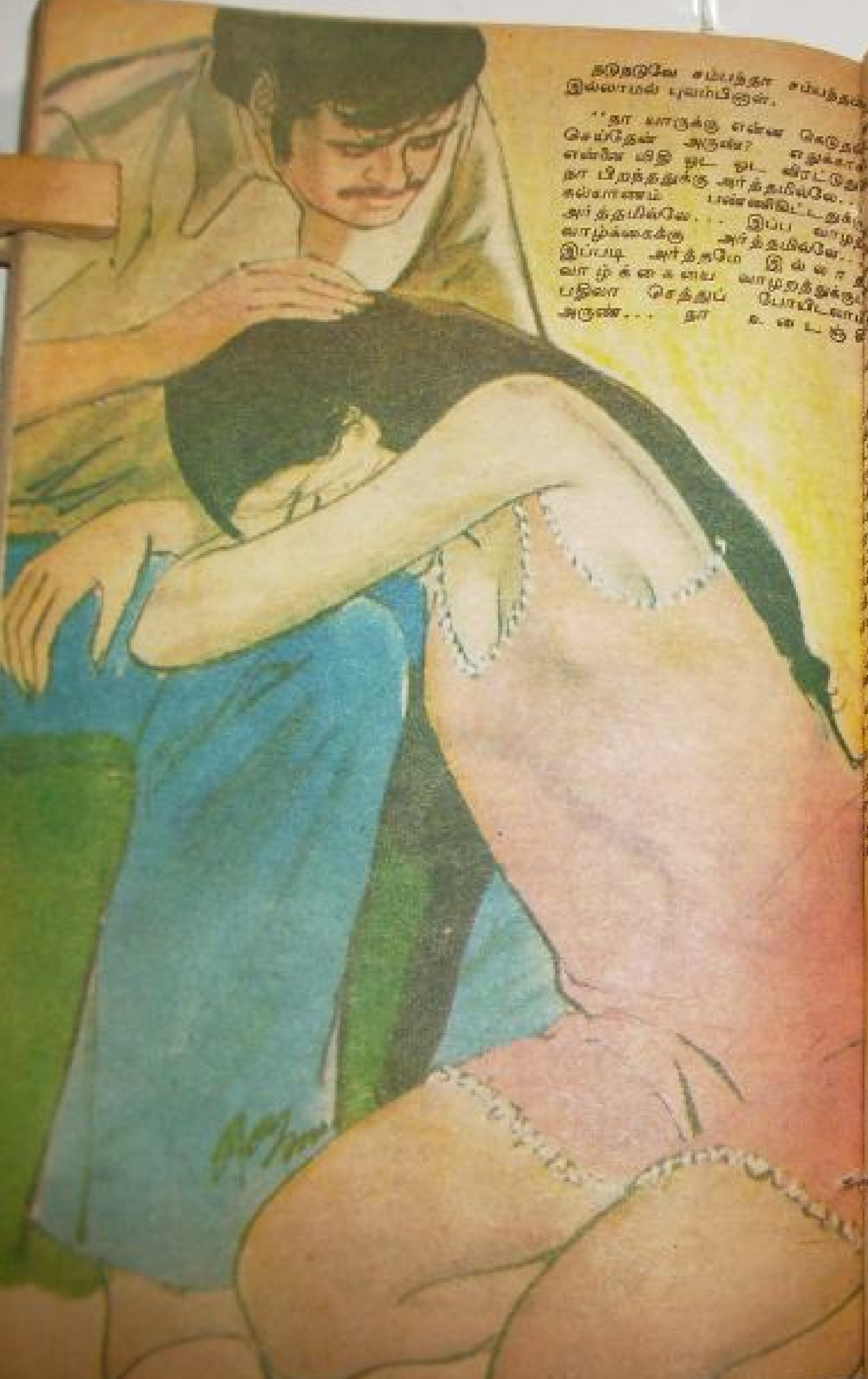

தடுதடுவே சம்பந்தா சம்பந்த...
இல்லாமல் புலம்பினுள்.

"நா யாருக்கு என்ன கெடுத...
செய்தேன் அருண்? ...
என்னை மிதி ஓட ஓட விரட்ட...
நா பிறந்ததுக்கு அர்த்தமில்லே...
கல்யாணம் பண்ணிகிட்டதுக்...
அர்த்தமில்லே... இப்ப வாழ...
வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமில்லே...
இப்படி அர்த்தமே இல்லா...
வாழ்க்கையை வாழறத்துக்கு...
பதிலா செத்துப் போயிடலா...
அருண்... நா உடைஞ்சு...

...மாயிட்டேன்... சகிப்பன்ன முடியாத ...வுக்கு நான் தானா தேதிப் போயிட் ...ன். இனி நா என்ன பண்ணப் ...றேன்? எனக்கு ஒன்னுமே புரியலே ...ன்..." என்றுள்.

"விச என்னை ஏமாத்திட்டான் ...ன்... முழுக்க முழுக்க மோசம் ...டான். அவனுக்கு என் மேலே ...ப் இல்லே, கரிசனம் இல்லே, ...றை இல்லே, ஒரு மண்ணும் ...டியும் இல்லே. என்னை மதிக்காத ...னை நா மட்டும் என் மதிக்கணும்? ...ட்டேன்... மா...ட்...டேன்" ...ன்றுள்.

"நா பேசறதுலே ஏதாவது உங்களுக் ...த் தப்பா தெரியுதா அருண்? அவக் ...லேந்தே என்னை நல்லா புரிஞ்சு ...ட்டவர் நீங்க ஒருத்தர் தானே ...ன்? சொல்லுங்க - இனி என் நிம்மதி ...மேம்னு நா நினைக்கிறது தப்பா? ...வம், தியாகம், விட்டுக் கொடுக் ...து இதெல்லாம் வெறும் நம்பக், ...படித்தானே அருண்? நம்ம சந்தோ ..., நிம்மதி இதுக்கு மிஞ்சித்தானே ...த்வருக்காக நாம தேடணும், சொல் ...ங்க அருண்?" என்றுள்.

...ன்னும் தெளிவு இல்லாமல் எதை ...தயோ பேசிவிட்டு விசும்பினுள்.

...தற்கும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் ...ல்லாமல் அருண் இறுகிப் போய் ...த்திருந்தான்.

...த்யாவின் புலம்பலும் விசும்பும் ...வுக்கு மீறி அதிகமாகி, தாங்க முடி ...து போகிறபோது மட்டும் அவன் ...ளில் கை வைத்துத் தட்டினன். ஷ்...ஷ்...என்று சன்ன த்வனியில் அடக்கினுன்.

முழுசாய் பத்து நிமிஷங்கள் போன பிறகு நித்யா கொஞ்சம் அடங்கினுள்.

புலம்பலை நிறுத்தினுள்; விசும்பு வதைக் குறைத்தாள்.

நிதானத்துக்கு வந்து விட்டான், இனி இவளிடம் பேசுவது சாத்தியம் என்பதை உணர்ந்து அருண் மெதுவாகச் சொன்னுன்:

"உன் வருத்தம் எனக்குப் ...புரியுது நித்தி...ஐம் ஸாரி...,ரியலி ஸாரி... ஆனு இப்படி அழுது, சத்தறதைக் காட்டினும் என்ன நடந்தது. இனி என்ன செய்யலாம்னு நிதானமா பேசறதுதானேம்மா நல்லது? ம்? போய் நீ ... முகம் கழுவிட்டு வா... மூனுபேருக்கு காபி கொண்டு வரச் சொல்றேன். குடிச்சிட்டுப் பேசலாம்...என்னம்மா? நீ சொன்ன மாதிரி உன்னை நல்லா புரிஞ்சு கிட்டவன் நான்... அதுலே உனக்கு சந்தேகமே வேணும்... எழுந்திரும்மா... ப்ளீஸ்...!"

பதட்டமில்லாமல், தெளிவாக ஒவ்வொரு வார்த்தையாக அருண் பேசிமும், தன் விசும்பலை நிறுத்திவிட்டு நித்யா மகா ஆச்சரியத்துடன் பார்வையை நிமிர்த்தினுள்.

அருளு?

இப்படிப் பேசுவது அருளு?

கொஞ்சம்கூட உணர்ச்சிவசப்படாமல் என்ன நடந்து விட்டது இப்போது என்கிற பாவனையுடன் பேசுவது அருண் தானு?

நேற்று ஐ லவ் யூ என்று சொன்ன அதே அருளு?

எதற்கும் கவலைப்படாதே - ஓடி வந்து விடுகிறேன் - ஐ லவ் யூ - என்று படபடப்பாகப் பேசின அருளு?

அருண் என்றைக்குமே நிதானம் தப்பாதவர்தான். வார்த்தைகளை அள்ளிக் கொட்டாதவர்தான்... ஆனாலும்?...

வாரி எடுக்க வேண்டாம், அணைத்துக் கொள்ள வேண்டாம், ஆனாலும், ஐ லவ் யூ என்று முதல் நாள் சொன்ன மனிதர் இப்படி ஜடமாகவா இருக்கவேண்டும்? கையைப்பற்றிக் கண்ணீரைத் துடைத்து 'நான் இருக்கிறேன் உனக்கு' என்று தைரியம் கூடவா சொல்ல முடியாது?

என்னவாயிற்று அருணுக்கு?

என் மேல் கோபமா?

என்ன கோபம்?

ஒரு நிமிஷ காலத்துக்குள் எதை எதையோ நினைத்து நித்யா குழம்பிப் போனுள்.

அருண் என்னை வெறுக்கிறாரா?

ஏன்?

அசட்டுத்தனமாகக் கேள்வி தோன்றிய வேகத்தில் அடக்கி இருந்த கண்ணீர் மீண்டும் வெளிப்பட முற்பட்டது.

''ஏ..என் மேல கோ..கோபமா.. அருண்?''

அருண் இல்லே என்று தலை ஆட்டினான்.

''ஏ..என் எப்படியோ இருக்கீங்க? நா..நா..ஏதாவது தப்பா பேசிட்டேனா? ப்ளீஸ் சொல்லுங்க..ப்ளீஸ்!''

அருண் ஒரு கணம் தாமதித்து விட்டுத் தன் கர்சீப்பை எடுத்து அவள் கண்களைத் துடைத்தான். அப்புறம் சின்ன குழந்தையிடம் பேசுவது போல கனிவுடன் பேசினான்:

''உன் மனசு இப்ப ரொம்ப குழம்பிப் போயிருக்கு நித்தி.. எதையும் தெளிவா அலசி முடியாத நிலைல நீ இருக்கே. அதனாலதான் சொல்றேன்.. ப்ளீஸ், எழுந்திரும்மா... போய் முகம் கழுவிக்கிட்டு வா..காபி சாப்பிடலாம். அப்புறமா பேசலாம்.. சத்தியமா எனக்கு உன் மேல எந்தக் கோபமும் இல்லே நித்திம்மா. நா என்னிக்கும் உன் பழைய அருண்தான். ப்ளீஸ், ப்ளீஸ் ட்ரீ.. எதுக்கும் இடிஞ்சி போகாத, எந்த நிலைமையும் ப்ராக்டிகலா எதிர்நோக்குற நித்யாவா நீ எப்பவும் இருக்கணும்னு நா ஆசைப்படறேன்..உன்னால அப்படி இருக்கத்தான் முடியும்..எழுந்திரும்மா—ப்ளீஸ்...!''

பேசி முடித்த அருண், தன் மடி மீதிருந்த அவள் கைகளை மெல்ல விலக்கினான். எழுந்து கதவைத் திறந்து, ''சூடா இரண்டு காஃபி கொண்டு வா முருகேசன்'' என்று குரல் கொடுத்தான்.

எதுவும் புரியாமல் அமர்ந்திருந்த நித்யாவிடம் குனிந்து அவள் கையைப் பற்றித் தூக்கினான். ''ப்ளீஸ் நித்தி..'' என்றான். அவளை அப்படியே விட்டு விட்டு, ஏ. ஸி-யிடம் சென்று அதை திருத்தினான். திரை சீலைகளை ஒதுக்கி ஜன்னல்களைத் திறந்தான். மின் விசிறியை ஓட விட்டான்.

இத்தனை அவன் செய்த பிறகும் நின்ற நிலையிலேயே நித்யா நின்று கொண்டிருக்க..அவள் கையைப் பிடித்து பாத்ரூமுக்கு அழைத்துச் சென்று ''சுருக்க வாஷ் பண்ணிகிட்டு வாம்மா'' என்றான்.

நித்யா உள்ளே நுழைந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

பின் மண்டையில் புழு ஒன்று அழுத்தமாகக் குடைந்தது.

என்னவாயிற்று அருணுக்கு?

என் இப்படி விட்டேத்தியாய் இருக்கிறார்?

என் மேல் என்ன கோபம்?

நான் செய்த தவறு என்ன?

குனிந்து முகத்தை அலம்ப முடியாதபடி கை விரல்கள் நடுங்கின.

இதயத்தில் ரத்தம் ஜில்லென்று உறைய.. குபுகுபுவென்று கண்ணீர் பொங்கியது.

கொஞ்சம் அழுது விட்டு வாரி வாரி கண்களிலும் முகத்திலும் நீரை அடித்துக் கொண்டதில் புத்தியைச் சுற்றி இருந்த போர்வை விலகாத மாதிரி இருக்க, மனமத்த பார்வை தெளிவடையத் துவங்கியது.

ரிலாக்ஸ் நித்தி..எதற்காக இப்படி இடிந்து போகிறாய்? கேதர் யுவர்செல்ஃப் என்றது மனம்.

வாயைக் கொப்பளித்தாள்.

[illegible] அவிழ்த்துவிட்டு நீள் பனியனை அணிந்து கொண்டாள்.

கலைந்திருந்த முடியை விரல்களால் கோதிச் சீர் செய்தாள்.

வெளியில் வந்தவளைப் பார்த்து இதமாக அருண் புன்னகைத்தான்.

''குட் கேர்ள்..'' என்றான்.

முருகேசன் கொணர்ந்து வைத்திருந்த காபியை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

''இப்ப சொல்லு நித்தி. வாட் ஹேப்பண்ட்?''

நித்யா கண்களை உயர்த்தாமலேயே பேசினாள்:

''புதுசா சொல்றதுக்கு எதுவும் இல்லே அருண்..ஏற்கெனவே நேத்து சொன்னதுதான்.''

''ஓ.கே..காபி குடிச்சிட்டுக் கிளம்பறியா..போய் விசுவைப் பார்த்திட்டு டாக்டர் என்ன சொல்றார்னு..''

அவனை முடிக்க விடாமல் நித்யா குறுக்கிட்டாள்:

''ஸாரி - நாட் மீ.. என் வார்த்தையை மீறிக்கிட்டு விசு போயிருக்கான். என்மேல அவனுக்குக் கடுகத்தனை அக்கறை இல்லேனு இதிலேந்து புரியுது. நா வரலே.''

''நித்தி ப்ளீஸ்.. அவன் எதுக்காக போனானோ என்ன முக்கிய வேலையோ...''

''எனக்குத் தெரியாம அப்படி என்ன முக்கிய வேலை?..ஒண்ணும் இல்லே..

...க்கை எடுத்துகிட்டு ஊர் சுத்தப் போயிருக்கான். தடன் ஆம்..''

...காலி கோப்பையை அருண் கீழே வைத்தான். எழுந்தான். குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தான், நின்றான்.

''...விசு செய்தது தப்புதான். அதுக்காக அவனை வந்து பார்க்கமாட்டேனு சொல்றது நியாயமா நித்தி. அவனுக்கு நம்மை விட்டால் வேற யாரும்மா?''

நித்யா கண்களை மூடிக் கொண்டாள். ஆயாசத்துடன் பெருமூச்சு விட்டாள்:

''உங்களை என்னால புரிஞ்சிக்கவே முடியலே அருண். இந்த நிமிஷம் நானும் ரொம்ப அடிபட்டுப் போயிருக்கேன். நொந்து போய், உடைஞ்சி போயிருக்கேன். எனக்கு இப்ப ஆறுதல், அன்பு, அணைப்பு தேவை.. இதையெல்லாம் நினைத்து சொன்னப்போ உடனே ஓடி வந்து துடிப்பா சொன்னீங்க.. ...என்னடான்னு அடியோடு, புதுசா ...க்கறீங்க, பேசறீங்க.. என்னைப் பத்தி நினைப்பே இல்லாத மாதிரி விசுவைப் பத்தியே கவலைப்படறீங்க.. வாட் சஸ் ...இஸ் அருண்? ஏற்கெனவே நொந்து போயிருக்குற என்னை உங்க பங்குக்கும் குத்தி வேடிக்கை பார்க்கறீங்களா?''

குரல் கம்மி, கண்களில் நீர் பூக்கள் பூக்க முற்பட நித்யா முகத்தைக் கைகளில் புதைத்துக் கொண்டாள்.

அருண் அவசரமாக அவளருகில் வந்தான். ஆறுதலாகத் தோளில் கை வைத்தான். என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் திண்டாடிவிட்டு, பேசினான்:

''யெஸ்-யூ ஆர் ரைட்.. நேத்து நா அவசரப்பட்டு, உணர்ச்சி வசப்பட்டு, என்னென்னவோதான் பேசிட்டேன். ஐ லவ் யூனு சொன்னேன். இப்பவும், ஏன், எப்பவும் அதை நா சொல்ல ரெடி. ஆனா நித்தி, ஆத்திரப்படாம நீ கொஞ்சம் யோசிச்சா தேவலே. 'ஐ நீட் யூ அருண்'னு நீ சொன்னியே தவிரவும், 'ஐ லவ் யூ அருண்'னு சொன்னியா? இல்லேம்மா.. ஏன்னு, உன்னால அப்படிச் சொல்ல முடியாது. யூ லவ் விசு - ஒன்லி விசு. அன்புக்கும் காதலுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு நித்தி. என் மேல நீ வைச்சிருக்கிறது அன்பு.ஆனா விசுவை காதலிக்குறே - யூ அக்ரி? இப்ப நீ உடைஞ்சி

போயிருக்கே.. காத்து போயிருக்கே. விசு உனக்குக் கொடுத்த ப்ராமிஸை மீறிட்டான்னு கொதிச்சுப் போயிருக்கே. அந்த வேதனையே பேசற பேச்சுதாம்மா இப்ப நீ பேசறதெல்லாம்.- இதுக்கெல்லாம் அர்த்தமே கிடையாது நித்தி...''

''இல்லே.. அவன் என்னை ஏமாத்திட்டான். இனி தொடர்ந்து ஏமாத்துவான். என் மேல அவனுக்கு அக்கறை இல்லே.. மதிப்பு இல்லே.. நா புரிஞ்சுகிட்டேன். அந்தப் பேச்சை விடுங்க.. என்னை, என் வேதனையை நீங்க சரியா புரிஞ்சுகிட்டீங்களா, இல்லையா? முதல்ல அதைச் சொல்லுங்க அருண்...''

''சொல்றேன்.... சொல்லத்தானே வந்திருக்கேன்.. அதுக்கு முன்னால உனக்கு ஒரு குட்டிக் கதை சொல்ல ஆசைப்படறேன்.. நேத்து ராத்திரி டாக்டருக்காகக் காத்திருந்தப்ப 'காளான்'-ங்கற நாவலை - விசுதான் தந்தான் - படிச்சேன். ஆறு வயசிலே பெண் இருக்குற விதவை அநுராதாவும், நிரந்தர நோயாளி மனைவியோட வாழுற சங்கரும் சந்திக்கறாங்க.. அன்பு மெதுவா காதலா மாறுது. அந்தக் காதலோட நினைத்துலே, பெண்ணையும் மனைவியையும் ஒதுக்கிட்டு, கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு வாழ முடிவு எடுக்கறாங்க. டிவோர்ஸுக்கு ஏற்பாடு பண்ண சங்கர் வெளியூர் போறான். அப்ப கிடைச்ச இரண்டு நாள் தனிமையிலே அநுராதா யோசிக்கிறா - அப்பட்டமா சில உண்மைகளைப் புரிஞ்சுக்கிறா.. ஸோ, சங்கர் வந்த பிறகு மனம் விட்டு அவன் கிட்ட பேசறா:

'இன்னிக்கு நாம உணர்ச்சிவசப்பட்டிருக்கோம் - நமக்கு உடம்பு சுகம் தேவைப்படுது. அந்த போதையிலே நாம வெறுவா அன்பு செலுத்துற இரண்டு ஜீவன்களை அலங்க எந்தத் தப்புமே பண்ணாமே இருக்குறப்போ நம்ம வாழ்க்கையைத்து விலக்கத் தீர்மானிச்சிட்டோம்.. நாளைக்கு இந்த உடம்பு மோகம் குறைஞ்சதும் இந்த அளவுக்குச் சுயநலமா இருந்திட்டோமேனு நாம குத்த உணர்ச்சிக்கு ஆளாகமாட்டோம்னு என்ன நிச்சயம்? ஆயுசு பரியந்தம் அந்த உணர்வு நம்மை அவமானப்படுத்திகிட்டே இருக்காதுனு என்ன நிச்சயம்? வேறும்.. உங்க மனைவியோலவும், என் மகள் மேலவும் நாம வைச்சிருக்குற ப்ரியத்து மேல, நாம ஒருவர் கிட்ட ஒருவர் செலுத்துற காதல் காளான் பூக்க வேணும். அந்தக் காளானைத் துடைச்சிட்டுப் பழையபடி வாழ இரண்டு பேரும் சேர்ந்து முயற்சி பண்ணலாம். ப்ளீஸ் ஹெல்ப் மீ..' 'ஐ அ... ராதா கேட்டுட்டு அழறப்போ, சங்கர்... தெளிஞ்சிடறான். ஐ டெல் யூ நித்தி... நேத்து நா ரொம்ப உணர்ச்சிவசப் பட்டிருக்கறதும், நிதானத்தை இழந்து... உண்மை நீயும் மறந்து ... னுக்கு என்னென்னவோ சுடுமீர ப... ணினதும் நிஜம்; ஆனா, ... காளானைப் படிச்சப்போ, அந்த ... போயிருந்தலே நா இருக்கு மாதிரியும்... அந்த அநுராதா சொல்ற ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நீ சொல்றப்போல... பட்டுது. திருப்பித் திருப்பிப் பத்து தரம் படிச்சேன். மனசுக்குள்ள ... விளக்கை ஏத்தி வைச்சிட்ட மாதிரி ... போயிட்டேன்.. நா.. நா...''

அருண் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். கண்களில் வழிய நீரை விரல்களால் ... சுகம் அடக்கிறான். சமாளித்து... கொண்டு தொடர்ந்தான்:

''ஐ லவ் விசு, அவன் இல்லா... என்னால இருக்க முடியாதுனு எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கே நித்தி! அவனுக்காக நீ எதையெல்லாம் - போன்ட்... பணம், வசதினு - அத்தனையும் விட்டுட்டு வந்திருக்கே! நினைச்சுப் பாரும்மா. கோபத்தை மறந்து, நிஜத்தை நினைச்சுப் பாரு. உணர்ச்சிவசப்படாம ... மனசிலே என்ன இருக்குனு நிதானமா... தோண்டிப் பாரு.. இப்ப ஆத்திரத்துல... எதையோ செய்திட்டு, அப்புறம் ஆயுசு... கும் வருத்தப்படறதுலே அர்த்தம்... இல்லே நித்தி, ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்.. நா.. ...

கெஞ்சலாக அருண் பேசிய நிமிஷ... தில் அறைக் கதவை ஒரு தரம் தட்டி... விட்டு முருகேசன் உள்ளே எட்டிப் பார்த்... தான்.

''ஸாரி ஸார் - நித்யா அம்மாவுக்... இந்த பொக்கே வந்திருக்கு ஸார்...''

முருகேசனின் கையில் குமிழ் குமிழ... சிவப்பு ரோஜாக்கள்.

பொக்கேயா?

நித்யாவுக்கா?

பூச்செண்டைக் கொடுத்து விட்டு... முருகேசன் போனதும், அவசரமா... அதில் செருகி இருந்த கார்டை அருண்... படித்தான்.

'நித்தி-என் உடல், ஆவி, ரத்த... மூச்சு, சிந்தனை அத்தனையும் உனக்... அர்ப்பணிக்கிறேன்; என் உயிரு... வரை உன்னை ஒரு மஹாராணி போ... வைத்துக் கொள்வேன், இது சத்தி... என் உலகம் நீ. என் இன்பம் நீ - என் எல்லாம் நீ-மேனி ஹாப்பி ரிட்டர்ன்ஸ் -

உன் - விசு.'

... கைகள் தடதடவென்று நடுங்க, மலர்ச்செண்டையும் கார்டையும் இழுத்துப் ... பிடித்திருக்கும் நித்யாவிடம் அருண் ... கொடுக்கிறான்.

... பன்னிரண்டு ரோஜாக்கள்.

... பன்னிரண்டு மாசங்களைக் குறிக்கும் ... கள்.

... நித்யாவின் உள்ளங்கையில் வியர்வை ... கிறது..

... மார்புக்கூட்டில் இருமென்று ஆயிரக்... ... பறவைகள் படபடக்கின்றன..

விசு கைப்பட எழுதியிருக்கும் வாசகங்... ... படிக்க முடியாதபடி அவள் ... பார்வை மங்குகிறது.

என் விசு ஊர் சுற்றப் போகவில்லையா? ... காரணமான நாளை நினைவில் வைத்துக் ... கொண்டு, முந்தைய பழக்கத்தின்படி ... சென்று ஆர்டர் பண்ணத்தான் ... ன்றானா?

கடவுளே....! கடவுளே....!

''வி.. விசு.. ஊர் சுத்த போ... காகலே.. அருண்; எ.. எனக்கு இந்த... பொக்கே ஆர்டர் ப.. பண்ண...''

வாக்கியத்தை முடிக்க முடியாமல் நித்யா... தொண்டையிலிருந்து அழுகை வெடித்துக் கொண்டு கிளம்புகிறது..

''வி.. விசு... என் விசு.. உன்னைப் ... நான் தப்பா புரிஞ்சுகிட்டு என்னென்னவோ பேசிட்டேனே.. ஐ லவ் யூ விசு.. ... என்னை மன்னிச்சிடு.... என்னை... ...'' பெரிசாய் அழுது கொண்டு ... அந்த மலர்ச்செண்டையே விசுவாக ... எண்ணி வெறியுடன் அணைத்து, முத்தமிட்டு நித்யா கதறுகையில் இடப்... ... அவளைத் தேற்றுவாமா என்று அருண் ஒரு கணம் யோசிக்கிறான்.

அழாதே நித்திம்மா - இனி எந்தக் குழப்பமும் இல்லே - நாமெல்லாரும் ... ஒன்று சேர்ந்து விசுவைச் சரி பண்ணிவிட... லாம் என்று சொல்லலாமா?

வேண்டாம் - நித்யா அழட்டும். மன விஷமுக்குக் கரைந்து போகிற நிஜமில் ... அவசரமாகட்டும். நேற்று இரவு தான் அழுத அதே மாதிரி - என் க்ஷண நேர பலவீனத்தை ... நினைத்து அழுத மாதிரி இவளும் ... அழட்டும்..

அருண் மெதுவாக அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வருகிறான். ... வழிய கதவின் வழியாக 'ஐ லவ் யூ விசு... நீ இல்லாம என்னால இருக்க முடியாது விசு' என்று உள்ளே நித்யா

''எனக்கு கல்யாணம் ஆனதிலேருந்தே டயரி எழுதற பழக்கம் உண்டு ஸார்...!''

''அதிலே என்ன பிரயோசனம்...?''

''என்னவா...? 1979-ஜனவரியிலேருந்து 1981-டிசம்பர் வரைக்கும் 8,308 தடவை தும்மியிருக்கேன்..! உங்களாலே இது மாதிரி சொல்ல முடியுமா...?''

—எம். பூங்கோதை

அரற்றுவது சன்னமாகக் காதில் விழ, கண்களில் கோர்க்கும் நீர் முத்துக்களைத் துடைக்காமல், சுவரின்மேல் சாய்ந்து விழியை மூடுகையில், விவரிக்கத் தெரியாத ஒரு நிம்மதி உள்ளுக்குள் படர்வதை அவனால் உணர முடிகிறது.

(முற்றும்)

என் குறிப்பு:

நித்யா இப்போது வெந்து, வெதுத்து அழும் கண்ணீரெல்லாம் இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குத்தான் - சரியாய் ஒரே ஒரு மணி நேரத்திற்குத்தான் — அப்புறம் அவள் வாழ்க்கையில் இனி இந்த கண்ணீருக்கு இடமே இல்லை என்பது தான் நிஜம். அருணோடு நித்யா ஹாஸ்பிடலுக்குச் செல்லும்போது விடியலின் நினைவு திரும்பிவிட்ட விசு இவர்களைப் பார்த்து ப்ரயத்தனத்துடன் பெ ... தன் வழக்கமான ஸ்டைலைச் சிந்து ஹலோ - மைடியர் - ஸாரி - என்று சொல்லப் போகிறான். அப்புறம் — 'பயப்படாதே, அவனை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் நம்பு!' என்று தன் பலவீனத்தைக் கேட்டுவிட்டு இவர்கள் விழிக்க, ''பின் வாங்கிப் போகும்' என்று சொல்லி இவர்களைச் சிரிக்கவைக்கப் போகிறான்.. இன்னும் சரியாக ஒரு மணி நேரம். ஒரே ஒரு மணி நேரம். அதுவரை அருண் நினைத்த விதத்தில் தான் க்ஷண நேர மன அழுக்குக் கரைகிறது. அதுவரை நித்யா அழட்டும். பரவாயில்லை.

—சிவசங்கரி

போகப் போக...

ஒவ்வொரு வாரமும் விகவின் அறுவை ஜோக் அட்டகாசமாக இருந்தது. கதையின் முடிவை மிக அருமையாக முடித்த சிவசங்கரிக்கு இணை சிவசங்கரிதான். இருந்தாலும், விகவின் தாய், சகோதரி, நித்யாவின் பெற்றோர் ஆகியவர்களை அம்போவென்று விட்டுவிட்டது 'சப்' என்று ஆகிவிட்டது.

அரக்கோணம். க. இராஜன்பாபு.

'ஒரு மனிதனின் கதை' மூலம் பல்லோருடைய மனங்களையும் கொள்ளை கொண்ட கதாசிரியை எழுதிய கதையா 'போகப் போக'? என்னதான் படித்தவளாக இருந்தாலும் கணவனை 'அவன்... இவன்... நீ' என்று நித்யா பேசுவது ஜீரணிக்கக் கஷ்டமாக உள்ளது.

நாமக்கல். 'இங்கி' சங்கர்.

'போகப் போக' தொடர்கதை படித்தேன். விலைவாசி போன்றது சிவசங்கரியின் எழுத்து. வரவர மேலே அல்லவா போய்க் கொண்டிருக்கிறது!

'போகப் போக' ஒரு உண்மையான காதல் ஓவியம். நல்ல விறுவிறுப்பு. கதையின் முடிவு எங்கே தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு இழுக்கு தேடித் தந்து விடுமோ என்று பயந்து பயந்து கடைசி வாரத்தில் படபடப்புடன் முதலில் கதையின் முடிவினைத்தான் படித்தேன். நல்ல வேளை, 'கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன்' என்கிற தமிழ்நாட்டின் பண்பை உணர்த்தியதோடு நில்லாமல் கதையையும் நல்லவிதமாக முடித்துள்ளார். நிறைவு தந்த முடிவு.

தூத்துக்குடி. ஜே. டி. பி. செல்வம்.

ஒரு சராசரியான தொடர்கதையைத் தனது வித்தியாசமான நடையின் மூலம் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார் சிவசங்கரி. 'அருண்', 'நித்யா', 'விக' பாத்திரங்கள் மனத்தைவிட்டு அகலுவது கடினம்.

பல்லாவரம். ஆர். சந்தானம்.

ஒரு அருமையான ஆர்ட் ஃபிலிம் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது.

வேட்டமாரகுடி. ஏ. கே. நாசர்.

'போகப் போக' தொடர்கதை அருண், விக என்ற இரு கோடுகள் நித்யா என்ற புள்ளியில் சந்திப்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது. சிவசங்கரியின் சிறப்பு ஆங்காங்கே விழும் வாக்கியங்கள்தான். 'சரி பண்ண முடியாத அளவுக்குத் தான் தானா தெரிய போயிட்டேன்' என்பதை உதாரணமாகக் கூறலாம். தொடர்கதையின் சிறப்பை 'ஜெ'யின் உயிரோவியங்கள் பன்மடங்கு உயர்த்தி விட்டன.

மதுரை-1. கே. சுரேஷ்.

புதுமை என்றோ, வழக்கத்துக்கு மாறுபட்ட முடிவைக் கொடுப்பதாக எண்ணியோ, கதையில் விகவை அழித்து, அருண்-நித்யாவை இணைத்து, அந்தச் சிறந்த கதாபாத்திரங்களைச் சிதைத்து, எங்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தியிருந்தால் நாங்களும் சிவசங்கரியை மன்னித்திருக்கவே மாட்டோம்!

கல்பாக்கம். மாலதி நாகராஜ்.

'போகப் போக...' சிவசங்கரியின் வழக்கமான கதைதான் என்றாலும், அருண், விக, நித்தி பாத்திரங்களின் மூலம் காதலுக்குப் புதிய இலக்கணம் வகுத்துள்ள பாங்கு சுவையானது. கனி முதிர்வதால் வருவது போல, நாவல் உடலைப் புல்லரிக்க வைத்தது என்றால் அது மிகையல்ல.

தர்மபுரி. நவன்.

'கான்சர்' நாவலைப் படித்து மனம் மாறியதாக அருண் கூறுவது அருமை. அந்த நாவலையும் சிவசங்கரி அவர்களே எழுதியிருந்தபோதிலும் அந்த உண்மையைக் கதையில் புகுத்திச் சுயவிளம்பரம் தேடிக்கொள்ள முற்படவில்லை அவர். அவரது இந்தப் பண்பினால் வாசகர் நெஞ்சில் மிக உயர்ந்து நிற்கிறார் சிவசங்கரி.

காஞ்சிபுரம். பி. ஆர். ராஜசேகரன்.